

Bắc
Đình

Vạn kiếp yêu Anh

Vạn Kiếp Yêu Anh

Tác giả: Bắc Đĩnh

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Net

Giới thiệu:

Văn án:

"Viện phó, chị có từng yêu ai không?"

Cô mỉm cười, ánh mắt có chút xa xăm, lát sau nhẹ giọng đáp.

"Đã từng trải qua hai mối tình, nhưng mỗi tình cuối cùng lại khiến tôi khắc cốt ghi tâm cả đời."

"Hả?"

Cô im lặng không nói.

Hắn khiến cô yêu sâu sắc, cũng khiến cô hận sâu đậm. Hắn cho cô biết thế nào là thiên đường, cũng khiến cô hiểu thế nào là địa ngục.

Người từng hứa sẽ khiến cô hạnh phúc, cuối cùng lại đẩy cô vào hư vô, không xác định được tương lai.

Yêu? Rốt cuộc sâu đậm thế nào?

♡♡♡♡♡

Tác giả: Bắc Đĩnh.

66 chương + 3 Ngoại truyện.

Mục lục:

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)

[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67: Ngoại truyện 1](#)
[Chương 68: Ngoại truyện 2](#)
[Chương 69: Ngoại truyện 3](#)

-----oOo-----

Chương 1

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bệnh viện Thân Ái.

Trong bệnh viện lúc này là một mảnh hỗn độn, tất cả y tá bác sĩ đều hoảng sợ nhìn người đàn ông như kẻ điên trước mặt, có người đứng ra khuyên nhủ:

" Vị này...ngài bình tĩnh lại chút..."

Ông ta gào lên, đôi mắt dữ tợn:

" Kêu cô ta ra đây...kêu cô ta ra đây cho tôi..."

Có vị y tá run giọng lên tiếng:

" Trưởng khoa chỉ nhận những ca khó, hơn nữa con trai của ngài..."

Y tá còn chưa nói xong liền bị ông ta quát:

" Câm miệng! Cô thì biết cái gì? Kêu cô ta ra đây! Cô ta nhất định phải cứu con trai tôi! Nếu cô ta không ra thì..."

" Thì sao?"

Một giọng nói ôn hòa vang lên, nhưng bên trong ẩn chứa sự sắc bén cùng nghiêm túc đến đáng sợ.

Tiếp đó là một chàng trai có khuôn mặt ấm áp, góc cạnh rõ ràng, đôi mắt hẹp dài dịu dàng như gió xuân, nhưng bây giờ lại ẩn hiện tia tức giận. Trên người anh ta khoác một chiếc áo blouse dài, hai tay đút vào hai bên túi, nhìn người đàn ông đó.

" Viện trưởng."

Ông ta bị hỏi đến ngớ người, sau đó hoàn hồn, hơi nheo mắt đánh giá người trước mặt:

"Cậu...là viện trưởng bệnh viện này?"

Anh ta đáp: "Đúng vậy."

" Ha." Ông ta tiến lên, giọng nói đã êm lại vài phần:

" Vậy bảo cô ta cứu con trai tôi, con trai tôi nó sắp chết rồi."

Anh nhíu mày, lạnh nhạt nói:

" Vị này, nếu ông muốn cứu con trai ông vậy thì hãy làm thủ tục đầy đủ, chúng tôi sẽ tiến hành kiểm tra, bệnh viện này có rất nhiều bác sĩ, không chỉ riêng Trưởng khoa Phương, họ nhất định sẽ cố gắng. Còn nếu ông muốn đến đây gây chuyện, tôi sẽ mời bảo vệ đưa ông

ra khỏi đây, hoặc trực tiếp báo cảnh sát."

Anh nghe trợ lí nói ông ta đến đây la hét ầm ĩ đòi cứu con trai, còn đập phá cửa công của bệnh viện liền lập tức đến đây, không ngoài dự đoán là thấy vài cái ghế gãy nằm lung tung trên sàn.

Ông ta nghe nói báo cảnh sát liền giật mình hoảng hốt, sau đó cắn răng nói:

"Tôi chỉ muốn cô ta làm phẫu thuật giúp con tôi."

Anh nói:

" Nếu sau khi kiểm tra, tôi sẽ bảo người gửi báo cáo đến cho Trưởng khoa Phương, nếu đây là trường hợp khó, lại nằm trong lĩnh vực của Trưởng khoa Phương, tôi nhất định sẽ nói với cô ấy."

Ông ta gào lên, "Con tôi nó sắp chết rồi."

Người đàn ông chẳng sợ hãi, tiếp lời, "Bệnh viện không thiếu bác sĩ giỏi, tại sao ông chỉ muốn Trưởng khoa Phương? Hay là ông không muốn cứu con mình?"

Ông ta còn định nói, lại thấy ánh mắt của anh liền ngậm miệng, tức giận quay người bỏ đi.

Mọi người thấy thế liền thở phào, ánh mắt sùng bái nhìn anh:

"Viện trưởng, anh ngẫu quá."

"Viện trưởng đã ra tay, không gì là không thể."

Anh nhìn bọn họ, thu lại vẻ sắc bén, hơi mỉm cười:

" Mọi người dọn dẹp đi, đừng để ảnh hưởng đến bệnh nhân khác."

" Vâng vâng."

.....

Anh bước đến một văn phòng làm việc, vặn khóa bước vào. Trên bàn làm việc phía trước là một cô gái mặc áo sơ mi trắng, mái tóc buộc cao gọn gàng, khuôn mặt mỹ nhân tuyệt mỹ.

Ở mép bàn trước mặt cô gái là một cái bảng bằng thủy tinh trong suốt, viết: Trưởng khoa Khoa ngoại thần kinh Phương Mộc Tĩnh.

Cô gái nghe tiếng động liền ngẩng đầu lên, không giật mình khi thấy anh.

"Xong rồi à?"

Anh gật đầu, ngồi phịch xuống sôpha, ai oán nhìn cô:

"Con nhóc nhà em, thế mà lôi anh ra làm bia đỡ đạn."

Cô hơi mỉm cười, cầm một tập hồ sơ bước về phía anh, nói:

"Anh là viện trưởng mà." Vừa nói cô vừa đưa tập hồ sơ cho anh.

Anh nhận lấy, thấy nội dung ở trong thì bất ngờ, nhìn cô.

Cô nhún vai, ngã người ra phía sau, dựa vào ghế:

"Cậu ta đánh nhau, đua xe, hút thuốc, uống rượu, cái gì cũng có, đã nhiều lần bị bắt vào đồn cảnh sát. Bây giờ xét nghiệm lại dương tính với ma túy. Cái này thì liên quan gì đến em? Ông ta rõ ràng là muốn kiếm chuyện."

Anh hơi trầm ngâm, "Chuyện này anh sẽ giải quyết. Với lại, ai bảo em là một bác sĩ giỏi như vậy, người ta đương nhiên phải nhờ em." Bệnh nhân đến đây, nếu có thể họ chỉ muốn được chính cô phụ trách, nhưng mà cô chỉ phụ trách những ca khó, vả lại bệnh viện Thân Ái này tuyệt đối không thiếu bác sĩ.

Bệnh viện Thân Ái, bệnh viện lớn đứng đầu nước, lọt vào top 50 bệnh viện tốt trên thế giới, đội ngũ bác sĩ tuyệt đối không thể đùa. Hai người ngồi tán gẫu một lát, sau đó cô liếc đồng hồ, đã sáu rưỡi tối.

"Hôm nay không còn việc gì nữa, em tan làm trước đây."

"Ừ. Về cẩn thận."

"Ừm."

.....

Cô bước vào cổng chính, còn chưa kịp đi vào thì đã thấy một bóng đen đang dựa trước cửa ra vào của cô.

Là một người đàn ông.

Dựa vào ánh trăng, cô nhất thời giật mình.

Người anh ta đầy máu!

-----oOo-----

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cô hoàn hồn, bản năng của bác sĩ trỗi dậy, vội đỡ người đàn ông vào nhà.

Bật đèn phòng lên, cẩn thận đặt hắn ta lên giường, lúc này cô mới nhìn rõ khuôn mặt hắn.

Hắn ta mặc một bộ vest màu xám, vì bị thấm máu nên đã đổi màu, khuôn mặt tái nhợt vì mất máu nhưng cũng không làm mất đi vẻ đẹp hơn người.

Cô thầm giật mình. Người đàn ông này...cũng quá đẹp đi!

Cô nhanh chóng vươn tay muốn cởi áo hắn ta ra, thì hắn đột nhiên nhíu mày, khí tức lạnh lẽo quanh người lập tức tràn ra.

Cô bị luồng khí làm cho kinh hãi, nhưng sắc mặt lại trở nên nghiêm nghị, giọng nói pha lẫn tia hăm dọa:

" Anh mà còn ra vẻ nữa có tin tôi vứt anh ra ngoài không?"

Người đàn ông hơi động, sau đó thu lại sát ý, nằm im.

Cô nhanh chóng cởi áo ra. Hừm, da thịt săn chắc, làn da màu đồng mạnh khỏe, muốn cơ có cơ, muốn múi có múi, vô cùng hoàn hảo.

Nhưng mà phần bụng và phần ngực hắn ta đỏ thẫm máu, còn có phần thịt lòi ra.

Trúng đạn à? Bị súng làm bị thương, thân phận người này chắc không nhỏ đi?

Hai viên đạn, một viên ở bụng, một viên ở lồng ngực. Cô nhíu mày, một chút nữa thôi là găm vào tim rồi.

" Xem như anh may mắn." Cô lầm bầm.

Cũng may trong nhà cô có một bộ dụng cụ phẫu thuật, nếu không...

Đừng hỏi cô tại sao cô lại biết làm việc này. Viện trưởng Cố Vạn Tinh thường xuyên mắng cô là đồ biến thái. Bởi vì dù chuyên khoa của cô là ngoại thần kinh, nhưng những chuyên khoa khác cô cũng rất giỏi, thiên phú cực cao.

Lúc chưa làm Trưởng khoa, cô cũng nhiều lần làm bác sĩ mổ chính, chưa từng thất bại. Nhưng vì cô thích khoa ngoại thần kinh nên mới

tập trung vào khoa này.

Theo lời của Cố Vạn Tinh thì cô sinh ra là để cầm dao phẫu thuật cứu người.

Một loạt động tác khử trùng gây tê được cô thực hiện lưu loát, bàn tay cầm dao nhanh nhẹn mà chuẩn xác hạ xuống vùng có đạn, nhanh chóng gấp đạn ra, cầm máu, khâu lại.

Gần 1 giờ đồng hồ để cô gấp 2 viên đạn ra. Vùng trán mướt mồ hôi, cô thu dụng cụ lại vệ sinh sạch sẽ, cũng giúp anh ta thay một bộ đồ khác, sau đó ra ngoài.

Trước khi ra, còn không kịp được mà ngoảnh lại ngắm khuôn mặt đó một lần nữa.

Sau khi cô đi, người đàn ông trên giường mở mắt ra, bên trong là sự lạnh lẽo vô tận, không hề có chút mơ màng nào.

Sau đó không biết hắn ta nghĩ gì, mà đôi môi mỏng lại nhếch lên, rất nhẹ nhưng cũng đủ làm lay động lòng người.

.....

Sau khi về phòng, điện thoại cô reo lên:

" Alo?"

[Tiểu Tĩnh, bản báo cáo ngày mai em nhớ mang theo đây.]

Cô hơi bĩu môi:

" Rồi rồi, em nhớ rồi."

[Còn không phải anh sợ em quên sao. Lần nào cũng vậy.]

" Những lần đó là em vô ý thôi."

[Được rồi, anh chỉ gọi để nhắc em thôi, cúp máy đây.]

" Ừm, tạm biệt."

[Tạm biệt.]

Sáng hôm sau, ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu vào căn phòng, mang theo âm thanh líu lo của chim, vô cùng yên bình.

Người đàn ông trên giường tỉnh dậy, đôi mắt hơi nheo lại, sau đó mới quan sát kĩ căn phòng.

Căn phòng màu xanh lam, trang trí đơn giản nhưng rất đẹp mắt, có thể nhận thấy chủ nhân rất tinh tế.

Cửa phòng 'cạch' một tiếng, mở ra, một người con gái đi vào.

Cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần jean đơn giản, cánh tay phải vắt một chiếc áo blouse, tràn đầy năng lượng, trên tay là một chiếc khay.

" Anh tỉnh rồi à? Có cảm thấy khó chịu ở đâu không?" Vừa hỏi cô vừa đặt chiếc khay xuống.

Hắn mở miệng, giọng nói hơi khàn:

" Không." Vết thương này...chưa là gì cả.

Nhưng mà cô lại mỉm cười, nhìn hắn:

" Về mặt đã tốt hơn, nhưng cần phải đến bệnh viện kiểm tra lại. Sức khỏe rất quan trọng, không nên lơ là."

Hắn đột nhiên hơi ngần ngừ, quanh thân cô dường như có một vòng sáng, rất ấm áp...

" Anh ăn chút cháo rồi nghỉ ngơi đi, tôi còn có việc phải đi trước, không thể giúp anh liên hệ người nhà được, trên bàn có điện thoại, anh cứ sử dụng tự nhiên."

Nói rồi cô ra ngoài. Hắn nhìn cánh cửa đã đóng, lát sau đưa tay bấm vào đồng hồ đeo trên cổ tay.

" Lão đại." Một giọng nói vang lên.

" Lão đại, ngài đang ở đâu vậy? Vết thương của ngài...?"

" Không sao. Đã bắt được người chưa?" Hắn lạnh giọng.

" Rồi, thưa lão đại." Bên kia cung kính.

Hắn im lặng, sau đó nói:

" Giữ lại, đừng để chết, khoảng vài ngày nữa tôi mới trở lại, không cần tìm."

Bên kia vâng dạ, sau đó ngắt kết nối.

Ánh mắt hắn hơi trầm ngâm, như đang suy nghĩ.

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phương Mộc Tĩnh đến trưa thì trở về nhà, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại bước lên phòng của hắn đầu tiên.

Cánh cửa bật ra, cô ngoài ý muốn thấy một người đàn ông đang nằm trên giường.

Cô tưởng...hắn đã rời đi, không ngờ vẫn chưa.

Bước chân vô định đi thẳng lại giường, nhìn người đang ngủ.

Sao càng nhìn càng thấy đẹp nhỉ? Đôi mắt nhắm lại, sống mũi cao thẳng, môi mỏng mím chặt nhưng vẫn lộ ra sự uy nghiêm tuyệt đối. Cô nhìn sang bàn, điện thoại vẫn chỗ cũ, bên cạnh còn có một bát cháo đã lưng hơn phân nửa, trong lòng đột nhiên cảm thấy hơi vui vẻ.

Người vốn đang nhắm mắt ngủ không biết đã tỉnh từ lúc nào, đang mở mắt nhìn chằm chằm cô.

Cô quay qua, đột nhiên đối diện với ánh mắt đó liền giật mình:

" Anh...anh tỉnh rồi à? Tôi không làm phiền lúc anh nghỉ ngơi chứ?"

" Không." Thật ra hắn không hề ngủ, chỉ là nhắm mắt nghỉ ngơi một chút thôi.

Không gian trở nên tĩnh lặng vô cùng, có chút ngột ngạt, cô lên tiếng:

" Đã đến giờ thay thuốc rồi, để...để tôi lấy thuốc cho anh."

Cô vội chạy ra bên ngoài, hắn nhìn bộ dáng của cô đột nhiên cảm thấy buồn cười.

" Ha..."

Lát sau cô trở lại, trên tay là một cuộn vải trắng toát và vài lọ thuốc. Không biết tại sao lúc này trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh tối qua, hai tai có chút rát, hỏi:

" Anh...có thể tự thay không?"

Hắn hơi nhướng mày, nhìn cô lại liếc về phía bụng và ngực mình, cuối cùng nhàn nhạt cất giọng:

" Cô giúp tôi."

Cô chớp mắt, lát sau mới định thần, gật đầu:

"A...Được."

Cô ngồi xuống, hơi chần chừ sau đó giơ tay gỡ cúc áo hần ra, lộ ra lồng ngực rắn chắc và phần bụng đều được quấn gạc trắng, hơi thấm đỏ.

Bàn tay mềm mại nhanh chóng gỡ gạc thấm máu ra, bôi thuốc trừ sẹo sau đó quấn vải mới vào.

Hắn nhìn cô chăm chú, nhìn thấy vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt cô, cũng thấy được sự cẩn thận sâu sắc.

Ngón tay trong lúc quấn vải vô tình lướt ngang da thịt, khiến một dòng điện như có như không truyền từ đầu ngón tay lan đi, cả hai dường như đều cảm nhận được sự tê dại.

" Cô tên gì?" Hắn bắt ngờ lên tiếng.

" Hả? Phương Mộc Tĩnh." Cô hơi ngược lên, trả lời.

Hắn hơi nghiêng đầu, sau đó nói tiếp:

" Tôi tên Hàn Đông Đường."

Cô thəm kinh ngạc. Hàn Đông Đường? Tổng giám đốc tập đoàn Hàn thị? Không ngờ lại trẻ như vậy.

Quả nhiên là thân phận không nhỏ! Nhưng mà...

Dù kinh ngạc nhưng khuôn mặt cô cũng không có quá nhiều cảm xúc, chỉ hơi giật mình, sau đó cũng trở về trạng thái bình thường.

" Thì ra là Hàn tổng. Vậy thì càng không thể lơ là, tôi nghĩ anh nên gọi trợ lí đưa anh đến bệnh viện kiểm tra."

Giọng cô đột nhiên trở nên xa cách, ít nhất là lúc này cô đã đứng dậy, cách xa hắn ra.

Cô không thích tiếp xúc quá nhiều với thương nhân, chuyện năm đó...cô không muốn lại xảy ra lần nữa, có cảm giác như mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch đã được soạn sẵn của họ,

Hắn trầm mặc nhìn cô, một lúc sau mới đáp lời:

" Ừ."

" Anh nghỉ ngơi đi, tôi sẽ làm thức ăn đem lên cho anh."

Nói xong liền gom thuốc và vải thấm máu ra ngoài, căn phòng bỗng chốc lại rơi vào yên tĩnh.

Hắn nằm trên giường nhìn bóng cô rời đi, ánh mắt lóe lên ánh sáng. Phương Mộc Tĩnh, tôi nghĩ chúng ta có duyên đấy!

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên đường về, cô ghé qua siêu thị mua thức ăn, theo thói quen mua nhiều hơn bình thường. Nhưng khi về đến nhà, cô mới sững sốt.

Trong nhà không có một ai, căn phòng hắt ta ở cũng trống tuếch. Lúc này cô mới nhận ra. Hắt đi rồi!

Cô cảm thấy hơi hụt hẫng vì hắt không nói lời nào liền bỏ đi. Lết thân thể mệt mỏi xuống nhà bếp làm cơm, dùng cơm, sau đó dọn dẹp, trở về phòng làm việc.

Nhìn đồng danh sách dày cộm trước mặt, cô đau đầu xoa xoa mi tâm, gọi một cuộc điện thoại.

[Alo?]

"Này! Em đã bảo là không cần gửi nữa rồi mà." Cô bắt mẫn lên tiếng.

Bên kia nhẹ giọng cười, giọng nói ấm áp lại như đang trêu tức:

[Anh chỉ giúp ba em chuyển đến thôi.]

Cô tức giận, hừ hừ:

"Cố Vạn Tinh, em không ngờ anh tốt đến thế đấy. Một chồng này đủ cho em xem mắt đến năm sau đấy."

Anh thở dài, nhẹ giọng:

[Tiểu Tĩnh à, chuyện đó qua lâu rồi, em cũng nên tìm kiếm một tình yêu mới chứ?]

Cô nghe nói liền trầm mặc, sau đó nói:

"Anh không nghe nói "một lần bị rấn cắn, mười năm sợ dây thừng" à? Huống chi... vết cắn đó rất đau, mãi mãi không quên được."

Bên kia im lặng hồi lâu, sau đó mới bật cười, nói:

[Được rồi, nếu em không muốn thì thôi, anh sẽ nói giúp với bác trai.

À, em không muốn về nhà à?]

Nghe đến đây, sắc mặt cô chuyển lạnh, ánh mắt hiện lên tia sắc bén:

"Không cần đâu." Căn nhà đó, vốn không cần cô.

[Ừ.] Bên kia rõ ràng đang thờ dài.

Cô kéo ngăn tủ ra, lấy ra một bức ảnh. Bức ảnh đó chụp một chàng trai và một cô gái. Chàng trai mỉm cười, hôn lên trán cô, cô vui vẻ ôm anh ta. Một cảnh tượng đẹp đẽ, ấm áp, cuối cùng lại kết thúc như vậy.

Cô nhìn bức ảnh, buông ra một tiếng thờ dài.

.....

Sáng hôm sau, ánh nắng dịu dàng, gió thổi làm tán cây vang lên âm thanh xào xạc. Một ngày mới tràn đầy năng lượng.

" Chào buổi sáng mọi người." Cô mỉm cười, chào hỏi.

" Chào buổi sáng, Trưởng khoa Phương." Một cô gái đáp.

" Chào buổi sáng, nữ thần." Đó là giọng của một chàng trai. Không khó nghe ra sự yêu thích.

Mọi người nghe vậy liền cười đùa:

" Sao thế? Cậu thích thăm nữ thần sao?"

Ở bệnh viện, cô vẫn thường được mọi người gọi là nữ thần, chẳng biết cái danh xưng ấy từ đâu mà có.

Cậu ta hừ mũi:

" Nữ thần xinh đẹp lại tài giỏi, tại sao tôi không thể thích?"

Đám người cười to, đùa:

" Cậu nghĩ nữ thần sẽ nhìn tới cậu ư?"

" Hừ, các người..."

Cô nhìn mọi người cười giỡn, ánh mắt cũng trở nên sinh động.

Thật tốt!

Một cô gái từ ngoài cửa chạy vào, thờ hồng hộc:

" Trưởng...Trưởng khoa, bữa sáng của chị."

Cô nhìn cô gái, nhíu mày:

" Sao lại chạy như vậy?! Nguy hiểm lắm đấy."

Cô gái cười ngượng ngùng:

" Không sao đâu." Sau đó giờ bữa sáng lên.

Cô đưa tay nhận lấy. " Phiền em rồi."

Cô gái lắc đầu, khuôn mặt đỏ hồng:

" Không...không phiền." Ôi, sao Trưởng khoa lại dịu dàng thế chứ?

....

Cô làm đến trưa, cũng không định về nhà, định đi xuống can-tin mua thức ăn thì nghe cô trợ lí nhỏ nói:

" Trưởng khoa, có người tìm chị."

_____

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.Net

" Trưởng khoa, có người tìm chị."

Cô nhú mày, cúi đầu cố gắng nhớ xem hôm nay có hẹn ai không. Hình như là không mà?

Đưa tay cầm áo blouse, sau đó bước ra khỏi phòng.

Trước cửa bệnh viện, một chiếc Porsche màu đen lạng lẽ đỗ ở đó.

" Lão đại, cô ấy ra rồi." Trợ lí nói, sau đó liền đưa mắt quan sát cô gái đang đi đến.

Cô mặc áo sơmi trắng, vạt áo bỏ vào quần đen, lịch sự nhưng tao nhã, trên tay vắt áo blouse, chậm rãi bước tới.

Cô đưa mắt nhìn xung quanh, sau đó tập trung ánh mắt vào chiếc xe màu đen đang đỗ.

"Cộc, cộc" Cô gõ cửa xe.

Cửa xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt nghiêng lạnh lùng, nhưng rất đẹp, hần nhìn cô sau đó mở miệng:

" Lên xe đi."

Cô ngẩn người, là hần! Nhưng sao hần lại ở đây?

Thấy cô không đáp lời, hần cau mày, ánh mắt có chút mất kiên nhẫn. Trợ lí thấy vậy thì thở dài trong lòng, vội bước xuống.

" Chào Phương tiểu thư, tôi là Tần Liên, là trợ lí của Hàn tổng. Máy hôm trước Hàn tổng gặp chuyện, được cô giúp đỡ nên ngài ấy muốn mời cô dùng cơm để cảm ơn, mong cô không chê cười."

Cậu ta nói xong liền nhanh nhẹn bước đến, mở cửa xe sau.

Cô lúc này mới hiểu ra, khế gật đầu. Lại nhìn người đàn ông trong xe, thở dài. Cô cũng không muốn dây dưa gì, nhanh chóng kết thúc mọi chuyện là tốt nhất.

" Được." Sau đó ngồi vào xe, chiếc xe nhanh chóng chạy đi.

Không khí trong xe khá ngọt ngào, cậu trợ lí thì chăm chú lái xe, cô cũng không còn việc gì khác đành đưa mắt nhìn ra cửa xe.

" Cô làm gì trong bệnh viện?" Hần đột nhiên lên tiếng, phá tan bầu không khí ngượng nghịu này.

Cô nghe hỏi thì quay sang, sau đó đáp:

" Trưởng khoa Khoa ngoại thần kinh."

Đôi mắt hắn lóe lên tia kinh ngạc. Xem ra chức vụ không nhỏ. Phải biết rằng bệnh viện Thân Ái là nơi có nhiều nhân tài cỡ nào.

" Vậy có hứng thú làm bác sĩ riêng cho tôi không?" Hắn hỏi tiếp.

Tần Liên nghe hắn hỏi thì thầm giật mình. Người bên cạnh lão đại chỉ toàn là nam nhân, còn bác sĩ riêng thì do bọn họ khuyên đến gây lưỡi lão đại mới đồng ý, vậy mà bây giờ lại chủ động như vậy?

Ánh mắt cậu ta không nhìn được nhìn cô thêm mấy lần.

Cô gái này cũng không tệ, rất xứng với lão đại a.

Cô nhíu mày, ánh mắt có tia cự tuyệt cùng bài xích không dễ phát hiện, lạnh nhạt nói:

" Tôi còn chưa đủ năng lực để ở bên cạnh Hàn tổng đâu, xem ra phải từ chối ý tốt của ngài rồi."

Hắn hơi nhếch môi, ánh mắt lại có chút vui vẻ. Tần Liên trở mắt nhìn, kinh ngạc không thôi.

Lão đại cười kìa! Lần đầu tiên thấy lão đại cười đấy!

Hắn nói:

" Không cần phải trả lời liền như vậy, cho cô thời gian suy nghĩ."

Cô không đáp, tiếp tục quay đầu nhìn ra cửa xe.

Có cho cô trăm ngàn lần cơ hội cô cũng sẽ không đồng ý!

Nhưng mà...sau đó cô lại có một quyết định khiến mình hối hận đến đau cả ruột gan, nhưng mà có hối hận thì mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi.

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kể từ lúc đó, cứ đến giờ nghỉ trưa là có một chiếc xe đỗ trước cửa bệnh viện để đợi cô ra.

Lúc đầu, cô không thấy gì nhưng ngày nào cũng vậy khiến cô cảm thấy khó hiểu. Rốt cục không nhịn được, cô hỏi hấn:

"Anh cuối cùng là có ý gì? Tôi nói rồi, tôi sẽ không làm bác sĩ riêng cho anh."

Hấn mím môi, lộ ra tia không vui, nhưng lại trầm trầm nói:

"Cô cứu tôi, không phải một bữa cơm là có thể trả được. Hàn Đông Đường tôi trước nay không thích thiếu nợ người khác."

Cô nhìn hấn, thần sắc nghiêm túc nói:

"Sau bữa cơm này chúng ta xem như hết nợ, anh cũng không cần phải đến đây đợi tôi nữa. Cứu anh là chuyện tôi nên làm, anh không nợ tôi gì cả."

Hấn không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn về phía trước.

Người con gái này sao lại không biết tốt xấu như vậy? Có biết bao cô gái muốn cùng hấn ăn cơm, vậy mà cô lại "đuổi" hấn đi.

Không khí như cô đọng lại, căng thẳng vô cùng, cho đến lúc ăn cơm cũng không hề giãn ra chút nào.

Trong căn phòng VIP, tiếng dao nĩa chạm vào nhau vang lên rõ rệt.

Sau khi ăn xong, hấn nhấp một ít rượu, sau đó hỏi cô:

"Tại sao cô không muốn làm bác sĩ của tôi?"

Cô buông nĩa, nghiêm túc nhìn hấn:

"Tôi vẫn chưa đủ khả năng đó. Nếu vì chuyện này mà làm tổn thời gian của Hàn tổng thì thật không đáng."

Hấn im lặng, đôi mắt nheo lại như đang suy nghĩ, nhưng lại toát lên vẻ nguy hiểm. Cô cảm giác được, khế rùng mình.

Thật đáng sợ!

Ăn xong, trợ lí của hấn lại đưa cô về bệnh viện. Lúc ra khỏi nhà hàng, cô thấy một đứa trẻ không qua đường được, liền tiến lên giúp đỡ.

Sau khi an toàn đến đường bên kia, cô quay người trở lại. Nhưng khi gần tới thì một chiếc xe lao nhanh đến, sắp đụng vào cô. Hơi thở chậm lại, hai chân như bị đổ chì, nặng trĩu. Cô mở to mắt nhìn chiếc xe đang ngày càng gần mình, những tưởng mình sẽ bị đụng bay đi, nhưng bỗng một bàn tay to lớn nắm lấy tay cô, mạnh mẽ lôi cô tránh khỏi chiếc xe.

Khuôn mặt cô đập vào lồng ngực rắn chắc, hương thơm nam tính ập đến, ngập trong khoang mũi làm cô sửng người.

Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói lạnh lùng pha lẫn tia trách cứ:

"Cô không biết qua đường à?"

Cô vội giãy ra, ấp úng:

"Tôi..." Quả thật lúc đó cô không còn cảm thấy gì nữa, cả người như bị đóng đinh tại chỗ, thậm chí cảnh mình bị đụng bay như thế nào cô cũng tưởng tượng ra.

Nhưng ai ngờ...

Phương Mộc Tĩnh kín đáo nhìn hấn.

Tần Liên lái xe tới, hấn nhìn cô sau đó mở cửa lên xe, cô cũng vội vàng mở cửa xe tiến vào.

Tần Liên nhìn cô sau đó nhìn lại tổng giám đốc nhà mình, không biết rốt cục hai người xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên hấn lên tiếng:

"Tôi vừa cứu cô."

"Hả? À."

Hấn nói tiếp:

"Vậy cô muốn báo đáp tôi thế nào?"

"Hả?"

Hàn Đông Đường vô cùng nghiêm túc: "Tôi không phải bác sĩ, cứu người không phải trách nhiệm của tôi, nên tôi sẽ không rộng lượng mà không cần báo đáp giống Phương tiểu thư đây. Tôi vừa cứu cô, vậy nên cô nợ tôi."

Phương Mộc Tĩnh cứng họng: "Tôi... Vậy anh muốn thế nào?"

Thương nhân tính toán chi li.

Nhưng mà hấn lại nói rất đúng.

Bất quá, cô cảm thấy, lời hấn sắp nói chẳng tốt đẹp gì.

Quả nhiên...

Hấn hài lòng gật đầu, hơi nhếch môi:

"Vậy cô làm bác sĩ riêng cho tôi đi."

Cô giật mình nhìn hắn, trong lòng thầm rửa tên lái xe khi nãy. Chạy xe kiểu gì thế? Làm cô bây giờ thiếu nợ lại hắn, lại bị hắn đưa ra yêu cầu mà mình đã từ chối ban đầu.

Ông trời ơi! Ông trêu tôi à?!

Cô ho khẽ, nói:

"Này... Có thể đổi cái khác không?"

Hắn nhìn cô:

"Cô nói xem?"

Cô liếm môi, hai bàn tay nắm chặt, cuối cùng cắn răng.

"VẬY...ĐƯỢC RỒI, TÔI ĐỒNG Ý." Haiz, rốt cuộc cũng không thể thoát.

Hắn hơi mỉm cười, ánh mắt vui vẻ.

Tần Liên nhìn hai người, đột nhiên cảm thấy mình hơi dư thừa. Cái này phát triển cũng quá nhanh đi.

Không hổ là lão đại. Cậu ta thậm chí ngón cái.

Sau khi đưa cô về bệnh viện, chiếc xe lại phóng nhanh trên đường lớn. Hắn trầm mặc sau đó nói với trợ lí:

"Điều tra người hôm nay, sau đó âm thầm thưởng tiền cho hắn, nếu hắn dám làm chuyện gì quá phạm thì cậu biết phải xử lí thế nào rồi chứ?"

Tần Liên gật đầu: "Vâng ạ."

Hắn nhìn ra ngoài, đôi mắt thấp thoáng ý cười. Phương Mộc Tĩnh, chúng ta còn nhiều thời gian.

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phương Mộc Tĩnh hoàn toàn chết đứng nhìn căn phòng trống tuếch trước mặt.

Là trống tuếch!

Tủ quần áo không còn một bộ, tất cả tài liệu, máy tính, ngay cả những món quà, thú nhồi bông của cô đều biến mất.

Trong đầu lóe lên một suy nghĩ. Không lẽ có trộm?

Nhưng mà cô lập tức lắc đầu phủ định. Ở phòng khách vẫn còn nhiều món đồ đáng giá nhưng không mất.

Vậy đồ của cô đâu?!

Điện thoại cô đột nhiên 'reng' lên, cô nhăn mày, ánh mắt trầm xuống nghe máy:

"Alo?"

"Đồ của cô tôi đã cho người chuyển đến nhà tôi rồi, từ nay cô chuyển đến sống ở nhà tôi."

A? Giọng nói này...? Hàn Đông Đường?

Mày cô nhăn lại càng sâu hơn:

"Hàn tổng?"

"Là tôi." Giọng nói trầm ấm lại vang lên.

Cô hơi cắn môi, đáy mắt nổi lên ý lạnh:

"Sao anh lại tự tiện động vào đồ của tôi?"

Bên kia im lặng, sau đó nói:

"Tôi chỉ lo cô không đồng ý."

Cô cười lạnh, gằn từng tiếng:

"Vậy nên anh mới tự quyết định? Vậy thì tôi cũng nói cho anh biết, tôi quả thực không đồng ý, vậy nên xin Hàn tổng trả lại đồ cho tôi."

Không khí rơi vào sự yên tĩnh kì lạ, lát sau hắn nói:

"Cô là bác sĩ của tôi vậy nên phải ở cạnh tôi."

Ý lạnh rút đi, đôi mắt cô hiện lên sự nghiêm túc:

"Khi anh có vấn đề, tôi nhất định sẽ đến ngay lập tức."

Hắn trầm giọng, có chút không vui:

" Tôi không thích đợi người khác."

Khuôn mặt cô hiện lên sự tức giận, kìm lại cảm giác muốn mắng người, nói:

" Hàn tổng, anh đừng ép tôi như vậy."

" Nếu cô đã là bác sĩ của tôi thì cũng nên ở cạnh tôi, yên tâm đi, nhà tôi đủ lớn sẽ không khiến cô cảm thấy khó chịu."

Tần Liên nhìn hấn vì muốn lôi kéo con gái người ta mà mặt mũi cũng không cần, quả thật có chút tan vỡ hình tượng.

Phương Mộc Tĩnh cảm thấy có chút khó chịu:

" Nhưng mà tôi không quen ở cùng người khác." Đây tuyệt đối không phải là lí do cô bịa ra. Quả thật cô không có thói quen ở chung với người khác. Vì vậy, bắt đầu từ lúc đi học, cô đã dọn ra ở trọ rồi.

Bên kia cười khẽ, nói:

" Vậy thì bây giờ tập làm quen đi. Tôi sẽ bảo Tần Liên sang rước cô."

Vừa nói xong liền cúp máy. Cô nhìn chằm chằm điện thoại, đôi môi hồng mím lại.

Cái người này...

Hàn Đông Đường dập máy xong, thấy Tần Liên vẫn còn đứng đó, ý cười trong mắt nhanh chóng biến mất, lạnh lẽo lại tràn ra:

" Còn chưa đi?"

Tần Liên nhìn lão đại nhà mình, sau đó cuống quýt gạt đầu, bước ra ngoài.

Nụ cười của lão đại chỉ dành cho mĩ nhân thôi, còn cậu ta, aiz thôi bỏ đi.

Lão đại vẫn là lão đại.

Hàn Đông Đường thấy cô sắp chuyển đến đây thì tâm trạng đột nhiên tốt lên. Không hiểu sao hấn lại rất muốn gần cô, gần hơn, gần hơn nữa...

.....

Khi cô đến đây, chỉ có thể tròn mắt mà nhìn, không còn từ nào để diễn đạt nữa.

Nhà thế này mà đủ lớn à?

Nói thật, dù có thêm mười Phương Mộc Tĩnh nữa thì căn nhà này vẫn còn có chỗ trống.

Trước nhà là khoảng sân vô cùng rộng, có đài phun nước, có vườn

hoa, còn có chỗ đỗ ô tô. Từ cổng ra vào đến cửa chính của nhà cũng đã rất xa rồi. Căn nhà này có thể nói là...vô cùng mỹ lệ, như một hoàng cung thu nhỏ vậy, xa hoa tột bậc.

Cô đột nhiên thắc mắc, xây nhà lớn như thế làm gì?

Không sợ đi lạc à? Kể có tiền đúng là không thể hiểu nổi.

Trong nhà nhanh chóng có một người đàn ông trung niên bước ra.

Ông ấy bước đến, cúi đầu chào cô:

" Chào Phương tiểu thư, tôi là Mạc Định, là quản gia ở đây."

Cô hơi gật đầu, đáp lễ:

" Chào Mạc quản gia."

Tần Liên ở phía sau lên tiếng, nói với quản gia:

" Ông mang đồ của Phương tiểu thư vào đi."

Dù hẳn đã mang gần hết đồ của cô nhưng vẫn còn vài thứ ở căn nhà cũ, cô cũng không muốn bỏ chúng ở đó, đành phải mang tới.

" Phương tiểu thư, mời." Tần Liên cung kính.

Cô vừa đi vừa kín đáo nhìn xung quanh. Haiz, giàu đến vô nhân tính mà!

Vừa bước qua cửa, cô liền bị một bóng dáng cao lớn thu hút, đôi mắt người đó đột nhiên ngược lên, đối mắt với cô, bên trong nhanh chóng xuất hiện ý cười.

" Đến rồi à?"

_____

-----oOo-----

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đến rồi à?" Hấn nhàn nhạt hỏi, âm cuối mang theo sự tự nhiên như hai người vô cùng thân quen lại khiến cô có chút ngại, trái tim đã quen an tĩnh lại đập mạnh một cái.

"À...Ừ."

Hình như hấn đang làm việc. Bộ đồ ở nhà trông nhẹ nhàng hơn áo vest bình thường rất nhiều. Đem máy tính trên đùi đóng lại, tự nhiên nhận lấy đồ của cô từ tay quản gia, trầm ấm cất giọng:

"Tôi dẫn cô lên phòng."

Cô chờ người, hương thơm ập tới khiến cô bất giác tránh đi, sau đó kinh hãi tròn mắt nhìn hấn.

Hàn Đông Đường không để ý đến sắc mặt cô, xách đồ cô lên lầu. Cô vội bước theo hấn, bóng lưng cao lớn trước mặt đột nhiên khiến cô nảy sinh cảm giác yên tâm. Cô giật mình.

Yên tâm? Cảm giác đó...hình như đã lâu rồi cô không có.

Quản gia nhìn hai người, sau đó nhìn sang Tần Liên, cậu ta cũng nhún vai tỏ ý không rõ rồi rời đi.

.....

"Đây là phòng của cô, có gì không vừa ý cứ nói với tôi."

Phương Mộc Tĩnh nhìn căn phòng này, thăm chặc lưỡi. Nội thất xa hoa vô cùng, màu sắc lại tươi sáng khiến người khác cảm thấy thoải mái.

Cô khẽ lắc đầu, nói:

"Không cần đâu, như thế này là tốt rồi."

Hấn hơi nhìn cô, sau đó gật đầu, "Ừ."

Hấn định đem đồ của cô vào phòng thì cô liền vội vã ngăn lại, cười gượng:

"Anh cứ để tôi tự đem vào là được rồi, cảm ơn."

Hấn hơi siết tay, sau đó buông ra, đưa đồ cho cô. Vừa quay lưng định bước đi, sau đó như nhớ gì liền quay lại, bảo cô:

"Phòng của tôi ở bên cạnh, có gì cứ gọi tôi. Còn nữa, lầu này chỉ có

2 phòng của tôi và cô nên không cần gượng gạo."

Cô tròn mắt nhìn hắn. Cái gì gọi là không cần gượng gạo?

Như vậy mới cần gượng gạo đấy.

Cô với hắn bình thường thân quen lắm sao?

Một tầng lầu rộng lớn như vậy, chỉ có hai người...

Phương Mộc Tĩnh thăm rùng mình.

Sau khi hắn rời đi, cô mới mang đồ vào phòng. Nhìn máy tính, tài liệu tất cả đều trên bàn làm việc, cô đột nhiên cảm thấy xúc động, khóe môi cũng hơi cong lên.

Mở tủ quần áo ra, bên trong là đồ của cô, còn có rất nhiều quần áo khác, đều chưa gỡ móc, xem ra là mua cho cô.

Người này cũng tinh tế quá nhỉ? Tủ quần áo này rất lớn, nhiều đồ thể mà cũng còn chỗ trống. Cô chậm rãi xếp đồ vào, tiện thể đi khắp phòng nhìn một chút.

Giữa phòng là một cái giường lớn, có một bàn nước, bàn làm việc, sau bàn làm việc có có gác sách, rất đầy đủ.

Cửa sổ sát sàn, bên dưới dường như là vườn cây, xanh um một mảng, khiến tâm trạng đang bức bối của cô nhẹ nhõm hơn không ít. Cô không biết, căn nhà này sẽ gắn bó với cô...rất lâu.

.....

Sáng hôm sau, ánh nắng ấm áp chiếu vào, đánh thức cô gái đang ngủ. Đôi mi cong dài khẽ chớp, sau đó chậm rãi mở ra.

Cô không tin là mình vừa ngủ một đêm không mộng mị gì, dù sao nơi này rất lạ đối với cô.

Phương Mộc Tĩnh khẽ nhướn mày, sau đó đánh răng rửa mặt rồi thay đồ xuống lầu.

"Chào buổi sáng, Phương tiểu thư." Quản gia lên tiếng chào hỏi.

Cô nở nụ cười, " Chào buổi sáng, Mạc quản gia."

Cô mặc một chiếc áo sơmi màu xanh nước biển nhạt, bên dưới là quần tây màu nâu, chân mang giày cao gót, mái tóc được buộc cao lộ ra vàng trán cao, trên tay vắt áo blouse. Cả người tràn ngập hơi thở ôn hòa, đưa mắt nhìn xung quanh.

Ánh mắt cô dừng lại trên người đàn ông đang ngồi trên sofa đọc báo, trước mặt hắn là ly cafe, cô nhíu mày:

"Hàn tổng, buổi sáng anh không nên uống cafe, không tốt cho dạ dày."

Hắn buông tờ báo, nhìn cô, trong đôi mắt lạnh lẽo dần xuất hiện tia

ám áp sâu kín, khẽ mỉm cười:

"Ừ."

Cô thấy hắn ngồi đó liền thắc mắc:

"Anh không dùng bữa sáng sao?"

Hắn hơi mím môi, sau đó nói:

"Tôi không có thói quen ăn sáng."

Tiếp quản Hàn thị bao nhiêu năm, công việc chồng chất, suốt ngày xem tài liệu mở cuộc họp, vậy nên thói quen hàng ngày như ăn sáng cũng dần biến mất, hắn cũng chỉ cần uống một ly cà phê là được.

Hôm nay ngồi đây cũng chỉ đợi cô, nếu không dựa theo ngày thường hắn đã sớm đến công ty rồi.

Cô nghe hắn trả lời lờ lờ thì khẽ cau mày, dường như không vui, giọng nói lộ rõ vẻ nghiêm túc:

"Hàn tổng, bây giờ tôi là bác sĩ riêng của anh, anh hẳn là nên nghe tôi khuyên, tốt nhất là anh nên dùng bữa sáng đi."

Hắn cụp mắt, sau đó gật đầu, "Ừ."

Phương Mộc Tĩnh: "...". Cô còn chuẩn bị một đồng lời phân tích cho hắn nghe trong trường hợp hắn không đồng ý, không ngờ lại nghe lời như thế.

Quản gia nghe thấy hắn đồng ý thì kinh ngạc, phải biết rằng, người này chán ghét nhất là ai làm đảo lộn quy tắc hắn đưa ra, và ra lệnh cho hắn, nhưng cô gái này giống như ngoại lệ.

Nghĩ thì nhiều, nhưng ông cũng nhanh chóng vào bếp chuẩn bị thêm một phần bữa sáng.

Người hoảng hốt còn có Tần Liên, cậu ta tròn mắt nhìn cô.

Có thể khiến tổng giám đốc nghe lời như vậy, cô là người đầu tiên nha.

Cô thấy vậy thì mỉm cười, khuôn mặt cũng dịu hơn.

Hai người cùng nhau dùng bữa, nhưng rõ ràng hắn ăn rất ít.

Ăn xong, hai người buông đũa, cô uống một ngụm sữa sau đó đứng dậy, định bước đi thì nghe hắn nói:

"Tôi đưa cô đi."

Cô ngưng bước, nói:

"Không cần, tôi tự đi được."

Hắn đứng dậy, giọng nói lạnh lùng lộ vẻ không được chối cãi:

"Không sao, đi thôi."

Cô phía sau thềm bĩu môi, nhưng cũng nhanh chân chạy theo. Hai

người một cao lớn, một nhỏ nhắn, đứng bên nhau lại hài hòa đến lạ.

_____

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong phòng làm việc của Viện trưởng là một bầu không khí nặng nề.

" Hẳn ta...từ hình sao?" Phương Mộc lãnh đạm Tĩnh hỏi.

" Ừ. Tội danh giết người và mua bán trái phép ma túy. Lúc đầu hẳn ta không hề bị bệnh, nhưng lại mua chuộc bác sĩ, sau đó anh âm thầm kiểm tra mới phát hiện hẳn ta định lợi dụng chuyện này để trốn sang nước ngoài, cuối cùng vẫn bị cảnh sát phát hiện được, ba hẳn cũng phối hợp với hẳn ta trong chuyện này." Cố Vạn Tinh nói, lắc đầu cảm thán.

Cô trầm ngâm. Cô nhớ rõ lúc trước ba hẳn ta đến bệnh viện gây náo loạn một hồi, thì ra là diễn kịch.

Đúng là không thể đoán trước được việc gì.

Cố Vạn Tinh như nhận ra điều gì, ánh mắt nghi hoặc nhìn cô, dò hỏi:

" À, đúng rồi, hôm qua anh có đến nhà tìm em nhưng hình như em không có ở đó, anh nghĩ em bận việc nên không gọi cho em, em có việc gì sao?"

Cô ngượng ngùng sờ mũi, ánh mắt hơi lảng tránh, cười ha ha hai tiếng, lấp bắp:

" Em..em...chuyện này...aizz, thật ra em chuyển đi rồi."

Anh kinh ngạc, nhìn cô hồi lâu sau đó hỏi lại:

"Chuyển đi?"

Cô gật đầu:

" Đúng vậy."

" Không phải em đang ở đó rất tốt sao? Sao lại chuyển đi?" Anh khó hiểu.

Cô khẽ thở dài:

" Chuyện này cũng dài lắm, nói chung là em trở thành bác sĩ riêng của một người đàn ông, sau đó anh ta bảo em chuyển đến sống chung với anh ta."

" Em đồng ý?" Cố Vạn Tinh rõ ràng kinh ngạc vô cùng. Anh không

phải không biết tính cô, cô không thích sự ràng buộc, càng không thích chung sống với người không thân quen, chứ đừng nói là người xa lạ, lại khác giới với mình.

Cô lại gật đầu. Thật ra là cô bị ép a.

" Ai vậy? Ai lại khiến Trưởng khoa Phương của chúng ta vượt qua cả yếu tố tâm lí vậy?"

Cố Vạn Tinh cười hỏi, ánh mắt cũng toát lên vẻ ám áp dịu dàng.

Cô nghe hỏi, trong đầu liền hiện lên khuôn mặt đẹp trai nhưng lại rất lạnh lùng kia, tim đập thịch một tiếng, vội cúi đầu che giấu sự biến hóa trong mắt, khẽ đáp:

" Hàn Đông Đường."

Hàn Đông Đường?

Cố Vạn Tinh nhíu mày. "Hàn tổng của Hàn thị?"

" Ừ."

Cố Vạn Tinh lại nhìn cô, sau đó nói:

" Tiểu Tĩnh, em tiếp xúc ít với hắn ta thôi, hắn ta không phải là người tốt." Cả Hàn thị và thế lực ngầm của hắn ta vô cùng nguy hiểm, sâu như biển khơi, không thể thăm dò, mà bên trong đều là máu tươi và xương khô xây dựng nên.

Cô kinh ngạc, sau đó cười nhạt không nói.

Ít tiếp xúc? Làm sao có thể chứ?

Ngày ngày ở chung một ngôi nhà, không gặp cũng khó.

"Tiểu Tĩnh, em chỉ nên giữ thân phận bác sĩ của mình thôi, tuyệt đối đừng xuất hiện thứ tình cảm gì với hắn ta." Cố Vạn Tinh rõ ràng rất lo lắng, dặn dò cô.

Thứ tình cảm khác? Tình yêu sao? Thứ này...cô không dám trao cho người khác nữa, một lần là đủ rồi.

Ánh mắt cô mơ hồ hiện lên đau đớn. Cảm xúc trên khuôn mặt cô đều thu hết vào mắt của Cố Vạn Tinh. Anh thở dài, cô vẫn không quên được.

" Lát nữa anh cùng em đi ăn trưa."

Lời nói của anh kéo cô về, gạt bỏ hết cảm xúc, cô mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu.

" Em đi đây."

" Ừ."

.....

Về phòng, cô cầm điện thoại nhắn tin cho hắn:

[Hôm nay tôi đi ăn cùng đồng nghiệp, anh không cần đến.]

Đing! Nhanh chóng có tin nhắn trả lời.

[Ừ.] Một từ ngắn gọn, hết như tính cách.

Cô đẹp điện thoại, tập trung làm việc. Còn ở bên kia, người nào đó mắt nhìn tài liệu nhưng đầu óc đã sớm bay đi.

Đồng nghiệp?

Cô dùng bữa với đồng nghiệp? Là nam hay nữ? Nếu là nữ vậy tại sao cô lại dùng cơm với cô ta mà không ăn với hắn? Còn nếu là nam thì không lẽ hắn không hấp dẫn bằng hắn ta?

Nghĩ đến đây, vẻ mặt vốn lạnh Hàn Đông Đường lại lạnh lẽo thêm, không khí như đóng băng lại, hắn nheo mắt, siết chặt cây bút.

Đáng chết!

Hắn từ lúc nào mà quan tâm cô như vậy chứ? Ngay cả ăn cơm cùng ai mà hắn cũng quản?

Chỉ là một cô gái thôi, cần gì phải bận tâm.

Khẽ hít một hơi, hắn lạnh giọng gọi Tần Liên vào.

Tần Liên nhìn vẻ mặt lạnh băng của hắn, khẽ rùng mình. Kế hoạch...có sai sót gì sao?

Nhưng mà cậu ta lại nghe hắn nói:

"Hôm nay tôi không ăn trưa, không cần chuẩn bị."

Tần Liên nghe vậy liền lên tiếng khuyên bảo:

" Tổng giám đốc, như vậy sẽ ảnh hưởng sức khỏe của anh..."

Bị ánh mắt lạnh lẽo của hắn nhìn chằm chằm, cậu ta vội ngậm miệng, vâng dạ rồi nhanh chóng chuồn ra ngoài.

Thật đáng sợ à. Nhưng lại điều chỉnh suy nghĩ, không phải lúc sáng tâm trạng tổng giám đốc rất tốt sao? Sao giờ lại thành như vậy?

Nhưng mà nhớ kỹ, hình như khi nãy cậu ta còn nghe ra mùi giấm chua? Thật kì lạ.

Tổng giám đốc ăn giấm?

Không thể nào! Tuyệt đối không thể!

Nếu Hàn Đông Đường nghe thấy nhất định sẽ đánh chết cậu, hắn mà ăn giấm?

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Đông Đường nhìn người con gái đang bận rộn trong bếp thì trong lòng nảy sinh cảm giác phức tạp.

Dường như có sự ám áp lưu chuyển giữa hai người. Cảm giác này...rất lâu hắn đã không cảm thấy rồi, hóa ra lại tốt như vậy.

Cô như cảm giác được có người nhìn mình, quay đầu lại, thấy hắn đứng đó thì bất ngờ sau đó mỉm cười, nụ cười dịu dàng khiến trái tim hắn tan ra, kéo gần khoảng cách giữa hai người hơn.

" Sắp xong rồi, anh đợi chút."

Hắn kéo khước môi, mặt lộ ra chút ôn hòa:

" Ừ."

Rất nhanh sau đó, trên bàn đã đầy áp những món ăn, hương thơm tỏa ra ngào ngạt.

Nhìn cô gái đang bận rộn, hắn cảm thấy cô giống như...cô vợ nhỏ. Ý nghĩ này làm hắn vô cùng vui vẻ.

Cô tháo tạp dề, rửa tay sau đó nhìn Tần Liên:

" Trợ lí Tần, anh cũng ngồi đi."

Cậu ta liếc nhìn Hàn Đông Đường sau đó lắc đầu:

" Không cần đâu Phương tiểu thư."

Cô nhíu mày, nhìn hắn. Tâm trạng hắn đang rất tốt nên cũng không để ý, chỉ trầm giọng nói:

" Cậu cũng ngồi đi."

Tần Liên thụ sủng nhược kinh, nhưng cũng nghe lời ngồi xuống.

Sau khi ăn thử, cậu ta sáng mắt, khen ngợi:

" Phương tiểu thư, cô nấu ăn ngon thật."

Cô ngưng ngưng cười, " Cảm ơn cậu."

Cô hơi nhìn hắn, như đang chờ đợi chuyện gì. Hắn như phát hiện ra, đôi mắt toát lên ý cười, khẽ gật đầu:

" Ừm, rất ngon." Đáy mắt cũng có tia tán thưởng thật lòng.

Đúng là một cô gái tốt.

Tần Liên nhìn hai người, cố gắng giảm bớt sự tồn tại mình, yên lặng

dùng bữa.

Sau khi ăn xong, cô gom chén đĩa bẩn, định rửa sạch thì nghe hấn nói:

" Không cần rửa, cứ để người hầu làm."

" Ồ." Cô cũng không cố chấp, chỉ dọn sạch sẽ sau đó về phòng. Bữa tối này, cô cảm giác có thứ gì đó sắp thay đổi.

.....

Hôm sau là ngày nghỉ, cô cũng không cần đến bệnh viện, chỉ thay một bộ quần áo thoải mái, mái tóc dài buộc cao, thoa chút son, sau đó ra ngoài.

" Có cần tôi đưa em đi không?"

Cô giật mình:

" Không cần đâu, hôm nay tôi muốn đi bộ."

" Ừ." Hấn cũng không ép cô.

Dạo một vòng sau đó bước vào trung tâm thương mại. Đến nơi bán quần áo nữ, cô nhìn những bộ đồ mỹ lệ đang được treo bán, thảm tắc lưỡi.

Mua sắm là bản tính vốn có của phụ nữ. Dù cô không thường mua nhưng cũng không để mình thiếu quần áo.

Vừa định chọn một bộ thì một bàn tay khác nhanh chóng cướp lấy, sau đó là giọng nói trong trẻo nhưng lại tràn đầy khinh miệt:

" A... thì ra là chị, chị à, đã lâu không gặp."

Cô thấy người vừa giành đồ với mình thì sắc mặt lạnh xuống. Cô gái thấy cô lạnh mặt, tưởng cô tức giận liền khẽ kêu lên, nhìn người phụ nữ bên cạnh:

" Mẹ à, con thấy chị thích bộ đồ này, hay là chúng ta mua tặng chị ấy đi?"

Cô nghe nói thì cười lạnh. Mua tặng à?

Bọn họ nghĩ cô không có tiền?

Ha, chút tiền đó cô không thiếu.

" Không phiền Phương nhị tiểu thư." Cô nhấn mạnh chữ 'nhị' khiến sắc mặt cô ta tái lại. Nhưng chỉ thoáng qua đã trở lại bình thường, cười nói:

" Sao lại phiền chứ, chị là chị của em mà."

Cô nhướn mày, ý lạnh đậm hơn, mắt kiên nhẫn nói:

" Tôi không có em gái, với lại đừng gọi tôi là chị, tởm lắm. Còn nữa, đừng nghĩ cứ bước vào Phương gia thì các người sẽ trở nên cao

quý. Đừng quên, các người...cũng chỉ là đám người chen ngang phá vỡ gia đình người khác thôi."

Cô ta là Phương Tâm Văn, là em gái cùng cha khác mẹ với cô, còn mẹ cô ta là người phụ nữ ăn mặc hoa lệ bên cạnh, hai người này... đã cướp đi gia đình của cô, mang đi mọi sự ấm áp mà cô từng nghĩ đó là vĩnh hằng.

Phương Tâm Văn trợn mắt, còn mẹ cô ta vì tức giận mà khuôn mặt méo mó:

"Mày!"

Cô nhếch môi, rời đi. Một ngày thật đẹp, thế mà bị mẹ con cô ta phá vỡ.

Yên tâm đi, từng chút từng chút, tôi sẽ khiến mẹ con hai người trả đủ, một món cũng không thiếu!

Mọi người nếu thấy hay thì bình chọn giúp Đình nhé...♥♥♥

-----oOo-----

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vì tâm tình trở nên xấu nên cô không đi nữa mà trở về nhà. Cô bê một đĩa trái cây, sau đó mở TV xem tin tức. Đang xem thì chuông điện thoại reng lên:

" Alo?"

[Trưởng khoa, báo cáo cuối tháng em đã gửi vào hòm thư cho chị rồi đấy.]

Cô gật đầu, "Ừ, tôi biết rồi."

Đặt điện thoại lên bàn, sau đó ngẩng đầu lên, khuôn mặt cô đột nhiên cứng lại, ánh mắt cũng trở nên đờ đẫn.

TV đang chiếu một cuộc họp báo, mà người đang nói là...

Trái tim cô nhói lên.

Là Lý Hiển Chi!

Người mà cô từng yêu, dành cả tuổi thanh xuân để yêu. Ngoại trừ Cố Vạn Tinh, không ai biết tại sao cô lại phải phấn đấu nhiều đến vậy, ngay cả bản thân ta cũng không biết.

Nhìn người đàn ông đang nói chuyện trong TV, cô khẽ nở nụ cười đầy bi thương, năm đó, Lý Hiển Chi không phải như thế này, bản thân ta ngay ngay cả đứng trước người lạ thì nói chuyện cũng khó khăn, nhưng bây giờ lại có thể tự tin đối đáp trước vô số người.

Con người, ai rồi cũng thay đổi, không a luôn mang bộ dáng cũ năm đó, Lý Hiển Chi như vậy, cô cũng như vậy.

Dù đã không còn yêu, nhưng khi gặp lại vẫn có cảm giác không thoải mái.

Cô không để ý, trên cầu thang, một bóng dáng cao lớn đang nhìn cô, sau đó lạnh lẽo liếc nhìn màn hình TV.

Hàn Đông Đường nhăn mày, lộ ra sự không vui nhìn cô

Cô vẫn còn yêu tên bạn trai cũ đó sao? Bản thân ta thì có gì tốt chứ?

Một góc cũng không bằng Hàn Đông Đường bản thân ta.

Khoan đã?

Sao bản thân ta lại có so sánh như vậy?

Sải đôi chân dài bước xuống, cô nghe tiếng động thì cảm xúc trên mặt rút đi, chỉ còn lại sự lạnh nhạt thường ngày.

Hắn biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi:

" Em sao vậy?"

Cô giật mình, sau đó hơi kéo khóe môi lộ ra nụ cười nhạt:

" Không sao, chỉ là nhớ chút chuyện cũ."

Hắn nghe đáp cũng không miễn cưỡng cô, chỉ khẽ gật đầu, chẳng qua đôi mắt có phần u ám.

" Hôm nay anh không đi làm sao?" Cô hỏi.

" Không."

Cuộc trò chuyện kết thúc, không khí lại rơi vào sự ngưng ngậm.

Cô khẽ ho, sờ mũi sau đó nói:

" Vậy...tôi về phòng trước."

Hắn đột nhiên gọi cô:

" Khoan đã."

Cô ngừng chân, nhìn hắn khó hiểu.

" Có chuyện gì sao?"

Hắn mím môi, sau đó lên tiếng hỏi, giọng nói lộ vẻ khẩn trương hiếm có:

"Em cảm thấy tôi là người thế nào?"

Phụt!

Hả?

Cô ngẩn người, khóe miệng cứng đờ, này có ý gì đây?

Trong đầu cô nhanh chóng lọc thông tin, sau đó phân tích.

Nếu cô trả lời ' không tệ' thì quá coi thường hắn rồi, Hàn Đông Đường là Tổng giám đốc của Hàn thị, con người tuyệt đối không thể gói gọn trong hai chữ ' không tệ'. Nhưng nếu trả lời ' anh rất tốt' thì có vẻ hơi mờ ám.

Cô cứng lưỡi, đột nhiên không biết nên trả lời thế nào, áp ứng:

" Tôi...anh..."

Hàn Đông Đường nhìn chằm chằm cô, cô khẽ hít sâu, sau đó nở nụ cười:

" Hàn tổng, anh là một người đàn ông vô cùng anh minh, sáng suốt lại tài giỏi..."

Hắn nhíu mày, lạnh lùng ngắt lời cô:

" Phương Mộc Tĩnh, em biết tôi không phải có ý này."

Cô ngưng nói, ánh mắt đột nhiên trở nên nghiêm túc, thấp thoáng

chút bài xích lạnh lẽo:

" Hàn tổng, nếu ý của anh không phải thế này thì tôi cũng không biết phải trả lời thế nào, dù sao tôi và anh cũng không phải ở cùng một thế giới."

Cô không phải không hiểu hán muốn gì, nhưng mà cô không muốn cho hán biết. Đối với cô, tình yêu chính là cả đời, không đùa cợt với tình cảm, cô chỉ mong người cô muốn nắm tay có thể cùng cô đi đến cuối đời, nhưng... cô lại không dám tin tưởng.

Đi đến cuối đời, một ý nghĩ rất đẹp, nhưng mà, cô đã lỡ mất một lần rồi.

Ánh mắt hán lướt qua tia sáng, nhìn thẳng vào cô, âm thanh có chút thất vọng:

" Xem như tôi chưa từng hỏi." Sau đó xoay người rời đi.

Cô nhìn bóng lưng hán khuất dần, thở phào.

Lúc này, khi hán nhìn cô, tim cô đập rất nhanh, thậm chí câu 'anh rất tốt' suýt nữa cô đã thốt ra, nhưng mà quả thật bọn họ không cùng thế giới, dù cho trái tim cô dường như đang đập lại...vì hán.

Bọn họ là hai người xa lạ, vô tình gặp nhau.

Sau này, gặp lại có thể sẽ chẳng còn nhớ đối phương là ai, hà có gì phải khiến bản thân cực khổ.

Phương Mộc Tĩnh trầm nghĩ, cuộc sống của cô như thế này là tốt rồi, cô không muốn nương tựa vào người khác như năm đó.

Lời nói của Cố Vạn Tĩnh lại mơ hồ vang lên bên tai: "Tiểu Tĩnh, tránh xa hán ra."

-----oOo-----

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cuộc sống của cô trong những ngày sau vô cùng bình thường. Thức dậy, đi làm, về nhà như một quy luật tuần hoàn.

Hôm nay, Hàn Đông Đường vẫn ghé bệnh viện đợi cô như mọi khi. Trên xe vô cùng an tĩnh, ai cũng im lặng không nói gì. Đột nhiên Tần Liên lên tiếng, nghiêm túc lại có chút lạnh:

" Tổng giám đốc, có xe bám đuôi."

Cô nghe vậy thì giật mình, định quay ra sau thì một bàn tay ấn đầu cô lại, âm thanh trầm khàn trên đỉnh đầu vang lên, nhàn nhạt nói:

" Tăng tốc."

Tần Liên nghe lệnh liền đạp mạnh chân ga, trên đoạn đường vắng, chiếc xe lao đi như tia chớp, lắng nghe kỹ còn có thể nghe thấy âm thanh ma sát với mặt đường.

Phía sau cũng nhanh chóng vang lên tiếng xe gào rú, tim cô thịch một tiếng, vô thức nắm lấy góc áo hần.

Hần cúi xuống, nhìn cô gái trong lòng, khẽ nhếch lên một nụ cười nhẹ, bàn tay to lớn áp lên đỉnh đầu cô, khẽ xoa:

" Đừng sợ."

Cô mím môi, gật đầu, cô tin hần...dù không biết tại sao, chỉ biết rằng, bản thân mình đang tin hần vô điều kiện.

Cô không biết, loại niềm tin này có tốt hay không.

Vừa rời khỏi gương mặt cô, ánh mắt vốn dịu dàng lại trở nên lạnh lẽo như sương, đôi mắt hơi nheo lại lộ ra sự nguy hiểm tột độ.

"Thông báo cho Mike, bảo hần ta nhanh đem người tới."

"Vâng ạ."

Tần Liên gọi điện, rất nhanh, điện thoại đã có người bắt:

" Trợ lý Tần sao lại gọi cho tôi thế?" Giọng nói nhẹ nhàng mang theo sự cợt nhả trên đầu vang lên.

Tần Liên không rảnh đối đáp cùng hần, chỉ lạnh lùng nói:

"Mike, đường X, nhanh đem người tới."

Bên kia im lặng một giây sau đó đáp:

" Ok, tới liền."

Chiếc xe vốn đang lao đi đột nhiên 'két', thắng gấp. Hàn Đông Đường cau mày, ánh mắt lạnh lẽo bắn thẳng về phía trước. Phía đầu xe bị một chiếc xe màu đen chặn lại, cửa xe bật ra, một nhóm người chạy xuống.

Phía sau cũng ngừng xe, tiếng bước chân vang lên rõ rệt, còn có âm thanh lên nòng của súng.

Sát khí xung quanh Hàn Đông Đường ngày càng dày đặc, hắn buông cô ra, khẽ nói:

" Ngồi yên trong đây đợi tôi, nhớ kỹ, không được bước ra ngoài."

Cô lo lắng nhìn hắn:

" Anh... sẽ không sao chứ?"

Hắn mỉm cười, xoa đầu cô:

"Sẽ không."

Hắn đẩy cửa, bước xuống xe, Tần Liên cũng theo sau, ánh mắt cô lo lắng dõi theo bọn họ.

Cô nghe bên ngoài vang lên tiếng cười to:

" Hàn tổng, lâu rồi không gặp."

Hàn Đông Đường không đáp lại lời của hắn ta, chỉ lạnh lùng nhìn hắn. Hắn ta cũng không giận, chỉ nói:

"Lần trước không giết được anh, lần này nhất định sẽ được."

Hắn cười lạnh, nhướn mày:

" Chỉ dựa vào cậu?"

Sau đó đưa mắt ra xung quanh:

" Cùng đám người này?"

Giọng nói đậm mùi khinh bỉ cùng cao ngạo.

Nhiều Tông ngưng cười, ánh mắt đờ đờ sát khí. Hàn Đông Đường nếu dễ giết thì đã không gọi là Hàn Đông Đường. Lần trước, bắn hắn hai viên đạn, nhưng Hàn Đông Đường đã giết sạch người của hắn ta, còn khiến hắn ta trọng thương, thù này Nhiều Tông hắn nhất định phải báo!

" Ha, vậy thì phải xem anh có nở hi sinh cô ta hay không?"

"Ừm..." Âm thanh vang lên, đánh thẳng vào màng nhĩ của Hàn Đông Đường.

Con người hắn co rụt lại, nhanh chóng xoay người, đập vào mắt hắn là cô gái vốn đang ngồi trong xe, lúc này đang bị hai người đàn ông bắt giữ.

Cánh tay bọn chúng như gọng kìm, kẹp chặt lấy cô, siết mạnh, khiến Phương Mộc Tĩnh đau đến ứa nước mắt.

Tần Liên đi theo sau hắn, vậy nên, trong lúc này, chỉ có một mình cô trong xe.

Hàn Đông Đường thầm trách bản thân, hắn nên bảo Tần Liên ở lại. Đôi mắt cô hướng về hắn, khiến hắn đau nhói, lạnh lẽo nói:

"Mày dám?" Là ai cho hắn ta lá gan mà dám động vào cô?

Nhiều Tông đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, như có con rắn đang bò lên, không một chút nhiệt độ, áp lực cùng sát khí này, suýt khiến hắn chịu không nổi.

"Mày thử xem?" Hắn ta cắn răng, nói.

Bên kia, một người đàn ông đang giữ lấy cô giơ tay lên, con dao trong tay lóe sáng, kề vào cổ cô.

Cô kinh hoàng, đứng lạng người, sâu trong đôi mắt là sự kinh hoàng.

Chỉ thấy bóng Hàn Đông Đường lóe lên, trong chớp mắt sử dụng tốc độ sét đánh lướt đến bên người một tên đang cầm súng.

Trong đêm tối, chỉ nghe tiếng 'rắc' của xương cốt gãy vụn, sau đó là tiếng thét chói tai:

"A a a!!"

Tần Liên cũng nhanh chóng giải quyết những tên cầm súng xung quanh, trong tay cậu ta cũng có một cây súng lạnh lẽo.

'Cạch!'

Tiếng lên nòng, sau đó Nhiều Tông chỉ cảm thấy bên thái dương có một vật cứng rắn áp vào.

'Cạch!'

"Bỏ súng xuống, thả người!"

Bên tai là giọng nói âm u như ma quỷ, khiến Nhiều Tông lạnh người, tốc độ này con người vốn không thể có được.

Hắn ta run giọng, sợ hãi dâng lên:

"Bỏ...bỏ súng xuống...thả người..."

Xung quanh dần buông súng xuống, Hàn Đông Đường nheo mắt, cánh tay hạ xuống, chậm rãi lui đến bên cạnh cô.

Nhưng mà đột nhiên...

Có một tên phía sau, nhắm súng về phía cô.

Pằng!

Cô hoảng hốt, thấy hắn hoảng sợ chạy về phía mình, giơ tay kéo cô

vào lòng, xoay người lại.

Phập!

" Lão đại!"

" Hàn Đông Đường!"

Viên đạn ghim thẳng vào ngực trái hắn, máu tuôn ra.

Phương Mộc Tĩnh kinh hoàng, đầu như bị đập mạnh. Đôi mắt cô dần mờ lại, cánh môi run run, khóe mắt phiem hồng.

Cảm giác kia, lại lần nữa ập đến...

Trong căn nhà rộng rãi, cũng từng có một âm thanh non nớt nhưng đau đớn hét lên: "Mẹ!!"

Bên tai cô vù vù tiếng gió, bàn tay đè lên miệng vết thương, còn một tay khác nâng đầu hắn lên.

"Hàn Đông Đường, không được nhắm mắt!"

Sau đó là tiếng súng vang lên liên tiếp, không phải bắn về phía cô mà là về phía đám người kia.

Một giọng nói gấp gáp vang lên:

" Lão đại!"

Cô dường như không nghe thấy tiếng huyền não xung quanh, trong mắt cô chỉ còn người đàn ông trong lòng, hắn khẽ cười, vuốt mặt cô:

" Ngoan, đừng sợ."

Cô run giọng, gấp gáp nói:

" Hàn Đông Đường, mở mắt cho tôi, chúng ta lập tức tới bệnh viện."

Nhưng người trong lòng cô đã sớm nhắm mắt, ngất đi.

Cô hoảng loạn:

" Mau... mau đưa anh ấy lên xe."

Bỏ qua mọi ánh mắt nghi vấn, cô bảo Tần Liên đưa hắn lên xe, sau đó chính mình cũng ngồi lên.

Cô biết rõ, viên đạn này, nếu may mắn thì sẽ lệch đi, còn nếu không...là sẽ ghim thẳng vào tim.

Cô đè lên miệng vết thương, đôi môi mím chặt, lộ ra sự nhợt nhạt.

Hàn Đông Đường, xin anh đó, anh nhất định đừng có gì hết...

Chiếc xe vụt đi trong đêm, cảnh tượng phía sau tan dần vào bóng tối, chỉ có tiếng hét thảm thiết còn vọng mãi...

Như đau đớn, cũng như hả dạ.

-----oOo-----

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phương Mộc Tĩnh một tay đè chặt miệng vết thương của Hàn Đông Đường, một tay rút điện thoại trong túi ra, lúc này cô mới phát hiện...tay mình đang run đến đáng sợ.

Cô cắn chặt đôi môi, ấn điện thoại, bên kia lập tức bắt máy:

"Cố Vạn Tinh, giúp em chuẩn bị một phòng phẫu thuật gấp, em đang trên đường đến."

Cô nói thật nhanh, Cố Vạn Tinh nghi ngờ hỏi lại:

[Chuẩn bị phòng phẫu thuật? Có chuyện gì sao?]

"Chuyện này rất dài, anh chuẩn bị giúp em đi. Em mổ chính."

[Ừ.]

Trên ghế phụ lái, Mike nhìn cô, sau đó lại nhìn Hàn Đông Đường đang nằm, nhin không nổi nữa, rốt cuộc quay qua hỏi Tần Liên:

" Cô gái đó là ai vậy?"

Lại có thể ôm Hàn Đông Đường, lúc này lại được Hàn Đông Đường đỡ đạn cho.

Đây là lần đầu tiên Mike gặp trường hợp hiếm lạ này. Lão đại cứ như không cần mạng vậy.

Nghe cô nói mổ chính, có lẽ cô là bác sĩ.

Tần Liên liếc qua kính chiếu hậu, sau đó nhìn anh ta, cánh môi hơi nhếch lên:

" Phu nhân tương lai." Qua chuyện vừa rồi, cậu ta đã dám chắc chắn 90%.

Lão đại có khi nào giúp người khác đỡ đạn đâu, mà lần này lại là con gái nữa.

Nhất định là phu nhân tương lai!

Ừm! Đúng vậy.

" Hả?" Mike dẫn người, chớp mắt nhìn cậu ta.

Tần Liên bị nhìn đến không tự nhiên, cũng không đáp lại, chỉ chăm chú lái xe thật nhanh, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện vành tay cậu ta hơi đỏ.

.....

Trước cổng bệnh viện, một đội ngũ y tá bác sĩ đã đợi sẵn, chiếc xe vừa dừng lại họ liền đem băng ca đẩy đến, Mike và Tàn Liên nhanh chóng đỡ hẳn lên băng ca.

Khuôn mặt hẳn lúc này đã tái lại, nhưng lại không có nếp nhăn đau đớn, nếu bỏ qua vẻ tái xanh thì không ai biết hẳn đang bị thương.

Cô nhanh chóng bước theo, một cô y tá hỏi:

" Trưởng khoa Phương, cô mổ chính sao?"

Cô gật đầu, cô y tá nói tiếp:

" Viện trưởng nói đã chuẩn bị đầy đủ dụng cụ phẫu thuật, y tá và phụ mổ cho cô."

" Được, tôi biết rồi."

Cô vào phòng khử trùng, thay đồ phẫu thuật. Đứng trước cửa phòng, cô bị Tàn Liên giữ lại:

" Phương tiểu thư, nhờ vào cô."

" Được." Vẻ mặt nghiêm túc, lời nói kiên định của cô khiến bọn họ vô thức mà yên tâm.

Hàn Đông Đường, cô nhất định sẽ không để hẳn có chuyện gì.

Mike đứng ngoài cửa, có vẻ do dự kéo tay cậu, "Tin được không?"

Mạng của Hàn Đông Đường vô cùng quý hiếm, lại đưa vào tay một cô gái, anh ta không yên tâm.

Tàn Liên rút tay ra, nói, "Anh biết đây là đâu không?"

Mike: "Bệnh viện Thân Ái."

"Vậy anh biết cô gái đó là ai không?" Cậu hỏi tiếp.

Mike lắc đầu, "Bác sĩ?"

"Trưởng khoa Ngoại thần kinh, bác sĩ hàng đầu của bệnh viện anh đang đứng."

.....

Một tiếng trôi qua, cuối cùng cũng kết thúc. Cô mệt mỏi tháo khẩu trang.

Mike và Tàn Liên tiến lên:

"Phương tiểu thư, lão đại thế nào rồi?"

" Phẫu thuật thành công." Cô thở phào, trên môi nở nụ cười nhẹ nhõm.

Tảng đá đè hai người họ cuối cùng cũng được gỡ xuống.

" Phương tiểu thư, cảm ơn cô."

Cô nhếch môi cười, " Không có gì, đây là bổn phận của tôi."

Không ai biết, lúc thấy viên đạn sát tim của hắn, cô đã sợ hãi mức nào, sợ đến mức dường như không thở được. Nỗi sợ đó khiến cô hiểu được...

Có lẽ cô đã thích hắn mất rồi.

Cô không trách hắn giết người không góm tay, cũng không ghét thân phận của hắn. Cô từng nói cô không thích thương nhân nhưng hắn là ngoại lệ. Từng việc hắn làm cho cô cô đều thấy rất rõ. Chưa một ai đối tốt với cô như vậy, kể cả là Lý Hiển Chi.

Mỗi người đều có một sự lựa chọn riêng cho cuộc đời của mình, cô cũng sẽ không vì vậy mà tránh xa hắn.

Cô phát hiện cô đã đưa ra một quyết định mà cô không biết tương lai sẽ diễn biến thế nào.

Có thể đây là một quyết định đúng đắn...

Hoặc có thể, cô sẽ rơi vào vực sâu làn nữa, vạn kiếp bất phục.

Cô cởi đồ phẫu thuật ra, rửa tay sạch sẽ.

Phương Mộc Tĩnh đột nhiên ngẩng đầu lên, qua tấm gương, cô mới thấy rõ cảm xúc trong mắt mình.

Có rụt rè, có sợ hãi, nhưng cũng có quyết tâm kiên định.

Cô nở nụ cười.

Thử một lần nữa vậy.

Trải qua chuyện vừa rồi, cô mới biết, đời người ngắn đến vậy, có một số thứ, nếu bỏ lỡ thì chính là suốt đời.

-----oOo-----

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người đàn ông nằm trên giường đột nhiên nhú mày, sau đó mở mắt ra, bên trong đôi mắt ấy vẫn còn lưu lại sự lạnh lẽo, ánh sáng chiếu vào mắt hắn, nhưng vẫn không xua được ý lạnh.

Hàn Đông Đường khẽ cau mày, hắn đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy căn phòng lớn chỉ có hắn và Tần Liên, không có người thứ ba. Hắn như nhớ chuyện gì, khẽ giọng hỏi:

"Tiểu Tĩnh đâu?"

Tần Liên thấy hắn tỉnh dậy, định thông báo cho bác sĩ thì nghe hắn hỏi, ngó người một chút sau đó đáp:

" Lão đại, Phương tiểu thư hiện đang trong phòng làm việc."

Vừa tỉnh dậy, tình trạng của mình không lo mà lại lo lắng cho Phương tiểu thư, lão đại cũng quá quan tâm rồi.

Hắn hơi nhăn mày, lộ ra sự khó chịu cùng khẩn trương, xúc chần đứng dậy. Tần Liên thấy hắn không để ý vết thương liền tiến lên, gấp gấp cản lại:

"Lão đại, anh còn đang bị thương."

Hắn nhìn Tần Liên, lạnh lẽo nói:

" Tránh ra!"

Đúng lúc này, cửa phòng bật ra, đập vào mắt là khuôn mặt tươi cười cùng giọng điệu ngả ngớn của Mike:

" Ha ha, lão đại, anh còn đang bị thương đấy. Sự chuyện đó dọa mĩ nhân à?"

Hắn liếc Mike, "Cậu rảnh lắm à?"

Khuôn mặt Mike cứng lại, sau đó cười hai tiếng:

" Lão đại, làm ơn đi, công việc anh giao gần 2 tháng tôi mới giải quyết xong đấy, anh cũng phải cho tôi nghỉ ngơi chứ, đúng không Tiểu Tần?"

Câu cuối hắn ta quay sang Tần Liên, lại nháy mắt một cái, cười rõ tươi.

Tần Liên nhìn hắn, khuôn mặt vẫn nghiêm túc như cũ, nhưng dường

như lại có chút thay đổi nho nhỏ, nhưng rất nhanh lại trở lại bình thường.

Nhưng Tần Liên không ngờ, toàn bộ vẻ mặt đó của mình, đã thu lại trong đáy mắt của Mike.

Anh ta nhếch môi, nụ cười vô thức chứa đựng chút dịu dàng.

Âm thanh gõ cửa bất ngờ vang lên, sau đó là bóng người mặc áo trắng tiến vào, nhìn ba người đàn ông đang đứng, cô mím môi lộ ra vẻ không vui, nói:

"Hàn tổng, anh cũng khỏe nhỉ? Vậy chắc không cần tôi làm phiền anh đâu?"

Hàn Đông Đường thấy cô vào liền đưa mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, xác định cô không bị gì thì mới yên tâm. Hắn chậm rãi trở về giường ngồi xuống, còn không quên liếc hai người kia một cái.

Tần Liên và Mike nhận được tín hiệu liền cúi đầu chào, sau đó cũng nói đuôi ra ngoài. Chỉ là vẻ mặt của Mike có chút nặng nề.

Lão đại quen cô gái này không lâu, lại không tiếc dùng thân mình đỡ cho cô một viên đạn, thân là cấp dưới, Mike vẫn nên suy xét cho an toàn của hắn.

.....

Trong phòng chỉ còn lại hai người, ánh mắt hắn nhìn cô cũng hiện lên vẻ lo lắng.

Hắn lo cô sẽ sợ hắn thậm chí là ghét hắn vì hắn đã ở trước mặt cô giết người, cô lại là bác sĩ, mà trách nhiệm của bác sĩ là cứu người. Cuộc sống của họ, vốn là hai đường thẳng, không giao nhau, mà họ lại ở hai đầu ngược nhau của hai đường thẳng ấy, không có điểm chung.

Ngay từ đầu, hắn và cô đã ở thế đối lập rồi.

Hắn đột nhiên nảy sinh cảm giác sợ hãi, sợ cô sẽ từ chối hắn, sau đó hai người lại trở nên xa lạ như chưa từng quen nhau.

Cô như một tia sáng trong cuộc sống của hắn, hắn không muốn vụt mất, nhưng nếu tia sáng đó kiên quyết muốn rời đi, vậy hắn có thể làm gì chứ?

Nhưng mà cô làm như không có việc gì, chỉ lạnh nhạt tiến lên kiểm tra vết thương của hắn, cúi đầu tập trung ghi chép.

Hắn nhìn vẻ mặt của cô, muốn nói lại thôi. Cuối cùng cô lên tiếng:

"Anh có chuyện gì sao?"

Hắn trầm mặc nhìn cô, sau đó là giọng nói trầm ấm:

"Tiểu Tĩnh, em...có sợ tôi không?"

Cô bất ngờ nhìn hắn, sau đó hỏi lại:

"Tại sao tôi phải sợ anh?"

"Chuyện tôi qua em cũng thấy rồi. Thật ra tôi không lương thiện như em nghĩ đâu." Tôi là một người vô cùng tàn nhẫn, hai bàn tay đã thấm đẫm máu tươi.

Em có sợ tôi không?

Cô nhìn hắn rất lâu, ánh nắng bên ngoài chiếu lên người hắn, khiến hắn trông dịu dàng hơn rất nhiều, khác hẳn bộ dáng tối qua. Cảnh tượng này thật sự rất đẹp, qua lúc lâu cô mới đáp:

"Không đâu, anh đối với tôi rất tốt." Khuôn mặt cô hiện lên nụ cười mỉm nhẹ nhàng.

Hắn đối xử với người khác tàn ác, nhưng hắn đối với cô lại vô cùng tốt.

Dù tối hôm qua cô quả thật có cảm giác sợ hãi với hắn, nhưng mà ngoài cảm giác đó ra, còn có cảm giác khác...

Hắn ngăn người nhìn cô, sau đó khẽ đáp:

"Ừ."

Qua một lúc, hắn lại lên tiếng:

"Tiểu Tĩnh, nếu tôi nói tôi yêu em thì sao?"

Cô không ngờ hắn lại nói thế, trái tim bắt đầu đập nhanh mất không chế, khuôn mặt xinh đẹp cũng hiện lên vẻ mơ màng:

"Anh...yêu tôi?"

Hắn hơi nghiêng đầu không đáp, chỉ nhìn chăm chăm vào cô, như đang tìm tòi thứ gì đó.

Cô lắp bắp, gọi thẳng cả tên hắn:

"Hàn... Hàn Đông Đường, anh đừng đùa, tôi không hợp với anh đâu."

Hắn khẽ nhếch môi, lộ ra sự vui vẻ cùng tà ý:

"Tôi yêu ai là quyền của tôi, tôi nói hợp ai dám nói không hợp?"

Giọng điệu ẩn chứa sự phách lối cùng cuồng vọng của hắn khiến cô run lên.

Cô nhìn hắn, trái tim như bị đụng mạnh, sau đó liền cười:

"Anh hiểu về tôi bao nhiêu?"

Hắn đứng dậy, tiến lên trước mặt cô:

"Ít nhất tôi sẽ không để em đau khổ như Lý Hiến Chi. Còn nữa..."

Hắn đột nhiên nghiêng người, áp sát vào cô:

"...tôi nghĩ tôi hiểu rất rõ em, ít nhất tôi biết được, em cũng có tình cảm với tôi."

Vừa dứt lời, đôi môi hắn áp xuống, đè lấy cánh môi cô, khẽ mút sau đó xâm nhập vào trong, quấn lấy cô, cùng nhau nhảy múa.

Phương Mộc Tĩnh trợn tròn mắt, bàn tay cầm tập hồ sơ siết chặt, ngón tay cũng trắng bệch.

Cô cố gắng đè lại cảm giác rung động nhưng mà cô lại không khống chế được tình cảm của mình, dường như cô đã bị hắn phát hiện ra bí mật, khuôn mặt đỏ bừng mặt cho hắn đang tàn phá.

Hắn buông cô ra, nhìn cô, đôi mắt tràn ngập ý cười ấm áp. Cô lấy tay che lấy đôi môi hơi đỏ, ánh mắt mất tự nhiên nhìn hắn sau đó vội dời đi, mắng:

" Anh...vô sỉ!"

Sau đó xoay người nhanh chân rời đi. Hắn nhìn bóng cô, trên mặt là nụ cười thỏa mãn.

Đầu lưỡi hắn vươn ra, chạm nhẹ vào môi dưới, sau đó bật cười. Thật ngọt.

-----oOo-----

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mike nhìn người phụ nữ mặt đỏ bừng vừa chạy ra, nụ cười tà mị trên môi càng sâu hơn, đôi mày còn khẽ nhướng nhìn vào bên trong. Còn Tần Liên thì ngớ mặt, không lẽ lão đại làm gì con gái người ta rồi?

Tần Liên đột nhiên quét mắt sang Mike:

"Anh còn chưa đi?"

Mike mặt mày nghiêm túc, nhìn cậu ta, nói:

"Tôi muốn ở đây với cậu."

Tần Liên sửng người, nhìn anh ta như thấy quỷ:

"Anh điên à? Nói cứ như tôi và anh có chuyện gì vậy."

Tần Liên nói xong mới cảm thấy hơi sai sai.

Sau đó hận không thể chui vào tường mà trốn.

Mike thần sắc nghiêm túc, tiến lên nói:

"Quả thật là có chuyện."

Cần cổ Tần Liên đỏ lên, mày cũng cau lại, gấp gáp nói:

"Chuyện đó không tính."

Anh ta nhướng mày, cười đến vô lại, nhưng vẻ mặt lại vờ không biết, hỏi:

"Chuyện gì cơ?"

Tần Liên trừng mắt nhìn anh ta, quát nhỏ:

"Anh đủ chưa?"

Anh ta khẽ liếm môi, cúi đầu nhìn Tần Liên, ánh mắt lại rơi xuống trên môi cậu ta, đáy mắt có chút suy tính, tà ý mở miệng:

"Chưa đủ."

Tần Liên thấy không đúng, nhưng chưa kịp phản ứng thì Mike đã tiến tới gần, bàn tay nắm lấy cằm cậu ta, cả người cúi xuống, hôn lên.

Tần Liên tròn tròn mắt, Mike khẽ cười, khuôn mặt anh tuấn được tô thêm vẻ mê hoặc.

Tần Liên giật mình, vùng vẫy thoát ra, nhưng Mike lại giữ tay, kéo

cậu ta vào ngực mình, mạnh mẽ hôn xuống một lần nữa.
Tần Liên quên cả hô hấp, cả khuôn mặt đỏ bừng, nhìn qua làm gì còn vẻ lạnh lùng nghiêm túc của một vị trợ lí thường ngày.
Môi hai người đan xen vào nhau, chậm rãi trần trọc. Mà Mike cũng không đi vào sâu, chỉ ở trên cánh môi Tần Liên, nhẹ nhàng liếm mút, sau đó khẽ cắn một cái, như trừng phạt, lại như cưng chiều.
Nếu bây giờ có người đi tới, nhất định sẽ thấy trên hàng lang, có hai người đàn ông đang hôn nhau.
Mà quả thật...có người tới!
Cô y tá mang theo một bịch nước biển. Khu vực này là khu vực cho phòng bệnh VIP, chỉ có một phòng.
Mà cảnh đầu tiên đập vào mắt cô ấy là...hai người đàn ông đang hôn nhau.
Cô y tá chớp mắt, sợ đến ngẩn người.
Mike giương mắt, thấy có người đến, liền tiếc hận buông Tần Liên ra.
Cậu ta nhìn theo ánh mắt của Mike, xoay người lại, sau đó cũng...cứng đờ.
Y tá dường như xấu hổ, xoay người bỏ chạy.
Ôi má ơi!
Đẹp!
Đẹp trai!
Thật sự quá đẹp trai!
Cả hai người ai cũng đẹp cả!
Nhưng bọn họ...bọn họ...huhu...
Tại sao ông trời lại bắt công như vậy...
Tại sao...
Về sau con gái các cô phải sống như thế nào đây?
Mà Tần Liên thì cứng họng, không phát ra âm thanh gì.
Sau đó 'cạch, cạch' xoay người lại, tức giận nhìn Mike:
"Anh! Ai cho anh hôn tôi?!"
Mike mỉm cười, lơ đãng nói:
"Cảm giác đó tôi quên rồi, hôm nay vừa vận thử lại, cảm giác không tệ."
Cái gì mà không tệ chứ?
Là rất tuyệt luôn.
Anh ta rất muốn thử, ngày nào cũng muốn thử, thậm chí là...hơn

nữa.

Nghĩ đến đây, ánh mắt càng sâu hơn.

Vì tương lai, cần phải cố gắng a.

Tần Liên tức giận, đưa tay lau môi, nói:

"Chúng ta là con trai."

Mike buồn cười, mơ hồ có chút dịu dàng:

"Ai quy định con trai không thể hôn nhau?"

"Tôi còn muốn có bạn gái."

Câu nói vừa thốt ra, không gian an tĩnh lại, Mike nheo mắt, có một luồng khí nguy hiểm vô hình bủa vây, hỏi lại:

"Cậu nói gì?"

Tần Liên khẽ nhích về phía sau, trái tim đập mạnh, cũng không lặp lại, không biết là không dám hay vì lí do gì.

Mike tiến lên, dồn cậu ta vào tường, một cánh tay chống lên, giam Tần Liên lại:

"Ai cho phép cậu tìm bạn gái, cậu là của tôi."

"Ai là của anh!" Tần Liên cãi lại, đôi mắt hơi trừng lên, rõ ràng là hình ảnh tức giận, vào mắt Mike lại đầy rẫy vẻ đáng yêu.

"Cậu." Mike nói đến đúng tình hợp lí.

Cả khuôn mặt Tần Liên đỏ lên.

Cậu ta mẹ nói thế mà lại động tâm.

"Tôi không ép cậu, chúng ta cứ từ từ."

Nói xong xoa đầu Tần Liên, rồi rời đi.

Tần Liên nhìn anh ta, sau đó đè tay lên tim mình, nó đang đập thành thịch.

Cậu ta hít sâu, đè lại tâm tình đang loạn một mớ, sau đó mở cửa bước vào:

"Lão đại, vậy đám người bắt được phải làm sao?"

Hắn nằm trên giường, đôi mắt cũng chẳng mở, lạnh lẽo nói:

"Giết đi."

"Vâng ạ."

Sau đó Tần Liên nghe hắn nói:

"Mike không tệ đâu."

Khuôn mặt vừa dịu xuống của Tần Liên lại đỏ lên một lần nữa.

.....

Không biết có phải vì ngượng hay không mà lần kiểm tra vết thương sau đó không phải là cô mà là một vị nữ bác sĩ khác.

Cô ta vừa bước vào liền bị sắc đẹp của người đàn ông mê mẩn, ngay cả khí chất lạnh lùng của người bề trên đó cũng sinh ra cảm giác hấp dẫn vô cùng.

Hàn Đông Đường nghe tiếng mở cửa liền mở mắt ra, thấy không phải Phương Mộc Tĩnh mà là một người phụ nữ khác, hấn lập tức nhú mày không vui, khí lạnh xung quanh cũng tràn ra khiến cô ta sợ hãi.

Người đàn ông này sao lại đáng sợ thế chứ?

Hấn lạnh giọng hỏi:

" Trưởng khoa Phương của các cô đâu?"

Vị nữ bác sĩ run giọng:

" Trưởng...Trưởng khoa bạn rồi, cô ấy nhờ tôi đến đây giúp anh..."

Hàn Đông Đường đột nhiên tức giận, bạn?

Cô gái này! Cô nghĩ mình trốn được sao?

Ở trong phòng làm việc, tìm cô đột nhiên thích một cái, có cảm giác bất an.

Vì tức giận, giọng nói vốn lạnh lùng của hấn lại nhiễm thêm một tầng sát khí:

" Cút!"

Mặt mũi cô ta xanh mét, nhưng vẫn cố chấp nói:

" Nhưng mà cô ấy..."

"Nghe không hiểu?" Hấn gằn giọng, đôi mắt lóe lên.

Cô ta hoảng sợ, chào một tiếng sau đó liền chạy đi, trên trán ướt đẫm một tầng mồ hôi.

Khẽ vuốt ngực. Phù! Vẫn chưa chết!

Cô ta báo cáo mọi việc lại cho Phương Mộc Tĩnh, nói xong liền nhỏ giọng nói:

"Trưởng khoa, người đàn ông đó... không phải là thế lực đen tối nào đó chứ?" Dù sao cũng vì trúng đạn mới đến bệnh viện mà.

Cô bắt đắ dĩ lác đầu, " Không phải đâu."

" Oh."

....

Cuối cùng, cô vẫn phải đích thân đi đến phòng của hấn.

Quả thật là cô ngượng nên mới không dám đến. Nhưng mà cô biết hấn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô.

Tên đáng ghét!

Nhìn cô tiến vào, hấn nhếch mép:

" Sao vậy, không trốn nữa à?"

Cô khẽ cứng người, sau đó chối:

" Trốn gì chứ? Anh đừng nói bậy!"

" Ồ...vậy à?"

Hắn cố ý kéo dài khiến cô mất tự nhiên, không tự chủ lùi một bước, cảnh giác nhìn hắn.

" Anh có ý gì?"

Nhìn bộ dạng của cô, hắn cười đến vui vẻ, thu hết vẻ lạnh lẽo hàng ngày, chủ động giang tay ra:

" Không kiểm tra à?"

Cô nhận ra bị hắn trêu chọc, tức giận bước tới:

" Hàn Đông Đường, anh cẩn thận một chút, nếu không tôi sẽ tiêm cho anh một mũi thuốc khiến anh chết không ai hay biết đấy."

Hắn nheo mắt, đột nhiên sáp lại, bàn tay nâng cằm cô lên:

" Em nữ sao?"

Cô cứng họng. Sao tên này lại đáng ghét như vậy chứ?!

Nghĩ vậy nhưng cô vẫn kiên quyết nói:

" Sao anh nghĩ tôi không nữ?"

Hắn buông cô ra, cười đầy ý vị:

" Em làm sao lại giết người mà mình yêu được chứ?"

Thần kinh cô rung lên, sau đó thềm cười khổ.

Đúng vậy, làm sao có thể chứ?

Cô làm một loạt động tác chuyên môn, sau đó ngẩng mặt lên nhìn hắn:

" Anh nghỉ ngơi đi."

Cô đứng dậy, lại nghe hắn nói:

"Tiểu Tĩnh, tôi đợi em, nhưng mà đừng để tôi đợi quá lâu."

Cô hiểu ý hắn. Sờn mặt hơi nghiêng qua, khẽ mỉm cười. Nụ cười ấy...lại đánh mạnh vào trái tim hắn, khiến hắn chìm đắm không lối thoát.

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khoảng bốn ngày sau hấn muốn xuất viện nhưng cô không cho phép, thế là hấn phải ở lại bệnh viện gần nửa tháng. Ngày xuất viện, cô chỉ đến giúp hấn kiểm tra sơ lược, sau đó cũng không về cùng hấn.

Cô vẫn còn việc phải làm nha.

Trước khi lên xe, hấn dặn:

" Tới khi nào về thì nhắn cho tôi, tôi bảo Tần Liên đến rước em."

Cô không thể làm gì ngoài gật đầu đồng ý. Hấn mỉm cười hài lòng, khẽ xoa đầu cô. Nhìn theo người đàn ông đang lên xe, trong mắt cô tràn ra vô số thứ, trong đó có cả tình cảm nồng đậm.

Sau khi chiếc xe khuất bóng, cô bỏ hai tay vào túi áo, thở dài. Bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói nhẹ nhàng:

"Em có tình cảm với hấn ta?"

Cô giật mình, khuôn mặt cũng cứng đờ. Bên cạnh vang lên tiếng cười khẽ, cô nghe anh nói:

" Tiểu Tĩnh, anh đã từng nói với em rồi."

Cô hơi nhíu mày, " Vậy thì sao chứ?"

Vẻ mặt Cố Vạn Tinh đột nhiên trở nên nghiêm túc hấn:

" Em thật sự yêu hấn ta?"

Cô im lặng, cũng không phủ định. Cố Vạn Tinh thấy vậy thì vừa giận vừa lo, nói:

" Tiểu Tĩnh, hấn ta không tốt như em tưởng đâu. Để có được như bây giờ, em biết quá khứ của hấn là gì không?"

Cô lập tức trả lời:

" Quá khứ của anh ấy không liên quan đến em, dù nó có như thế nào thì em cũng chắc chắn rằng..."

Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, kiên quyết nói từng chữ:

"... anh ấy sẽ không bao giờ tổn thương hay hại em."

Anh ấy cau mày, "Em từ đâu mà có loại suy nghĩ này? Em biết không, hấn vì mục đích mà có thể không từ thủ đoạn."

Phương Mộc Tĩnh khẽ lắc đầu, không nói.

Cố Vạn Tinh nhìn cô, sau đó nhếch môi cười khổ, "Em thật là... "

" Không phải em nói sẽ không chấp nhận bất kì ai nữa sao?" Cố Vạn Tinh thắc mắc, lúc trước là ai nói cô tuyệt đối sẽ không rơi vào tình yêu lần thứ hai?

Cô thả lỏng người, đôi mắt nhìn về phía bầu trời trước mắt, khẽ nói: " Tới nhanh quá, cảm không nổi."

Nhìn cô gái đang thả hồn đi, anh chỉ bất lực vờ vai cô sau đó cất bước đi vào.

Haiz, mong lần này em sẽ không chọn sai.

Anh sẽ tìm cơ hội điều tra một số thứ...

Lúc này, cô đột nhiên cảm thấy trời đất quay vòng, khẽ nhắm mắt lắc mạnh đầu mới xua đi được cảm giác chóng mặt, cô thở dài sau đó cũng bước vào.

Tình cảm...không phải muốn đến là đến, không muốn đến là sẽ không đến. Nó là thứ khó đoán nhất trên đời bởi vì không ai biết ngày mai nó sẽ thay đổi như thế nào...

.....

Chuẩn bị tan làm, cô vươn tay cầm điện thoại nhắn tin thông báo cho hắn. Quả nhiên, một lúc sau đã thấy dưới bệnh viện có một chiếc xe quen thuộc đỗ trước cổng.

Cô nhanh tay sắp xếp mọi thứ sau đó tắt đèn, đóng cửa ra về.

" Phương tiểu thư." Tần Liên cúi người chào, sau đó mở cửa xe ra.

Đang trên đường đi thì điện thoại của cô vang lên. Nhìn số hiển thị, cô nhíu mày, thoáng qua tia không vui, bắt máy.

" Alo."

Bên kia im lặng một giây sau đó vang lên giọng nói của một người đàn ông trung niên:

[Tiểu Tĩnh, ngày mai con có thể trở về cùng cha dùng bữa cơm không?] Dường như còn có thể nghe ra sự buồn bã cùng thương nhớ.

Cô nhếch môi, " Không phải ông còn có vợ có con sao? Gọi tôi đến làm gì?"

Giọng nói Phương Cảnh lộ ra sự đau lòng:

[Con vẫn không thể tha thứ cho cha sao?]

Trái tim cô nhói lên, người cha này đã từng rất yêu thương cô, cho đến khi bọn họ xuất hiện.

Hít một hơi sâu, cô nói:

"Được rồi, mai tôi sẽ đến."

Phượng Cảnh mừng rỡ:

[Thật sao? Thật tốt quá, cảm ơn con Tiểu Tĩnh.]

Nghe giọng nói vui mừng của cha mình, đôi mắt cô dưng lên một tầng hơi nước, sống mũi cay xè.

"Cúp máy đây."

[Ừ ừ.]

Tần Liên nhìn qua kính chiếu hậu, chỉ thấy cô giơ tay che mắt, lát sau cánh tay hạ xuống, đôi mắt vốn ửng đỏ đã trở lại bình thường.

.....

Vừa vào nhà, cô đã thấy Hàn Đông Đường ngồi trên ghế sofa.

Thấy cô bước vào, hần khẽ cười, hỏi:

"Về rồi à?" Như một câu hỏi với vợ của mình. Kể từ lúc hần nói hần yêu cô, hần dường như không còn để ý đến khoảng cách giữa hai người nữa.

Cô gật đầu, còn chưa đi được hai bước thì đột nhiên thấy trước mặt tối sầm, trời đất đảo lộn, sau đó rơi vào một vòng tay ấm áp khỏe mạnh.

"Tiểu Tĩnh...?"

Hần lo lắng nhìn cô, cánh tay sờ lên trán thì cảm thấy nóng bừng, vội bế ngang cô lên, nhanh chóng bước lên lầu, để lại cho Tần Liên một câu nói: Gọi bác sĩ đến đây.

Sau khi khám cho cô xong, bác sĩ nói:

"Trường khoa Phượng chỉ bị sốt thôi, uống thuốc hạ sốt là được rồi."

Hần gật đầu, bảo Tần Liên đưa người ra ngoài. Hần đứng dậy đi lấy thuốc cho cô sau đó lấy nước. Cô dựa vào đầu giường, nhìn hần tận tay đưa thuốc cho mình sau đó tự mình bón nước cho cô.

Thấy cô nhìn mình, Hàn Đông Đường khẽ cười, trầm giọng hỏi:

"Sao vậy? Động lòng sao?"

Cô cúi đầu, dường như có thứ gì đó đã mất khống chế, đang lao ra ngoài. Cô cười khổ. Thôi thì cứ thuận theo tự nhiên vậy.

Ngẩng đầu nhìn hần, cô nói nhỏ nhưng đủ để hần nghe thấy:

"Đúng vậy, động lòng thật rồi? Làm sao bây giờ?"

-----oOo-----

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đúng vậy, động lòng thật rồi? Làm sao bây giờ?"

Hắn sửng ngờ, đôi mắt vốn sâu thẳm cũng ngập tràn vẻ kinh ngạc.

Cô vừa nói...cô động lòng?

" Em...nói gì?" Dường như không tin những gì mình vừa nghe thấy, hắn hỏi lại.

Cô mỉm cười, chủ động dịch người lại gần hắn, đôi mắt lấp lánh như chứa cả bầu trời:

" Em nói...em động lòng rồi, phải làm sao đây?"

Nghe những lời ấy, tim Hàn Đông Đường nhảy thích lên, sự vui mừng dưới đáy lòng dâng lên, dần khuếch trương ra.

Lát sau, hắn mới nói:

" Đã động lòng rồi sẽ không được phép từ bỏ, em chắc không?"

Đôi mắt xinh đẹp của cô khẽ chớp, sau đó nói:

"Trừ phi anh là người nói ra hai chữ 'kết thúc'."

Hắn cười, nụ cười vui vẻ, ôm cô vào lòng, đặt một nụ hôn lên tóc cô:

" Sẽ không." Lúc nói lời này, hắn không ngờ rằng...

Cô thở dài, " Đông Đường, em vì anh mà bất chấp đau đớn mở trái tim ra, hi vọng anh sẽ không khiến nó bị thương nữa."

" Nhất định sẽ không." Hắn kiên định nói, sau đó đặt lên môi cô một nụ hôn, không có dục vọng, chỉ có sự yêu thương vô tận.

Lần này, cô đánh cược. Cược cả quãng đời còn lại của mình... chỉ vì người đàn ông này.

.....

Sáng hôm sau...

Cô gọi điện xin nghỉ buổi sáng, sau đó bước xuống nhà.

Trong phòng khách, cô thấy Hàn Đông Đường đang ngồi đọc báo, hai bên má bắt đầu có vết ửng đỏ, rất nhạt nhưng cũng đủ khiến mặt cô nóng bừng. Chỉ qua một đêm nhưng mọi việc đã thay đổi rất nhiều.

"Chào buổi sáng. Hôm nay em về nhà nên không ăn trưa, đành phải để anh dùng bữa một mình rồi."

Hắn khẽ cười, để tờ báo lên bàn, đứng dậy tiến về phía cô, rất tự nhiên mà cúi xuống hôn lên môi cô.

"Chào buổi sáng."

Đôi mắt cô sáng lên, vẻ ngỡ ngàng ngừng hiện lên, vội đẩy hắn ra, nhưng trong lòng lại tràn đầy mật ngọt.

Hai người tiến vào phòng ăn, để lại cho Tần Liên và quản gia vẻ mặt ái muội mờ ám.

Xem ra là theo đuổi thành công rồi???

Nán lại gần 10 giờ cô mới lên phòng thay đồ chuẩn bị.

"Để anh đưa em đi "

"Anh không đi làm à?"

"Không sao, Hàn thị không phải chỉ có vẻ bề ngoài."

Đưa cô đến cổng, hắn giúp cô tháo dây an toàn, sau đó nói:

" Khi nào về thì gọi cho anh."

Cô mỉm cười, gật đầu. Trong ánh mắt của hắn, cô bất ngờ tiến đến, hôn lên môi hắn, sau đó bước nhanh xuống xe.

"Tạm biệt."

Hắn bật cười, bất đắc dĩ lắc đầu nhìn cô:

" Tạm biệt."

.....

Bước vào nhà, bên trong đó rất đông vui nhưng dường như cô không thuộc về nơi đó. Nó...quá xa lạ cho dù cô từng ở rất lâu.

Người hầu cúi đầu chào:

" Tiểu thư."

Mọi người đang cười nói, nghe người hầu gọi liền đồng loạt nhìn ra bên ngoài.

Cô gái mặc đồ rất đơn giản nhưng lại toát lên vẻ thoải mái, trong thoải mái có cao quý, trong cao quý lại có vẻ lạnh nhạt xa cách.

Mọi người nhìn nhau, sau đó hỏi nhỏ:

" Người đó là con gái lớn của Phương lão gia sao?"

" Chắc là vậy đó, khuôn mặt có nét giống mà."

" Nhưng hình như là con của vợ trước."

"Không thường gặp, có lẽ không được sủng ái?"

"Nhưng một thân khí chất kia không hề tầm thường."

Mọi người nhìn nhau, dù sau cũng là con gái của chính thất, có thể

tầm thường sao? Có lẽ, còn hơn cả Phương Tâm Văn.
Vô số lời bàn tán, sau đó là tiếng hắng giọng, một giọng nói vang lên:

" Tiểu Tĩnh đến rồi à?"

Cô tiến vào, không nhìn bọn họ, chỉ đi về phía của Phương Cảnh, " Cha."

Ông gật mình sau đó vội gật đầu, giọng run run:

" Ừ ừ, tốt tốt."

Mọi người nghe thế liền chắc chắn đây là cô con gái đó.

Phương Tâm Văn cũng đứng dậy, nở nụ cười thân thiện, nhìn cô:

" Chị."

Cô khẽ liếc cô ta, không đáp, nơi đáy mắt dâng lên ý lạnh. Cô ta ngượng ngùng cười. Cũng may người hầu nói là đã chuẩn bị cơm xong, mọi người lập tức theo vào phòng ăn.

Trên bàn ăn, không khí có vẻ kì lạ, một người lên tiếng hỏi:

" Tiểu Văn làm nghề gì thế?"

Cô ta mỉm cười, "Cháu làm quản lí của công ty Diêu Hồng ạ."

Người đó tỏ vẻ bất ngờ:

" Diêu Hồng à? Công ty đó cũng có tiếng lắm đấy. Còn trẻ mà đã rất giỏi rồi." Phương Tâm Văn được khen thì vô cùng vui vẻ.

Phương Cảnh nghe vậy thì cười tươi, sau đó nói:

" Con bé này nhà có công ty nhưng không chịu vào, chỉ muốn làm ở ngoài thôi."

Phương Tâm Văn ngại ngùng, "Cha, con chỉ muốn lấy kinh nghiệm thôi, ra ngoài làm sẽ tốt hơn."

Người kia gật đầu hết lời tán thưởng, sau đó hỏi cô:

"Tiểu Tĩnh này, cháu làm nghề gì? "

Cô ngẩng đầu, đáp:

"Cháu là bác sĩ "

"Ồ, bệnh viện nào thế?" Người kia hỏi.

"Bệnh viện Thân Ái."

Người kia gật đầu, cũng không nói tiếp. Chỉ có Phương Tâm Văn lên tiếng, giọng điệu quan tâm nhưng lại ẩn tia ác ý.

" Chị à, em cũng có một người bạn làm bác sĩ trong đấy, nếu chị có chuyện gì muốn giúp cứ nói với em, em sẽ bảo cậu ấy giúp chị."

Cô nhú mày, đáp, " Cảm ơn, không cần."

Nhưng cô ta lại cười tươi:

" Không sao đâu, chúng ta là chị em mà." Hoàn toàn ra vẻ em gái ngoan hiền.

Cô lạnh giọng, giễu cợt:

" Xin lỗi, tôi không có em gái."

Lời vừa nói ra, ai nấy đều nhìn cô, cô cũng không quan tâm, nhưng toàn thân đều là vẻ không kiên nhẫn.

Phương Tâm Văn mở to đôi mắt, hận ý quét ngang, nhưng trên mặt tràn vẻ không thể tin. Phương Cảnh nhíu mày, " Tiểu Tĩnh, con nói gì vậy?"

" Tôi nói: Tôi. Không. Có. Em. Gái." Cô gằn giọng.

" Chị?" Cô ta run giọng, khóe mắt ánh lên những giọt nước trong suốt.

Mọi người ngưng lại, nhìn chằm chằm ba người.

Không khí dường như cũng theo cơ mặt của Phương Cảnh dần dần căng lại.

" Câm miệng! Con bé là em gái của con, mẹ con bé cũng là mẹ của con!"

Ông quát lên, đôi mắt sắc bén, vô thức bảo vệ mẹ con cô ta. Nhưng dường như ông đã quên một việc...

Cô đứng dậy, giọng nói lạnh lẽo như hầm băng, nhấn chìm mọi thứ:

" Ông quát tôi? Ông lấy tư cách gì quát tôi? Là ông đem hai mẹ con cô ta về hay là tôi?! Là ông phá vỡ gia đình đang hạnh phúc hay là tôi?! Là ông khiến mẹ tôi đau khổ hay là tôi?! Là ông khiến mẹ tôi..." Nói đến đây, cô như bị nghẹn, đôi mắt cũng ửng đỏ, bên trong là sự tức giận cùng hận thù.

Phương Cảnh ngẩn người, dường như bây giờ ông mới ý thức được mình vừa nói gì.

"Bắt tôi gọi kẻ thù là mẹ, ông nghĩ sao? Phương lão gia, tôi tôn trọng ông là cha tôi, nhưng nếu ông không cần hai chữ này thì tôi cũng không nhất thiết phải giữ nó lại."

Cô tự nhận mình không phải người hiền lành gì, mỗi người đều có một mặt tối của mình, cô cũng không ngoại lệ.

Phương Cảnh biết mình lỡ lời, lại thấy cô phản ứng như thế, vội lên tiếng:

" Tiểu Tĩnh, cha không..."

Cô nhếch môi, nở nụ cười lạnh:

"Yên tâm đi, tôi không có sở thích phá hoại gia đình người khác."

Bữa cơm hôm nay, xin lỗi, tôi nuốt không trôi."

Từng lời nói ra rõ ràng rành mạch lọt vào tai của từng người ngồi ở đây, bọn họ không dám thở mạnh, chỉ vì khí thế của cô quá mạnh. Cô cầm túi xách, đẩy ghế rời đi trong ánh mắt kinh sợ của mọi người.

"Tiểu Tĩnh, con đừng đi..., là cha nói nặng lời..."

Phượng Cảnh đứng bật dậy, gọi cô lại, âm thanh run rẩy có cả sự hối hận.

Nhưng mà, bóng lưng kia càng ngày càng khuất xa, một bước cũng không dừng lại.

Ông ta thần thờ ngồi trên ghế, còn hai mẹ con Phượng Tâm Văn thì hả hê cười thầm.

Đi đi, đi đi. Rồi gia tài nhà này sẽ vào tay bọn họ.

Bữa cơm chìm trong sự yên tĩnh chết chóc, một lúc lâu sau cũng không có tiếng gì.

Cuối cùng, cũng là mẹ của Phượng Tâm Văn lên tiếng, "Ông à..."

Phượng Cảnh bình phục hơi thở, nhìn mọi người trên bàn, sau đó nói, "Không sao cả, mọi người cứ dùng bữa đi."

Bữa cơm vốn huyền não vui vẻ trong tưởng tượng của ông cuối cùng lại kết thúc trong một màn đổ vỡ.

-----oOo-----

Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi rời khỏi nhà cô liền gọi cho Hàn Đông Đường, chuông kêu hai tiếng liền có người bắt máy:

"Xong rồi à?"

Nghe giọng nói dịu dàng đó, mọi sự lạnh lẽo trong lòng cô đều tan đi, cô cong môi đáp:

"Vâng."

"Vậy anh đến đón em."

"Ừm, em đang trên đường XXX."

.....

Chiếc Porsche màu đen quen thuộc dừng lại bên cạnh cô gái, cửa xe bật ra, người đàn ông mặc vest đen thong thả bước xuống, sau đó xoa đầu cô:

"Lên xe thôi." Cánh tay cũng đồng thời mở cửa phốp lái.

"Ừm."

Hắn cảm thấy cô có chút bất thường liền nhíu mày, hỏi:

"Có chuyện gì sao? Bọn họ ức hiếp em à?"

Cô cảm thấy trái tim ấm lên, một cỗ hạnh phúc xông đến nhấn chìm cô:

"Không có gì."

Hắn đưa tay ấn một cái nút trên xe, sau đó quay sang cô kéo cô lên đùi mình, ôm siết cô vào lòng:

"Tiểu Tĩnh, anh là gì của em?"

Cô thảm ngẩn người, sau đó đáp:

"Bạn trai."

Hắn khẽ cười, bắt cô nhìn vào mắt mình:

"Vậy thì đừng xem anh là người ngoài, nếu em có chuyện gì cũng có thể nói với anh."

Cô khẽ run, cắn môi sau đó nói:

"Đông Đường, em...em sợ. Sợ anh đối tốt với em quá sau đó lại có một ngày anh không còn bên cạnh em, lúc đó em sợ mình không thể

chịu đựng nổi."

Giống như mẹ cô bỏ cô đi vậy.

Cũng giống như, Lý Hiển Chi từ bỏ cô.

Đáy lòng hắn run lên, tim rụt lại, cúi người hôn lên trán cô:

"Đồ ngốc, sẽ không đâu."

Nhìn cô gái không có lòng tin trong lòng, hắn khẽ thở dài, " Anh đưa em đến một nơi."

.....

Cô ngây ngốc nhìn công viên trò chơi trước mặt. Hắn nắm tay cô, nói:

"Đi thôi, hôm nay anh đưa em đi chơi."

Cô kinh ngạc nhìn hắn, người đàn ông này, cao thượng như một vị thần, lại lạnh lẽo như tòa băng sơn, thế mà lúc này lại dịu dàng nắm tay cô, cùng cô đến một nơi như thế này. Sự rung động mãnh liệt khiến lớp bảo vệ của cô sụp đổ, trong phút chốc, cô như được tái sinh. Mà cô của bây giờ chính là vì hắn mà sống.

Cô nắm tay hắn, chạy lên một cây cầu gần đó, hét lớn:

" Hàn Đông Đường, em yêu anh!"

Âm thanh vang vọng, xuất phát từ sâu thẳm trong tim cô.

Mọi người nghe tiếng hét liền tò mò dừng lại, nhìn cô. Ngay cả người đàn ông bên cạnh cũng kinh ngạc nhìn cô, sau đó hắn khẽ cười, bàn tay to lớn nâng mặt cô lên:

" Anh cũng yêu em." Sau đó không do dự mà hôn xuống. Xung quanh yên lặng sau đó trùng hợp mà một tràng vỗ tay vang lên, có lời khen, cũng có lời chúc phúc.

Cô kéo hắn đi chơi khắp nơi, hắn ngay cả mệt cũng không than một câu, tuyệt đối cương chiều sủng nịnh.

Mà cô, như trở về hình dáng của một đứa trẻ, nụ cười thường trực bên môi, tất cả hận thù đều quên hết, chạy bên này chạy bên kia chơi đủ thứ trò.

Hai người chơi đến chiều, sau đó cũng không về nhà mà ghé một nhà hàng dùng bữa.

Phượng Mộc Tĩnh vẫn còn cười rất vui vẻ, khuôn mặt ửng hồng vì mệt, nhưng không che được sự thoải mái và nhẹ nhàng.

Một Phượng Mộc Tĩnh như thế này khiến Hàn Đông Đường vừa yêu vừa xót.

Cô vốn nên cười nhiều như thế, chứ không phải bộ dáng lạnh lùng

lúc bước ra khỏi ngôi nhà kia.

Ăn xong, cô đợi hẳn đi lấy xe. Tầm mắt cô lướt xung quanh cuối cùng dừng ngay người phụ nữ trung niên đang đứng. Về mặt hiện lên tia bất ngờ sau đó tiến tới:

"Dì Cố?"

Người phụ nữ thấy cô liền cười tươi, thân thiết kéo tay:

"Tiểu Tinh cũng dùng bữa ở đây à?"

Cô gật đầu, "Vâng ạ. Cháu ăn cơm với bạn trai."

Bà Cố nghe thế thì giật mình, hỏi lại:

"Bạn trai?"

"Vâng."

Bà Cố tiếc nuối, nhìn cô nói:

"Tiểu Tinh có bạn trai rồi à? Tiếc thế."

Bà rất vừa ý cô bé này, còn trẻ, xinh đẹp lại tài giỏi. Nó cũng là cô gái duy nhất bên cạnh con trai bà, vậy mà thằng nhóc Cố Vạn Tinh đó không biết thời cơ gì cả.

Cô đương nhiên biết bà Cố nghĩ gì, chỉ thăm thở dài, hơi suy nghĩ sau đó nói:

"Thật ra cháu chỉ xem Cố Vạn Tinh là anh trai thôi, anh ấy cũng đối xử với cháu tốt như một người anh trong nhà, tình cảm đó rất đẹp, cháu không muốn đánh mất nó."

Bà Cố buồn bã, nhưng sau đó cũng mỉm cười nói:

"Thật ra thì dì cũng thấy cháu hợp với Vạn Tinh nhà dì, nhưng nếu cháu không thích thì dì cũng không ép. Dì không có con gái để bầu bạn, Vạn Tinh thì công việc nhiều, nếu cháu có rảnh lúc nào thì đến tìm dì trò chuyện, được không?"

Nghe bà nói, cô mỉm cười, "Vâng ạ."

Vừa dứt lời, có hai chiếc xe dừng lại trước mặt hai người. Cửa xe đầu bật ra, để lộ khuôn mặt đẹp trai lại ấm áp của Cố Vạn Tinh.

"Mẹ, ồ? Tiểu Tinh cũng ở đây à?"

Cô thấy anh thì cũng không bất ngờ, đáp:

"Ừm."

"Có cần anh đưa em về không?"

Cô khẽ nhướn mày, lắc đầu:

"Không cần đâu." Vừa dứt lời thì cửa xe bật ra, Hàn Đông Đường bước đến cạnh cô, tự nhiên ôm cô vào lòng như chứng tỏ quyền sở hữu.

Cô nhìn người đàn ông đang ôm mình, không phải ghen đó chứ? Thầm chặc lưỡi, cô quay sang Cố Vạn Tinh đang đen mặt, khế cười: "Viện trưởng à, em về trước đây." Sau đó kéo Hàn Đông Đường vào xe.

Cố Vạn Tinh nghẹn một bụng, thầm trào lửa. Cái con bé này! Vậy mà vẫn không nghe lời anh!

Nhưng mà nếu làm quá thì cô sẽ tức giận, vậy nên anh đành phải...nhịn. Ngậm ngùi chúc phúc cho cô vậy.

Nếu tên đó mà dám làm cô khóc, anh nhất định là người đầu tiên không tha cho hắn.

Cố Vạn Tinh cũng nhanh chóng lái xe chở mẹ về.

Trên xe, cô nhìn người đàn ông đang lái xe nhưng đôi môi đang mím chặt. Cô hỏi:

"Sao vậy?"

Hàn Đông Đường: "..."

"Anh ghen à?"

Hàn Đông Đường: "...". Vẫn tiếp tục im lặng, nhưng khuôn mặt đã có dấu hiệu nứt vỡ.

Cô đành dùng chiêu cuối vậy. Nhoài người qua khỏi ghế phó lái, đặt lên môi người nào đó một nụ hôn, còn khế liếm.

Hắn khẽ rửa, bật sang chế độ tự lái, ôm siết lấy cô tạo nên một nụ hôn sâu.

Lát sau mới buông cô ra, nhìn đôi môi khế sưng, hắn nói:

"Sau này em đừng thân mật với người đàn ông khác, được không?"
Hả?

Cô bật cười, "Được. Vậy mà anh cũng không chịu thừa nhận mình ghen à?"

Đáp lại cô lại là một nụ hôn.

"Ừ, anh ghen đó, nên sau này không được như thế nữa."

"Được rồi, nghe lời anh vậy."

Cô không biết mình đã làm gì khiến hắn nghĩ cuộc nói chuyện vừa rồi của cô và Cố Vạn Tinh lại có phần thân mật nữa. Haiz...

Chương 19

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau đó là một chuỗi ngày có thể nói là vô cùng hạnh phúc của cô. Cụ thể là...

" Đông Đường, lấy giúp em ly nước với."

Hàn Đông Đường đang ngồi chỉnh sửa chút tài liệu, nghe cô gọi liền đứng dậy lấy cho cô ly nước.

Cô một tay nhận ly, một tay thao tác cực nhanh trên màn hình điện thoại. Hấn thấy vậy chỉ cười nuông chiều.

Lát sau, " Đông Đường, lấy giúp em hộp khăn giấy với."

Hấn nghe lời, lấy giúp cô.

" Đông Đường, lấy giúp em một đĩa trái cây với."

Khuôn mặt hấn có dấu hiệu đen lại, thế mà cô gái nào đó vẫn chăm chú vào điện thoại mà không để ý đến.

" Đông Đường..."

Hấn rút cuộc chịu không nổi nữa, khuôn mặt đã hoàn toàn đen lại. Đi nhanh về phía cô, bàn tay thon dài gọn ghẽ cướp đi điện thoại từ tay cô.

Điện thoại đột nhiên biến mất khiến cô nóng nảy. Định lên tiếng trách móc thì một bàn tay mạnh mẽ vò đầu cô, theo đó là giọng nói mang theo tia uất ức:

" Sao lúc trước anh không phát hiện em lại lừa như thế chứ?"

Cô nhăn mũi, kéo hấn ngồi xuống, nói:

" Em đang nhờ vả bạn trai em. Anh phải hay không phải là bạn trai em?"

Hấn mím môi, sau đó thở dài, kéo cô vào lòng:

" Được rồi, anh nói không lại em."

Không lẽ hấn lại nói mình không phải bạn trai cô?

Cô chui ra khỏi ngực hấn, cười hì hì. Ngón tay trắng nõn bóc một quả nho trong đĩa, đưa tới bên miệng hấn:

" A~"

Hấn thuận theo cô, há miệng ra đón lấy trái nho.

Sao lại ngọt thế nhỉ?

" Ngon không?"

" Ừ." Nói vậy, nhưng trong mắt đong đầy ý cười.

Cô thâm bĩu môi. Tự mình ăn một trái sau đó nói với hắn:

" Hôm nay em có thể đến công ty cùng anh không?"

Hắn ngạc nhiên nhìn cô:

" Em không đi làm à?"

Cô nói:

" Aiz, em không đến cũng không sao. Dù sao cũng không có ca nào, ngồi trong phòng làm việc cũng không có việc gì làm."

" Được."

Cô mỉm cười, lại đút hắn một quả nho. Hắn không thể không chế, nụ cười xuất hiện bên khóe môi.

....

Đến trưa, cô theo hắn đến công ty. Tháo dây an toàn, cô nói với hắn:

"Hay là anh lên trước đi."

Hắn nhìn cô, tỏ ý không hiểu.

Cô gãi đầu, lát sau lại nói:

" Aiz, đi thôi."

Sau đó kéo hắn đi. Chẳng qua cô nghĩ, lên cùng hắn có chút kì quái.

Nhưng sau đó lại nghĩ lại, cô là bạn gái hắn, có gì kì lạ chứ.

Nghĩ lại, người đàn ông này bá đạo như thế, nếu biết được suy nghĩ của cô có khi lại mạnh mẽ lắm cô đi.

Phương Mộc Tĩnh lắc đầu, cô tự thấy rằng, mình có đủ tự tin và tư cách xuất hiện bên cạnh hắn.

-----oOo-----

Chương 20

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mọi người trong công ty hôm nay đã được rửa mắt. Bọn họ thấy tổng giám đốc bình thường lạnh lùng xa cách đang dịu dàng nắm tay một cô gái, trên môi treo nụ cười tuy nhạt nhưng rất vui vẻ.

Trời sắp sập à?

Mọi người khó hiểu nhìn nhau, trong lòng là một đống chuyện cần hỏi và nói.

Tổng giám đốc đang yêu!

Tổng giám đốc vậy mà có người yêu.

Hàn Đông Đường nắm tay cô bước vào thang máy mặc kệ đám người đó đang tò mò nhìn theo.

Cô cúi đầu, hỏi nhỏ:

" Có chuyện gì vậy? Sao bọn họ lại nhìn em như vậy?"

Hắn nhếch môi, nói:

" Đây là lần đầu tiên anh cùng tay phụ nữ đến đây."

Cô bất ngờ, nhướn mày, "Ồ."

Cô có nên tự hào không nhỉ?

Hắn cười cười, xoa đầu cô.

.....

Nhìn căn phòng trước mặt, cô thảm bĩu môi.

Phòng làm việc lại lớn như thế sao? Tông màu chủ đạo là màu xám.

Nội thất trong phòng cũng rất đơn giản. Một cái bàn làm việc, trên bàn là tài liệu, máy tính laptop, ở giữa phòng là cái bàn uống trà bằng thủy tinh, còn có một bộ sofa bằng da thượng hạng. Đặt sát tường là một cái kệ tài liệu dài, tài liệu được phân chia vô cùng gọn gàng. Có thể thấy chủ nhân nó không hề thích sự bày biện lộn xộn. Xung quanh được bao bọc bằng kính, từ đây nhìn xuống có thể thấy toàn bộ khung cảnh phía dưới.

Hắn cởi áo vest, vắt lên móc áo sau đó kéo cô ngồi xuống.

Lát sau, cô mới lên tiếng:

" Phòng làm việc của anh...có vẻ lạnh."

Là sự lạnh lẽo không chút hơi ấm, khiến người khác cảm thấy sự uy nghiêm, hà khắc, vô thức sợ hãi.

Hắn ôm cô vào lòng, cười nói:

" Sau này có em rồi."

Ý là có cô sau này sẽ không lạnh nữa.

Cô mỉm cười, gật đầu.

Hắn đứng dậy, nói với cô:

" Nếu em mệt thì cứ vào phòng nghỉ ngủ đi, không cần ngồi đợi anh.

Nếu chán thì cứ lấy sách đọc, không cần hỏi ý anh."

Rất rõ ràng, hắn không muốn giấu thứ gì với cô cả.

Lúc này cô mới để ý là trong phòng này còn có một cánh cửa, có lẽ là phòng nghỉ, cô hơi suy nghĩ sau đó gật đầu.

Hắn lại bàn làm việc, khuôn mặt đẹp trai nghiêm túc lại tỏa ra sức hấp dẫn vô cùng, cô ngồi ngơ ngẩn ngấm một hồi.

Hắn ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt của cô, buồn cười hỏi:

" Sao vậy? Đẹp lắm à?"

Cô gật đầu:

" Rất đẹp."

Hắn phì cười, lắc lắc đầu.

Qua gần một tiếng, hắn mới nói:

" Anh bảo Tần Liên đưa em đi tham quan công ty, thế nào?"

Cô ngẫm nghĩ, sau đó đồng ý.

Tần Liên dẫn cô đi tham quan một vòng, trên đường đi cô gặp không ít ánh mắt tò mò cùng khó hiểu. Lúc đầu, cô còn để ý, sau đó cũng không buồn quan tâm.

Tần Liên vừa đi vừa giới thiệu, hoàn toàn xem mình trở thành một hướng dẫn viên.

Đang nói thao thao bất tuyệt thì điện thoại reo lên, cậu ta nói cô chờ một chút sau đó tránh đi nghe điện thoại. Cô đứng đợi, bỗng một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên:

" Phương Mộc Tĩnh, sao cô lại ở đây?"

Cô giật mình, nhìn người đàn ông đang đi tới. Hắn ta mặc một bộ đồ vest trang nhã, nhưng cũng không thể che hết vẻ thô nát bên trong.

Cô nhướn mày, trong lòng là một đống hỗn loạn.

Hôm nay đi ra ngoài không xem ngày sao?

" Tại sao tôi không thể ở đây, giám đốc Lý?"

Lý Hiền Chi bật cười, ánh mắt nhìn cô mang theo sự khinh bỉ:

" Theo tôi biết thì cô là bác sĩ, bây giờ sao lại ở Hàn thị?"

Cô nhếch môi:

" Tôi ở đâu còn phải báo cáo cho anh sao?"

Hắn ta liếc nhìn cô, mang theo ý vị không rõ:

" Hay là cô muốn bám theo tôi?"

Cô bật cười, nhìn hắn như nhìn kẻ thiếu năng:

" Giám đốc Lý, anh quá đề cao mình rồi."

Hắn ta nghĩ cô vẫn còn ngu ngốc đi theo hắn như năm xưa sao?

" Còn nữa, nếu tôi nhớ không nhầm thì anh đã có vị hôn thê của mình rồi."

Cô bồi thêm một câu thì sắc mặt của hắn ta lại giảm một phần. Hắn ta tức giận, giọng nói lạnh lùng:

" Phương Mộc Tĩnh, cô đừng có ngu ngốc như vậy, nếu không sau này cô nhất định sẽ hối hận vì quyết định của mình đấy."

Phương Mộc Tĩnh cười lạnh, chưa kịp đáp trả thì một giọng nói lạnh lẽo vang lên, sau đó là mùi hương quen thuộc ập tới:

" Vợ của tôi từ lúc nào phải bám vào giám đốc Lý mới có thể sống được vậy?"

Cô rơi vào một vòng tay ấm áp, mọi sự lạnh lẽo thu lại, chỉ còn lại vẻ ngoan ngoãn dịu dàng.

Nhưng mà, đó chỉ là bên ngoài thôi...

Lý Hiện Chi sững người, hoàn toàn không tin vào chuyện mình vừa nghe.

Hàn Đông Đường nói...vợ của hắn? Lại còn thân thiết ôm Phương Mộc Tĩnh?

Cô là vợ hắn?!

Chuyện này không thể nào!

Ngay cả cô lúc này cũng giật mình kinh ngạc, sau đó là một dòng nước ấm chảy qua. Người đàn ông này...

Cô thành vợ hắn bao giờ? Bọn họ yêu nhau mới hơn một tháng, tương lai còn chưa thấy, vậy mà hắn dám nói như vậy.

Hắn ta cười ngượng, sau đó ngập ngừng hỏi lại:

" Hàn tổng, ngài có nói nhầm không?"

Phương Mộc Tĩnh, cô ta sao có thể chứ?

Hắn nheo mắt, lộ ra sự nguy hiểm cùng vẻ không vui:

" Giám đốc Lý thấy sao?"

Lý Hiện Chi cảm thấy có một con rắn đang bò dọc theo sống lưng

của hắn ta, mồ hôi lạnh thi nhau chảy xuống. Hắn ta nhìn Phương Mộc Tĩnh với vẻ không thể tin được.

"Hàn tổng, chuyện này...cô ta..."

Hắn cắt ngang:

"Nếu giám đốc Lý đã rảnh như thế thì việc hợp tác với Hàn thị cứ dòi lại đi."

Hắn còn chưa tốt đến nỗi đầu tư vào công ty tình địch cũ mặc dù người này hoàn toàn không bằng hắn.

Lý Hiền Chi hoảng sợ, vội vã nói:

"Hàn tổng, tôi nghĩ chuyện này làm càng sớm càng tốt."

Hắn liếc Lý Hiền Chi, đôi môi mỏng lạnh lẽo phun ra từng chữ:

"Nhưng mà bây giờ tôi rất bận, giám đốc Lý, gặp lại sau."

Dứt lời liền ôm cô rời đi, để lại cho Lý Hiền Chi bóng lưng lãnh đạm, vì vậy hai người cũng không thấy được khuôn mặt tức giận của hắn ta.

Cô ngược mắt lên, hỏi hắn:

"Hàn tổng, em thành vợ anh khi nào thế?"

Hắn siết vòng tay, trầm giọng hỏi, "Vậy em muốn làm vợ ai?"

Cô cười cười, "Em không biết, nhưng mà chuyện tương lai ai biết trước được?"

"Phương Mộc Tĩnh, em dám có loại suy nghĩ này sao? Anh không đáng để em suy nghĩ à?" Người nào đó nhẹ giọng dụ dỗ.

Cô nói, "Biết làm sao đây? Em đột nhiên không muốn lấy chồng."

"Hử?" Âm thanh trầm thấp kề bên tai cô, mang ý vị không rõ, như thắc mắc, cũng như dò hỏi, bàn tay xoa bên eo cô.

"Phụt! Ha ha ha... Anh đừng xoa...đừng xoa...nhột..." Cô bật cười, cả người run lên, tránh khỏi tay hắn.

"Nói xem, em có suy nghĩ không?" Hắn kéo cô lại, bàn tay xoa càng ác.

Cô cười đến mỗi quai hàm, hai mắt cũng lấp lánh ánh nước, bàn tay không ngừng đập hắn:

"Được...được, suy nghĩ suy nghĩ. Em sẽ suy nghĩ kĩ càng, đừng xoa nữa..."

Đến lúc này hắn mới vừa lòng buông cô ra, bản thân còn không tin mình vừa làm loại chuyện ấu trĩ và trẻ con đó.

Tần Liên đứng xem: "...". Tôi chẳng thấy gì cả.

"Sao anh lại đến đây vậy?" Phương Mộc Tĩnh sửa sang quần áo,

hỏi hắn.

Hắn nói:

"Tần Liên gọi điện thông báo cho anh."

Cô gật gù, tỏ ý đã hiểu, sau đó lại hỏi:

"Anh không ghen à?"

Hắn liếc cô, hỏi lại:

"Hắn ta có chỗ nào hơn anh à?"

Cô trầm nghĩ sau đó lắc đầu, " Không có."

"Vậy tại sao anh phải ghen ghét với người không bằng mình."

Cô lại gật đầu, "Không sai."

Hàn Đông Đường bật cười, ôm siết lấy cô, còn Tần Liên thì nhìn hai người anh em em em hành động thân mật đến nỗi đau cả mắt.

-----oO-----

Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Trưa nay em muốn ăn gì?" Hàn Đông Đường hỏi cô.

Cô ngược lên nhìn hắn, nói:

" Anh định đặt nhà hàng à?"

Hắn gật đầu. Cô nhăn mày, nhẹ giọng nói:

" Đặt nhà hàng làm chi chứ? Phòng nghỉ của anh có nhà bếp không?"

Hắn lại gật đầu. Lúc trước hắn không thường về nhà nên trong phòng làm việc cũng có đầy đủ phòng nghỉ, nhà bếp. Nhưng mà hắn không quen cũng chẳng biết làm thức ăn nên toàn đặt nhà hàng, ăn bên ngoài.

" Vậy là được rồi, em nhờ Tần Liên mua thức ăn sau đó tự tay làm bữa cho anh, thế nào?"

Cô nghiêng đầu, hương thơm nhẹ nhàng thanh mát cứ thế quán lầy hô hấp của hắn, khiến tâm tình hắn đột nhiên trở nên thoải mái.

Hắn khẽ cười, siết chặt eo cô, cúi đầu, môi chạm vào vành tai cô, nói:

"Cầu còn không được."

Cô thoát ra khỏi tay hắn, sau đó liệt kê ra giấy một dãy các thứ cần mua rồi giao cho Tần Liên. Chẳng mấy chốc, thức ăn đã có đủ.

Thế là mọi người lại được rửa mắt, nhìn Tần Liên ôm một đống thức ăn vào phòng Tổng giám đốc.

Tổng giám đốc có phải bị nhập rồi không?

Sợ hãi...

Cô hài lòng nhìn những thứ đặt trên bàn, sau đó bắt tay vào nấu nướng.

Căn phòng nhanh chóng được bao phủ bởi một hương thơm ngào ngạt. Hàn Đông Đường cảm thấy nó còn thơm hơn những món sơn hào hải vị mà hắn từng ăn.

Hắn sai đôi chân dài bước vào phòng bếp. Cô gái mang tạp dề, tóc búi cao lộ ra cần cổ thon dài trắng nõn, tay cô đang cầm một cái vá

múc canh, đưa lên miệng ném thử.

Cảnh tượng này...vô cùng đẹp. Hắn kìm lòng không nổi, bước lên, từ phía sau ôm cô vào lòng, cầm đặt lên vai cô.

Cô giật mình, tay khẽ run sau đó mỉm cười, hỏi:

" Sao thế?"

Hắn hít sâu hương thơm từ tóc cô, khẽ đáp:

" Không có gì."

Cô "a" một tiếng, sau đó giơ tay cầm vá lên bên môi hắn, nói:

" Anh ném thử xem, xem có vừa ăn không?"

Hắn nhìn đôi môi đỏ hồng của cô, yết hầu trượt lên trượt xuống vài cái, khuôn mặt vượt qua cái vá, đôi môi chuẩn xác hạ xuống môi cô, lúc đầu mạnh mẽ xâm nhập, sau đó là dịu dàng triền miên.

Lúc sau mới buông cô ra, nhìn đôi môi hơi sưng của cô, cười nói:

" Rất ngon."

Cô đứng đờ mấy giây sau đó đỏ mặt, cánh tay huých vào tay hắn, mắng:

" Anh...vô sỉ, ai bảo anh ném như vậy"

Hắn bật cười, lại ôm cô vào lòng.

"Em nấu đều ngon."

Cô vui vẻ tựa vào ngực hắn, nói:

" Anh ra ngoài trước đi, sắp xong rồi."

Hắn đột nhiên ương bướng như trẻ con, khẽ cắn vào vành tai cô, nói:

" Em cứ nấu đi, anh ở đây đợi em."

Cô cạn lời, mặc hắn ôm mình, tiếp tục nấu ăn.

Khoảng 15' sau, trên bàn đã dọn đầy đủ các món. 3 món mặn, 1 món canh, đúng chuẩn bữa cơm gia đình.

Bữa cơm này tuy rằng không đắt đỏ, nhưng hắn lại cảm thấy vô cùng ngon, ấm áp hơn các bữa cơm khác, tuy sang trọng nhưng lại rất cô độc.

Nhưng mà bây giờ đã có cô ngồi cùng hắn.

Ăn xong, hắn theo thói quen uống một ít rượu vang đỏ, sau đó nói:

" Tối nay anh có một bữa tiệc, có lẽ sẽ về tối, nếu em mệt thì cứ ngủ trước đi, không cần đợi anh."

Cô đang dọn dẹp, nghe hắn nói thì ngẩng đầu lên, không thắc mắc hỏi nhiều, chỉ quan tâm dặn dò:

" Vậy anh uống ít rượu một chút."

Hắn dịu dàng nhìn cô, ánh mắt ấm áp khác hẳn con người lạnh lùng tàn nhẫn hàng ngày:

"Ừ. Em đừng làm nữa, cứ để cho Tần Liên đi."

Hắn không nhớ nhìn bàn tay nhỏ bé đó của cô làm những việc như dọn dẹp hay những công việc nặng nhọc khác. Cô là bảo bối của hắn, là người con gái hắn yêu, cô phải được chiều chuộng yêu thương như một vị công chúa chứ không nên làm những việc này. Hàn Đông Đường hắn có rất ít những thứ cần bận tâm, nhưng cô chính là người hắn quan tâm nhất. Hắn càng không muốn cô chịu bất cứ thương tổn nào, dù là nhỏ nhất cũng không được.

Hai người thân mật, nhưng không ai để ý đến Tần Liên đang khóc ròn.

Cậu ta sao biết làm những thứ này!?

Lão đại thay đổi rồi.

-----oOo-----

Chương 22

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tối, cô ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách, đôi mắt chăm chú nhìn hồ sơ bệnh án trên tay, trên bàn trước mặt đặt một đĩa trái cây. Cứ chốc lát lại liếc nhìn đồng hồ trên tường.

Gần 10h rồi.

Hàn Đông Đường vẫn chưa trở về. Hấn đi dự tiệc, căn nhà này dường như trống hơn nhiều, cô có chút không quen.

Lát sau, trong sân vang lên tiếng động cơ, cô buông tài liệu xuống, đứng dậy đi ra cửa.

Bóng dáng cao lớn ấy, dưới ánh trăng lại tạo cho người khác cảm giác lạnh lẽo, khuôn mặt đẹp trai được ánh sáng hắt lên tôn lên vẻ quyến rũ, tà mị.

Cô mỉm cười, nhìn hấn tiến lên. Hấn thấy cô thì bất ngờ sau đó nhíu mày, bước chân nhanh hơn ôm cô vào lòng:

"Sao vẫn chưa ngủ?"

Cô nói:

"Đợi anh."

Xung quanh hấn phảng phất hương rượu, không quá nồng nhưng đã đủ khiến đầu óc cô say.

Hấn hết cách nhìn cô:

"Em đó..."

Cô bật cười, kéo hấn:

"Anh lên phòng trước đi, để em pha cho anh trà giải rượu."

"Ừ."

.....

Cô bước vào phòng, đập vào mắt là người đàn ông đang nghiêng đầu chống tay lên trán ngồi trên ghế sofa.

Nghe tiếng mở cửa, hấn mở mắt ra. Cô đi đến, ngồi xuống cạnh hấn, đưa chén trà ra, ý bảo hấn uống.

Hấn mỉm cười, đôi mắt như chứa cả bầu trời đêm nhìn cô:

"Em bón cho anh."

Hả? Cô ngẩn người. Lại nghe hắn giục:

"Mau lên."

Hết cách, cô đưa chén trà tới bên miệng hắn, hắn phối hợp cúi xuống uống hết nước bên trong.

Uống xong, cô đứng dậy định ra ngoài dẹp thì hắn đột nhiên vươn tay kéo cô, cô mất đà ngã ngò lên đùi hắn, tay theo quán tính ôm lấy cổ hắn, tạo thành một tư thế hết sức mờ ám.

Tim đập nhanh, cô lắp bắp:

"Anh..."

Hắn vùi đầu vào cổ cô, hít sâu. Hương thơm nhẹ nhàng quấn quanh mũi, khiến hắn khôngỡ buông tay.

Cô cảm thấy có thứ gì đó...dần thay đổi.

Đôi môi hắn men theo cổ hôn lên tai, đến gò má, đến sống mũi, rồi dừng lại nơi đôi môi mềm mại của cô, nhẹ nhàng âu yếm.

Cô nhắm mắt lại, đôi mi còn nhẹ run, trái tim đã gần vọt ra ngoài, đôi tay vòng qua cô hắn càng siết chặt.

Hắn khẽ cười, nụ hôn trượt xuống, bàn tay cũng bắt đầu quấy phá không yên phận.

Cô giật mình, theo bản năng đẩy hắn ra. Miệng hắn bật ra tiếng cười trầm khàn, bế bồng cô lên đi về phía giường.

Hắn dùng lực, gần như là ném cô xuống, lưng cô áp vào lớp đệm mềm mại, nhìn người đàn ông đang nằm đè lên mình.

Người này rượu vào sao lại biến thành xấu xa như thế.

" Anh...đừng..."

Cô thở gấp, nói không ra tiếng.

Hắn khẽ vuốt mặt cô, "Ngoan, cho anh."

Giọng nói trầm ấm quyến rũ, cộng thêm hơi rượu đầy chất còn phả vào mặt khiến cô có cảm giác mơ hồ.

Cô đỏ mặt, ngập ngừng một lát, sau đó ngượng ngùng gạt đầu.

Đêm đó, ánh trăng chiếu vào, mạ một lớp ánh sáng bạc lên hai thân hình đang triền miên quấn lấy nhau.

.....

Sáng hôm sau, tiếng chim ríu rít, cô khẽ kêu một tiếng sau đó mở mắt ra. Đập vào mắt là lồng ngực săn chắc mạnh mẽ.

Cô ngẩng đầu, quan sát khuôn mặt của hắn. Đường nét rõ ràng, góc cạnh, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng mím lại, trên gương mặt hoàn toàn là sự thoải mái.

Thoải mái? Cô hừ lạnh. Hấn thoải mái nhưng cô thì sắp chết rồi đây. Cô cảm thấy tứ chi như sắp gãy vụn, eo đau chân đau, đầu cũng đau...

Hấn mở mắt, bên trong là sự tỉnh táo, không có chút nào là chưa tỉnh ngủ.

Hấn hỏi:

"Sao vậy?"

Cô tức giận, giơ tay đập lên ngực hấn một cái:

"Anh nói xem?"

Tên này quán cô cả đêm, không ngừng đòi hỏi, lúc thì dụ dàng nâng niu, lúc lại mạnh mẽ cuồng bạo, đưa cô lên trời xuống đất, hoàn toàn không thể chống đỡ, chỉ có thể để hấn toàn ý sắp xếp.

Hấn bật cười, nắm lấy tay cô, "Anh xin lỗi."

"Hừ." Cô liếc hấn, không nói.

Nhưng mà cảm giác thức dậy trong lòng của người mình yêu, quả nhiên không tệ một chút nào.

Cô nhắm mắt, lại vùi mặt vào ngực hấn.

Hấn giơ tay xoa đầu cô, "Dậy nào."

Sau đó bế cô tiến vào nhà vệ sinh. Cô để mặc hấn bế đi, cũng lười động một ngón tay.

Hấn liếc mắt, nhìn màu đỏ trên tấm đệm, trong lòng càng vui vẻ.

Cô là của hấn.

Phương Mộc Tĩnh nhìn thấy sự vui vẻ trong mắt hấn chỉ muốn giơ chân đập hấn một cái.

-----oOo-----

Chương 23

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ăn xong, Hàn Đông Đường đưa cô đến bệnh viện còn mình thì lái xe đến Hàn thị.

Trong phòng họp của bệnh viện Thân Ái, mọi người đều tập trung nhìn vào tờ tài liệu, không khí rơi vào trầm mặc cùng nặng nề.

Có vài người còn không tin mà lật đi lật lại tài liệu, trên mặt có vẻ hoảng loạn kinh hãi.

Lát sau, có người lên tiếng:

" Tôi cảm thấy...tình trạng này có chút giống với virus C13 năm đó ở nước X."

Mọi người nhìn vị bác sĩ đó, cũng không lên tiếng phản bác, hiển nhiên là đồng ý.

Virus C13 năm đó đã giết đi gần 1/2 dân số nước đó, đủ để thấy nó nguy hiểm đến cỡ nào. Nó vốn chỉ xuất hiện ở động vật, nhưng ngay sau đó lại biến chủng lây sang người. Rất khó phát hiện, nhưng một khi đã phát hiện thì tuyệt đối không còn đường sống.

Họ cũng vừa phát hiện, lúc đầu, chỉ thấy có một chú chó đang nằm trước cổng bệnh viện. Sẽ chẳng có gì đặc biệt nếu miệng nó không liên tục rỉ máu, màu da cũng bắt đầu chuyển sang xanh đen.

Các bác sĩ vội đem vào phòng phẫu thuật, sau đó phát hiện động mạch của nó đã vỡ ra, máu đang liên tục trào ra ngoài, và...não đang bắt đầu bị "xâm lấn" bởi vô số mọt nước màu đỏ, các sợi thần kinh cũng có dấu hiệu đứt lìa.

Lúc đó mọi người chỉ biết nín thở, cảnh tượng đó, thật sự chẳng ai muốn xem.

Tình trạng này...giống hết dấu hiệu của virus C13. Vì vậy bệnh viện mới tiến hành cuộc họp khẩn cấp.

Nếu thật sự là virus C13, tuyệt đối phải ngăn chặn không được để nó lây lan, nếu không hậu quả tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi. Nhưng cũng may...

Phương Mộc Tĩnh nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn tờ giấy, dường

như có thể xuyên qua tờ giấy nhìn thấy tình cảnh của nước X. Hàng vạn người kêu la, mặt đất đầy xác chết, ai nấy đều hoảng hốt xin được cứu...

Nhưng làm gì cứu được...

Không một ai dám xông vào đó, năm ấy, nước X bị bao phủ bởi một đám mây u tối mà không ai biết khi nào đám mây ấy sẽ tan.

Lát say, Cố Vạn Tinh lên tiếng:

"Mọi người cứ tiếp tục nghiên cứu tìm hiểu, có phát hiện gì thì thông báo, nhưng mà tôi không hy vọng thời gian quá lâu, còn nữa, tiến hành cách ly với bên ngoài."

Giọng anh đượm vẻ nghiêm túc, mọi người gật đầu, họ bắt buộc phải nhanh chóng tìm hiểu, thời gian không cho phép họ lè mề.

Ai cũng mang tâm trạng nặng nề ra khỏi phòng họp, còn Phương Mộc Tĩnh thì theo Cố Vạn Tinh về phòng Viện trưởng.

Anh dựa vào bàn làm việc, khẽ nhắm mắt sau đó mở ra, trầm giọng hỏi cô:

"Em thấy sao?"

Cô lật tài liệu, nhìn bức ảnh chú chó trên đó, lát sau mới nói:

"Là nó."

Anh khẽ hít sâu, anh biết "nó" ở đây là gì, anh hỏi lại:

"Em chắc không?"

Cô gật đầu, ánh mắt như màn sương, nặng nề u tối.

Năm đó, bài luận của cô là nghiên cứu về các loại virus, cô đã nghiên cứu rất nhiều loại, nhưng rất kì lạ là cô lại có hứng thú với loại virus C13 đó, cô đã dành thời gian gần 3 tháng để tìm hiểu, biết rất rõ đặc điểm dấu hiệu, cũng nắm rõ sự nguy hiểm của nó.

Đại dịch virus C13 của nước X năm đó cô cũng thu thập tư liệu rất nhiều, nó như một quả bom bất ngờ nổ, khiến mọi người không kịp đề phòng, thương vong vô số.

Anh nghe cô nói:

"Em cần tiếp xúc quan sát con chó đó."

Anh nhíu mày, lập tức không đồng ý:

"Không được, quá nguy hiểm, phải có kết quả chắc chắn mới được."

Cô nhìn anh, gằn từng chữ:

"Em là bác sĩ." Cô đợi kết quả, vậy nếu có người bị lây nhiễm, ai sẽ đợi họ?

Những con virus đó, liệu có đợi bọn họ không?

Anh nhìn cô hồi lâu, sau đó nói:
"Anh đi cùng em."
Cô gật đầu.

.....

Ở Hàn thị cũng đang là một trận mây mưa gió bão.
Phòng làm việc của Tổng giám đốc.

"Rầm!"

"Đây là kế hoạch mà các người bỏ thời gian nửa tháng để làm sao?"
Hắn giơ tay, tập tài liệu rơi mạnh xuống bàn làm việc, giọng nói lạnh
lẽo tẻ giận đầy uy quyền chụp xuống đầu hai người đàn ông, khiến
họ cảm thấy hít thở không thông, sống lưng cứng đờ.

" Tổng giám đốc, tôi..."

Hắn cắt ngang, không chút cảm xúc:

" Tôi không cần biết lí do là gì, nếu không có năng lực thì xuống
phòng tài vụ kết toán đi, Hàn thị không thiếu nhân tài."

Hai người đàn ông hoảng hốt, vội cúi đầu xin lỗi liên tục:

" Tổng giám đốc, cho chúng tôi một cơ hội nữa thôi, chúng tôi nhất
định sẽ hoàn thành mà..."

Hắn nhếch môi, ngón tay gõ lên bàn, chậm rãi nói:

"Cho các người thời gian thêm ba ngày, ba ngày sau các người lại
đem đồng giấy rác này lên đây thì tự biết làm gì rồi đấy."

Hai người họ cuống quýt gật đầu, "Vâng ạ, vâng ạ."

Sau đó vội cầm lấy tài liệu, chạy ra ngoài.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Tần Liên đứng bên cạnh lên tiếng:

" Tổng giám đốc, chi nhánh bên Ý đang loạn dần rồi."

Hắn trầm ngâm, sau đó nói:

" Chi nhánh đó không cần giữ nữa, cậu dùng số tiền thu được đầu
tư vào dự án của Lý Hiền Chi đi, nói với hắn ta, số suy nghĩ trong
đầu hắn ta tốt nhất là dẹp hết cho tôi, nếu không cái đầu đó cũng
đừng muốn nữa."

Tần Liên cúi người, " Vâng."

Ai bảo hắn ta dám có ý nghĩ không an phận với Phương tiểu thư
chứ. Đó là tự rước họa vào thân.

Chương 24

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trưa, Hàn Đông Đường đến rước cô như thường lệ. Cô cố gắng để vẻ mặt mình tự nhiên như bình thường nhưng vẫn xuất hiện nét u ám trầm mặc.

Tất nhiên vẻ mặt đó không qua khỏi mắt Hàn Đông Đường, hắn vừa lái xe vừa hỏi:

"Có chuyện gì sao?"

Cô giật mình, nhìn hắn, sau đó thở dài, nói:

"Anh biết đại dịch của nước X 5 năm trước không?"

Hắn gật đầu. Lần đó đã khiến Hàn thị đang hợp tác với nước X chịu tổn thất. Tuy không đến nỗi nghiêm trọng nhưng lượng tiền bay đi cũng không phải là con số nhỏ.

Nhưng lúc đó, hắn vẫn chưa tiếp quản Hàn thị, nên có một số thứ, sau khi lên vị trí này mới biết được.

Hắn hỏi:

"Sao vậy?"

Cô mỉm cười, nhưng trong đôi mắt là sự nghiêm túc:

"Có lẽ...virus C13 đã "di cư" sang đây rồi."

Hắn nhìn cô, "Virus C13?"

"Đúng vậy. Bệnh viện vừa phát hiện một chú chó có biểu hiện bất thường, qua nghiên cứu sơ bộ, có thể đó là virus C13, chúng em đã bắt đầu công việc nghiên cứu rồi."

Hàn Đông Đường bắt đúng trọng điểm:

"Chúng em?"

Cô hơi sửng lại, "Đúng vậy."

"Em nói tới virus C13?" Hắn hỏi tiếp, đôi mắt tập trung nhìn cô, còn chiếc xe không biết từ lúc nào đã chuyển sang chế độ tự lái.

"Không sai."

Hắn đột nhiên nói:

"Không được!"

Cô kinh ngạc nhìn hắn, đột nhiên lại nhớ tới phản ứng của Cố Vạn

Tình lúc sáng mới cảm thấy hai người này mặc dù không thích gì nhau nhưng ở phương diện này lại có đồng ý kiến.

Cô chợt cảm thấy vô cùng xúc động. Cảm giác có người quan tâm cũng rất tốt.

Cô nắm tay hắn, nhẹ giọng nói:

"Đông Đường, anh không tin em sao?"

Hắn tin cô, nhưng hắn lại cảm thấy sợ hãi. Nếu đó quả thật là loại virus đó, nếu cô vô tình bị nhiễm virus trong lúc nghiên cứu, nếu cô biến mất khỏi thế giới của hắn...

Hắn thật sự không biết lúc đó mình sẽ như thế nào, chỉ biết rằng chỉ vừa nghĩ đến việc cô có thể bị nguy hiểm, hắn cảm thấy bản thân sắp phát điên đến nơi rồi.

Hắn đã từng nói, tuyệt đối không thể để cô có chút thương tổn nào, dù là nhỏ nhất.

Hắn im lặng, chỉ là bàn tay đang nắm tay cô dần siết chặt lại, biểu thị thái độ của mình.

Cô mỉm cười, kìm lại cơn đau từ bàn tay truyền đến, nhẹ giọng nói, như kể cũng như một lời bộc bạch:

"Đông Đường, anh biết không, ước mơ từ nhỏ của em là trở thành một bác sĩ, cầm dao phẫu thuật trên tay cứu người, bởi vì lúc nhỏ, em tận mắt nhìn thấy mẹ em ra đi mà không thể làm gì, lúc đó em thật sự rất hận bản thân mình."

Cô ngừng lại, nhìn thẳng vào mắt Hàn Đông Đường:

"Em không can dự vào công việc của anh, thậm chí là những thứ sau lưng anh, nhưng mà em sẽ luôn ủng hộ mọi việc, mọi quyết định của anh bởi vì cái gì cũng có quy tắc riêng của nó, vì vậy, em mong anh cũng sẽ ủng hộ em, được không anh?"

Hàn Đông Đường gất gao nhìn cô, sau đó cánh tay dùng sức, ôm cô vào lòng, cảm tựa lên đỉnh đầu cô, thở dài:

"Tiểu Tĩnh, anh biết làm thế nào với em đây?"

Hắn yêu cô, muốn cho cô những thứ tốt nhất, hắn muốn cô vui vẻ, nhưng ước mơ của cô, khát vọng của cô có thể sẽ khiến cô gặp nguy hiểm.

Hắn thích cô đứng trước mặt hắn, cười nói: "Đông Đường, em thành công rồi." Nhưng cũng sợ cô nói rằng: "Đông Đường, em xin lỗi."

Nhưng mà, đó là mong muốn của cô, hắn không thể ngăn cản, nhưng lại sợ mình sẽ hối hận.

Hàn Đông Đường yên lặng ôm lấy cô, chẳng nói gì nữa.

Cô mỉm cười, ôm lấy hắn:

"Sẽ không sao đâu, em là bác sĩ mà. Vả lại, đó chỉ là suy đoán ban đầu thôi, vẫn chưa khẳng định được đâu, anh không cần lo lắng."

Hắn nhìn cô, sau đó giơ bàn tay to lớn lên, xoa đầu cô, trong đôi mắt vốn lạnh lẽo là sự hàn phục:

"Nếu có gì xảy ra thì cũng đừng miễn cưỡng bản thân, phải thông báo cho anh đấy."

Cô mừng rỡ, vội gạt đầu, "Đương nhiên."

Hắn nhìn nụ cười trên môi cô, tâm trạng cũng nhẹ nhõm không ít.

Cô là người có công việc riêng, hắn cũng không thể quá gò bó cô.

Hướng hồ, người phụ nữ của hắn cũng không yếu đuối như vậy. Ít nhất, vẫn còn có hắn ở phía sau cô.

Hai người tình tứ dùng bữa xong sau đó quay về làm việc.

....

Phòng cách li.

Phương Mộc Tĩnh và Cố Vạn Tinh mặc quần áo sát trùng, đeo khẩu trang và bao tay y tế tiến vào giường đặt con chó.

Con chó đã bị cạo một phần lông, lộ ra màu da xanh đen, miệng bị xích lại để tránh máu trào ra.

Nó đã hoàn toàn chết!

Cô bật máy, tiến hành quan sát tổng thể, sau đó dường như không ngoài dự đoán...

Những bọt nước trong não đã vỡ ra, một phần não bị mất, để lại khoảng trống với chằng chịt những dây thần kinh, có đứt, cũng có dây bị rách.

Trong lòng lạnh dần, vẻ mặt của cô đã hoàn toàn ngập vẻ không thể tin.

Ngay cả Cố Vạn Tinh đứng bên cạnh cũng hoảng hốt, khuôn mặt đờ ra.

Sao lại nhanh như vậy?

Lúc sáng, chỉ mới lúc sáng mà thôi...

Chuyên ngành của anh là khoa Thần kinh, những việc liên quan đến thần kinh anh đều nắm rõ.

Lúc trước vẫn còn ngập ngừng không xác định là vì mọi chuyện vẫn còn mơ hồ, nhưng khi nhìn thấy hình ảnh này...thì đã chắc chắn 8 9 phần.

Chính là virus C13! Cùng lúc đó, điện thoại anh vang lên, anh nhanh chóng bắt máy, bên kia giọng nói gấp gáp:

" Viện trưởng, mẫu thí nghiệm đã có kết quả, là virus C13!"

Tất cả kết quả đều bất ngờ ập đến...

Cô nghe hết mọi lời bên kia nói, cảm thấy trái tim đập chậm lại. Cố Vạn Tinh thì khẽ nhắm mắt, gương mặt anh tuấn xuất hiện sự nghiêm túc lạnh lẽo, sau đó gọi một cuộc điện thoại:

" Những ai đã tiếp xúc với con chó bị nhiễm bệnh đều tiến hành cách li sau đó kiểm tra toàn diện. Tôi và Trưởng khoa Phương cũng sẽ tiến hành kiểm tra."

Bọn họ phải thông báo chuyện này lên trên, đồng thời yêu cầu Chính phủ vận chuyển thuốc được bào chế nhằm tiêu diệt virus C13 mà năm đó nước X đã nghiên cứu sản xuất.

Cũng may nước X năm đó đã điều chế được vacxin, nhưng số lượng Chính phủ đang nắm giữ không nhiều, cũng bởi vì giá thành quá đắt, nếu đại dịch bùng nổ, nền kinh tế nhất định sẽ tụt dốc không phanh.

Chuyện này, chỉ cần chậm một giây thôi cũng đủ lấy đi mạng người. Anh nhìn cô, cô nặng nề gật đầu.

Mong là sẽ không xuất hiện ai bị nhiễm virus.

-----oOo-----

Chương 25

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kết quả xét nghiệm đã có, cũng may, mọi người không ai dương tính với virus C13, ai cũng thở phào nhẹ nhõm. Lúc trước, phòng họp đầy mây đen bao phủ thì lúc này có thể nói là đã thấy một phần xanh thẳm rồi.

Cố Vạn Tinh ngồi ở vị trí chủ tọa, hai tay đan lại đặt trên bàn, nói: "Mặc dù không ai bị nhiễm virus nhưng không phải chỉ có chúng ta mới tiếp xúc với chú chó đó. Tôi sẽ gửi một phần tài liệu liên quan đến Cục cảnh sát, yêu cầu họ tiến hành kiểm tra trên diện rộng. Chính phủ cũng cử chuyên gia đến xét nghiệm, tiến hành lấy mẫu vật kiểm chứng, cũng đã quyết định cung cấp vacxin C13 cho bệnh viện, khoảng thời gian này cũng tương đối nhẹ nhàng, nhưng mọi người không được lơ là cảnh giác. Mọi người có còn chuyện gì cần báo cáo không?"

Ai cũng nở nụ cười thoải mái, lắc đầu.

"Vậy được, cuộc họp đến đây kết thúc. Mọi người quay về làm việc đi."

Bọn họ lần lượt đứng lên, lục tục rời đi.

Phượng Mộc Tĩnh thở hắt ra, dựa lưng vào ghế:

"Dọa chết em rồi."

Anh bật cười, "Em cũng biết sợ sao?"

Cô bấu môi, lườm anh:

"Sao lại không chứ?"

Cố Vạn Tinh lắc đầu, lát sau mới hỏi:

"Em và Hàn Đông Đường vẫn còn đang ở chung sao?"

Cô gật đầu, "Đúng vậy."

Anh thở dài, con nhóc này bình thường làm việc vô cùng nghiêm túc, nhưng trong tình cảm lại có phần ngây thơ, yêu ai là rút hết ruột gan cho người đó, bởi vậy lúc đó mới bị Lý Hiển Chi làm tổn thương như vậy, mong là Hàn Đông Đường thật sự yêu cô.

Cô ngồi lại một lát, sau đó mới uể oải lên tiếng:

" Haiz, hôm nay cũng hết việc rồi, em tan làm trước đây."
Anh mắng cô một tiếng, sau đó cũng mỉm cười gật đầu.
Lúc đi qua đại sảnh, có vài vị bác sĩ thấy cô liền trêu chọc:
"Trưởng khoa Phương lại trốn việc rồi."
Cô bật cười, chào họ sau đó đi tiếp.
Thật nhớ Đông Đường quá đi...

....

Cố Vạn Tinh làm việc tới chiều, sau đó cũng tan làm sớm. Việc này đối với mọi người cũng không phải là điều lạ lẫm.

Anh lái xe đến siêu thị, mua ít đồ. Thời này, đàn ông biết nấu ăn không còn nhiều, nhưng "đáng tiếc" là anh không nằm trong số đó. Anh anh tuấn, cao ráo lại tao nhã, còn biết lựa chọn mua thức ăn nên thu hút không ít ánh nhìn, thậm chí còn có vài người chủ động làm quen. Vất vả lắm mới thoát ra khỏi, vừa lên xe thì cửa sau bất thành linh bị mở ra, sau đó là một cái bóng chen vào.

Cô gái thờ không ra hơi, vội đập mạnh lên ghế của anh:

" Lái...lái xe...nhanh lên..."

Anh nhú mào, nhìn cô gái:

" Cô là ai?"

Cô gái vội đáp, đôi mắt còn không ngừng đảo về phía sau:

" Tôi là ai không quan trọng, dù sao cũng không phải người xấu, soái ca à, anh mau chạy xe đi, nhanh lên."

Anh thảm đánh giá cô ấy, sau đó mới cho xe chạy, lúc đó cô gái mới thờ phào, nhìn anh nói:

" Soái ca à, cảm ơn anh, anh tốt bụng thật đấy."

Nhưng sau đó cô ấy lập tức đờ người, hai con ngươi sắp lồi cả ra.

Lúc này cô không nhìn kỹ, chỉ nhanh miệng gọi một tiếng "soái ca", không ngờ là soái ca thiệt, lại còn đẹp trai như vậy.

Anh tập trung lái xe, đáp:

" Không có gì. Cô là ai, sao lại chạy lên xe tôi?"

Cô còn đang ngẩn ngơ, nghe hỏi thì hoàn hồn, cười gượng:

"Tôi á? Tôi tên là Sơ Ái, còn về lí do á? Có thể lí do của tôi anh sẽ cảm thấy có chút cầu huyết, cũng có thể cảm thấy là tôi cố tình tiếp cận anh, nhưng mà đây là sự thật. Thật ra tôi bị ép hôn. Anh biết không, tôi bị ép cưới một người tôi thậm chí còn không biết mặt, nghe nói hắn ta gần 50 tuổi rồi. Trời ơi, nghĩ sao mà một cô gái xinh đẹp như tôi lại đi cưới một ông già hơn mình gần 30 tuổi chứ? Vậy

là tôi bỏ trốn, nhưng mà lại bị phát hiện sau đó họ đuổi theo bắt tôi, cũng may là gặp anh, haha."

Cô thao thao bất tuyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lại treo nụ cười mỉa mai khinh bỉ, mái tóc dài cột cao vì chạy nhanh mà hơi rũ xuống, vài cọng lông xòa trước mắt, rất đẹp.

Anh hơi nhếch môi, " Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về."

Cô khoác tay, giọng điệu hờ hững:

" Tôi không có nhà. Từ khi ba mẹ tôi mất, tôi sống chung với bà nội. Cũng chính bà ta là người ép hôn tôi đấy, lúc trước cảm thấy tôi là đang ăn nhờ ở đậu nên cũng rất nghe lời, bà ta bảo gì tôi làm đấy, nhưng chuyện này đi quá giới hạn rồi, bà ta vì tiền mà bán tôi. Tôi đâu có ngu mà quay về."

Anh liếc qua kính chiếu hậu, khuôn mặt của cô rơi vào tầm mắt, rất xinh đẹp. Không phải là nét đẹp dịu dàng lại có phần lạnh lùng của Mộc Tĩnh mà là vẻ đẹp của những cô gái nghịch ngợm, lại ẩn chứa sự trưởng thành mạnh mẽ.

Cô còn khá trẻ, vậy mà lại trải qua nhiều chuyện như thế.

Sau đó anh giật mình, thảm máng bản thân, lại vì một cô gái không quen biết mà lại xuất hiện sự thương tiếc.

" Hay tôi đưa cô đến khách sạn."

Cô ngẩng người, nhìn anh kì lạ:

" Hả?"

Anh cũng cảm thấy câu mình vừa nói có phần không ổn, vội liếm môi, nói lại:

" Ý tôi là...nếu cô không muốn về thì đến khách sạn ở tạm đi."

Nói xong anh thảm gật đầu, không sai, chính là ý này!

Sơ Ái rơi vào suy nghĩ, sau đó lắc đầu:

" Thôi, ở khách sạn tốn tiền lắm, nếu anh đã giúp tôi thì giúp cho trót đi, hay là tôi đến nhà anh ở nhờ nhé."

Anh giật mình, đạp thắng xe, chiếc xe dừng lại bên đường, anh xoay người, nhìn cô nghiêm túc nói:

" Không được, nam nữ thụ thụ bất thân, huống chi chưa kể đến việc cô có bạn trai hay không, nhưng tôi chưa có bạn gái, ở chung không tiện."

Cô cười ha ha, nháy mắt nhìn anh:

" Yên tâm đi, tôi chưa có bạn trai, còn nữa, nếu sau này anh thật sự vì chuyện này mà không có bạn gái, thì tôi làm bạn gái anh, thế

nào?"

Anh đau đầu, tư duy kiểu gì đây? Còn nữa, anh yên tâm cái gì? Cô gái này...

" Cô không sợ tôi là người xấu sao?"

Cô càng cười to hơn, chép miệng:

" Anh không phải người xấu đâu, dù sao anh cũng đẹp như vậy mà."

Anh nhướn mày, " Cô đánh giá một người nhờ bề ngoài sao?"

Cô bật lại:

" Làm sao có thể chứ? Tôi là người thiện cận như vậy sao?"

Mặc dù bây giờ tôi đang rất thiện cận đấy!

Anh hết nói nổi, cũng hết lí do từ chối, đành nói:

" Tôi chỉ cho cô ở tạm vài ngày thôi, nhà tôi không lớn lắm, cô nếu không chịu được thì bây giờ rời đi còn kịp đấy."

" Không sao không sao. Tôi không yêu cầu cao, không sao. À mà anh tên gì thế?"

" Cố Vạn Tinh."

Cô nhướn mày, " Tên đẹp thế."

.....

Sau khi thấy ngôi nhà, cô hoàn toàn câm nín.

Cái này mà gọi là "không lớn lắm" à? Cô cảm thấy nếu bỏ cô trong đây cô còn đi lạc ấy chứ?

Cô thảm liếc anh, không ngờ Cố Vạn Tinh này lại là một người bên ngoài đẹp trai bên trong nhiều tiền đấy.

-----oOo-----

Chương 26

Nguồn: EbookTruyen.Net

~Hàn thị~

" Cô đưa cafe cho Hàn tổng sao?" Cô hỏi cô thư kí.

Cô ấy vội gật đầu, " Vâng, Phương tiểu thư."

Cô mỉm cười, đưa tay:

"Tôi mang vào giúp cô."

Thư kí hoảng hốt, vội lắc đầu, tay cầm chặt ly cafe:

" Không...không được đâu Phương tiểu thư. Đây là công việc của tôi..."

Cô bật cười, nói:

" Không sao đâu, cô còn sợ tôi bỏ gì vào đó à?"

Cô thư kí càng lắc đầu dữ dội, Phương tiểu thư là người tốt mà.

Cuối cùng, cô ấy cũng quyết định đưa ly cafe cho cô, thấp giọng nói:

" Vạy làm phiền Phương tiểu thư rồi."

" Không có gì."

Sau khi thư kí đi, cô mới hít sâu một hơi, gõ cửa.

Một giọng nói trầm ấm lạnh lùng vang lên:

" Vào đi."

Cô mở cửa bước vào, đây không phải là lần đầu tiên cô vào đây nên cô cũng chẳng lạ lẫm gì, vẫn là kiểu trang trí ấy, màu sắc ấy, hương thơm ấy, và...người đàn ông ấy.

Cô bước tới bàn làm việc hắn, cố dè giọng xuống khiến giọng nói trở nên khác lạ:

" Hàn tổng, cafe của ngài."

" Để đó đi." Hắn nói, đôi mắt cũng chẳng thèm ngước lên, chỉ tập trung nhìn vào máy tính, bàn phím phát ra tiếng lạch cạch.

Cô nhin cười, đặt ly xuống nhưng cũng không rời đi. Hắn cau mày không vui, mở miệng hỏi:

" Cô còn việc...Tiểu Tĩnh?"

Hắn ngẩng đầu, đập vào mắt là cô bạn gái của mình thì giật mình, rõ ràng không ngờ là cô.

Cô cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, bật cười ra tiếng, đôi mắt híp lại rất đáng yêu.

Hắn đứng dậy, kéo cô vào lòng, hỏi:

" Sao em lại đến đây?"

Cô ngưng cười, " Em nhớ anh, không được sao?"

Hắn cúi xuống, in một nụ hôn lên trán cô:

" Đương nhiên là được."

Nhìn tâm trạng vui vẻ của cô, hắn cũng thoải mái.

Hắn ngồi xuống ghế sofa, kéo cô ngồi lên đùi mình, hỏi:

" Công việc ở bệnh viện xong rồi à?"

Cô gật đầu, " Mọi chuyện trước mắt đã xử lí xong rồi."

" Ừ." Hắn ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, thỏa mãn dựa người ra phía sau.

Cô ngồi trong lòng hắn, chốc chốc lại nhích người, lại nghe hắn nói, giọng trầm khàn:

" Ngồi yên."

Cô ngơ ngác, nhưng lập tức cảm thấy chỗ nào đó không đúng, vội yên tĩnh trở lại, hai bên má nóng bừng.

Lưu manh!

Thấy bộ dáng ngoan ngoãn của cô, hắn nhìn không được liền ngậm lấy vành tai tinh xảo của cô, khẽ cắn.

Cô giật mình, vội đẩy hắn ra, đỏ mặt:

" Anh...anh làm gì vậy?"

Hắn khẽ cười, hôn nhẹ lên khóe môi cô sau đó bế bổng cô lên, đi về phòng nghỉ ngơi:

" Em nói xem."

"Không được, đây là phòng làm việc."

Hắn bật cười, "Của anh."

Ai cứu cô đi!!

....

Sau mây mưa, cô mệt lả người, nằm vật ra người hắn, lười cử động. Bỗng nhiên điện thoại reo lên, là của cô

" Alo?"

" Tiểu Tĩnh à, con...có thể về nhà một lát không?" Đầu bên kia thấp thỏm.

Cô lạnh nhạt, " Có chuyện gì?"

Phương Cảnh gấp gấp nói:

" Em gái...à không, Tâm Văn xảy ra chút chuyện, con có thể giúp con bé một chút không?"

Cô nhếch môi, cũng không để ý mình đang nằm bên cạnh Hàn Đông Đường, lạnh giọng:

" Cô ta xảy ra chuyện thì liên quan gì đến tôi?"

" Con...không thể đến sao?" Phương Cảnh hỏi lại, giọng nói e dè, sợ cô lại giận.

Cô hít sâu, khẽ đánh bàn tay không yên phận trên người mình, đáp: "Đợi tôi một lát."

Phương Cảnh mừng rỡ, " Được, được, cảm ơn con, cảm ơn con."

Cô cúp máy, trên môi là nụ cười khinh bỉ, lại có phần đắng chát.

Năm xưa, lúc cô bị bệnh cũng chưa từng thấy ông ta lo lắng như bây giờ. Nhưng bây giờ, cô lại không cần.

Cô lườm hắn, hắn cười to, định hôn cô thì cô né đi, nhanh nhẹn nói:

"Em phải về đó một chuyến, anh đừng lộn xộn."

Cô dùng chữ "đó" chứ không phải chữ "nhà", dường như, nơi đó đã không còn là nhà của cô nữa rồi.

Hắn nhăn mày, " Anh đưa em đi."

20 phút sau, chiếc xe dừng lại, cô tháo dây an toàn, " Em đi đây."

" Ừ, anh đợi em."

Cô gật đầu, " Rất nhanh thôi."

.....

Căn nhà rất yên ắng, cô đi theo người hầu, lên phòng Phương Tâm Văn.

Mẹ cô ta lo lắng ngồi trên giường, còn Phương Cảnh thì chấp tay đứng trước cửa sổ.

Nghe tiếng mở cửa, hai người đồng loạt quay lại, mẹ cô ta thấy cô thì không vui nhưng cũng không tỏ thái độ quá rõ ràng, còn Phương Cảnh thì đi tới, thái độ nhẹ nhàng:

" Con đến rồi à?"

Cô không nói tiếng nào, chỉ lạnh mặt đi về phía giường.

Phương Tâm Văn nằm sấp trên giường, khuôn mặt đỏ bừng, nước mắt giàn giụa, tay còn không ngừng vuốt lưng.

Cô để túi xách một bên, ngồi xuống ghế, hỏi:

"Có chuyện gì?"

Mẹ Phương trả lời:

" Con bé bị trượt chân, ngã xuống cầu thang, lúc đầu thì chỉ đau sau

đó hết, nhưng khi về nhà thì liền đau đớn âm ỉ liên tục, sau đó không thể nằm như bình thường, hơi động một chút cũng rất đau."

Mặt cô không biểu cảm, "Kéo áo lên "

Cô ta rõ ràng không thích nhưng lại không thể làm gì, nhờ mẹ Phương kéo lên.

Cô quan sát một lượt, sau đó dừng lại ở nơi bị lõm vào ở phần đốt sống L4 L5.

"Khi ngã cô đập lưng xuống đất?"

Cô ta gật đầu.

Cô đứng dậy, nói:

" Tôi khuyên cô ngày mai nên đến bệnh viện, rất có thể...cô đã bị trượt đốt sống lưng rồi, không chữa kịp...sẽ chết đấy."

Khúc đầu là sự thật, khúc sau là bồi thêm để dọa cô ta, ha, cũng do cô ta ăn ở quá có đức.

Đốt sống L4 L5 nằm ở cuối cùng của phần cột sống, đóng vai trò rất lớn trong việc giúp con người đứng thẳng, hay xoay người, vận người.

Hai đốt sống này, nếu không cẩn thận mà xuất hiện vấn đề thì nhẹ là đau đớn lan đi, giảm khả năng vận động, đó là trường hợp cứu chữa kịp thời, nặng thì chỉ có thể chịu cảnh tàn phế mà thôi.

Mẹ cô ta hoảng hốt, còn cô ta thì sợ hãi, vội nhìn Phương Cảnh, nước mắt lại thì nhau rơi xuống:

"Ba?"

Ông cũng đau lòng, an ủi con gái:

"Con đừng sợ, bây giờ bệnh viện sắp tan làm rồi, sợ là không kịp, con cố chịu, ngày mai ba đưa con đi."

Mẹ cô ta cũng tiếp lời, an ủi con gái của mình.

Cô đứng bên ngoài, nhìn bọn họ sau đó liền rời đi, bóng lưng mạnh mẽ.

Lát sau, Phương Cảnh mới sực nhớ, quay qua định hỏi cô thì phát hiện cô đã rời đi từ lúc nào, yên lặng không một chút âm thanh, đáy lòng ông ta vô thức run lên.

" Ông à, lời cô ta...có thể tin không?"

Mẹ Phương hỏi, giọng điệu hoài nghi.

Ông ta thở dài:

" Ngày mai sẽ biết thôi."

....

Quả thật rất nhanh, chẳng bao lâu sau cô đã xuống tới nơi, ngồi vào xe.

Khuôn mặt còn vương lại sự lạnh lẽo, hấn nắm tay cô, khẽ cười, khởi động xe.

Cô mệt mỏi nhắm mắt, hấn nhìn cô, đau lòng không thôi:

" Em còn có anh."

Cô dịu dàng nhìn vào mắt hấn, mỉm cười:

"Ừ, Đông Đường, sau này anh đừng như bọn họ đấy nhé." Bỏ rơi em.

" Không đâu."

Chuông điện thoại vang lên, hấn đưa mắt nhìn, sau đó nói với cô:

" Mở giúp anh."

Cô bật điện thoại lên, một giọng nói ngọt ngào nũng nịu bay ra:

" Đường ca, em vừa đáp xuống sân bay, anh tới đón em nha."

_____

-----oOo-----

Chương 27

Nguồn: EbookTruyen.Net

Giọng nói vang lên khiến không khí trở nên yên tĩnh hơn, cô kinh ngạc bởi hai tiếng 'Đường ca', ánh mắt dần dâng lên một tầng sương mờ, dường như còn thấp thoáng ý lạnh.

Ngay cả Hàn Đông Đường cũng hơi ngạc nhiên, qua một lúc lâu hắn mới 'ừ' một tiếng, rồi dập máy, không nói thêm gì.

Hắn quay sang nhìn cô, thấy cô nhìn mình thì khẽ háng giọng, mím môi lựa lời giải thích.

" Cô ấy là...ừm...có thể coi là em gái lớn lên từ nhỏ của anh, chỉ là em gái thôi, không có tình cảm khác, nếu em không thích thì sau này anh sẽ ít tiếp xúc với cô ta lại."

Sương mù tan đi, khuôn mặt hiện lên nụ cười:

"Em không cần anh có quan hệ với cô ấy, chỉ cần anh đừng phản bội em là được rồi."

Hắn nhìn cô, trong mắt là sự yêu chiều dịu dàng.

Nhìn nhà hàng trước mặt, cô không khỏi nghi ngờ nhìn hắn:

"Anh không đến sân bay à?"

Hắn nghiêm mặt, nói đến chính đáng:

"Anh bận đi ăn cùng bạn gái rồi, không rảnh đến đó."

Cô bật cười vui vẻ, kéo hắn xuống xe. Hắn đi theo cô, trên môi là nụ cười không hề che giấu, như một ác quỷ biết mỉm cười, nụ cười như làm lu mờ quang cảnh xung quanh, chỉ còn hắn nổi bật giữa trời đất. Trước khi ăn, hắn dặn dò người đến sân bay rước người, còn mình thì chìm đắm trong mật ngọt.

....

Sân bay nhộn nhịp, một bóng dáng yêu kiều xách vali bước ra. Theo hướng cô ta bước tới có một đám người mặc đồ đen, thu hút ánh mắt mọi người xung quanh.

Cô ta đảo mắt xung quanh, không thấy người mình muốn gặp thì khuôn mặt hiện lên tia thất vọng, cất giọng hỏi:

" Đường ca đâu? Anh ấy không tới sao?"

Vệ sĩ cúi đầu:

"Hàm tiểu thư, ông chủ có việc không thể đến, mời Hàm tiểu thư lên xe."

Hàm Duyệt An không vui vì hắn không đến, hỏi tiếp:

"Anh ấy bận chuyện gì thế?"

"Ông chủ đi ăn cùng Phương tiểu thư."

Hàm Duyệt An cảm thấy không đúng, một dự cảm chẳng lành dâng lên:

"Phương tiểu thư?" Cô ta hỏi lại. Trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

"Vâng ạ, là bạn gái của ông chủ."

Quả nhiên...

Cô ta tức giận, lửa giận không ngừng bốc lên. Bạn gái? Sao có thể chứ? Đường ca là của cô ta!

"Câm miệng! Tôi là vợ tương lai của Đường ca, Phương tiểu thư gì chứ? Bạn gái gì chứ? Chẳng qua anh ấy chỉ vui chơi thôi!"

Vệ sĩ nhìn cô, khuôn mặt lạnh băng không chút cảm xúc:

"Hàm tiểu thư xin đừng nói vậy, nếu những lời này đến tai ông chủ sẽ làm ngài ấy không vui."

Ông chủ cưng chiều Phương tiểu thư như vậy, ngày nào cũng rải thức ăn chó, sao có thể là chơi đùa!

"Hừ!" Cô ta hừ lạnh, từ nhỏ cô ta đã nói nhất định phải làm vợ Hàn Đông Đường, một người đàn ông hoàn hảo như hắn sao có thể thiếu phụ nữ ở bên, nhưng người cuối cùng cũng chẳng phải là cô ta ư?

Vệ sĩ lái xe đưa cô ta về, cô ta lại một mực muốn vào nhà Hàn Đông Đường, cuối cùng vẫn bị vệ sĩ cản lại.

Nội dung lời cản là: Họ không có quyền để người khác vào nhà ông chủ, nếu ông chủ biết nhất định sẽ trách tội.

Cô ta hậm hực về lại nhà mình, lúc trước nhà hắn và cô ta cũng có thể xem là gần nhau, nhưng bây giờ hắn đã chuyển đến đây, cách nhà cô ta đến mấy con phố.

Tắm rửa xong, cô ta mặc áo ngủ nằm xuống giường, trong đầu vô thức hiện lên câu nói của vệ sĩ.

"Là bạn gái của Đường ca? Chỉ có tôi mới xứng, nhưng cũng không thể không diệt trừ."

Đôi mắt cô ta hiện lên tia thâm độ.

_____

-----oOo-----

Chương 28

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sáng hôm sau, Phương Cảnh và mẹ Phương đến bệnh viện làm hồ sơ nhập viện cho Phương Tâm Văn.

"Cô y tá, cho hỏi bác sĩ Phương làm việc ở đâu vậy?"

Cô y tá hỏi lại:

"Bác sĩ Phương?"

Phương Cảnh gật đầu, "Bác sĩ Phương Mộc Tĩnh."

"Cho hỏi ngài có đặt lịch trước với cô ấy không?"

Ông ta nhíu mày, nói:

"Không có, nhưng mà tôi là ba con bé, cô cứ nói với con bé như vậy."

Cô y tá bất ngờ. Ba?

"Vậy ngày đợi một chút."

Cô ấy đi tới một góc, gọi điện.

"Bác sĩ Phương, có một người đàn ông nói là ba cô tới tìm."

Cô ấy im lặng một chút, sau đó nói:

"Vâng ạ, vâng."

Cúp máy, cô y tá mang theo nụ cười, nói:

"Mời ngài đi theo tôi."

Phương Cảnh và mẹ Phương đi theo. Cô y tá thăm liếc bà ta. Lúc này ông ấy chỉ giới thiệu mình là ba, không nói người phụ nữ bên cạnh là mẹ Trưởng khoa?

Bệnh viện có đầy đủ các khoa, mỗi khoa là một dãy lầu, bởi vậy bệnh viện này rất lớn.

Dãy cửa cô nằm ở khá xa. Mỗi dãy đều có 4 tầng. 3 tầng cho bệnh nhân, tầng còn lại là nơi làm việc của Trưởng khoa, phó Trưởng khoa và trợ lí của hai người.

Cô y tá dẫn hai người lên tầng cao nhất, dừng lại ở phòng đầu tiên.

"Bác sĩ Phương ở đây." Sau đó cúi đầu rời đi.

Ông ta trước giờ chỉ biết cô là bác sĩ, còn có chức vị gì ông ta cũng không rõ.

Nhìn tấm bảng ở phía trên cánh cửa, ông ta thăm giật mình.
Phòng làm việc của Trưởng khoa? Chúc vụ của cô lại lớn như vậy?
Lúc này ông ta mới thấy mình vô tâm đến nhường nào. Công việc của con gái mình cũng không rõ.

Mẹ Phương bên cạnh giật ông:

"Cô ta là Trưởng khoa sao?"

Lúc trước bà ta còn đi nói cô chỉ là một bác sĩ bình thường, không có gì đặc biệt, thua kém con gái bà ta, nhưng ai ngờ...

Phương Cảnh liếc bà ta, bà ta liền ngậm miệng.

Ông ta gõ cửa, bên trong truyền ra giọng nói:

"Mời vào."

Đẩy cửa bước vào liền thấy phía sau bàn làm việc có một cô gái đang ngồi.

Cô mặc áo blouse trắng, khuôn mặt nghiêm túc, trên bàn đặt máy tính, tay đang lật quyển hồ sơ bệnh án.

Cô ngẩng đầu, đôi mắt thanh lãnh nhìn bọn họ, lạnh nhạt nói:

"Ngọn gió nào đưa Phương tổng và Phương phu nhân đến đây vậy?"

Bà ta thăm nhìn cô, cảm thấy ý lạnh đột nhiên tăng vọt, vội đánh mắt đi.

Hừ!

"Tiểu Tĩnh, con có thể nhận Tâm Văn không?"

Cô cười lạnh, đóng hồ sơ lại, nhìn ông ta:

"Thứ nhất, bệnh viện còn rất nhiều bác sĩ, phía trên nhất định sẽ có người nhận cô ta, thứ hai, ông nghĩ tôi sẽ giúp con gái của người đã gián tiếp hại mẹ tôi?"

Ông ta đờ người, đáy lòng đột nhiên nhói lên, lúc lâu vẫn không nói được gì.

Cửa phòng vang lên tiếng gõ, "Mời vào."

Trợ lý đi vào, thông báo:

"Trưởng khoa, 15 phút nữa có cuộc họp."

"Ừ." Cô giật đầu, cầm hồ sơ đứng dậy.

"Được rồi, hai người không cần ở đây nữa, chỗ của tôi không tiếp nổi hai người."

Đây là lời đuổi khách rõ ràng, ông ta gượng gạo, cùng với bà ta rời đi, trong lòng ảm ảm có chút hối hận.

Ông ta làm sao biết con mình lại là một vị quan to.

....

Hàm Duyệt An tới Hàn thị liền đụng phải Hàn Đông Đường đang đi thị sát xung quanh.

Cô ta tiến tới, trên mặt là nụ cười yếu ớt lại dịu dàng, khiến người khác si mê, đâm ra muốn bảo vệ sự yếu đuối đó.

"Đường ca..."

Hắn nhìn cô ta, trên mặt vẫn không lộ ra chút cảm xúc dư thừa.

"Về rồi sao?"

Đám người người nhìn ta ta nhìn người, không hiểu gì cả nhưng vẫn không dám nói chuyện, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Cô ta tiến lại gần hơn, lộ ra chút hờn giận nũng nịu:

"Anh không tới đón em."

Hắn nói:

"Lúc đó anh đang bận."

Hàm Duyệt An đột nhiên mỉm cười, bước tới ôm cánh tay hắn:

"Trưa nay anh ăn cơm cùng em nha, được không?"

Hắn nhanh chóng né khỏi tay cô ta, nhẹ cau mày không dễ phát hiện:

"Trưa nay anh bận đi ăn cùng bạn gái rồi."

Nếu lúc trước cô ta nghe hai chữ "bạn gái" sẽ cười lạnh khinh bỉ thì lúc này lại lộ ra vẻ không thể tin cùng sợ hãi.

Hắn thừa nhận!

Hắn vậy mà thừa nhận mình có bạn gái!

Cô ta cắn môi, lộ ra sự uất ức, đôi mắt ánh nước che đi sự độc ác.

"Em... vậy em không làm phiền hai người. Nhưng mà nếu có cơ hội, em muốn gặp cô ấy thử."

Để cô ta nhìn xem, rốt cuộc là con hồ ly tinh nào đã quyến rũ Đường ca của cô ta.

Hắn không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô ta, ánh mắt đó khiến cô ta đột nhiên hoảng hốt.

Hắn nhìn cô ta: "Đừng nói gì vượt quá thân phận, cũng đừng đem chuyện cũ ra nói, cô ấy mà hiểu làm chuyện gì, thì người đầu tiên anh tìm sẽ là em."

Lát sau, hắn dẫn người rời đi, trước khi đi còn để lại một câu:

"Sau này đừng để anh nghe những lời như vậy nữa, nếu không thì đừng trách anh tại sao không nể tình."

Cô ta ngẩn người, lát sau mới nhớ đến những lời mình nói ở sân

bay, trong lòng dâng lên từng trận gió lạnh.

Vốn dĩ cô ta tranh điểm xinh đẹp đến để gặp hắn, Nhưng ai ngờ lại xuất hiện một màn như thế này. Cô ta không biết, khuôn mặt cô ta bây giờ, vừa tái vừa xanh, manh theo sự sợ hãi cùng ghen ghét.

Ai cũng nhìn về phía này làm cô ta xấu hổ vô cùng, nhăn mày quát họ, "Nhìn cái gì?!"

Bọn họ rụt mắt lại, chăm chú làm việc.

Hàm Duyệt An tức giận đùng đùng bỏ đi.

-----oOo-----

Chương 29

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lịch phẫu thuật của Phương Tâm Văn đã được sắp xếp. Cuộc phẫu thuật kéo dài gần một giờ, sau đó đèn phẫu thuật cũng tắt.

"Bác sĩ, bác sĩ, con gái của tôi sao rồi?"

Mẹ Phương Tâm Văn sốt sáng chạy lên, vẻ mặt là sự lo lắng cùng đau lòng.

Không thể không thừa nhận bà ta rất thương con gái, đến nỗi cô có chút ghen tỵ.

Bác sĩ tháo khẩu trang, vẻ mặt là sự nhẹ nhàng:

"Người nhà yên tâm, bệnh nhân đã không sao, giờ sẽ được chuyển đến phòng hồi sức, người nhà có thể vào thăm."

Mẹ Phương mừng rỡ, vội cảm ơn bác sĩ liên tục, Phương Cảnh cũng nở nụ cười nhẹ nhõm.

"A, Trưởng khoa Phương."

Bác sĩ đột nhiên chào một tiếng khiến hai người dờn sự chú ý, thấy từ xa cô gái đã đứng từ lúc nào.

Cô lạnh nhạt xa cách nhìn bọn họ, sau đó nói:

" Chuyện này đã giải quyết xong, sau này nếu không có chuyện gì quan trọng thì đừng tới làm phiền tôi."

Nói xong, cô xoay người bỏ đi. Đến lúc này, Phương Cảnh mới nhận ra, ông ta đã thật sự đánh mất một đứa con gái.

.....

Cô ngồi trong phòng làm việc của Cố Vạn Tinh, một tay cầm tách trà, một tay vắt lên thành ghế, lộ ra sự lười biếng.

Cố Vạn Tinh nhìn cô, lát sau mới lên tiếng:

" Em định thật sự cắt đứt quan hệ với bọn họ à? Dù sao cũng là cha em."

Cô bật cười, "Có em không nhiều mà vắng em cũng không thiếu, gia đình đó vốn không cần em phải có mặt."

Cố Vạn Tinh cũng hiểu ý cô, cũng không khuyên thêm, đó dù sao cũng là quyết định của cô.

Tiếng chuông vang lên, Cố Vạn Tinh nhìn tên hiền thị, lộ ra thần sắc hơi thiếu tự nhiên, nhưng cũng bắt máy.

"Cố Vạn Tinh, trong nhà anh có phòng thí nghiệm à?"

Giọng nói vang lên, cao vút lại xen lẫn tia kính ngạc vui mừng khiến Phương Mộc Tĩnh đang uống một ngụm trà phải phun ra hết, ho sù sụ nhìn anh như thấy quái vật.

Đùa gì thế?

Không phải cô nghe lầm chứ? Vừa rồi là... giọng con gái? Lại ở trong nhà Cố Vạn Tinh?

Anh ho khế, che đi sự ngỡ ngàng ngập trên mặt:

"À...không sai."

Trước khi đi, anh có nói với Sơ Ái, nếu cô không có việc gì làm thì có thể bảo quản gia dẫn đi tham quan xung quanh.

Giọng nói bên kia lộ ra sự háo hức:

"Vậ...tôi có thể vào không?"

Cô nhin cười, chăm chú nhìn anh. Anh lờm cô sau đó gật đầu:

"Có thể, nhưng mà cô cẩn thận một chút, đừng chạm linh tinh."

Bên kia vang lên tiếng cười vui vẻ, sau đó phóng khoáng nói:

"Ài, không sao đâu, cảm ơn anh, cảm ơn anh, ha ha ha..."

Anh cúp máy, gượng gạo nhìn cô, cô phì cười, chọc anh:

"Chà, nhìn không ra Viện trưởng Cố lại giấu mĩ nhân trong nhà đấy, định làm kim ốc tàng kiều à?"

Nghe giọng nói kia thì cô nghĩ chủ nhân của nó chắc sẽ là một mĩ nhân, hướng chi, ánh mắt của Cố Vạn Tinh rất cao, muốn vào nhà anh ấy...hà hà.

Anh ngỡ ngàng không biết làm sao, cuối cùng khế quát cô:

"Em không còn việc gì à?"

Cô cười ha ha, đứng dậy phát tay:

"Thôi, em về phòng làm việc đây, cẩn thận có người then quá hóa giận, ha ha ha..."

Anh nhìn cô, bất đắc dĩ lắc đầu:

"Con nhóc này..."

Bỗng nhiên, trong đầu lại hiện lên một khuôn mặt...

Cố Vạn Tinh không tìm được, môi nâng lên một nụ cười khế.

.....

Hàn Đông Đường đón cô rất đúng giờ.

"Tâm trạng tốt à?"

Cô hôn bẹp lên mặt hắn, thắt dây an toàn.

" Có lẽ...Cố Vạn Tinh sắp thoát khỏi cuộc đời độc thân rồi."

Hắn khẽ nhướng mày, không đáp.

Cô chồm qua, nhìn hắn, đôi mắt sáng long lanh:

"Này, Hàn Đông Đường, sau này chúng ta phải cử hành hôn lễ trước bọn họ đấy, không thể để bị cười chê được."

Hắn hơi sững người, sau đó xoa đầu cô, cười nói:

"Được."

"Hôn lễ", hai chữ thật đẹp.

.....

Cố Vạn Tinh về biệt thự, liền thấy một bóng dáng đang loay hoay cắm hoa.

"Ồ, anh về rồi à?"

Chẳng hiểu sao, lúc này anh cảm thấy rất ấm áp, là sự ấm áp của gia đình.

"Ừ."

Sơ Ái bay tới, cười cười nhìn anh:

"Nè Cố Vạn Tinh, hôm nay anh nấu ăn nữa đi."

Người đàn ông này nấu ăn rất ngon đấy.

Anh gật đầu, đi lên lầu.

Lát sau trong bếp truyền ra giọng nói:

"Anh có cần tôi giúp gì không?"

Anh đầu đầy hắc tuyến, vội nói:

"Không cần đâu, cô ra ngoài đi."

Cô cố chấp không ra:

"Tôi có thể giúp mà. Tôi cũng không thể ngồi không ăn chực được đúng không?"

Cô gái này... hai người vốn xa lạ, nhưng nhìn cách cô nói chuyện, anh cảm thấy dường như bọn họ rất thân quen.

Anh chịu hết nổi, đành nói:

"Lúc trước cô cũng nói như thế này, kết quả là làm vỡ hai cái bát, một cái đĩa, lại suýt nữa bị đứt tay, cô nói xem tôi nên tin cô nữa không?"

Cô cúi đầu, hai ngón trỏ chọt vào nhau, lầm bầm:

"Tôi...tôi sơ ý thôi mà."

Anh tiến lên, đẩy cô ra ngoài, sau đó tiện tay đóng cửa lại luôn.

Cô đập cửa:

" Ờ, này, Cố Vạn Tinh! Hừ!"

Một bàn thức ăn nhanh chóng được dọn lên, cô cắn đũa nhìn anh, tò mò hỏi:

" Anh làm nghề gì thế?"

Nhìn bàn tay lúc nào cũng sạch sẽ, dù vừa nấu ăn xong nhưng trên người vẫn luôn có hương thơm thanh mát khiến người dễ chịu của anh, cô nhin không được mới hỏi nha.

Anh nuốt thức ăn, phun ra hai chữ:

" Bác sĩ."

Cô sáng mắt:

" Bác sĩ? Vậy có thể công việc của tôi có liên quan đến anh rồi."

" Công việc của cô?" Anh cứ tưởng cô là người không có việc làm.

Cô cười thần thần bí bí:

" Hề hề, nói ra anh đừng ngạc nhiên đấy, thực ra tôi là một chuyên gia điều chế thuốc đấy."

Anh kinh ngạc, "Điều chế thuốc?"

" Không sai."

Anh nhìn cô đầy thâm ý:

" Không nhìn ra đấy, có khi nào cô độc chết tôi không?"

" Ha ha ha, làm sao có thể chứ. Sự phụ tôi từng nói tôi rất có thiên phú về lĩnh vực này, lúc đầu ông ấy dạy tôi điều chế thuốc cứu người, sau đó tôi hứng thú với độc dược, sau đó năn nỉ ông ấy dạy tôi cách phối thuốc độc. Nhưng ông ấy không đồng ý. Nhưng mà ông ấy làm sao có thể thắng tôi chứ, tôi năn nỉ bám dính ông ấy, cuối cùng ông ấy cũng đồng ý."

Cố Vạn Tinh nghe cô nói, lại tưởng tượng ra bộ dáng khi ấy của cô, khẽ cười.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đầy hoài niệm, sau đó nhìn anh cười:

" Không phải tôi khoác lác đâu, chỉ cần một ít độc để làm mẫu vật, tôi tuyệt đối có thể nghiên cứu ra thuốc giải, bất kể loại độc nào, sự phụ nói, đó chính là thiên phú của tôi."

Cứu người cô biết, giết người cô cũng biết, chỉ cần cô muốn mà thôi.

Anh nhìn cô gái thao thao bất tuyệt, lại thấy đôi môi cô dính một hạt cơm, giơ tay.

Cánh tay chạm vào khoe môi cô, mang theo lửa nóng khiến cô đột nhiên cứng người, tròn mắt nhìn anh, quên cả nói. Tay anh vẫn

không dòi xuống, xúc cảm mềm mại khiến anh không nỡ buông tay,
cứ thế bốn mắt nhìn nhau, thời gian như dừng lại.

-----oOo-----

Chương 30

Nguồn: EbookTruyen.Net

" Phương Mộc Tĩnh, 25 tuổi, Trưởng khoa khoa Ngoại thần kinh bệnh viện Thân Ái, từng có bạn trai sau đó chia tay..." Người phụ nữ nhẹ nhàng đọc, nhưng không khó phát hiện âm thanh có phần lạnh lẽo ghen ghét, như đang nghiến răng mà đọc.

Bàn tay cô ta trượt xuống tấm ảnh chụp, kẽ miết sau đó chợt dừng sức, khuôn mặt trên đó lập tức méo mó, như khuôn mặt của cô ta.

" Ha, cô nghĩ mình là ai mà dám tranh với tôi?!"

.....

" Ring...ring...ring..."

" Alo?"

"Cô là Phương Mộc Tĩnh đúng không?"

Bên kia vang lên giọng nói, là giọng nữ.

Cô trầm mặc, lạnh nhạt hỏi:

" Cô là ai?"

Bên kia không trả lời câu hỏi của cô, chỉ nói:

" 15 phút nữa, quán cafe dưới bệnh viện cô làm việc."

Tiếng 'tút tut' kéo dài, cô nhìn màn hình, suy nghĩ một lát sau đó vợ lấy áo blouse, ra ngoài.

" Trưởng khoa Phương, chị đi đâu thế?" Trợ lí hỏi.

" Tôi có chút việc ra ngoài một lát, không lâu đâu." Cô đáp.

" Vâng ạ."

Cô đến nơi, nhìn xung quanh, sau đó rơi vào người phụ nữ đang ngồi, cô ta như cảm nhận được, ngẩng đầu sau đó mỉm cười với cô.

Không phải là một nụ cười dịu dàng mà nó đầy ẩn ý.

Cô bước tới.

" Cô đến sớm hơn tôi nghĩ đấy." Cô ta bâng quơ một câu.

Người này, cô biết. Hàn Đông Đường từng nói cho cô nghe, cô ta tên Hàm Duyệt An.

Cô gọi một ly nước ép, sau đó hỏi thẳng vào vấn đề:

"Cô gọi tôi có việc gì?"

Hàm Duyệt An tỏ ra bất ngờ:

"Cô biết tôi?"

Cô hơi nhếch môi, lạnh nhạt xa cách, "Hàm tiểu thư."

Cô ta thờ dài, nói một câu như đang trách móc:

"Haiz, xem ra là Đường ca nói với cô rồi."

Cô không đổi sắc, chỉ im lặng nhìn cô ta. Cô ta cũng chẳng để ý đến sắc mặt cô, nói:

"Tôi nghĩ cô cũng biết tôi và Đường ca là thanh mai trúc mã. Tôi ở cạnh anh ấy từ nhỏ, anh ấy thích gì, ghét gì tôi đều biết, nhưng mà năm đó tôi có việc phải ra nước ngoài vài năm, đến nay mới trở về, khoảng thời gian này may là có cô ở cạnh anh ấy, thật cảm ơn cô." Giọng điệu này cứ như một người bạn đang trò chuyện, sau đó cảm tạ người bạn của mình khi mình đi vắng đã chăm sóc bạn trai cô ta vậy.

Có chút buồn cười!

Nếu cô ta đã muốn chơi thì cô liền chơi với cô ta.

Cô mỉm cười, nhẹ giọng nói:

"Hàm tiểu thư quá lời rồi, tôi chăm sóc thương yêu bạn trai của tôi, vậy có liên quan gì đến cô mà cô lại cảm ơn tôi?"

Cô ta thâm nghiên răng, đôi mắt ẩn lửa giận, nhưng vẫn không biểu hiện ra ngoài.

"Đường ca hoàn hảo như vậy, bên cạnh chắc chắn không thiếu mỹ nữ, nhưng mà ai cũng biết, dù không nói nhưng vẫn ngầm hiểu chúng tôi là một đôi."

Cô bật cười, khuôn mặt như bừng sáng:

"Ai cũng biết? Vậy cô thử ra đường bắt một người hỏi xem họ có biết không?" Tưởng mình là người nổi tiếng à? Đã đính hôn hay kết hôn mà lại mạnh miệng như vậy?!

Hừ!

Cô thâm hừ lạnh.

Cô ta rút cuộc nhịn không nổi, "Cô!"

"Tôi? Tôi như thế nào? Tôi nghĩ ý của cô hôm nay là muốn tôi rời khỏi Hàn Đông Đường? Cô gái à, lời anh ấy nói mới tính, cô nói thì không. Nếu anh ấy nói muốn chia tay, tôi nhất định sẽ buông tay không nài nỉ, dù sao cũng không tới lượt cô xen vào."

"Còn về việc hai người là một cặp gì gì đó, tôi chưa từng nghe anh ấy nói, cũng chưa nghe ai bàn tán."

" À, khuyên cô một câu, tôi là bác sĩ đấy. Cần thận khi bị bệnh sau đó vào viện, tôi thấy cô không vừa mắt liền tiêm cho cô một ống thuốc độc hay gì đó."

Ha ha, dọa cô sao?

Nhưng mà...nói vậy cũng chỉ dọa cô ta thôi, đạo đức nghề nghiệp của cô, tuyệt không cho phép cô làm vậy.

Nhưng cô ta nào biết, khuôn mặt lúc trắng lúc xanh, rõ ràng là bị dọa cho sợ hãi, lại kèm theo tức giận không thể xả ra.

"Phương Mộc Tĩnh, cô đợi đó cho tôi!"

" Cô bảo tôi đợi tôi liền phải đợi à? Theo không kịp cũng đừng trách tôi."

" ... " Đôi mắt cô ta ẩn sát khí đáng sợ.

" Đáng chết!"

....

Cô nằm trong lòng Hàn Đông Đường, không kể cho hắn nghe chuyện hôm nay, chỉ nắm lấy tay hắn, nói:

" Ngày mai em phải đi đến tỉnh Z tham dự hội nghị, chắc là khoảng 2 ngày mới về, anh đừng nhớ em đấy."

Hắn cúi đầu, đôi môi in lên môi cô:

" Làm sao lại không nhớ được chứ?"

Cô đánh bàn tay đang làm loạn trên người mình:

" Mai em phải đi sớm."

Hắn nhìn cô, cười cười, cười đến lưu manh, nói nhỏ bên tai cô:

" Em đi 2 ngày, tiểu Đường phải làm sao? Chi bằng cho chút phúc lợi đi."

Nói xong không đợi cô phản ứng liền đè cô xuống, tiếp tục chuyện đang dang dở.

Phương Mộc Tĩnh: "... " Vô sỉ, lưu manh, cầm thú, bại hoại...

....

Sáng sớm, hắn đưa cô ra sân bay, từ xa, cô thấy một nhóm bác sĩ đang chờ, dẫn đầu là Cô Vạn Tinh.

" Đi đường cẩn thận." Hắn hôn lên trán cô, nói khẽ.

" Ừ."

" Có chuyện gì phải báo cho anh đấy."

" Ừ."

" Anh sẽ nhớ em lắm đấy."

Cô bật cười, " Ừ, ừ, em cũng sẽ rất nhớ anh."

Hắn hôn cô một cái nữa, sau đó mới để cô đi.
Máy bay cất cánh, hắn nhìn theo, bật cười.
Không biết từ lúc nào, hắn đã quen có cô bên cạnh.

....

Hai ngày, ngày nào hai người cũng gọi video call, nỗi nhớ cũng giảm đi phần nào.

"Khi nào về?"

Hắn ôn nhu hỏi, đôi mắt cũng nhiễm tia dịu dàng.

Cô nằm trên giường, trả lời:

"Ừm...khoảng buổi chiều đi."

"Được, khi nào về nhớ gọi cho anh."

"Ừ."

Trợ lí đi vào, không biết nói gì mà sắc mặt hắn hơi trầm xuống.

"Anh có việc rồi, cúp máy trước đây."

"Ừm, anh làm việc đi, bye."

Lúc chiều, cô chuẩn bị đi về thì điện thoại hiển thị có tin nhắn.

Cô mở ra, bên trong là một tấm ảnh, cô nhìn tấm ảnh đến ngây ngốc, trong mắt dường như có thứ gì dần tràn ra, không phải nước mắt, mà là một loại nghi hoặc cùng khó tin.

Hàn Đông Đường nghiêng mặt, bên cạnh có một người phụ nữ đang chồm tới, như đang hôn hắn, không biết có phải cô xuất hiện ảo giác hay không, mà vẻ mặt lúc đó của hắn có phần dịu dàng.

Là Hàm Duyệt An. Người đang hôn hắn là Hàm Duyệt An.

Cô run rẩy đánh mắt lên phía trước, ở đó có một cái đồng hồ. Thời gian là không lâu sau khi hai người kết thúc cuộc gọi, cũng là lúc hắn nói có việc.

Trong đầu cô 'ầm' một tiếng.

-----oOo-----

Chương 31

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đến khi lên máy bay, đầu óc cô vẫn còn mơ hồ, thậm chí còn không biết mình đã đến đây như thế nào.

"Tiểu Tĩnh, Tiểu Tĩnh...em sao vậy?"

Cô hoàn hồn, vội trả lời:

"À, không sao, chỉ là đang suy nghĩ chút chuyện."

Cố Vạn Tinh hơi nghi ngờ nhìn cô, nhưng vẫn không tra hỏi tiếp.

Cô...hơi lạ.

Phương Mộc Tĩnh lại tiến vào trạng thái trầm ngâm suy nghĩ.

....

Vừa ra khỏi sân bay, cô đã thấy một chiếc xe màu đen nổi bật đậu một chỗ, bên cạnh là Tần Liên đang đứng.

Cô kéo vali, tiến đến. Tần Liên đỡ vali của cô lên xe:

"Phương tiểu thư, tổng giám đốc đang đợi ở bên trong."

Sắc mặt cô hơi đổi, chỉ là thoáng qua, Tần Liên cũng không phát hiện, cúi đầu cung kính mở cửa xe.

Cửa vừa đóng, một nụ hôn ập tới bất ngờ, khiến cô tròn mắt ngạc nhiên, nhưng sau đó vẫn đáp lại.

Hắn buông cô ra, "Nhớ anh không?"

Cô nhìn khuôn mặt của hắn, hơi hoảng hốt gạt đầu. Hắn bật cười, cọ vào mặt cô:

"Anh cũng nhớ em."

Cô nhìn hắn, hơi ngập ngừng, nhưng vẫn hỏi:

"Đông Đường, anh...lúc gọi điện thoại, anh bảo có việc nên cúp máy, có việc gì vậy?"

Cô nghĩ, nếu hắn không nói thì cô cũng không trách hắn, biết đâu đó chỉ là hiểu lầm, bức ảnh đó cũng không phải thật.

Nhưng mà so với không nói gì, cô lại mong hắn sẽ nói với mình, nếu có hiểu lầm gì đó, hắn cũng sẽ giải thích với cô.

Nhưng hắn lại khiến cô cảm thấy khá...thất vọng.

"Anh đi gặp đối tác."

Trước mắt đột nhiên bị bao phủ bởi màu đen, cô nở nụ cười, mi mắt rũ xuống che đi cảm xúc trong đó:

"VẬY Ạ?"

Hắn hơi nhú mày, nhìn cô:

"Sao vậy?"

"Không có gì, chỉ là muốn quan tâm anh một chút thôi." Cô nói, bàn tay mảnh lạng lẽ siết chặt.

Hắn mỉm cười, ôm cô vào lòng, chỉ là trong mắt ẩn hiện tia khó xử. Cô nằm trong lòng hắn, lát sau nói nhỏ:

"Đông Đường, xin anh, nếu sau này anh có nói dối em thì xin anh đừng để em biết được."

Hắn hơi cứng người, ánh mắt cũng đông lại, nhìn cô chăm chăm.

.....

Cô ngồi trong phòng khách, tay cầm điều khiển, nhưng ánh mắt lại suy tư.

Cô cầm điện thoại, nhìn chăm chăm vào tấm ảnh.

"Phương tiểu thư, có người tìm cô."

Cô giật mình, đặt điện thoại lên bàn, sau đó đi ra. Vừa lúc, Hàn Đông Đường đi từ cầu thang xuống, ánh mắt lại vô tình rơi vào điện thoại.

Hắn đi lại, cầm điện thoại lên, con người co rụt lại.

Bên trong tràn ra vô số cảm xúc...

.....

Phương Cảnh nhìn căn biệt thự trước mặt, hoàn toàn không tin con gái ông ta ở đây, cho đến khi tận mắt thấy cô bước ra.

Ông ta ngỡ ngàng:

"Tiểu Tĩnh, con thật sự sống ở đây sao?"

Cô nhìn ông ta, khuôn mặt bình thản:

"Có chuyện gì?"

Ông ta hơi đánh mắt, sau đó nói:

"Ngày mai, con có thể đến không?"

Cô hơi ngẫm nghĩ, sau đó mới nhớ mai là sinh thần của ông ta, lạnh nhạt nói:

"Để tôi suy nghĩ."

Ông ta gượng cười, nhưng vẻ mặt như nài nỉ:

"VẬY ĐƯỢC, NHƯNG MÀ, BA MONG LÀ CON SẼ TỚI."

Cô chỉ nhìn ông ta, không nói gì, ánh mắt đó lại khiến ông ta nhớ tới

người vợ quá cố kia, một cỗ hối hận xông lên.

"Vậy...ba đi trước đây."

Cô đi vào, nhưng bước chân nhanh chóng dừng lại, nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt.

Cô hơi nhú mày, sau đó ánh mắt rơi vào chiếc điện thoại hán đang cầm trên tay.

Hán thấy rồi?

"Tiểu Tĩnh, tấm hình đó không phải thật."

Cô hơi sửng người, sau đó cười:

"Ừ."

Hán cau mày, tiến lên ôm lấy cô:

"Em không tin anh?"

Cô ôm lấy hán, "Tin."

Hán cúi đầu nhìn cô, ánh sáng trong mắt lóe lên:

"Anh..."

Cô khẽ hôn lên môi hán:

"Đông Đường, nếu anh đã nói dối em thì tuyệt đối đừng bao giờ nói ra sự thật, còn nếu anh muốn nói sự thật thì đừng nói dối em, em nói rồi, em tin anh, chỉ cần anh đừng phản bội em, nếu sau này anh không muốn tiếp tục nữa thì chúng ta lập tức chia tay, em sẽ không níu kéo."

Hán nhìn cô, cô lúc nào cũng vậy, mạnh mẽ đến nỗi khiến hán đau lòng, nhưng hán biết, cô thực ra đang cố gắng chịu đựng, chịu đựng mọi thứ.

"Ừm." Xin lỗi em, Tiểu Tĩnh.

Hán áy náy, hối hận, hối hận tại sao lúc đó lại nói như vậy, ánh mắt dần xuất hiện tia nguy hiểm như loài lang sói.

Tối đó, hán gọi một cuộc điện thoại:

"Điều tra cho tôi một người."

-----oOo-----

Chương 32

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sáng hôm sau, cô vẫn đi làm bình thường, buổi chiều cô xin nghỉ phép sau đó đến tiệc sinh thần của ba Phương.

Ông ta là người kinh doanh, nên trong buổi tiệc không thiếu những doanh nhân từ nhỏ đến lớn.

Cô nhìn cảnh này, mặt không cảm xúc đi thẳng vào trong. Theo sau là tiếng xì xào bàn tán.

“Đó là con gái trước của Phương tổng sao?”

“Cũng lạnh lùng thật.”

“Tôi thấy cô ấy rất ít xuất hiện, chắc không được yêu thương.” Bla bla bla.

Người hầu thấy cô vội cúi đầu chào:

“A, đại tiểu thư.”

Thật ra, người hầu trong nhà đa phần đều rất sợ cô, chủ yếu là do khuôn mặt luôn nghiêm túc đến lạnh lùng của cô, bởi vậy không ai chủ động đến gần.

Cô đưa hộp quà đã được gói kỹ trong tay cho ông ta, lạnh nhạt nói:

“Ba, sinh thần vui vẻ.”

Ông nhận lấy, đôi mắt hơi đỏ, cất giọng run rẩy:

“Ừ, ừ, cảm ơn con, đến là tốt rồi, đến là tốt rồi.”

Ông ta còn sợ cô sẽ không tới.

Cô lạnh lùng đứng đó, lại thu hút không ít ánh nhìn, nhưng không ai dám đến gần bắt chuyện.

Cô nhìn đồng hồ, còn khoảng 20 phút nữa mới bắt đầu bữa tiệc, cô cầm một ly rượu vang, đi ra sau vườn.

Một giọng nói nhẹ nhàng duy mỹ vang lên phía sau:

“Chị.”

Cô xoay người, nhìn người vừa gọi mình.

Phương Tâm Văn mỉm cười. Xem ra bình phục cũng nhanh lắm đấy, mới đây mà lại có thể bay nhảy rồi.

Phương Tâm Văn thềm đánh giá cô. Một bộ lễ phục màu xanh ngọc

bích, trong quá nhiều trang sức rườm rà nhưng lại đẹp đến kì lạ, mái tóc dài tùy tiện xõa ra sau lưng, kết hợp với ngũ quan tinh xảo mang đến vẻ lạnh lùng cao ngạo.

Cao quý!

Hai chữ vô tình bật ra trong đầu cô ta.

Phượng Tâm Văn thâm hừ lạnh, ha, cao quý thì sao, dù sao cô ta cũng có ba mẹ thương yêu cưng chiều, còn cô thì không.

“Chị à, sao chị lại ra ngoài đây, tiệc sắp bắt đầu rồi.” Cô ta giả vờ thân thiết hỏi.

Cô nhìn cô ta, không mặn không nhạt nói:

“Tôi ở đâu còn cần cô quản sao?”

Cô ta ra vẻ ủy khuất, “Chị, em chỉ muốn quan tâm chị thôi...”

Cô nhếch môi, lạnh lùng bật ra hai chữ, “Không cần.”

“Em...” Cô ta đảo mắt xung quanh, thấy không có ai liền nhếch môi cười, sau đó thất thanh hét lên:

“Á!!”

‘Ùm’ một tiếng, cô ta đột nhiên ngã người, cả người rơi thẳng vào hồ nước phía sau.

Người hầu nghe tiếng hét liền chạy tới, ba mẹ Phượng cũng có mặt, thấy cảnh tượng này thì mất hết hồn vía, ngay sau đó mẹ Phượng lập tức la lớn:

“Mau, mau, người đâu mau cứu người!”

Người hầu nhanh chóng nhảy xuống, vớt người lên.

Sắc mặt cô ta đã trở nên tái xanh, đôi môi tím ngắt. Có người giúp cô ta hô hấp nhân tạo, bàn tay liên tục ấn lên ngực, sau đó cô ta đột nhiên ho khụ một cái, nôn hết nước ra, vẻ mặt đầu tiên là cứng đờ, hiện lên tia hoảng loạn, đánh ánh mắt ấy về phía cô.

“Chị...” Yếu đuối đến đáng thương, ánh mắt yếu ớt kia giống như đang hỏi cô tại sao lại làm như thế, đem đến hàng loạt ánh nhìn hoài nghi.

Cô khoanh tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô ta diễn kịch, nếu không phải vỗ tay không hợp với hoàn cảnh thì cô đã cho cô ta một tràng pháo tay rồi.

Tiếc cho cô ta không đi làm diễn viên.

Nền điện ảnh nợ cô ta một tượng Oscar.

Mẹ Phượng thấy con gái mình như vậy thì đứt hết ruột gan, lại thấy cô ta nhìn cô, bao nhiêu oán giận liền trút hết lên người cô, đương

nhiên nghĩ rằng là cô hại.

Bà ta còn chưa kịp nói thì Phương Cảnh đã lên tiếng cắt ngang:

“ Mau đưa con bé về phòng nghỉ ngơi đi.”

Ông ta nhìn cô, tâm tình phức tạp:

“ Con cũng đi cùng đi.” Dừng một chút, ông ta nói:

“ Chuyện ngày hôm nay, tôi không mong sẽ truyền ra bên ngoài.”

Mọi người vội gật đầu.

.....

“ Phương Cảnh! Chuyện này ông phải cho tôi một lời giải thích!”

Vừa vào phòng, bà ta lập tức lớn tiếng, đôi mắt độc ác nhìn về phía Phương Mộc Tĩnh.

Con gái của bà ta...

Con bé vừa xuất viện, vừa khỏi bệnh một chút, thế mà lại...

Ông ta trầm mặc, nhìn Phương Tâm Văn đang khóc thút thít trên giường, lại nhìn cô đang đứng, thờ dài:

“ Tiểu Tĩnh, đã xảy ra chuyện gì?”

Mẹ Phương trừng mắt nhìn ông ta, lại bị ông ta khẽ lườm nên nhin xuống.

“Tôi không biết, hỏi con gái ông ấy.”

Cô như cười như không nhìn ông ta.

Phương Tâm Văn yếu ớt lên tiếng:

“Ba mẹ, không liên quan đến chị, là con đứng không vững nên ngã xuống hồ, hai người đừng trách chị.”

Mẹ Phương nghe thế thì lửa giận bùng bùng:

“ Con bao che cho cô ta làm gì? Cô ta đẩy con xuống mà con còn muốn nói giúp cô ta.”

Ánh mắt cô sắc lạnh quét tới, đem bà ta suýt chút nữa đông cứng:

“Tôi đẩy? Bà thấy? Hay có camera quay lại?”

Bà ta cười lạnh:

“Chỗ đó chỉ có cô và con gái tôi, con bé không lẽ tự ngã?”

“ Chính miệng cô ta đã thừa nhận.”

Phương Cảnh bên cạnh im lặng không nói gì, chỉ là sắc mặt có chút nặng nề.

“Mẹ à, con thật sự không sao rồi.”

Bà ta đau lòng ôm con gái mình vào lòng trừng mắt nhìn ông ta:

“ Phương Cảnh, tôi nói cho ông biết, hôm nay ông phải giải quyết cho rõ ràng, hôm nay nếu không phải cô ta rời khỏi đây, thì là hai mẹ

con tôi rời đi, tôi nhất quyết không để con gái tôi chịu thiệt.”

Ông ta thập phần kinh ngạc, sau đó khó xử nói:

“Bà cũng đừng làm quá lên, con bé cũng không sao rồi.”

Bà ta tức đến bật cười, u ám chỉ tay vào cô:

“Ông không quyết định? Muốn bao che cho cô ta? Hay là ông còn luyến tiếc tình cảm với người phụ nữ quê mùa kia?!”

Ông ta hoảng hốt, quát khế:

“ Bà nói bậy bạ gì vậy!”

Nhưng mà nhiệt độ trong phòng nhanh chóng giảm xuống đến cực điểm, đôi mắt xinh đẹp của cô nheo lại, che đi từng mảnh băng lạnh lẽo, tiến tới gần bà ta:

“ Bà vừa nói gì?” Cô gằn từng chữ.

Bà ta cảm thấy âm phong thổi xung quanh, mồ hôi không tự chủ mà túa ra, lắp bắp hỏi:

“ Mà...mày muốn làm gì?”

Một đứa con ranh mà cũng dám uy hiếp bà ta. Nhưng mà đáng sợ hơn, bà ta thế mà lại sợ!

Nhưng mà cô như không nghe thấy, hai tay siết chặt, khuôn mặt căng cứng lạnh lẽo như sương, dọa đến Phương Tâm Văn cũng run lên từng đợt.

“Bà nói ai quê mùa?” Cô dừng lại trước mặt bà ta, đôi mắt sụp xuống, che đi sự nguy hiểm.

Cô chưa từng là một người hiền lành dễ ức hiếp, bây giờ bà ta lại chọc trúng vảy ngược của cô.

Ba Phương thấy thế liền tiến lên, kéo tay bà ta, “Đừng nói nữa.”

Bà ta dường như cũng bị dọa sợ, nhìn cô chằm chằm.

Cô đột nhiên cười lớn, nhưng nụ cười không thể hòa tan băng lạnh trên mặt, giọng nói nhàn nhạt nhưng kiên quyết chắc nịch:

“ Đừng bao giờ để tôi nghe mẹ tôi xuất hiện từ cái miệng dơ bẩn của các người, còn nữa...”

Cô nhìn Phương Cảnh, gằn từng chữ:

“Không cần phải lựa chọn, tôi đi, sau này cứ xem là ông chưa từng có đứa con này, mẹ tôi hận ông, thì ông cũng đừng mong tôi sẽ tha thứ!”

Phương Cảnh tái mặt, vội bắt lấy cánh tay cô:

“ Tiểu Tĩnh, con có chuyện gì cứ từ từ nói, đừng như vậy.”

Cô liếc xuống tay, “Phương lão gia, buông tay.”

Cách xưng hô thay đổi. Phương Cảnh chỉ cảm thấy trái tim mình bị một con dao mạnh mẽ cắt vào, máu tươi chảy đầm đìa.

Thấy ông ta không buông tay, cô dùng sức, giật cánh tay ra, xoay người rời đi.

“Tiểu Tĩnh...” Ông ta sợ hãi, vội đuổi theo nhưng bị mẹ Phương ngăn lại, ông ta đột nhiên đập rầm vào cánh cửa, khiến bà ta giật mình run lên.

“Xem chuyện tốt bà làm đi!” Con gái của ông ta, đưa con ông ta cảm thấy có lỗi nhất, cuối cùng cũng bỏ ông ta đi.

Ông ta cũng rời đi, để lại hai mẹ con sắc mặt nặng nề u ám, nhưng trong lòng lại xuất hiện sự vui sướng.

Cuối cùng cũng đi.

Bữa tiệc diễn ra trễ hơn dự tính, Phương Cảnh tỏ ra bình thường, tiếp tục bữa tiệc, nhưng ai để ý kỹ sẽ thấy, ông ta đang không vui, thậm chí còn lưu lại tia sợ hãi.

.....

Cô đi dạo một vòng, gần 6 giờ mới về nhà, vừa vào liền bắt gặp Hàn Đông Đường đang ngồi trên ghế sofa, dáng vẻ chắc là đang đợi cô.

Thấy cô, hấn hít sâu, sau đó đứng dậy:

“Tiểu Tĩnh, bức ảnh đó chỉ là lấy góc, anh và cô ta không có gì hết. Lúc đó là anh không nên nói dối em, anh...xin lỗi.”

Hàn Đông Đường chặc chặc, đây là lần đầu tiên hấn cúi đầu xin lỗi người khác, chỉ vì đây là người con gái mà hấn yêu.

Cô thở dài, vẻ mặt có chút mệt mỏi:

“Ừ, em biết rồi.”

Hấn tiến lên, nhíu mày cầm tay cô:

“Em sao vậy? Anh đã...”

Cô cắt ngang:

“Đông Đường, em có chút mệt, để lần sau đi.”

Nếu ở đây, nhìn hấn, cô chỉ sợ mình nhịn không nổi sẽ bật khóc mất. Người đàn ông này luôn khiến cô ỷ lại, để lộ tất cả sự mềm yếu của mình cho hấn xem.

Nhưng mà, cô thật sự rất mệt...

Mẹ đi rồi, mặc dù cô nói hận, nhưng trong tim cô vẫn mong cảm nhận được được sự ấm áp của gia đình lần nữa...

Cô không cần gì, chỉ cần Phương Cảnh chịu đứng về phía cô một

lần, chịu vì cô mà ra mặt một lần.
Nhưng, một tia hy vọng kia một lần rồi một lần bị bóp vụn, khiến
mong ước của cô dần nguội lạnh.
Cô hiểu rằng, cô không còn mẹ, bây giờ, cô cũng mất đi người thân
duy nhất trên đời này.
Cô chỉ còn Hàn Đông Đường, chỉ còn mỗi hấn...
Nên cô không muốn nghe hấn nói, hấn đã lừa cô, cô không muốn
nghe hấn xin lỗi, cô chỉ cần tình thương mà thôi.
Phương Mộc Tĩnh buông một câu sau đó liền đi thẳng lên lầu, để lại
cho hấn một bóng lưng.
Hấn đột nhiên có chút tức giận, hấn đã xin lỗi, sao cô còn có thái độ
như vậy?
Nhưng mà hấn không muốn khiến cả hai khó xử, liền im lặng vào
thư phòng.
Tối đó, hai người ôm nhau ngủ, nhưng dường như không ai có thể
yên giấc, họ đều cảm thấy, dường như có cái gì đó đang thay đổi.

Mình mới làm một bộ truyện mới đó ^^, ai cảm thấy thích thì có thể
vào tường nhà mình kiếm nha...

-----oOo-----

Chương 33

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi Hàn Đông Đường tỉnh dậy cũng đã gần 7 giờ, bên cạnh không thấy Phương Mộc Tĩnh đâu, hấn nhúu mày xuống giường.

Căn nhà vô cùng im ắng, trên bàn ăn trong phòng khách đặt thức ăn sáng và một ly sữa ấm, hấn giơ tay cầm tờ giấy note:

/Thức ăn em đã làm sẵn, anh đừng uống cafe, uống sữa ấm đi, buổi trưa cũng không cần đến đón em./

Tiểu Tĩnh.

Mày càng nhúu chặt hơn, quanh thân hấn dường như xuất hiện một luồng khí lạnh, đôi môi mỏng mím chặt.

Hấn ăn cũng không thấy ngon, ăn vài miếng sau đó đến Hàn thị.

Nhân viên Hàn thị hôm nay lại cảm thấy khủng bố, có cảm giác quay về lúc trước, tổng giám đốc như Sát thần mặt lạnh, một ánh mắt cũng đủ khiến bọn họ run rẩy.

Mà tình trạng bây giờ còn tệ hại hơn nhiều. Cả tập đoàn như bị mây đen bao phủ, sấm chớp ì ùng.

Từ nãy đến giờ, cứ không ít phút là lại có một người từ trong phòng làm việc của hấn đi ra, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, mồ hôi ướt đầm, cả người giống như bị tra tấn.

"Tổng giám đốc hôm nay sao thế?"

"Tôi thật sự sắp chịu hết nổi rồi."

"Hu hu...đáng sợ quá..."

"Không lẽ...tổng giám đốc chia tay bạn gái?"

"Ai đến cứu vớt tôi đi..."

Đang bàn tán xôn xao thì giọng của Tần Liên vang lên:

"Không làm việc, ở đây bàn tán cái gì."

Bọn họ cúi đầu, vội quay về chỗ.

Ở góc khuất, Tần Liên cũng vuốt mồ hôi, cậu ta cũng sợ lắm rồi.

Đến giờ ăn trưa, mọi người đều xuống căn-tin, Tần Liên thấy hấn không đi liền hỏi:

"Tổng giám đốc, ngài không đến bệnh viện đón Phương tiểu thư sao?"

Hắn ngược lên, trong mắt là một mảng u tịch như sương mù, lạnh lẽo như băng:

"Ra ngoài."

Tần Liên ngó người, bị ánh mắt lạnh lẽo của hắn chiếu vào, miệng nhanh hơn não:

" Vâng ạ."

Ra khỏi phòng, hắn mới thở phào. Sau đó nghĩ kĩ lại, mới thấy không đúng.

Không lẽ...chia tay rồi?

Không thể nào chứ?

Chắc là giận dỗi thôi...

Đến chiều, vẫn chưa thấy cô về, hắn mím chặt môi, sau đó gọi điện.

"Tiểu Tĩnh đã tan làm chưa?"

Bên kia ngó người, như chưa định hình được, sau đó mới chậm chạp nói:

"Hôm nay cô ấy xin nghỉ phép."

Hắn cau mày, nghỉ phép?

"Vậy cậu có biết cô ấy đi đâu không?" Hắn hỏi lại.

Bên kia cười khẽ, "Sao vậy? Sợ con bé bỏ đi à? Hai người câu nhau?"

Hắn cắn răng, giọng nói phảng phất có chút nguy hiểm:

"Cố Vạn Tinh, trả lời câu hỏi của tôi."

Cố Vạn Tinh bật cười, "Đây là thái độ cậu hỏi người khác à?"

Hắn không trả lời, trên mặt có chút khó chịu, Cố Vạn Tinh đột nhiên nghiêm túc:

"Hàn Đông Đường, tôi nói cho cậu biết, hôm nay cậu có gì cũng nhin vào hết cho tôi, Tiểu Tĩnh có lẽ đang ở nghĩa trang, ở ngọn núi phía tây ngoại thành, hôm nay là ngày giỗ mẹ con bé."

Nói xong liền cúp máy, Hàn Đông Đường giật mình, sau đó liền cầm chìa khóa rời đi.

.....

Nghĩa trang.

Lúc này là buổi chiều, nghĩa trang lại nằm ở sườn khuất nắng nên có chút âm u. Mà nhìn kĩ lại, sẽ phát hiện có bóng dáng một cô gái đang ngồi kế bên bia mộ.

Mộ được thấp hương, bày biện thức ăn còn có cả rượu, nói cô gái ngồi cũng có vài chai vương vãi.

Cô gái tựa đầu vào bia, làm bầm:

"Mẹ à...con...con rất sợ sẽ mất anh ấy, bởi vậy...hức...con mới không dám đối diện, con thất sự...rất yêu anh ấy..."

"Mẹ à, mẹ nói con biết, con nên làm sao đây? Nếu anh ấy thật sự..."
Giọng nói cô gái đứt quãng, lại có vẻ yếu ớt bất lực từ sâu thẳm trong linh hồn.

Tấm hình trên bia là một người phụ nữ đang cười, rất đẹp, cũng rất giống cô gái.

Lúc hấn đi tới, cô đang cầm chai rượu uống, ánh mắt mơ màng, mông lung.

Trước mắt xuất hiện một đôi chân thẳng tắp, cô ngẩng đầu, đối mặt với hấn.

"Đông...Đông Đường?"

Hấn đau lòng nhìn cô, ngồi xuống ôm cô vào lòng:

"Sao lại uống say như vậy?"

Cô mơ màng, khẽ sờ mặt hấn:

"Là anh thật sao?"

Tim hấn nhói lên, có trời mới biết, lúc thấy cô cô độc ngồi đó, như một đứa trẻ không nơi nương tựa, hấn đã đau như thế nào.

"Ừ. Là anh."

Cô mỉm cười, dựa vào lòng hấn, lẩm bầm nỉ non:

"Anh biết không, làm bác sĩ là ước mơ của em. Lúc nhỏ, gia đình em vốn rất hạnh phúc, nhưng đột nhiên một ngày, ông ta dẫn một người phụ nữ và một đứa bé về nhà, nói đó là mẹ và em gái của em, lúc đó em thật sự...thật sự không biết gì cả."

"Rồi sau đó, ba mẹ em muốn ly hôn, mẹ em không đồng ý, hai người liền cãi vã, mẹ em bảo em về phòng, em lúc đó rất ngoan ngoãn bởi vì em sợ nếu em không ngoan, ba mẹ sẽ ly hôn."

"Sau khi về phòng, em lại nghe thấy tiếng cãi vã, sau đó là tiếng la thát thanh của mẹ và tiếng vỡ của thủy tinh khi chạm sàn."

Hơi thở của cô có chút dồn dập, hấn khẽ hôn lên đỉnh đầu cô, bàn tay vuốt ve sau lưng.

"Không muốn kể thì đừng kể nữa."

Cô lắc đầu, nói tiếp:

"Lúc đó, em chạy ra ngay lập tức, rồi chỉ thấy mẹ nằm trong vũng máu, còn trong tay ông ta đang cầm một bình hoa đã vỡ, mảnh vỡ đang nằm lăn lóc dưới sàn. Lúc đó...em không còn biết gì cả, chỉ

biết ôm bà ấy, lay bà ấy tỉnh dậy, liên tục nói xin lỗi, liên tục hứa sau này sẽ ngoan, nhưng bà ấy vẫn không chịu nhìn em lần cuối. Em hận bọn họ, em thấy mẹ con bà ta đứng trên lầu, ác ý nhìn em. Em không khóc, vì bà ấy đã từng dặn, không được khóc, nước mắt của con gái không được dễ dàng rơi."

"Anh biết không, cho tới bây giờ, em chỉ khóc một lần, đó là trong ngày Lý Hiền Chi đính hôn."

Hàn Đông Đường lạnh mặt, vậy nên, tên Lý Hiền Chi đó, có chỗ không nhỏ trong lòng cô.

"Đông Đường, sau này anh đừng làm em khóc, có được không?"
"Ừm."

"Đông Đường, em không biết chúng ta có thể cùng nắm tay đến bạc đầu hay không, nhưng anh tin em, em thật lòng yêu anh, nhưng nếu thật sự anh chỉ đang chơi đùa, thì anh cũng đừng gạt em, chúng ta nói rõ ràng, sau đó chia tay trong êm đẹp."

Cô ngẩng đầu cười, nụ cười yếu ớt như đang tìm kiếm chút niềm tin, lại như đang nài nỉ hẳn.

Đây không biết là lần thứ bao nhiêu cô nhắc đến chuyện chia tay. Cũng không rõ là rốt cuộc cô không tin vào tình cảm giữa hai người, hay không tin vào chính mình.

Hắn khẽ hít một hơi, "...Ừ." Hàn Đông Đường vô thức hoảng hốt.

Hắn ôm cô, trong nghĩa trang, hình ảnh này lại như một bức tranh yên bình, yên bình...trước giông bão.

-----oOo-----

Chương 34

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mọi chuyện tưởng như êm đẹp nhưng không ngờ...

"Cố Vạn Tinh, không ngờ anh lại mượn tiểu thuyết của em đây."

Những quyển tiểu thuyết này là có một thời tự nhiên cô rất thích đọc, thế nên mới mua.

Cố Vạn Tinh ngượng ngịu lườm cô, khẽ ho:

"Anh tò mò, không được à?"

Vừa nói vừa đi ra đại sảnh.

Cô bĩu môi, nhìn anh cười mờ ám:

"Nói, là cô nào? Có phải là cô gái hôm trước không? Định khi nào tỏ tình?"

Cố Vạn Tinh cứng đờ, chập chập nhìn cô, sau đó mới hạ giọng:

"Phương Mộc Tĩnh, hôm qua em uống rượu nên hôm nay còn say à? Nói bậy bạ gì đó?"

Cô chớp mắt, nhướn mày, "À, thì ra là em nói bậy bạ."

Cô kéo dài giọng, lại khiến Cố Vạn Tinh mắt tự nhiên, đánh mắt sang nơi khác.

"Anh không nói thì thôi, nhưng sự giấu giếm của anh khiến em không vui, trả em."

Cô đi nhanh tới, định giật quyển sách lại, Cố Vạn Tinh nhanh tay lẹ mắt lùi lại khiến cô vồ hụt, chân mất thăng bằng nhào về phía trước.

"Cẩn thận!"

Anh kinh sợ tiến lên đỡ cô, lại thành ra tư thế hai người ôm nhau, có chút mờ ám ái muội.

Tim cô đập nhanh, thở mạnh vội đẩy anh ra:

"Xém chút nữa là xong rồi."

Cố Vạn Tinh nhìn cô, răn dạy:

"Đi đứng không cẩn thận, quyển sách này anh mượn, khi nào xong sẽ trả."

Anh đi nhanh, lại bị cô gọi giật lại:

"Này, cô gái đó tên gì thế?"

Anh khựng chân, sau đó nhẹ mím cười:

" Sơ Ái." Cô gái mà anh đột nhiên phát hiện mình rất thích.

Cô lầm bầm:

" Sơ Ái...Sơ Ái...ồ..."

Hai người rời đi, chỉ là góc khuất có một người, người đó mỉm cười, thu toàn bộ cảnh tượng khi nãy vào máy ảnh.

.....

Hàn Đông Đường nhìn hình ảnh trên điện thoại, bàn tay siết chặt, đôi mắt hần lên tia máu.

Buổi chiều, hần đến đón cô, cô thấy sắc mặt hần không tốt lắm, nhưng cũng không hỏi nhiều, nhưng mà sau khi vào nhà, hần liền đề cô lên tường, giơ điện thoại lên trước mặt cô, giọng nói trầm lạnh:

"Có chuyện gì?"

Cô nhìn tấm ảnh, kinh ngạc, đây là lúc Cố Vạn Tinh đỡ cô lúc chiều, sao hần lại thấy?

"Lúc đó em bị ngã nên Cố Vạn Tinh đỡ em. Sao thế?"

Hần nhìn cô, hồi lâu vẫn không trả lời, sắc mặt cô trầm xuống:

"Anh nghi ngờ em?"

Tấm ảnh đó lấy góc vô cùng sắc sảo, nhìn như Cố Vạn Tinh và cô đang thân mật ôm nhau chứ không phải do cô ngã.

Hần chột nở nụ cười, nhưng ý cười không lan vào mắt, giọng nói vẫn dịu dàng nhưng dường như lại chứa băng vụn:

"Tiểu Tĩnh, em có bạn trai rồi."

Cô đột nhiên tức giận:

"Hàn Đông Đường, anh có ý gì? Ý anh là em là người đã có bạn trai nhưng vẫn không biết xấu hổ câu dẫn người đàn ông khác?"

Hần chỉ cười, không nói.

Hần cảm thấy sự thay đổi của cô, cảm thấy cô dường như cách mình ngày càng xa, lại thấy cảnh này, sự ghen tuông dưới đáy lòng không kìm lại được.

Cô nhếch môi, cười lạnh:

" Lúc thấy anh và cô bạn thanh mai của anh ở cạnh, em lựa chọn tin anh, nhưng bây giờ anh không tin em?"

Hần nói:

"Tin, anh tin."

Cô bật cười:

" Đây là cách mà anh tin em sao? Anh chưa điều tra rõ ràng, đã chất vấn em như vậy?"

Hắn hơi ôm cô, hơi thổi phả vào tai cô, ấm nóng nhưng lại khiến thân thể cô lạnh căm:

" Anh chỉ quan tâm em thôi."

Cô đẩy hắn ra, nhìn thẳng vào hắn, gằn từng chữ, âm thanh che giấu sự đau thương, cô dường như đang trút hết những ám ức trong mấy ngày qua, nghẹn giọng nói:

" Hàn Đông Đường, anh đủ rồi. Hôm nay Cố Vạn Tinh mượn tiểu thuyết của em để tìm hiểu cách tỏ tình, anh ấy định tỏ tình cô gái anh ấy thích, em trượt chân ngã, anh ấy đỡ em, có người chụp lên rồi gửi cho anh, dẫn đến bây giờ anh không tin em, nói như vậy, anh hài lòng chưa?"

Nói xong, cô lướt qua hắn, đi thẳng lên lầu.

Cô phát hiện, giữa họ đang phát sinh vấn đề, mà vấn đề này, đang có xu hướng đi vào ngõ cụt.

Đây là chuyện không thể tránh khỏi trong tình yêu.

Hàn Đông Đường nhìn theo bóng cô, ánh mắt dần tối lại.

.....

" Muốn đấu với tôi, tôi nhất định sẽ khiến cô thua thảm hại." Trong bóng tối, một giọng nói vang lên, mang theo oán độc có thể giết người.

_____

-----oOo-----

Chương 35

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Phương tiểu thư, đồ của cô."

Phương Mộc Tĩnh mỉm cười, nhẹ gật đầu:

"Cảm ơn."

Cô thanh toán, sau đó rời đi.

Cô thật ra không giận cũng không trách Hàn Đông Đường, ghen có nghĩa là có quan tâm, chỉ là hẳn vốn là người không giỏi diễn đạt, hướng hồ, hôm nay lại là một ngày đặc biệt.

Nghĩ đến đây, cô mỉm cười vui vẻ bước đi.

Đến bệnh viện, cô đụng phải Cố Vạn Tinh cũng đang đi vào.

"Ôm gì thế?" Anh nhìn hộp quà trong tay cô, tò mò.

"Quà."

"Cho ai vậy?" Tặng cả quà.

Cô liếc anh, nhẹ nhàng cười, nhưng từng câu chữ như kim đâm:

"Dù sao cũng không phải cho anh."

Anh giả bộ ôm ngực tỏ ý trúng tên, nhăn mặt:

"Đồ vô lương tâm."

Cô thầm đánh giá anh:

"Tâm trạng tốt như vậy, tỏ tình thành công rồi à?"

Anh thầm chặc lưỡi, lại có vẻ buồn bã:

"Vẫn chưa, đang nghiên cứu."

Cô bật cười, "Tỏ tình cũng nghiên cứu, anh chỉ cần ôm một bó hoa, đứng trước mặt nói ba chữ "anh thích em" là xong."

Cố Vạn Tinh lắc đầu, "Không lãng mạn gì cả."

Cô bĩu môi, khinh bỉ:

"Không có kinh nghiệm yêu đương còn muốn lãng mạn, ha ha."

Anh lờm cô, đi luôn.

Cô bật cười, cúi đầu nhìn hộp quà, nụ cười càng tươi hơn, thở hắt ra, vui vẻ vào thang máy.

.....

Tính là cô sẽ xin về sớm, sau đó làm một bàn thức ăn nhưng ai ngờ

có ca phẫu thuật đột xuất, Cố Vạn Tinh giao cho cô, cô không thể không tiến hành.

Cô gọi một cuộc điện thoại:

"Alo, Đông Đường?"

Bên kia "ừ" một tiếng, "Sao vậy?"

Cô liếm môi:

"À, bây giờ em đột nhiên có cuộc phẫu thuật gấp, tối nay sẽ về trễ, anh đừng đợi em."

"Ừ, anh biết rồi."

"Ừm, vậy tạm biệt."

"Tạm biệt."

Cô nhìn màn hình tối đen, tâm tình có chút phức tạp.

Hắn giận cô à?

Hôm qua cô cũng có chút tức giận, cùng lắm thì về năn nỉ thôi, không sao.

Người đó mạnh miệng nhưng yếu lòng, Phương Mộc Tĩnh đã vạch lên kế hoạch để lấy lòng hắn...

Đang suy nghĩ thì y tá gọi:

"Trưởng khoa Phương, vào thôi."

Cô cắt điện thoại:

"Ừ."

.....

Không đón cô nên Hàn Đông Đường cũng không về sớm, hắn ở lại công ty, khoảng 7 giờ liền đến thẳng bệnh viện.

Ai ngờ, trên đường đi thì thấy cô đang ngồi trong một quán cafe cùng một người đàn ông khác.

Hắn bảo Tần Liên dừng xe, đôi mắt lạnh lẽo vươn khỏi cửa xe, dán chặt lên người bọn họ.

Tần Liên nghi hoặc nhìn theo ánh mắt của hắn, thì thấy hai người bọn họ.

A!

Hàn Đông Đường mím chặt môi, sao cô nói mình có ca phẫu thuật gấp?

Người đàn ông đó, hắn cũng chưa từng gặp qua.

Tướng mạo bình thường, chính là kiểu vút vào một đám người, tìm mãi mà không ra.

Đôi mắt hắn băng lãnh nhìn hai người trong quán.

Đột nhiên người đàn ông cầm nĩa, xiên một miếng thịt đưa tới bên môi cô, cô cười ngại ngùng nhưng vẫn há miệng.

'Đừng!'

Trong đầu như có tiếng nổ đùng đoàng, đánh thẳng vào thần kinh của hắn.

Cảnh tượng này, như một con dao đâm thẳng vào Hàn Đông Đường.

Hắn ngạc nhiên, hắn tức giận, hắn không thể tin, hắn...đau lòng!

Tần Liên ngồi ở ghế lại cũng há hốc mồm kinh ngạc.

Phương tiểu thư sao lại...?

Cậu ta thăm liếc nhìn Hàn Đông Đường qua kính chiếu hậu, một cỗ lãnh ý kinh người liền bay tới, xâm nhập vào từng sợi dây thần kinh.

Cậu ta hoảng hồn, vội dời mắt đi, tổng giám đốc quá kinh người!

Cảnh bên trong...cũng quá kinh người!

Hu hu...Phương tiểu thư sao vậy?

Cậu ta đánh mắt vào trong, không biết người đàn ông nói gì mà cô liền cười vui vẻ, người đàn ông giơ tay xoa đầu cô, ánh mắt ngập vẻ dịu dàng.

Hàn Đông Đường siết chặt tay, đôi mắt nheo lại, nguy hiểm và nồng đậm sát khí, như dã thú chuẩn bị tấn công kẻ thù.

Tần Liên cắn chặt răng, ngăn cản bản thân run lên.

Không lẽ Phương tiểu thư bắt cá hai tay?

Hàn Đông Đường gửi đi một tin nhắn:

[Em đang làm gì vậy?]

Điện thoại sáng lên, cô chỉ nhìn một cái liền không quan tâm nữa, người đàn ông nắm tay cô, nói gì đó, cô liền qua chỗ hắn ta ngồi, hai người lao vào hôn nhau, cũng mặc kệ hoàn cảnh xung quanh.

Hắn thu hết cảnh đó vào mắt, nhếch môi cười lạnh, lại như ác quỷ vừa tắm máu, lộ ra hơi thở tàn độc.

Được lắm Phương Mộc Tĩnh! Giỏi lắm!

Yêu tôi?

Tần Liên đã không dám nhúc nhích gì nữa, cậu ta cầu trời, cầu Phật cho mình xuống xe, nếu không cậu ta chịu không nổi mất.

Đôi mắt Hàn Đông Đường đỏ ngầu, cả khuôn mặt căng cứng, quanh thân là cỗ áp thấp như muốn đóng băng.

Nhưng mà, ai biết hắn cũng đau đớn thể nào.

Trái tim của hắn, dường như không còn đập nữa, chỉ vô thức siết

chặt, siết chặt, khiến hấn ngạt thở.

Sâu trong đôi mắt như lang báo kia là nỗi đau thấu trời, vành mắt nóng lên, Hàn Đông Đường khẽ nhắm mắt.

Hấn gửi đi một tin nhắn:

[Phương Mộc Tĩnh, nếu cô chịu không nổi nữa thì chúng ta chia tay.]

Tin nhắn gửi đi, hấn nói với Tần Liên:

"Lái xe, quay về."

Tần Liên run lấy bầy:

"Vâng...vâng ạ..."

Cô gái ngồi trong quán, liếc về phía màn hình, trên đó làm gì có tin nhắn nào!

Trên khuôn mặt dần nở nụ cười đắc ý.

.....

Gần 8 giờ, đèn phòng phẫu thuật mới tắt.

Cô gái mang khuôn mặt mệt mỏi và mướt mồ hôi đi ra.

"Người nhà yên tâm, phẫu thuật thành công."

Người nhà cảm kích gật đầu, nước mắt tuôn ra.

Cô thay quần áo, cầm điện thoại lên xem, phát hiện có hai tin nhắn từ Hàn Đông Đường.

Cô cầm chai nước, vặn nắp, còn một tay thì mở điện thoại.

Cô nhướn mày, nhưng sau khi đọc, sắc mặt nhanh chóng tái nhợt, vẻ hoảng loạn in lên khuôn mặt.

Chia tay?

Sao lại chia tay?! Không phải đang rất tốt sao?

Bọn họ cũng chỉ cãi nhau một chút, cô cũng định xin lỗi hấn rồi, sao lại muốn chia tay?!

Cô há miệng thở dốc, ngón tay run rẩy bấm gọi cho Hàn Đông Đường, nhưng không ai nghe máy, chỉ có tiếng tổng đài lạnh lẽo.

Cô siết chặt điện thoại, nhắm mắt lại, ép bản thân bình tĩnh nhưng mà thần trí cô sớm đã loạn.

Phương Mộc Tĩnh vứt chai nước, cầm điện thoại, chạy về phía phòng cất đồ, cầm hộp quà đã được bao gói kỹ càng sau đó liền chạy đi.

Hấn...muốn chia tay với cô!

Tại sao chứ?

Nhưng mà bước chân đang chạy lại bất chợt dừng lại, đôi mắt đỏ hoe nhìn về phía trước, trừng to không thể tin.

Hàn Đông Đường đang ôm Hàm Duyệt An bước ra khỏi phòng khám.

Hàm Duyệt An dựa vào hắn, tư thế vô cùng thân mật.

A?

Tay ôm hộp quà buông thõng xuống, thần thờ nhìn bóng lưng bọn họ, trái tim đau đớn vô cùng.

Hắn vì cô ta mà chia tay với cô sao?

Hắn nói bọn họ không có quan hệ gì. Cô tin!

Hắn nói hắn sẽ ít tiếp xúc với cô ta lại. Cô đồng ý!

Nhưng mà bây giờ, mọi chuyện đối với cô như hư như ảo.

Hàn Đông Đường, anh được lắm!

Cô bật cười, chua chát đến nhói lòng, cắn chặt môi, đôi môi bắt đầu rướm máu.

Được!

Anh muốn chia tay đúng không?

Được, chúng ta chia tay!

Cô quay lưng đi theo hướng ngược lại, cúi gằm mặt.

Trong nháy mắt ngược lên, nước mắt rơi đầy khuôn mặt, thê lương vô cùng.

Cô mỉm cười, nhìn hộp quà trong tay.

Hàn Đông Đường, anh thất hứa rồi!

Anh hứa sẽ không để em khóc.

Anh thất hứa rồi!

Chúng ta không thể cùng nhau bách niên giai lão, tất cả kết thúc rồi.

_____

-----oOo-----

Chương 36

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phượng Mộc Tĩnh thần thờ đi trên đường, bóng dáng dưới ánh đèn đường lại lộ ra vẻ cô đơn quanh quẽ.

Ngoài đường xe chạy tấp nập, nhưng trong lòng cô lại là một khoảng vắng lặng.

Người đó, cuối cùng cũng không chịu được, bỏ rơi cô.

Người đó, cuối cùng cũng đánh mất lời hứa, vứt bỏ cô.

Trên đời này, rốt cuộc còn có thứ gì có thể tin tưởng?

Tình thân? Tình yêu?

Hai thứ đó, đều lần lượt vụt khỏi tầm tay của cô, đi xa về phía chân trời.

Lúc thấy hấn ở bệnh viện, thấy hấn ôm Hàm Duyệt An, cô chỉ nghĩ, sắp kết thúc rồi sao?

Cô muốn bước tới hỏi hấn, "Tại sao lại nói chia tay? Không phải đã hứa là không bao giờ từ bỏ cô rồi sao?"

Nhưng mà lúc đó cô mới biết mình mềm yếu thế nào, sợ hãi thế nào.

Sợ hấn nói rằng, hấn không còn yêu cô nữa, sợ hấn nói rằng, hấn chỉ muốn cùng cô chơi đùa một chút thôi.

Vì cô biết rằng, nếu cô hỏi, bọn họ vẫn không thể quay lại, lời chia tay đã nói ra, liệu có thể rút lại không?

Phượng Mộc Tĩnh bỗng nhớ tới lời cô từng nói, nếu hấn muốn chia tay, cô sẽ không níu kéo.

Nhưng lúc chuyện đó thật sự xảy ra, cô mới biết mình mong cầu một lời giải thích từ hấn thế nào.

Thế nên, cô đợi, đợi hấn hỏi cô, đợi hấn nói ra lý do, nhưng đáp lại cô, chỉ có sự im lặng chết chóc, không một cuộc điện thoại, không một tin nhắn, có lẽ, hấn đang vui vẻ bên cạnh người đó, có lẽ, hấn đã lạnh lùng quên mất cô.

So ra thì, cô chẳng có duyên với chuyện tình cảm, người hứa với cô, không bao giờ tổn thương cô, cuối cùng lại đâm cô một nhát.

Người chữa lành vết thương cho cô, lại là người đem đến cho cô

một vết thương khác, nặng hơn.

Nhưng bây giờ, cô không dám mong chờ ai lại chữa lành nó nữa.

Hai lần...

Hai lần, là đủ rồi.

Đôi mắt lấp lánh ánh nước dưới đôi mi dày, dường như không còn sống động nữa, màu sắc ảm đạm đi nhiều, giống như một bức tranh lạnh lẽo.

Khi định thần lại thì cô đã đứng trước quán rượu.

Cô siết chặt túi xách, hít sâu sau đó bước vào trong.

Cô không gọi món ăn, chỉ gọi rượu, chẳng mấy chốc, trên bàn đã ngập vỏ chai.

Cô cúi đầu, che đi ánh mắt, nhưng từng giọt nước mắt cứ rơi xuống, vỡ vụn trên mặt bàn đã nói lên tâm trạng hiện tại.

Phượng Mộc Tĩnh không ngừng nốc rượu, bàn tay trượt trên màn hình, hình ảnh người đàn ông và cô gái ôm nhau tươi cười khiến trái tim cô thất lại, cuối cùng nhịn không được nữa, ôm điện thoại bật khóc nức nở.

"Đông Đông...Đông...Đường..."

Bao nhiêu kí ức ứa về, từng giây từng phút bọn họ bên nhau, tuy không dài đằng đẵng như với Lý Hiểu Chi, nhưng không hiểu sao, từng vẻ mặt, từng câu từng chữ cô lại nhớ rõ như thế.

.....

"Kính coong! Kính coong!"

Cố Vạn Tinh nhắm mắt thờ dài.

Sơ Ái cũng ngạc nhiên:

"Giờ này còn ai đến nhỉ?"

Cố Vạn Tinh đi ra cổng, vừa mở cửa liền có một vật thể đầy mùi rượu ập tới.

Anh giật mình, theo bản năng giơ tay đỡ lấy. Sau khi nhìn rõ khuôn mặt càng kinh ngạc hơn.

"Tiểu Tĩnh?" Anh kêu lên, ánh mắt sốt sắng nhìn cô.

Khuôn mặt cô đỏ ửng, bóng tối và ánh sáng giao thoa, chiếu lên sự cô tịch.

Nhưng cô đã sớm mơ màng, chỉ làm bầm nghe không rõ, anh nhíu mày, ôm lấy cô bước vào.

Sơ Ái ngồi trên sofa, thấy anh ôm một cô gái tiến vào thì khó hiểu.

Cố Vạn Tinh thấy ánh mắt của cô ấy, liếm môi vội giải thích:

" Đây là...ừm...có thể xem là em gái đi, cô ấy đã có bạn trai rồi, đang trong thời kỳ nồng nhiệt, lúc nào cũng phát cầu lương."

Sơ Á mỉm cười, tiến lên đỡ cô:

"Tôi giúp anh."

"Không biết tại sao lại uống nhiều như thế."

Cứ như vừa chia tay bạn trai vậy!

Đặt cô xuống giường, quanh thân hai người cũng ám đầy mùi rượu.

Anh gỡ túi xách ra, sau đó là hộp quà, lại phát hiện hộp quà bị ôm cứng, khó khăn lắm mới lấy ra được.

Đây không phải là hộp quà lúc sáng sao?

Anh lắc đầu, định tiến lên tiếp thì bị Sơ Á ngăn lại.

"Anh muốn làm gì?"

Cố Vạn Tinh ngẩn người:

"Thì...thay đồ."

"Anh xác định?"

Anh đột nhiên giật mình, sau đó lùi lại.

"Không...không..." Cơ thể con gái, sao có thể nhìn. Tên kia không giết hẳn mới lạ.

Sơ Á bật cười:

"Anh ra ngoài đi, để tôi thay giúp anh."

"À, được, cảm ơn em."

Anh ra ngoài, đóng cửa, sau đó thở phào.

Nghĩ nghĩ sau đó đánh lên tay một cái, mắng:

"Mày lúc này định làm gì? Hù chết người!"

Lát sau, Sơ Á giúp cô thay một bộ đồ mới xong, liền tắt đèn ra ngoài. Thấy anh đứng ngoài cửa thì kinh ngạc:

"Sao anh chưa về phòng?"

Cố Vạn Tinh nhìn cô, khẽ cười:

"Xem có thể giúp gì cho em không?"

Anh định đi pha trà giải rượu, nhưng nghĩ lại, con nhóc đó say như vậy, cũng chẳng thể uống.

Ngày mai lại hỏi tội cô.

Sơ Á nghe anh nói thì lắc đầu:

"Không cần đâu, xong rồi."

"Vậy tôi về phòng trước, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Trên giường, cô gái mở mắt, trong đó lấp lánh ý cười mơ màng, lại

có nỗi buồn đang cố che giấu, lẩm bẩm:
" Sinh nhật vui vẻ."

.....

" Đừng ca, anh đừng uống nữa."

Giọng nói mềm dịu, lại có vẻ lo lắng, khuyên can.

Hàn Đông Đường ngược đầu, đôi mắt đỏ ngầu, ngáp vẻ lạnh lẽo:

"Cút!"

Hàm Duyệt An cảm thấy sống lưng lạnh lẽo, nhưng vẫn nói tiếp:

"Uống rượu không tốt, anh..."

"Tôi bảo cút!"

Hắn gầm lên, như con dã thú bị chọc giận, xung quanh ngập tràn sự tức giận và mắt không chế.

Hàm Duyệt An kinh hoàng kêu một tiếng, vội chạy ra ngoài.

Tần Liên không biểu cảm nhìn cô ta:

"Hàm tiểu thư, cô vẫn là không nên vào trong."

Cô ta cắn môi, lộ vẻ ủy khuất:

" Vậy...tôi về trước."

Cô ta như không cam lòng, quay vào trong nhìn, vừa lúc, bên trong "à" một tiếng, tiếng loảng xoảng của vỏ chai và tiếng ngã của bàn ghế vang lên, cô ta giật mình, nước mắt rưng rưng, vội chạy đi.

Tần Liên nhìn bên trong, lắc đầu.

Lúc trước, lúc tổng giám đốc tức giận thì có Phương tiểu thư khuyên nhủ, cũng chỉ có cô ấy mới có thể khiến tổng giám đốc nghe lời.

Bây giờ không có cô ấy, mà ngược lại, tổng giám đốc vì cô ấy nên mới thành ra như vậy.

Đây...chắc là lần đầu cậu ta thấy hắn như vậy đi, ít nhất từ lúc cậu ấy đi theo hắn, chưa từng thấy hắn có bộ dáng này.

Nhưng mà nói thật, cậu ta lại không tin Phương tiểu thư là người như vậy, cậu ta thấy rõ sự quan tâm và yêu thương của cô ấy giành cho tổng giám đốc, nhưng việc đó, chính mắt cậu ta cũng thấy, không thể là giả được?

Nhưng không ai biết, có một số chuyện, thấy là vậy nhưng thực tế lại trái ngược.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, Hàn Đông Đường một thân hơi lão đảo đi ra ngoài, giọng nói trầm khàn nhưng lại lạnh như hầm băng:

"Người đàn ông kia, bắt về cho tôi."

Khoảnh khắc đó, ánh mắt hắn tràn ngập sự nguy hiểm khát máu

điên cuồng.

Tần Liên cúi đầu:

"Vâng ạ."

Hắn xoay người, trở vào phòng.

Bóng lưng đó, dần xuất hiện vẻ cô đơn tịch mịch vốn đã mất từ lâu.

Cậu ta lại mong, người phụ nữ đó, không phải là Phương tiểu thư.

-----oOo-----

Chương 37

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cô gái trên giường "ừm" một tiếng, chậm chạp mở mắt. Ánh nắng chiếu vào, cô hơi nheo mắt, cộng thêm cơn đau đầu khiến cô tỉnh táo hơn không ít.

Đôi mắt có chút đau, có lẽ vì khóc quá nhiều.

Tối hôm qua, cô nhớ mình uống say, sau đó mơ màng chạy đến nhà Cố Vạn Tinh.

Cô nhìn cơ thể một lượt từ trên xuống dưới, ừm, đồ mới.

Chắc không phải Cố Vạn Tinh thay chứ?

Phượng Mộc Tĩnh nhíu mày đánh vào đầu vài cái xoa dịu cơn đau rồi xuống giường làm vệ sinh.

9 giờ.

Cô chậm chạp xuống lầu, có người hầu tiến tới:

"Phượng tiểu thư, cô tỉnh rồi sao? Cậu chủ đang chờ cô trong phòng ăn."

Cô cũng thường đến đây, nên người hầu cũng rất quen thuộc cô.

Cô gật đầu, vẻ mặt mệt mỏi.

Trên bàn, Cố Vạn Tinh ngồi ở vị trí chủ tọa, bên trái là một cô gái, rất xinh đẹp.

"Dậy rồi à? Còn xuống giường nổi cơ đấy."

Cố Vạn Tinh lên tiếng, vừa quan tâm vừa cười nhạo cô.

Cô lờm anh, lại đánh mắt sang cô gái ngồi bên cạnh, cánh môi nhếch lên một nụ cười, "Không giới thiệu à?"

Chưa đợi Cố Vạn Tinh nói, cô gái đã lên tiếng trước, giọng nói trong trẻo dễ nghe:

"Chào, tôi là Sơ Ái."

Cô mỉm cười:

"Tôi tên Phượng Mộc Tĩnh, tôi từng nghe Cố Vạn Tinh nói về cô, khen cô là một cô gái tốt lại xinh đẹp."

Cố Vạn Tinh khẽ ho, thảm liếc cô, vẻ mặt mát tự nhiên. Sơ Ái rõ ràng là kinh ngạc, sau đó cũng hơi ngượng ngập.

Cô cười cười nhìn họ, nhưng đôi mắt lại lóe lên chút ánh sáng, nụ cười cũng hơi liếm lại.

"Sao lại uống nhiều như vậy? Hàn Đông Đường không đến đón em, cũng không nghe thấy hấn tìm hỏi?"

Con nhóc này, có người yêu rồi mà lại đến tìm anh, nếu căn nhà này khôn có Sơ Ái, tên kia chẳng san bằng nơi này mới lạ.

Cố Vạn Tinh đổi chủ đề, ánh mắt dời lên người cô.

Cái tên kia không thấy cô về cũng chẳng màng hỏi thăm.

Phượng Mộc Tĩnh nhếch môi, đôi mắt sụp xuống.

Cố Vạn Tinh nhìn cô, thấy không đúng hỏi:

"Sao vậy? Cãi nhau à?"

Cô chọc đùa, lát sau mới ngẩng đầu, khàn giọng:

"Không."

Cố Vạn Tinh khó hiểu, cau mày, giọng nói cũng nghiêm hấn:

"Tiểu Tĩnh, có chuyện gì? Hấn ta làm gì em?"

Lông mi cô nhẹ run, lơ đãng đáp:

"Chia tay rồi."

Cố Vạn Tinh suýt nữa tưởng tai mình có vấn đề, không thể tin tròn mắt nhìn cô, Sơ Ái cũng nghi ngờ, không phải Cố Vạn Tinh nói hai người đang trong giai đoạn nồng nhiệt sao?

Hai người cũng vừa yêu nhau không bao lâu, sao, sao lại?

"Sao lại chia tay?!"

Giọng anh cao lên, thấy mình hơi mất khống chế đành kìm xuống, nghiêm túc nhìn cô.

Cô cúi đầu, môi hơi mím lại:

"Em...không biết." Cô thật sự không biết.

Anh tức giận, quát khẽ cô:

"Phượng Mộc Tĩnh, em sao vậy? Có phải hấn ta có người phụ nữ khác?"

Giọng cô dần nghẹn lại, run run:

"Anh à, em thật sự không biết, hôm qua, sau khi xong ca phẫu thuật, anh ấy nhắn tin nói chia tay, em thật sự không biết gì cả..."

Đôi mắt khô ráo lại lần nữa mờ mịt ánh nước.

"Vậy tại sao em không tìm hấn ta hỏi cho rõ?"

Cố Vạn Tinh tức giận không nhẹ, giọng nói lạnh lùng, Sơ Ái thấy tâm trạng cô không tốt, lại thấy Cố Vạn Tinh như vậy, thở dài, kéo anh.

"Anh bình tĩnh chút."

Anh nhắm mắt, ép hơi thở dồn dập cùng sự táo bạo xuống, cưỡng chế bản thân bình tĩnh lại.

Anh trầm giọng:

" Hôm nay cho em nghỉ phép, không cần đến bệnh viện, Tiểu Ái em chăm sóc cô ấy một chút, được không?"

Sơ Ái gật đầu, có người nói chuyện với cô, cô rất vui nha.

Nhưng có lẽ, đối phương không vui lắm.

Cố Vạn Tinh nhìn cô một chút, cuối cùng cũng rời đi.

Chuyện này, anh nhất định phải hỏi cho rõ! Anh chưa từng thấy cô như vậy, cho dù là Lý Hiển Chi năm đó chia tay với cô, cô cũng không như bây giờ, như con búp bê mất hết sức sống.

.....

" A! A! Tha cho tôi...tôi nói...tôi nói...tha cho tôi..."

Tiếng quát roi dừng lại, trong căn phòng tối, chỉ thấy một gã đàn ông máu thịt bê bết bị xích sắt trói lại trên tường, khuôn mặt sợ hãi méo mó.

Mà đối diện gã ta là một con ác quỷ!

Hắn cúi đầu, mái tóc che đi nửa khuôn mặt, chỉ thấy một khuôn cằm góc cạnh rõ ràng, điên đảo chúng sinh.

Hắn là quỷ đội lột người.

Đẹp thì sao chứ? Bây giờ gã ta chỉ thấy đó là máu tanh, sự điên cuồng vụn vẹo, vẻ đẹp kia cũng trở nên đáng sợ vô cùng.

Khoảnh khắc hắn ngẩng đầu, dường như cả thế giới sau lưng hắn chỉ còn máu tươi, đôi mắt như vực thẳm không chút ánh sáng, u ám điên cuồng.

"Nói đi."

Hàn Đông Đường bật ra hai chữ, hắn ngửa đầu ra sau, cánh tay kia chậm rãi lắc ly rượu đỏ như máu.

" Chúng tôi...chúng tôi liên lạc gần 1 tháng rồi...hôm qua cô ấy đề nghị gặp mặt...tôi...tôi nói đều là sự thật..."

1 tháng...

Hắn khẽ nhếch môi. Bàn tay siết để ly, xung quanh là cỗ áp thấp băng hàn.

" Cô gái đó có phải như thế này không?"

Tần Liên đưa điện thoại cho gã ta nhìn.

Gã ta gật đầu liên tục:

" Không...không sai, chính là cô ta..."

Tần Liên trầm mặc, thật sự là Phương tiểu thư sao?
Hàn Đông Đường uống hết rượu trong ly, đứng dậy.
"Đánh tiếp, đừng để hấn chết."

"Dạ."

Phương Mộc Tĩnh, Hàn Đông Đường tôi đối xử với cô không tệ, vậy mà cô dám làm chuyện đó sau lưng tôi.

.....

Tần Liên vừa bước khỏi cửa liền gặp Mike, thấy anh ta, cậu cau mày, lách người né đi. Mike nhanh tay nhanh mắt đưa tay kéo cậu lại, không vui hỏi:

"Cậu né cái gì?"

Tần Liên giật tay ra, mím môi:

"Tôi còn có việc, tránh ra." Thấy anh ta là cậu lại nhớ đến cảnh lúc trước ở bệnh viện, cậu ta mẹ nó thế mà động tâm.

"Ngay cả thời gian nói vài câu cũng không có sao?" Mike cười cười.

Tần Liên ngẩng đầu, trong mắt có chút bực bội, thờ hất ra, không kiên nhẫn nói:

"Có chuyện gì?"

Mike nói:

"Chuyện lúc trước tôi nói với cậu."

Trong đầu Tần Liên hiện lên hình ảnh kia, lại mạnh bạo đè xuống, lạnh giọng:

"Không nhớ."

Mike nhướng mày, như cười như không nhìn cậu, lại lưu manh nói:

"Không nhớ cũng không sao, dù sao tôi cũng có thể giúp cậu nhớ lại."

Nói rồi anh ta cúi người xuống, hương thơm trên người ập đến, khiến Tần Liên đột nhiên có chút choáng váng, ngay khi môi hai người sắp đụng vào nhau, Tần Liên vội vàng hô lên:

"Tôi nhớ rồi."

Mike dừng lại, có chút tiếc nuối nhìn cậu ta, nhưng cũng thẳng người lên, nói:

"Ừ."

Tần Liên: "..."

Mike: "Nói đi."

Tần Liên cắn răng:

"Chúng ta đều là đàn ông."

Mike nhíu mày, không vui nói:

"Sao cậu cứ quẩn mãi không buông cái vấn đề này vậy."

Ai bảo hai người đàn ông không được ở bên nhau? Ai cấm? Nói đi, anh ta một phát bắn chết kẻ đó.

Tần Liên cau mày, vẻ bình tĩnh sắp bay sạch.

"Nói chung là tôi không muốn, cậu cũng đừng ép tôi."

Nói xong liền bỏ đi, để lại Mike đứng đó. Anh ta khẽ liếm môi, chọt nờ nụ cười.

Tới chỗ góc khuất, Tần Liên dừng lại, đưa tay vuốt ngực, lại phát hiện tim mình đang mất khống chế, cậu ta bực bội đập một cái, tức giận nói:

"Mày đập cái gì." Trong đầu vô thức hiện lên khuôn mặt của Mike khi định hôn mình, cậu ta hoảng sợ lắc đầu, lại cảm thấy cổ họng khô khốc.

Má ơi!!

Gặp quỷ rồi!!

-----oOo-----

Chương 38

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tiểu Tĩnh, tôi có thể ngồi ở đây không?" Sơ Ái hỏi cô. Phương Mộc Tĩnh đang trầm tư, nghe cô ấy hỏi thì giật mình, sau đó cười nhẹ:

"Được chứ."

Cô nhích qua một bên xích đu, Sơ Ái thuận thế ngồi xuống.

Cô ấy chống cằm, nhìn cô:

"Cô làm việc cùng với Cố Vạn Tinh à?" Sơ Ái nhẹ giọng hỏi, phát huy chức trách trò chuyện cùng cô theo lời Cố Vạn Tinh, lại tránh đi chuyện không vui của cô

Cô gật đầu:

"Anh ấy là Viện trưởng, tôi là Trưởng khoa."

Sơ Ái kinh ngạc nhìn cô:

"Trưởng khoa? Chức vụ không nhỏ đâu."

Cô bật cười, tâm tình cũng thoải mái hơn nhiều.

"Này, cô và Cố Vạn Tinh quen nhau thế nào vậy?" Sơ Ái tò mò.

Cô hơi chớp mắt, nhớ lại chuyện cũ.

"Quen nhau lúc còn học đại học, tôi năm 2 còn anh ấy năm 4 khoa y, lúc đó anh ấy là thiên tài của khoa, con cưng của chủ nhiệm, trong một lần hoạt động, tôi và anh ấy vô tình quen nhau, từ đó anh ấy giúp tôi rất nhiều lần, cái gì không hiểu đều hỏi anh ấy, dần dần xem anh ấy là anh trai của mình."

"Sau này ra trường, chúng tôi lại trùng hợp xin vào thực tập cùng bệnh viện là bệnh viện Thân Ái, chuyên ngành của anh ấy là khoa Thần kinh được chính Viện trưởng dẫn dắt, còn tôi ở khoa Ngoại thần kinh, cũng được một bác sĩ có danh tiếng chỉ dẫn."

Cô hơi nghiêng đầu, dựa vào dây xích đu, khoe môi nhếch lên nụ cười:

"Anh ấy bộc lộ tài năng, nhanh chóng trở thành bác sĩ chính thức, tiến vào phòng phẫu thuật mổ chính, Viện trưởng rất tin nhiệm anh ấy, đợi khi anh ấy có khả năng vững chãi liền đem ghế Viện trưởng giao lại cho anh ấy. Thật ra lúc đó còn có rất nhiều bác sĩ giỏi khác,

nhưng bệnh viện Thân Ái chỉ coi trọng thực lực, mà bọn họ cũng công nhận khả năng của anh ấy, bệnh viện cũng cần một người trẻ tuổi lãnh đạo, mà bọn họ cũng có thể ở bên cạnh giúp đỡ anh ấy, nên ai cũng đồng ý."

" Sau đó tôi cũng chính thức trở thành bác sĩ, từ lúc thực tập đến giờ, anh ấy luôn ở bên cạnh tôi lúc khó khăn và vui vẻ, vừa làm anh vừa làm bạn. Cho đến giờ, chúng tôi cũng có thể xem là tri kỷ rồi." Thấy Sơ Ái nhìn mình, cô dường như nghĩ tới gì liền bật cười, khẽ lắc đầu:

" Giữa chúng tôi không có tình cảm đó đâu."

Cô ấy vội phủ nhận:

" Không có, chỉ là cảm thấy bất ngờ, không ngờ hai người lại quen nhau lâu như vậy."

Cô hít sâu, nói:

"Sơ Ái, tôi có thể thấy được, anh ấy thích cô."

" Hả?" Sơ Ái ngây người, chủ đề đột nhiên dõn lên người cô ấy, lát sau mới có thể tiêu hóa lời cô vừa nói, đỏ mặt.

" Cô...cô nói gì vậy?"

Cô phì cười, nói tiếp:

" Anh ấy chưa từng yêu đương nên không biết bày tỏ thế nào. Cố Vạn Tinh nhìn có lẽ ám áp nhưng thật chất anh ấy là người đàn ông lạnh nhạt xa cách, bên cạnh chưa từng có phụ nữ, nhưng anh ấy lại giữ một người xa lạ ở trong nhà mình lâu như vậy, cô nói xem?"

Sơ Ái hóa đá, lát sau mới lắp bắp:

" Không...không đâu...tôi..."

" Cô thích anh ấy?"

Sơ Ái giật bắn người, mặt đỏ bừng, máu máo sắp khóc:

" Tôi...tôi không có, cô đừng nói lung tung."

Cô buồn cười nhìn vẻ mặt cô ấy, không nói nữa.

Có một người bạn tâm sự thật sự không tệ chút nào.

.....

" Tôi muốn gặp Hàn tổng."

Tiếp tân nhìn khuôn mặt của người đàn ông đến ngây người, nghe người đó nói liền tập trung lại, hỏi:

" Ngài có hẹn trước không?"

" Nói với hắn ta là Cố Vạn Tinh đến tìm." Người đàn ông lạnh lùng nói.

" A, vâng, phiền ngài đợi một lát."

Lát sau, tiếp tân dẫn Cố Vạn Tinh lên phòng Hàn Đông Đường, sau đó lui đi.

Cốc! Cốc! Cốc!

" Vào đi."

Cố Vạn Tinh bước vào, đóng cửa. Hàn Đông Đường ngược lên, hai người đàn ông đối diện nhau, ánh mắt đều toát lên sự bình tĩnh.

" Cậu tìm tôi?"

Cố Vạn Tinh ngồi xuống sô pha, Hàn Đông Đường cũng đi tới, ngồi đối diện anh.

" Nghe nói cậu chia tay với Tiểu Tĩnh?"

Sắc mặt Hàn Đông Đường trầm xuống, cười lạnh:

" Đúng vậy."

Mày Cố Vạn Tinh nhăn thành một đoàn:

" Lí do?"

Hàn Đông Đường dựa người ra sau, buồn cười nhìn anh:

" Anh không hỏi cô ta, hỏi tôi làm gì?"

" Hàn Đông Đường!" Cố Vạn Tinh gằn mạnh. "Lúc trước cậu hứa với tôi sẽ không tổn thương con bé."

Đôi mắt hắn ánh lên ánh sáng u tối:

" Ồ, anh quan tâm cô ta như vậy, thích cô ta à?"

" Cậu câm miệng!" Cố Vạn Tinh tức đến run người, chỉ muốn đánh chết hắn ta.

Thứ gì đây?

Hàn Đông Đường nhìn thẳng vào hắn, nghiến răng gằn từng chữ:

" Cô ta sau lưng tôi lẳng lơ tán tỉnh kẻ khác, tôi chia tay không đúng?"

Cố Vạn Tinh bật cười, nụ cười lạnh thấu xương:

" Tán tỉnh kẻ khác? Cậu tận mắt thấy?"

Nói có người tán tỉnh cô anh còn tin, nói cô tán tỉnh người khác?

Quý mới tin!

Hai tay Hàn Đông Đường lặng lẽ siết chặt, cả người lộ rõ sự kìm nén:

" Cô ta nói có ca phẫu thuật gấp nên không về, chính tôi tận mắt thấy, là giả à?"

Ca phẫu thuật gấp?

" Là hôm kia?"

Hàn Đông Đường nhú mào, đột nhiên cảm thấy bất an.
Thấy hấn im lặng, Cố Vạn Tinh bật cười, nụ cười lạnh lẽo thấm vào tim gan Hàn Đông Đường, anh đứng dậy, thanh âm như khinh miệt, lại như chế giễu:

"Hàn Đông Đường, cậu nói mình tin Tiểu Tĩnh, rốt cuộc lòng tin của cậu đối với con bé đạt đến đâu, hay căn bản cậu chưa từng tin. Ở bên cạnh lâu như vậy, thật giả không phân biệt được, tôi cũng không còn gì để nói. Nếu cậu đã chia tay với Tiểu Tĩnh thì tôi không mong sau này cậu sẽ xuất hiện bên cạnh con bé lần nữa. Tạm biệt."

Cố Vạn Tinh rời đi, trong lòng lại tức giận đem Phương Mộc Tĩnh mắng một lần.

Nhìn xem người mà em dốc cả ruột gan mà yêu kia?

Nếu biết trước, lúc trước anh sẽ một phát đánh gãy uyên ương.

Yêu đương gì nữa? Chút tin tưởng cũng không có.

Đáy lòng Hàn Đông Đường run lên, từng câu từng chữ của Cố Vạn Tinh đang không ngừng hiện lên trong đầu, thôi miên hấn.

Hấn cầm điện thoại, gọi đi:

"Điều tra cho tôi tất cả các ca phẫu thuật của bệnh viện Thân Ái vào ngày thứ năm."

Thứ năm chính là ngày mà hấn thấy Phương Mộc Tĩnh ngồi cùng người đàn ông kia.

Đôi mắt hấn nhắm lại, trong đầu là câu nói của cô.

Đông Đường, đừng bỏ rơi em.

Hàn Đông Đường mở mắt, bên trong thấp thoáng sợ hãi.

-----oOo-----

Chương 39

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tổng giám đốc, đây là tài liệu và camera lấy được từ bệnh viện." Hàn Đông Đường dời mắt khỏi máy tính, cầm sấp giấy từ tay Tần Liên.

Chỉ nhìn vài dòng Hàn Đông Đường liền biến sắc, Tần Liên bên cạnh lập tức nói:

"Tối đó, quả thực Phương tiểu thư đã thực hiện một ca phẫu thuật." Cậu ta lại đưa cho Hàn Đông Đường một cái USB. Hấn khẽ miết, sau đó cắm vào máy tính.

"Ca phẫu thuật bắt đầu vào khoảng 5 giờ rưỡi."

Hấn nhớ rõ, lúc cô gọi cho hấn tầm 5 giờ, trái tim đột nhiên đập chậm lại, từng sợi dây thần kinh căng lên.

Hấn tua đoạn video đến thời điểm 5 giờ rưỡi, quả nhiên có một đám y tá đẩy băng ca vào phòng phẫu thuật, theo sau còn có người nhà, rất nhanh, bóng dáng cô gái mặc đồ khử trùng tiến vào.

Giây phút đó, sợi dây dưới đáy lòng hấn 'phụt' một tiếng, đứt đoạn. Đôi mắt vốn lạnh lùng xuất hiện vẻ kinh ngạc, sau đó là không thể tin...

Hấn run rẩy tua nhanh video đến khoảng thời gian gần 7 giờ, nhưng không như hấn nghĩ.

Phòng phẫu thuật vẫn sáng đèn, trên hành lang vẫn có người lo lắng nhìn vào trong, lúc đó, có một y tá chạy ra rồi nhanh chóng quay lại, trên tay cầm một túi máu.

Cả cơ thể hấn căng cứng, như ngừng thở nhìn vào màn hình.

Không...thể nào.

Nhưng mà, tại sao khờn thể chứ?

Cô gái đó

Tần Liên nói:

"Tổng giám đốc, camera đã qua kiểm tra, không có dấu vết cắt dán hay chỉnh sửa."

Có nghĩa là, cô vốn không rời khỏi phòng phẫu thuật, hay nói cách

khác, người phụ nữ ngồi trong quán đó, vốn không phải là cô! Hàn Đông Đường cảm thấy toàn thân xuất hiện lãnh ý, bàn tay run rẩy vô tình nhấn đến đoạn cuối video, cô gái hoảng loạn hình chằm chằm màn hình, trên khuôn mặt lấm tẩm mồ hôi là vẻ tái xanh, sợ hãi.

Video ngừng lại, ngừng ngay tại khuôn mặt của cô gái, vẻ mặt đó như một con dao đâm vào tim hắn, lại không chút để ý điên cuồng càn quấy dưới đáy lòng.

Hắn khẽ nhắm mắt, lại phát hiện thân thể run lên từng đợt.

Hắn, hiểu lầm cô rồi.

Hắn, trách lầm cô rồi.

Hắn, sai rồi.

"Cậu ra ngoài trước đi." Hắn cố gắng đè ép âm thanh xuống, đè sự hoảng hốt xuống.

Tần Liên cúi đầu, nhanh chóng lui ra.

Hắn một tay chống trán che đi đôi mắt, một tay siết chặt USB.

[Hàn Đông Đường, cậu nói mình tin Tiểu Tĩnh, rốt cuộc lòng tin của cậu đối với con bé đạt đến đâu, hay căn bản cậu chưa từng tin?]

Hắn ôm đầu, bàn tay quơ ngang mặt bàn, đồ đạc trên đó rơi xuống toàn bộ.

Hắn đột nhiên cau mày, sắc mặt tái nhợt, bàn tay đè lên bụng.

.....

"Phương tiểu thư, mời cô đến biệt thự một chuyến."

Tần Liên đứng trước mặt cô, giọng nói kính cẩn.

Cô nhíu mày, lộ vẻ không vui:

"Bây giờ?" Gần 10 giờ?

Tần Liên nói:

"Phương tiểu thư, tổng giám đốc đột nhiên xảy ra chút vấn đề, cô lại là bác sĩ riêng của ngài ấy, phiền cô đến đó một chuyến."

Cô bỗng sực nhớ, mình là bác sĩ riêng của hắn.

Trốn không được, tránh cũng không xong.

"Được rồi." Cô thở dài, sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Tần Liên thầm thở phào, Phương tiểu thư bây giờ cũng quá lạnh nhạt đi.

....

"Hàn tổng không sao, chỉ là ăn uống không điều độ nên đau dạ dày, uống chút thuốc sẽ không sao."

Cô không nóng không lạnh nói, ánh mắt cũng là của bác sĩ đối với bệnh nhân, không chút tình cảm dư thừa nào.

Hắn chăm chú nhìn cô, cách xưng hô 'Hàn tổng' kia lại khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Khi cô chuẩn bị đứng dậy hắn bỗng giơ tay nắm cổ tay cô, cô nhúu mày, dùng sức kéo ra.

Trong tay đột nhiên trống rỗng khiến hắn thất thần, nhìn cô, hỏi: "Em không có gì muốn nói sao?"

Phương Mộc Tĩnh thu dọn đồ, nghe hỏi thì hơi khựng lại, sau đó tiếp tục làm.

Cô đứng thẳng lưng, chậm rãi hỏi lại:

"Nói gì? Giữa chúng ta có gì để nói sao? Vả lại, tôi nói, anh có tin không?"

Hắn ngồi dậy, nhìn vào mắt cô, lại phát hiện mình không thể nhìn sâu vào đó nữa, dường như có một tầng sương mờ ngăn cản, bao hết mọi cảm xúc của cô lại.

Cũng ngăn cản hắn tiến vào bên trong.

"Tin."

Cô như nghe thấy chuyện cười, bật cười, nhưng ý cười không lan vào mắt, lạnh lùng nhìn hắn:

"Lúc tôi cần anh tin tưởng, anh không tin, giờ mọi chuyện kết thúc anh lại nói mình tin, anh không cảm thấy quá muộn rồi sao?"

Hắn cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại, khó khăn thốt ra:

"Tôi..."

Cô cắt ngang, giọng nói như chứa sự thê lương, từng chữ lại mạnh mẽ vang lên:

"Tôi bất chấp quá khứ, trao trái tim mình cho anh, chỉ mong anh có thể bảo vệ nó thật tốt, nhưng anh lại đâm nó một nhát, khiến nó vỡ vụn, Hàn Đông Đường, là tôi không tốt, hay là anh vốn không quan tâm đến cảm nhận của tôi?"

Nói đến đây, cô khẽ lắc đầu, nở nụ cười:

"Bỏ đi, dù sao cũng chia tay rồi, không cần quan tâm nhiều thứ như vậy, sau này tôi chỉ là bác sĩ riêng của anh, nếu không có việc, chúng ta vẫn nên không gặp thì hơn. Hàn tổng nên chú ý sức khỏe, tạm biệt."

Hắn giơ tay, muốn giữ cô lại, nhưng cô gái lại lạnh lùng quay đi, chứng minh bọn họ đã thật sự kết thúc.

Hàn Đông Đường đột nhiên hoảng sợ, vội xuống giường, gọi một tiếng:

"Tiểu Tĩnh..."

Cô gái hơi dừng chân, nhưng sau đó vững vàng bước tiếp.

Không ai trả lời.

Sau này, hần dù có gọi trăm ngàn lần 'Tiểu Tĩnh' cũng không còn ai trả lời nữa.

Tất cả đã kết thúc.

Là sự ngu ngốc của hần đã khiến cô rời xa.

Là sự tự cao của hần, cho rằng mình đúng, đã bóp nát tình yêu của họ.

Cô không sai, từ đầu đến cuối, đều là hần sai.

Là hần đã đẩy cô ra khỏi thế giới của mình bởi vì sự cố chấp, hay thậm chí là ngu ngốc của bản thân.

Hàn Đông Đường hít sâu, đè lại cảm xúc, nhưng dường như hần phát hiện có một chất lỏng ẩm ướt trào ra khỏi khóe mắt, rơi lên mặt.

_____

-----oOo-----

Chương 40

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sáng hôm sau, Phương Mộc Tĩnh thức dậy theo đồng hồ sinh lý. Mở mắt ra, không còn là căn phòng quen thuộc khiến cô ngẩn người, trong lòng dâng lên một cỗ đấng chất. Cô thần thờ ngồi trên giường một lúc lâu, giống như người mất hồn, sau đó mới tỉnh hẳn, chậm rãi xuống giường vệ sinh cá nhân sau đó xuống lầu.

Sơ Ái đang chơi game, thấy cô xuống thì cười tươi, vút máy chơi game chạy về phía cô:

"Tiểu Tĩnh dậy rồi à?"

Cô ấy rất thích cô nha, xinh đẹp lại dịu dàng, nói chuyện vui vẻ, ai mà chẳng thích.

Cố Vạn Tinh đang xem TV cũng nhìn cô, sau đó đứng dậy:

"Ăn sáng thôi."

Trên bàn ăn, tiếng bát đĩa va vào nhau kêu keng keng, thỉnh thoảng còn có tiếng nói của Sơ Ái.

Cố Vạn Tinh trầm mặc:

"Tối qua đã nói rõ rồi?"

Tay cô hơi ngừng lại, mỉm cười yếu ớt gật đầu.

Anh thử dài, an ủi cô:

"Không cần buồn, sau này sẽ có người tốt hơn thôi."

Cố Vạn Tinh nói vậy, nhưng thật ra chính mình cũng không tin, còn sao?

Nhưng Phương Mộc Tĩnh lại lắc đầu, ánh mắt mông lung, như xuyên qua thời không.

"Em...không cách nào yêu người khác nữa."

Cô đau lắm...

Cô cũng rất sợ rồi...

Vả lại, dù chia tay nhưng trong lòng cô, không ai tốt hơn Hàn Đông Đường cả...

Từng ký ức, từng sự quan tâm chăm sóc dịu dàng của hắn, cô

không cách nào quên được.

Dị dằng thắm vào xương tủy, âu yếm hòa vào huyết mạch, tất cả đều đang dày vò cô từng phút từng giây, dù mạnh miệng nói hận, nhưng nếu không còn yêu, thì lấy đâu ra hận?

Sơ Ái luôn vui vẻ cũng trầm mặc, lát sau cô ấy nở nụ cười, cầm tay cô:

"Không sao, sau này tôi lấy cô."

Cố Vạn Tinh sặc nước bọt, trừng mắt nhìn cô ấy, ý tứ cảnh cáo.

Ngay cả Phương Mộc Tĩnh cũng sửng người, sau đó bật cười, u ám tan đi:

"Tôi không dám tranh với ai kia."

Ý tứ quá rõ ràng, lại khiến Sơ Ái ngượng đỏ mặt, lườm cô:

"Cô nói bậy bạ gì thế?"

Vừa dứt lời, liền nghe Cố Vạn Tinh nói:

"Em tranh không lại anh."

Mặt Sơ Ái càng đỏ hơn, có thể nhỏ ra máu, dứt khoát cúi đầu ăn, không nói nữa.

Ngại chết đi được!

Ý tứ rõ ràng như vậy, cô còn nghe không ra không phải là uổng phí hai mươi mấy năm cuộc đời ư?

Cô bật cười, nhìn bọn họ, cảm giác ấm áp lan tràn khắp tứ chi, xông đến trái tim, khiến nó bớt đi sự lạnh lẽo.

Cô đổi chủ đề:

"Viện trưởng, có thể cho em xin nghỉ phép một tuần không?"

Cố Vạn Tinh suy nghĩ, sau đó gật đầu:

"Ừ, ra ngoài cho thanh thản đầu óc một chút cũng tốt. Em định đi đâu?"

Cô nhìn ra cửa sổ, lắc đầu:

"Không biết nữa..."

Bây giờ cô mới phát hiện, cô không còn gia đình, người có thể làm chỗ dựa cho cô cũng đã rời đi.

Bây giờ, dù đi đâu cũng chỉ có một mình, giống như cả thế giới này, không còn chỗ cho cô nữa...

.....

Tình C.

Cô gái kéo hành lý, một thân trang phục đơn giản đứng bên đường. Đèn xanh nhảy lên, cô kéo vali định qua đường thì ánh mắt lại rơi

vào bà cụ đứng cách mình không xa.

Phương Mộc Tĩnh tiến lên, cúi đầu nhìn bà ấy:

"Bà định qua đường sao?"

Bà cụ dường như không ngờ sẽ có người đến, thân thể ốm yếu hơi run lên, chậm chạp ngẩng đầu, đôi mắt nheo lại:

"Đúng...đúng vậy..."

Cô mỉm cười, cầm tay bà ấy, giọng nói dịu nhẹ:

"Cháu dắt bà qua."

Bà cụ gật đầu, run rẩy cảm ơn cô.

Sang đường bên kia, cô nhìn bà cụ không ai đưa đón lại nhìn xung quanh, cuối cùng nói:

"Bà, nhà bà ở đâu, cháu đưa bà về."

Bà cụ lắc đầu, "Vậy thì phiền cháu quá, không cần, không cần đâu..."

Cô mỉm cười, "Không sao đâu."

Bà cụ nhìn cô, lúng túng gật đầu:

"Vậy, phiền cháu rồi."

Quả thật, nhà bà cụ rất xa, nhưng cô không ngờ ở đây lại có một ngọn núi, hình như khu vực này...không có trong bản đồ địa phương.

Làm sao cô biết? Đương nhiên là nhờ vào bản đồ rồi.

Nhà bà cụ nằm trong một cái thôn, xung quanh cũng chỉ có vài ngôi nhà.

"Tới rồi, cảm ơn cháu gái."

Cô hơi nhú mày, nhưng sau đó lại cười:

"Không có gì ạ. Nhưng ở đây chỉ có vài ngôi nhà thôi ạ?"

Bà cụ gật đầu:

"Ừ, chỉ có mấy nhà thôi."

Người bên trong dường như nghe tiếng nói, đi ra.

"Bà về rồi sao?"

"Cô gái này là ai vậy?" Thấy người lạ vào thôn, người đó không nhận được có chút cảnh giác.

Bà cụ gật gù đầu, khẽ vỗ cánh tay cô:

"Cô gái này đưa tôi về đây."

Người kia hơi nhướng mày, mỉm cười cảm ơn cô, nhưng giọng nói có phần đề phòng.

Cô đương nhiên nghe ra, tùy ý đáp lại một tiếng, sau đó rời đi.

Lúc đi ngang qua một nhà kho, vừa lúc có cơn gió thổi qua, cô nhú
mày, cánh mũi khẽ động.

Mùi này...

Phương Mộc Tĩnh mím môi, sắc mặt đờng lại.

Là bác sĩ nên cô rất quen thuộc.

Mùi xác thối rữa!

-----oOo-----

Chương 41

Nguồn: EbookTruyen.Net

Xế chiều, nắng nóng khiến mùi xác càng thêm nồng, mang theo hơi ẩm tanh tưởi, khiến dạ dày cuộn trào.

Cô nhúu mày, nường theo mùi thối rữa đi ra phía sau nhà kho. Càng gần, mùi càng đậm. Cô đưa mắt nhìn, liền hít một hơi sâu, trên khuôn mặt hiện lên tia kinh hoàng.

Bên cạnh một gốc cây to, thi thể nằm chồng chất lên nhau!

Có những bộ xương trắng, có thi thể phân hủy đến không còn hình dạng, cũng có những thi thể vừa bắt đầu phân hủy, vẫn còn nhìn rõ ngũ quan, nhưng làn da đã tái xanh, đầu lở loét, máu đọng lại, thấp thoáng còn thấy cả những con giòi mập ú lúc nhúc.

Ruồi bọ bay khắp nơi, vang lên tiếng 'ong ong', cảnh tượng trước mắt, cộng thêm mùi thối khiến bụng cô cuộn trào từng đợt, trước mắt cũng tối đi vài phần.

Phương Mộc Tĩnh đề cảm giác kia xuống, bẻ một cành cây, cẩn thận đi đến gần gốc cây.

Cô giơ tay, dùng sức dùng nhánh cây lật cánh tay của một thi thể lên, màu xanh đậm đập vào mắt, dờn mắt lên trên, là cái đầu đã lở loét, lộ cả dây thần kinh.

Con người cô co lại, hơi thở trầm xuống.

Cô liếc nhìn xung quanh, da của những người này đều có màu xanh đậm, trên thân thể xuất hiện tình trạng xuất huyết nặng.

Mày cô nhúu chặt hơn, tim đập nhanh, nhánh cây dờn lên cổ, khế lật. Từng đường chỉ máu hiện rõ trong đáy mắt cô, chỉ máu phình to hẳn lên cổ, dường như có thể vỡ bất cứ lúc nào.

Hơi thở ngưng lại, con người mở to, hiện lên vẻ kinh ngạc.

Phương Mộc Tĩnh lùi lại, bàn tay mò vào túi rút điện thoại, bấm gọi cảnh sát tỉnh C.

"Alo, tôi phát hiện có người chết ở khu vực chân núi nằm ở phía nam thành phố C, nghi ngờ xuất hiện ổ dịch virus C13."

Phía cảnh sát im lặng như đang giật mình, sau đó nghiêm túc nói:

[Mời cô nói rõ vị trí xuất hiện người chết.]

Cô cau mày, nói rõ vị trí.

Lúc lâu sau, liền vang lên tiếng còi xe cảnh sát. Dù khu vực này không nằm trong bản đồ nhưng cảnh sát muốn tìm cũng không có gì khó khăn.

Người dân trong làng nghe tiếng còi cảnh sát liền hấp tấp chạy ra.

Bất quá, mặt của họ mang đầy sự lo lắng cùng sợ sệt.

Cảnh sát nhanh chóng xuống xe, theo sau còn có đội ngũ bác sĩ.

Có người thay mặt tiến lên, rụt rè hỏi:

"Xin hỏi, các đồng chí cảnh sát đến đây có việc gì?"

Người dẫn đầu nhíu mày, không ngờ ở đây còn có người sinh sống.

Khu vực này năm xưa có người chạy trốn chiến tranh, lại là nơi sinh sống của người mắc bệnh nhưng không chịu điều trị, dưới đây còn từng bị phát hiện có mìn, rất nguy hiểm nên địa phương quyết định phong tỏa không cho người dân vào, vậy tại sao lại có người?

Hắn ta nói:

"Ở đây có người báo lên. Xin hỏi là ai báo?"

Cô đứng sau đám người, chậm rãi bước lên.

Cảnh sát: "Là cô báo?"

"Đúng vậy."

"Dẫn chúng tôi đi."

Bọn họ vừa tiến lên, liền bị cô ngăn lại.

"Mặc đồ bảo hộ."

Cô không mảy may không nhặt nói, trong giọng nói lại lộ vẻ nghiêm túc.

Cảnh sát nhíu mày:

"Cô là?"

"Tôi là bác sĩ ở bệnh viện Thân Ái, đến đây nghỉ phép."

Bác sĩ?

Bệnh viện Thân Ái?

Lúc trước cô còn nói nghi ngờ xuất hiện ổ dịch virus C13?

Cảnh sát bán tín bán nghi nhưng vẫn sai người mặc đồ bảo hộ vào, đưa cô một bộ nhưng cô từ chối.

"Nếu là virus C13 thì tôi đã tiếp xúc với thi thể, khả năng cao là đã nhiễm virus, nhưng trong khoảng thời gian này sẽ không lây lan, mặc đồ bảo hộ chỉ là phòng ngừa bị nhiễm virus."

Virus C13 lây rất nhanh qua người, nhưng có một đặc điểm chính là chỉ lây qua người khi tiếp xúc với thi thể người bị nhiễm hoặc tiếp

xúc với những người nhiễm virus vào thời kỳ cuối, có nghĩa là người bị nhiễm virus nếu đang khỏe mạnh sẽ không lây lan, nhưng nếu người nhiễm bước sang giai đoạn cuối, cơ thể bắt đầu có sự chuyển biến xấu ra bên ngoài, đó chính là thời cơ tốt nhất để lây lan.

Cảnh sát nhìn cô, trên mặt cô là vẻ bình tĩnh, thậm chí khi nói đến việc mình có thể nhiễm loại virus chết người này cũng không lộ vẻ hoảng loạn.

Cô là ai?

Virus C13, đây chính là ác mộng của nước X, nếu xuất hiện ở đây, chính là ác mộng của người dân.

Bọn họ trầm mặc, đi theo cô

Một khu thi thể khiến cảnh sát phát hoảng, về mặt ai nấy đều trầm xuống.

Các bác sĩ phía sau hơi chần chờ sau đó dứt khoát tiến lên. Lát sau có người nói:

"Quả...quả thật có dấu hiệu của việc nhiễm virus."

Những người khác đang suy xét cũng không phản đối, rõ là ngầm thừa nhận.

Một bác sĩ đứng lên nói với cảnh sát:

"Chúng tôi cần thông báo với bệnh viện, tiến hành xét nghiệm mẫu vật, trong quá trình này, cần phong tỏa khu vực này lại trong vòng bán kính 500m"

Cảnh sát gật đầu, ra hiệu người phía sau làm việc, đồng thời nói:

"Thông báo cho cấp trên yêu cầu chuẩn bị."

Cô đứng bên cạnh, nhìn bọn họ làm việc, không nói.

Những người này có chuyên môn, cũng rất rõ về loại virus này.

Bác sĩ đem mẫu vật về bệnh viện, xét nghiệm.

Kết luận rất nhanh có, ai nấy đều trầm mặc.

Virus C13!

Thông tin truyền đi rất nhanh, nếu vừa rồi mọi người còn khá thờ ơ thì lúc này ai nấy đều tràn vẻ nghiêm túc, còn có sợ hãi.

Các lệnh nhanh chóng ban bố xuống, cảnh sát gia tăng lực lượng, nhanh chóng bao vây khu vực. Bác sĩ có chuyên môn và hiểu biết cũng nhanh chóng được điều động đến đây.

Khu vực vốn quạnh quẽ, bây giờ lại ồn ào bởi tiếng còi cảnh sát, ánh đèn xanh đỏ xoay tròn, cảnh sát cùng bác sĩ đông như nêm. Ai nấy khoác lên mình chiếc áo bảo hộ, như những vị thiên sứ xinh đẹp

mà Thượng đế phái xuống.

Có người tiến lên, nói với cô:

"Cô là bác sĩ bệnh viện Thân Ái?"

Cô gật đầu, "Đúng vậy."

"Lần trước, bệnh viện Thân Ái xuất hiện ca nhiễm virus C13 ở một chú chó, tôi nghe nói phía bệnh viện đã yêu cầu cấp vacxin virus C13 phải không?"

Cô trầm mặc, gật đầu.

Bác sĩ kia thẳng sống lưng, phía sau cũng có nhiều bác sĩ khác, nhìn cô.

"Vậy, cô có thể chuyển lời với bệnh viện, chuyển vacxin đến đây không? Nếu giờ yêu cầu chính phủ sẽ rất tốn thời gian, mà mọi người bây giờ đều phải thực hiện công tác cứu chữa."

Cô nhìn bọn họ, nói:

"Việc này tôi không thể tự mình quyết định, cần phải thông báo với phía bệnh viện."

Vị bác sĩ kia mừng rỡ, "Được, được."

Cô cầm điện thoại, gọi cho Cố Vạn Tinh, bên kia bắt máy, cô chưa kịp nói liền ngắt lời cô:

"Anh biết chuyện rồi, vacxin đang trên đường tới."

Vừa rồi, vừa có kết quả thì viện trưởng bệnh viện tỉnh C phụ trách đã gọi cho anh, kèm theo tài liệu xét nghiệm, bên kia còn nói mong hai bệnh viện có thể hợp tác cùng chống virus.

"Anh đang chuẩn bị ra sân bay, lát nữa gặp."

"À, được."

Cô ngỡ ngẩn, lát sau liền mỉm cười, dường như bên phía bác sĩ kia cũng nhận được thông tin nên nhìn về phía cô, cảm tạ.

"Không cần cảm ơn, đều là bác sĩ, tôi biết trách nhiệm của mình."

Vị bác sĩ kia nhìn cô, càng nhìn càng quen.

"Cho hỏi, cô là bác sĩ Phương Mộc Tĩnh phải không?"

Cô thảm kinh ngạc, không ngờ vị bác sĩ đó sẽ biết mình.

"Không sai."

Vị bác sĩ kia mừng rỡ.

Lần hội nghị trước, phần báo cáo và trình bày ý kiến của cô đã đánh mạnh vào giới y bác sĩ, khiến bọn họ sửng sờ, cũng kính phục cô, lý luận của cô hoàn toàn có căn cứ, khiến bọn họ nể phục.

Vacxin là thuốc ngừa bệnh, lại được đánh tiếng nên rất nhanh, chỉ

khoảng 1 tiếng sau đã được vận chuyển đến.

Cô nhìn bọn họ, mỉm cười, nói với bác sĩ:

"Tôi giúp mọi người."

"À, à, được, cảm ơn."

Ánh mắt cô nhìn lên bầu trời, có thể chắc chắn rằng, cô đã nhiễm virus, nhưng vacxin đã tới rồi, cô không sợ.

Nếu cô chùng bước, vậy ai dám tiến lên cứu rỗi bọn họ đây?

Cô không phải Thượng đế, nhưng cô không chấp nhận số phận.

Khu vực này, chính thức phong tỏa cách li với bên ngoài. Phóng viên không biết sao lại nghe được tin tức, muốn xông vào nhưng bị cảnh sát hung ác cản lại.

Giờ này còn muốn vào? Không muốn sống nữa sao?

Bọn họ dường như bị lượng tin tức quá lớn mà ngốc nghếch đi theo, giờ phút này mới cảm thấy bản thân ngu ngốc.

Nhưng có vài người không sợ chết, ngược lại bị cảnh sát đe dọa, nếu còn làm ồn nữa là chuẩn bị vào đồn, sau đó bọn họ mới an tĩnh rời đi.

Con người, đôi khi thật kì lạ...

Tất cả chuyện trên đều là tác giả tự tưởng tượng, hoàn toàn không có thật, xin đừng hoài nghi.

-----oOo-----

Chương 42

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cố Vạn Tinh dẫn đầu nhóm bác sĩ của bệnh viện Thân Ái chuyên vacxin xuống cho mọi người.

Mọi người thấy anh như thấy cứu tinh, ai nấy đều vui ra mặt, sự căng thẳng cũng giảm đi một chút.

Sau khi chuyển xong, anh thở hắt ra, bước đến cạnh cô:

"Sao rồi? Em có sao không?"

Cô mỉm cười, hoàn toàn không nhìn ra cảm xúc khác, lắc đầu:

"Không sao."

Cố Vạn Tinh nhíu mày, giọng nói nghiêm túc:

"Sao anh lại nghe nói, em chính là người báo cảnh sát nghi ngờ ở đây có virus C13?"

Cô hít sâu, nhẹ nhàng nói:

"Đúng vậy."

Mặt mày Cố Vạn Tinh trầm xuống, gằn từng chữ, chất vấn cô:

"Phải tiếp xúc gần mới có thể phát hiện ra dấu hiệu trên thi thể, thi thể qua xét nghiệm đã nhiễm virus, không lẽ em không biết tiếp xúc gần với thi thể nhiễm virus sẽ bị lây bệnh? Hay là nói, em giỏi đến mức chỉ cần nhìn sơ là biết đó là virus C13?"

Cô nhìn vẻ mặt lo lắng của anh, đáylòng ảm lên, nói:

"Em không yếu ớt như vậy."

"Đây không phải là vấn đề có yếu ớt hay không, đi, theo anh đi xét nghiệm."

Cố Vạn Tinh lạnh mặt, đưa tay lôi cô đi. Cô dừng bước, Cố Vạn Tinh quay lại, ánh mắt sắc bén nhìn cô.

"Em thật sự không sao mà. Dù sao vacxin cũng đến rồi."

Cô không thể để anh biết mình đã nhiễm virus, tiêm vacxin, virus C13 sẽ bị tiêu diệt, không còn khả năng lây lan, cô có thể dành khoảng thời gian này để cứu người, đó là ước mơ của cô.

Cố Vạn Tinh nghe cô nói, sắc mặt trầm xuống, quát cô:

"Em có biết mình đang làm gì không? Không phải chỉ cần tiêm

vacxin là người nhiễm virus sẽ khỏi hẳn."

Cô tiến lên, kéo cánh tay anh, giọng nói mềm xuống:

"Em thật sự không sao mà, em có thể bảo vệ tốt bản thân, đi tiêm vacxin thôi, nếu không sẽ hết đây."

Cô lôi anh đi, anh nắm cổ tay cô, lửa giận trong mắt bốc lên ngàn ngọn, trừng mắt nhìn cô:

"Phương Mộc Tĩnh, em coi thường mạng sống của mình ư?"

Thái độ này của cô, chắc chắn là có vấn đề.

Cô hơi sửng người, sau đó quay lại, nở nụ cười nhìn anh:

"Nếu thật sự nhiễm virus, anh cũng không để em chết, không phải à?"

Anh hơi cứng người, nhìn cô:

"Đó không phải là chuyện anh có thể điều khiển, nhưng nếu em thật sự nhiễm, anh mặc kệ em."

Cô nhìn anh, nghiêm cẩn:

"Anh yên tâm, em không sao, ít nhất cho tới lúc đó, em sẽ không sao."

Cô không nở để bọn họ lo lắng, nhưng cô không còn cách nào.

.....

Sau khi tiêm vacxin, phải đợi khoảng thời gian nửa tiếng cho vacxin bắt đầu hoạt động.

Các thiết bị y tế đã được vận chuyển đến từ sớm, những căn nhà ở đây cũng được xịt nước khử trùng đặc biệt của virus C13, bên trong được này biến thành một phòng phẫu thuật cỡ nhỏ, nhưng đầy đủ thiết bị hiện đại.

Không đem người nhiễm virus về bệnh viện là vì trong khoảng thời gian này, không ai biết bọn họ sẽ rơi vào giai đoạn cuối lúc nào, để bọn họ vào bệnh viện sẽ rất nguy hiểm, dịch bệnh có khả năng lan nhanh hơn, vì vậy, chỉ có thể ở tại chỗ này, tiến hành phẫu thuật.

Thời gian nửa tiếng trôi qua, mọi người mặc đồ đã được khử trùng, theo cảnh sát vào phòng cách li, đưa người nhiễm virus vào phòng phẫu thuật.

Bọn họ run rẩy, sợ hãi, kinh hoàng, đủ các cảm xúc, bọn họ làm gì biết virus C13, chỉ biết rằng, họ có thể sẽ chết, mà người có thể cứu họ chỉ có thể là những bác sĩ ở đây.

Virus C13 mặc dù đã bị vacxin tiêu diệt, nhưng trong khoảng thời gian sống trong cơ thể người bệnh đã sinh ra một loại chất độc.

Chất độc này, bám lên thành tế bào vật chủ, hút chất dinh dưỡng, đồng thời gây ra thương tổn cho tế bào vật chủ. Theo thời gian, chất độc này phát triển thành một vật thể có dạng như nấm.

Phải tiến hành phẫu thuật, loại bỏ 'nấm' này, nếu không, bệnh nhân sẽ bị hút hết chất dinh dưỡng trong một thời gian vô cùng ngắn, cuối cùng là chết.

Người dân sống ở đây, nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, cũng may, trong vòng bán kính 500m không có người sinh sống, cũng không ai đi ngang qua khu vực này.

Phẫu thuật, không chắc chắn sẽ thành công, thời gian nhiễm bệnh của ai ít, tỉ lệ thành công sẽ cao hơn, thời gian nhiễm bệnh càng lâu, tỉ lệ thất bại sẽ cao hơn, nhưng, bác sĩ bọn họ nhất định sẽ cố gắng. Thời gian trôi qua chậm rãi, trừ nhóm người đang trong phòng phẫu thuật, vẫn còn một nhóm khác đang đợi. Mà bác sĩ có thể phẫu thuật, nhất định là người đã từng nghiên cứu về loại virus này. Còn về những cái xác phía sau, đã được các chuyên gia tiến hành phân hủy đặc biệt.

Một khu vực vẫn ít người lui tới bỗng nhiên ồn ào hẳn lên, nhưng không ai mong muốn sự ồn ào này...

Nó như một quả bom hẹn giờ, không ai biết nó sẽ nổ lúc nào.

.....

Cảnh sát phong tỏa nghiêm ngặt, không cho thông tin rò rỉ ra ngoài, gây hoang mang cho người dân nhưng vẫn có người nhận được tin tức.

"Tổng giám đốc, Phương tiểu thư đang ở trong khu vực đó, làn bác sĩ chữa trị."

Người đàn ông nghe nói liền đứng phắt dậy, nhìn chăm chăm người nói.

"Cậu...chắc chứ?"

"Vâng ạ." Tần Liên gật đầu.

Một cỗ hoảng sợ dâng lên, trong đầu hiện lên khuôn mặt lạnh lùng của Phương Mộc Tĩnh, Hàn Đông Đường nhin không được, ngón tay run lên, hấn vợ áo vest, nói:

"Đặt vé máy bay đến đó."

Tần Liên kinh sợ, vội nói:

"Tổng giám đốc, khu vực đó đang có bệnh."

Rất nguy hiểm.

Đi tới đó là lấy mạng ra đùa đấy...

Hàn Đông Đường quét ánh mắt lạnh lẽo sang, giọng nói như chứa máu tươi:

"Cậu không nghe thấy?"

Tần Liên hoảng sợ, vội đi đặt vé.

Hu hu, đáng sợ a.

....

Còn nhiều người chưa vào, bị cảnh sát đem vào phòng cách li, tiến hành thẩm vấn.

Viên cảnh sát mặt mày nghiêm túc, cầm tập ghi chép, trầm giọng hỏi:

"Tại sao các người lại ở đây?"

Người bị hỏi co rụt người lại, sợ hãi không thôi, hồi lâu vẫn không trả lời. Viên cảnh sát cau mày, gõ cây viết lên bàn, uy áp tuôn ra, dọa người đó run lên cầm cập.

Cây viết phát ra âm thanh 'cộp cộp' lại khiến người đó giật mình, sau đó nghĩ mình trốn không thoát, đành cắn răng nói:

"Chúng tôi không có nhà."

Đúng vậy, bọn họ không có nhà. Bọn họ đều là những người thiếu nợ, chạy nợ trốn đi, rời khỏi quê hương của mình, lại lưu lạc sống ở nơi này, một nơi không ai biết đến, nhưng không ngờ...

"Cậu không biết nơi đây là khu cấm?"

Thanh niên cuống lên, đỏ mắt:

"Có một nơi để ở là tốt rồi, chúng tôi sao còn quan tâm đến chuyện đó chứ? Chúng tôi không có việc làm, không có tiền để sinh sống, các người làm sao mà hiểu được."

Giọng nói cậu ta mang đậm vẻ uất ức. Cùng là người, nhưng lại có khác biệt lớn như thế.

Viên cảnh sát cau mày, không tiếp tục hỏi vấn đề này, liền chuyển sang virus C13.

"Lần phát hiện người chết đầu tiên là khi nào?"

"Tầm vài tháng trước." Thanh niên nói.

"Tại sao các người không báo cảnh sát?" Viên cảnh sát có chút tức giận.

"Chúng tôi tưởng người đó là bệnh chết, báo cảnh sát làm gì?"

Hướng chi, nếu báo rồi sẽ bị bắt đi nơi khác ở, chúng tôi không biết đi đâu cả."

Nghe những lời đó, đáy lòng viên cảnh sát run lên.

Hắn sao có thể nói như vậy?

Nếu không có nơi ở, địa phương sẽ cung cấp cho bọn họ. Nhưng chỉ vì những suy nghĩ lệch lạc kia của bọn họ, mà biết bao người phải chết, mà nếu không cẩn thận, virus sẽ lan tràn khắp đất nước này.

Kinh phí không đủ, làm gì có nhiều vacxin như vậy?

Viên cảnh sát tức giận không thôi.

"Cậu có biết, nếu virus lan đi, sẽ có vô số người chết không?"

Thanh niên lơ đãng đáp:

"Chuyện đó không liên quan đến tôi."

Bọn họ không có người thân, người chết cũng không phải người nhà bọn họ, họ không quản, họ chỉ cần mình có thể sống, có nơi ăn nơi ở, nhưng họ không biết, chính họ nếu nhiễm virus thì cũng không sống được bao lâu.

Bất quá, cùng lắm là chết thôi, sống chui sống nhủi như vậy cũng rất mệt.

Viên cảnh sát đỏ mắt nhưng không thể làm gì hắn ta, hỏi thêm vài câu sau đó đưa người trở về.

Con người, nhiều khi chính là như vậy. Chỉ quan tâm đến lợi ích của mình, làm lơ thế giới ngoài kia mà không biết rằng, có một ngày, sự vô tâm ích kỷ của bản thân sẽ trở thành một thứ vũ khí trong lúc vô tình đẩy mình đến bờ vực thẳm, không thể quay đầu, cuối cùng là chết đi trong ân hận.

Virus C13, bác sĩ đang chiến đấu với nó, mạng có thể giữ hay không, đó là may mắn của họ. Không ai dám chắc chắn điều gì, chỉ là tình hình hiện tại đã hòa hoãn hơn không ít.

Cho mình xin chút vote đi, một chút thôi nếu các bạn cảm thấy truyện khá hay, sẽ không tốn nhiều thời gian đâu 😊🙏 nha nha~~~

-----oOo-----

Chương 43

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cuộc phẫu thuật kéo dài đến khuya mọi người mới được nghỉ ngơi. Xung quanh tối om, cây cối kêu lao xao trong gió, từng làn gió lạnh lẽo thổi qua, mang theo vẻ xác xơ tiêu điều cho nơi này.

Virus quét qua, mọi người như đang đặt chân trên ranh giới sinh tử, lệch một chút, có thể là sinh, cũng có thể là tử.

Phương Mộc Tĩnh lấy trong vali một bộ đồ, thay ra.

Cô ra bàn, ngồi xuống, vợ lấy ấm trà rót một ly ừng ực uống.

Cố Vạn Tinh ngồi bên cạnh nhìn cô:

"Có người chết không?"

Cô trầm mặc, lát sau mới gật đầu:

"Có."

Có người chết là chuyện không tránh khỏi. Người chết có cả bà cụ hôm nay cô đưa về. Bà cụ đã già, lại nhiễm virus, khả năng sống là không cao, cô đã đoán trước được, nhưng khi nhìn thấy bà lão hô hấp yếu dần, trong tay cô vẫn còn cầm dao phẫu thuật, nhưng chỉ có thể nhìn sinh mạng của bà lão từ từ hao mòn, cuối cùng là dừng hẳn.

Cuộc đời con người, cả đời vất vả, cuối cùng cũng không có một cái chết trọn vẹn.

Những người được cứu sống đã được chuyển về bệnh viện, nằm trong phòng hồi sức, qua được cơn nguy kịch.

"Em không sao chứ?" Cố Vạn Tinh hỏi, không phải là việc có người chết, mà là vì tình trạng sức khỏe của cô.

Cô bật cười, xoa ly nước:

"Em có thể có việc gì chứ."

Cố Vạn Tinh nhìn cô, lát sau mới gật đầu, đứng dậy rời đi.

Cô uống thêm một ly trà, rồi cũng đứng dậy. Định tiến vào phòng ngủ thì một cơn váng đầu ập tới. Phương Mộc Tĩnh đưa tay vội nắm mép bàn, đôi mắt theo bản năng nhắm chặt lại, huyết sắc trên mặt nhanh chóng rút đi, tái nhợt, mồ hôi lạnh cũng thấm ra, ướt cả vùng

trán.

Khoảng 5 phút sau cô mới trở lại bình thường, hít sâu một hơi, bàn tay chậm rãi buông mép bàn ra, lòng bàn tay cũng ướt đẫm mồ hôi. Đầu dường như còn vang lên âm thanh 'oong oong'.

Cô ngẩn người, sau đó cười khổ.

.....

Sáng hôm sau, mọi người đều thức dậy rất sớm. Cơ hồ mọi người chỉ ngủ khoảng 5 đến 6 tiếng.

Phương Mộc Tĩnh nhìn đồng hồ, 3 giờ sáng.

Bác sĩ nhanh chóng chuyển bệnh nhân vào phòng phẫu thuật.

Lần phẫu thuật trước, bọn họ đều chọn những người lớn tuổi, thời gian nhiễm bệnh lâu hơn người khác để tránh xảy ra tình trạng xấu, nên lần này, đa phần là những người trẻ tuổi hơn, thời gian nhiễm bệnh ít hơn nên phẫu thuật không có người tử vong.

Sau khi ca cuối cùng hoàn thành thì đã gần 8 giờ sáng, mặt ai cũng thắm vẻ mệt mỏi, nhưng ánh mắt ai cũng hiện lên sự vui vẻ nhẹ nhõm.

Không sao rồi.

Bọn họ thành công rồi, không để ai khác nhiễm bệnh.

Xe cấp cứu đã đến đưa những bệnh nhân đó về bệnh viện chăm sóc.

Phương Mộc Tĩnh sắc mặt hơi tái dựa vào một cái cây, hơi nhắm mắt, có người đi lại, nói với cô:

"Bác sĩ Phương, có người muốn gặp cô."

Cô mở mắt, hơi nhướn mày, gật đầu nói cảm ơn sau đó đi ra.

Người đàn ông nhìn cô gái đang tiến lại. Trên người cô đang mặc đồ phẫu thuật, trên đó còn dính máu, sắc mặt nghiêm túc lãnh đạm.

Hắn chưa từng thấy dáng vẻ này của cô.

Lạnh nhạt xa cách, lại có vẻ tự tin kiêu ngạo.

Cô gái dừng bước, nhìn người đàn ông trước mắt, khuôn mặt vẫn lãnh đạm lạnh lùng:

Cô lên tiếng:

"Hàn tổng tìm tôi?"

Hàn Đông Đường nhìn cô, lát sau trầm giọng:

"Sao em lại ở đây?"

Cô hơi nhếch môi, giọng điệu không nghe ra cảm xúc:

"Sao tôi lại không thể ở đây?"

Hàn Đông Đường nhú mày, lộ vẻ không vui:

"Chỗ này đang có virus."

Khi nghe nói cô ở đây, tròi mới biết hấn đã lo như thế nào.

Cô bật cười, không cảm xúc nhìn hấn:

"Tôi là bác sĩ, nơi đây đang có virus nguy hiểm, tôi ở đây thì có vấn đề gì. Vả lại, tôi ở đây thì liên quan gì đến anh, hay nói cách khác, anh có tư cách gì mà quản tôi?"

Tùng chữ của cô như mảnh băng lạnh lẽo, lại sắc bén đâm vào lòng hấn.

Hấn mím môi, lồng ngực không ngừng nhói lên.

Hấn sai rồi, hấn thật sự sai rồi!

Lúc đó hấn không nên như vậy, không nên để cô chịu thương tổn lớn như vậy. Hấn rõ ràng biết rõ quá khứ của cô, từng nói rằng quá khứ đó sẽ không lặp lại lần nữa, nhưng hấn lại không làm được.

Hấn hối hận rồi.

"Tiểu Tĩnh..."

Giọng nói hấn mềm xuống, lộ ra sự cam chịu. Cô cắt ngang:

"Hàn tổng, nơi này đang có virus, anh không nên ở đây."

Cô ra hiệu cho cảnh sát mặc đồ bảo hộ tiến tới:

"Đừng để người khác lại gần khu vực này, nơi này đang có virus."

Cảnh sát ngỡ ngàng, thuộc khử trùng đã xịt không biết bao nhiêu lần, những thứ có khả năng nhiễm virus cũng đã bị tiêu hủy, bệnh nhân được cứu, virus đâu ra.

Nhưng mà vị bác sĩ xinh đẹp này đã mở lời, cảnh sát liền tiến lên ngăn người lại.

"Mời ngài rời khỏi khu vực này."

Tần Liên tiến lên, Hàn Đông Đường cũng giương ánh mắt lạnh lẽo, quanh thân vương vít luồn áp suất thấp khiến cảnh sát ngần ngại.

Cô nhú mày, còn chưa kịp nói tiếp thì một trận ho ập tới.

"Khụ...khụ...khụ..."

Cô nhăn mặt, cổ họng dâng lên một cơn đau rát, cả người gập xuống.

Phương Mộc Tĩnh ngẩng đầu lên, bàn tay đỏ màu máu, khoe miệng cũng vương lại vết máu đỏ tươi.

Con người Hàn Đông Đường co lại, sợ hãi tiến lên, lại bị cảnh sát ngăn lại, hấn tức giận, như con dã thú bị xổng chuồng, lạnh lẽo quát lớn:

"Cút!"

Cảnh sát kinh hãi, vội lui lại.

Khí tràng người đàn ông này quá lớn.

Phượng Mộc Tĩnh nhìn hấn, nhưng chỉ thấy tàn ảnh mờ ảo, thân thể ảo đảo ngã về phía sau.

Hàn Đông Đường hoảng hốt, định đưa tay đỡ cô thì thân thể cô rơi vào vòng ôm của người khác.

Hấn tức giận lại lo lắng, đưa mắt nhìn lên.

"Tôi đã từng nói đừng để tôi thấy cậu xuất hiện bên cạnh Tiểu Tĩnh nữa."

Cố Vạn Tinh lạnh giọng, ánh mắt nhìn hấn như nhìn kẻ thù.

"Cố Vạn Tinh!" Hấn gầm lên, đôi mắt đỏ ngầu.

"Đưa Hàn tổng ra ngoài."

Cố Vạn Tinh nói, sau đó bế bổng cô lên, đi vào trong, để lại Hàn Đông Đường trơ mắt đứng nhìn.

"Chuẩn bị phòng phẫu thuật." Anh lạnh giọng, khuôn mặt điển trai đầy vẻ giận dữ.

Cô nằm trong ngực anh, mỉm cười yếu ớt:

"Anh ôm em, Sơ Ái thấy sẽ ghen đấy."

Cố Vạn Tinh liếc cô, tức giận quát:

"Em câm miệng! Em nói mình không sao, đây là không sao của em à?! Đây là trách nhiệm của em đối với sức khỏe của mình sao?!"

Cô rụt đầu, đôi mắt mờ mịt:

"VẬY...KHỤ... phải nhờ Viện trưởng Cố rồi..."

Nói xong cô ngất đi, đôi môi khô nứt mím lại, lộ ra sự yếu ớt không giống như vừa rồi.

Cố Vạn Tinh hoảng hồn, vội bế cô nhanh đi vào phòng phẫu thuật đã chuẩn bị sẵn.

-----oOo-----

Chương 44

Nguồn: EbookTruyen.Net

Y tá bác sĩ vội vội vàng vàng chuẩn bị phòng phẫu thuật, Phương Mộc Tĩnh đã sớm ngất đi nhanh chóng chuyển vào phòng phẫu thuật.

Đèn sáng lên, cô gái luôn mang theo sứ mạng bên người bây giờ lại giao phó tính mạng mình cho người khác.

Cuộc phẫu thuật của Phương Mộc Tĩnh đang trải qua vô cùng thuận lợi thì...

Tít...

"Viện trưởng, tim bệnh nhân ngừng đập rồi."

Y tá nhìn đường thẳng trên điện tâm đồ, hoảng hốt kêu lên.

Cố Vạn Tinh cũng nghe thấy, hơi sửng người sau đó vội nói, giọng nói thanh lãnh nghiêm túc.

"Tiến hành kích điện tim!"

"Kích điện lần 1, 1... 2... 3... kích!"

Thân thể cô nẩy lên, đường thẳng trên điện tâm đồ vẫn không đổi.

Đúng vậy, động tâm rồi, phải làm thế nào đây?

Hàn Đông Đường, không được phản bội em đâu đấy.

"Kích điện lần 2, 1...2...3...kích!"

Hàn Đông Đường, em yêu anh.

Đông Đường, đừng bỏ em lại, em chỉ còn mỗi anh...

Đông Đường...

Vẫn không đổi, tiếng tít kia vẫn như ma âm, đâm vào đáy lòng anh.

Phương Mộc Tĩnh...

Cố Vạn Tinh hít sâu, cảm thấy đáy lòng đang run lên từng đợt.

"Kích điện lần 3, 1...2...3...kích!"

Hàn Đông Đường, anh thất hứa rồi.

Anh làm em khóc, anh chẳng còn cạnh em nữa rồi.

Lời hứa, có thể tin không?

Cứu nhiều người như vậy, nhưng em chẳng cứu nổi trái tim của mình.

Em mệt rồi, buông tay có được không?

Điện tâm đồ vẫn là một đường thẳng, sắc mặt Cố Vạn Tinh hoàn toàn biến đổi, sợ hãi, không thể tin, đau đến xé lòng.

Tiểu Tĩnh...

Phượng Mộc Tĩnh nhắm mắt, tâm trí không còn ổn định nữa.

Cô dường như gặp lại mẹ, mẹ nói cô hãy trở về, đừng để hối hận.

Mẹ nói, cô hãy ôm lấy thứ thuộc về mình, đừng để nó vuột đi.

Mẹ ôm cô, xoa đầu cô, ánh mắt dịu dàng như ngày cô còn nhỏ, đầy tình thương ấm áp mà cô mong chờ đã lâu.

Mẹ ơi...

Mẹ không muốn con đi sao? Không cho con tìm mẹ sao?

Nhưng mà, con biết làm gì đây?

Cô cảm thấy đôi mắt ươn ướt, mẹ cô dần mờ đi, cuối cùng tan trong ánh sáng rực rỡ.

Mẹ ơi!

Mẹ cũng không cần con sao?

Cô ngẩn người, sau đó cúi đầu...

Cố Vạn Tinh nhìn đường thẳng đó chạy mãi, không nhấp nhô chút nào, khiến đầu óc anh quay cuồng, bàn tay mướt mồ hôi, đôi mắt chứa đầy tự tin dần mất đi ánh sáng.

Không gian yên tĩnh, tất cả y tá bác sĩ đều cứng đờ người.

Trưởng khoa Phương...

Đột nhiên, y tá bên cạnh liên tục nhìn điện tâm đồ, đường thẳng chậm rãi biến dạng, tạo thành những đường cong nhấp nhô.

"A! Đập lại rồi, Viện trưởng tim đập lại rồi."

Cố Vạn Tinh đang chết sững ngẩng đầu thật nhanh, nhịp tim cô đã đập trở lại.

Cánh tay anh run lên, khóe mắt đỏ lên, anh thì thào gì đó không rõ.

Anh thở phào, sau khẩu trang, khóe miệng chậm rãi cong lên.

Con nhóc này...

Trời mới biết, vừa rồi cô đã dọa anh như thế nào.

Phẫu thuật thành công, cô được chuyển về bệnh viện tỉnh C.

Cố Vạn Tinh nhìn cô gái nhắm nghiền mắt nằm trên băng ca, thăm thẳm nghiền răng.

Đợi tỉnh dậy sẽ xử lí một lượt!

.....

Nói là đợi liền đợi một mạch đến hai ngày sau mà cô gái vẫn chưa

tĩnh lại.

Chuyến đi kéo dài hơn dự kiến của anh vì tình trạng đột xuất của Phương Mộc Tĩnh. Cố Vạn Tinh ngồi trên ghế đá trước cửa bệnh viện nghe điện thoại.

"Mọi chuyện cậu cứ sắp xếp như vậy đi."

[Vâng, thưa Viện trưởng.]

Vừa cúp điện thoại thì một cuộc gọi khác liền tới.

[Cố Vạn Tinh, anh mau lên đi, Tiểu Tĩnh tỉnh rồi.]

Anh đứng bật dậy, chạy lên.

"Ừ, tôi biết rồi."

Trước cửa phòng có sắp xếp người trông coi. Vì lúc trước anh thấy Hàn Đông Đường bên cạnh Phương Mộc Tĩnh nên phòng ngừa hẳn ta tới đây.

Tên đó chả có gì tốt lành!

Trong phòng bệnh có bác sĩ đang đứng kiểm tra.

"Tình trạng của bác sĩ Phương đã tốt hơn rồi, chỉ cần tịnh dưỡng vài ngày sẽ bình phục."

Vị bác sĩ nói xong liền đi, thấy Cố Vạn Tinh liền gật đầu chào một tiếng sau đó ra ngoài đóng cửa.

"Tiểu Tĩnh, cô có muốn uống chút nước không?" Sơ Ái hỏi cô.

Cô gật đầu, có chút khát.

Hôm qua cô ấy và Cố Vạn Tinh nói chuyện điện thoại, anh nhắc đến tình trạng của Phương Mộc Tĩnh, cô ấy liền lo lắng hỏi thăm cô, sau đó nói mình sẽ đến đây chăm sóc cô, Cố Vạn Tinh cũng không biết nói gì, cô nhóc kia nói là làm.

Nhưng mà cũng tốt, dù sao anh cũng rất nhớ cô.

Cô cầm ly nước, chậm rãi uống, ánh mắt cụp xuống không nhìn anh, lộ ra chút sợ sệt.

"Sao vậy? Sao không nói gì?"

Cố Vạn Tinh hỏi, giọng nói thập phần lạnh nhạt, như đang chuẩn bị hỏi tội.

Cô siết chặt ly nước, liếm môi, nói:

"Em...có thể giữ im lặng không?"

"Phương Mộc Tĩnh!" Cố Vạn Tinh quát lên, ánh mắt như dao đâm về phía cô, mang theo lửa nóng hừng hực.

Cô rụt người về, ngược lên nhìn anh, sau đó liền cúi xuống, lộ ra 7 phần ngoan ngoãn, 3 phần sợ hãi.

"Dù sao...cũng không sao rồi." Cô yếu ớt nói.

Cô là bệnh nhân nha, dữ như vậy làm gì.

Cố Vạn Tinh tức đến bật cười, từ trên cao nhìn xuống, như muốn khoét trên người cô một cái lỗ:

"Không sao? Em nói hay nhỉ? Nếu không phải phát hiện sớm, bây giờ không phải em đang nằm trên giường bệnh mà là anh đang chuẩn bị quan tài cho em đấy!"

Sơ Ái nghe anh quát đến mình cũng sợ, vội kéo tay anh, nhỏ giọng khuyên nhủ:

"Anh đừng lớn tiếng quá, Tiểu Tĩnh vừa tỉnh dậy, còn rất yếu, lỡ dọa cô ấy thì sao?"

Lửa giận xẹp xuống, nhưng không phải tan hoàn toàn, anh lạnh lùng hừ một tiếng, lườm cô:

"Chết còn không sợ, lại sợ anh quát à?"

Cô thấy tình hình bứt căng thẳng, liền ngồi thẳng lưng, giọng nói nghiêm cẩn:

"Viện trưởng Cố, lần này cảm ơn anh."

Sau đó còn nghiêm túc cúi đầu sâu xuống bày tỏ sự chân thành.

Cố Vạn Tinh nhìn đến khóe môi giật giật, không để ý đến cô nữa.

Cô quay sang Sơ Ái, cười một cái, cô ấy cũng nhìn cô, thăm le lưỡi.

"Em cứ nằm ở đây đi, hai hôm nữa chúng ta trở về." Cố Vạn Tinh nói, âm thanh đã xuất hiện sự ấm áp trở lại.

Cô gật đầu, cộng thêm khuôn mặt hơi tái, lộ ra vẻ ngoan ngoãn yếu ớt.

Cố Vạn Tinh hết cách, thờ dài ra ngoài.

Sơ Ái nhìn anh đi, sau đó tiến lại gần cô, nói:

"Quan hệ hai người tốt thật đấy."

Cô ấy chưa từng thấy Cố Vạn Tinh tức giận như vậy bao giờ, cô ấy nghĩ một người như anh, chắc phải đối với người thân của mình mới lộ ra vẻ mặt như thế.

Cô nhìn cô ấy, ý cười gian manh lan tràn trong đáy mắt.

"Cô ghen à?"

Sơ Ái đỏ mặt, đánh vào tay cô:

"Cô nói bậy bạ gì đó."

Cô bật cười không nói.

Sơ Ái mắt tự nhiên liếc trộm cô, sau đó dờn chủ đề.

"Tôi chưa từng yêu đương nên không biết nên làm thế nào, hay cô

kể về mối tình đầu của cô cho tôi nghe đi."

Phương Mộc Tĩnh hơi cau mày, như đang cố nhớ.

Cô và Lý Hiển Chi bắt đầu quen nhau lúc cô học đại học năm 2. Lý Hiển Chi lúc đó cũng có chút danh tiếng trong trường, khuôn mặt của hắn ta cũng không phải tệ, còn có thể nói là khá đẹp.

Hai người yêu nhau hết 4 năm đại học, rồi tới khi cô chính thức trở thành bác sĩ.

Hai bên gia đình vốn đã sắp định chuyện đính hôn cho hai người thì hắn ta đột nhiên nói hắn ta sẽ đính hôn cùng người khác, hắn ta muốn chia tay với cô.

Lúc đó cô không khóc cũng không nháo, chỉ lẳng lặng nhìn hắn, hỏi lí do. Hắn ta nói cô dù làm bác sĩ nhưng tiền lương lại ít, nói sẽ làm mất mặt hắn ta.

Lý do buồn cười đó của hắn trở thành lý do hai người chia tay. Tình cảm mấy năm cuối cùng trở thành mây bay.

Sơ Ái nghe đến nhập tâm, sau đó là ngõ ngàng, cuối cùng tức giận mắng:

"Tên tra nam đó nói cô ít tiền à? Tiền một ca phẫu thuật của cô bây giờ muốn ngăn cũng ngăn không được. Tiểu Tĩnh à, sau này cô gặp hắn, cô đừng tránh mặt, cô cứ dùng tiền mà cô kiếm được đập vào mặt hắn!"

Sơ Ái hùng hùng hổ hổ nói, còn giơ nắm đấm lên, chọc cô bật cười.

Sơ Ái thấy cô cười cũng nở nụ cười, cười đến vui vẻ.

Cô ấy phát hiện, cô ấy lại tìm được một người bạn rồi.

-----oOo-----

Chương 45

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai ngày sau, 3 người xuất phát về thành phố.
Về đến sân bay, cô định chuẩn đi thì cổ áo bị kéo lại, giọng nói lạnh lùng vang lên:

"Đi đâu?"

Cô chớp mắt, kéo miệng, nở nụ cười gượng gạo:

"Về...nhà."

Cố Vạn Tinh một tay lôi cô, một tay nắm tay Sơ Ái, nói:

"Về cái gì mà về! Đến bệnh viện làm thủ tục nhập viện cho anh."

Cô nhăn mặt, vội tránh đi, cầu xin:

"Viện trưởng à, em đã khỏi rồi mà."

Anh liếc cô, nhẹ giọng hừ lạnh:

"Anh tin em cái quỷ! Đi."

Bị nhiễm virus mà còn dám mạnh miệng nói mình khỏe chỉ sau 4 ngày? Cô là tiên sao?

Vất vả lắm mới kéo cô từ cõi chết về, vậy mà con nhóc này lại bắt đầu chẳng biết quý trọng sức khỏe rồi.

Cố Vạn Tinh bị cô chọc tức tới bốc khói.

Sức khỏe người khác thì chăm sóc chu đáo, tới lượt mình thì bỏ bê chẳng xem trọng.

Cô bị cưỡng ép về bệnh viện, vậy là mọi người lại chứng kiến cảnh tượng Trưởng khoa Phương dưới ánh mắt giám sát như tia X-quang của Viện trưởng, chậm chạp làm thủ tục nhập viện.

Bọn họ đều biết cô vừa từ khu dịch trở về, trước đó lại có thông tin mơ hồ là cô nhiễm virus, nhưng được cấp cứu kịp thời.

Virus C13 đấy! Cũng may là khu vực nhỏ, nếu bùng phát ở đô thị hay thành phố lớn là bây giờ cả nước đều phải cách li rồi, mọi người nghĩ tới cảnh bệnh viện đầy xác chết, phố xá hoang tàn...

Ai nấy đều rùng mình.

Trưởng khoa là nhân tài, cũng may ông trời còn thương cô ấy.

Sắc mặt cô mặc dù không tốt lắm, nhưng cũng không đến nỗi tệ.

Nhiễm virus mà có thể hồi phục nhanh như thế, thể chất của cô cũng tốt hơn người thường rất nhiều rồi.

Còn một việc khác là...

Viện trưởng Cố yêu đương!

Tin tức này trở thành một con sóng dồn dập tấn công vào các bác sĩ, y tá còn độc thân ở bệnh viện.

Bác sĩ Cố có chủ rồi...

Lúc đó, có bác sĩ đi ngang, vô tình thấy Cố Vạn Tinh đứng bên cạnh một cô gái, nói gì đó, sau đó bật cười giơ tay xoa đầu cô ấy, vẻ mặt cương chiều yêu thương vạn phần.

Người đó nhanh chóng chụp ảnh lại, gửi vào group bệnh viện, sau đó là...một trận khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Viện trưởng Cố là con trai độc nhất, chuyện này ai ai cũng biết, nhà cũng không có em gái hay chị gái. Anh ấy là hình mẫu lí tưởng trong lòng các cô gái, bây giờ anh ấy có chủ rồi, nội tâm biểu thị vô cùng đau lòng.

Nam thần có chủ, bọn họ lại ế.

....

Lần này cô về, vừa vặn với một sự kiện lớn của bệnh viện.

Viện phó đương nhiệm của bệnh viện tháng sau là hết nhiệm kỳ, nên bệnh viện tiến hành chọn ra Viện phó cho nhiệm kỳ mới.

Viện phó hay Viện trưởng bệnh viện Thân Ái đều thực hiện một nhiệm kỳ 4 năm, qua nhiệm kỳ đó, các thành viên cốt cán trong bệnh viện tiến hành bầu chọn Viện trưởng và Viện phó cho nhiệm kỳ mới.

Cố Vạn Tinh đã làm sắp hết nhiệm kỳ đầu, vị Viện phó này cũng đã làm 2 nhiệm kỳ, năm nay ông ấy đã lớn tuổi, muốn về chung sống bên cạnh con cháu, nên danh sách năm nay không có tên ông ấy.

Năm ngày sau, cuộc bỏ phiếu bắt đầu.

Mọi người tập trung vào phòng họp, trên tay ai cũng cầm một phiếu chọn, trên đó có danh sách tất cả người được chọn.

Thời gian bầu chọn là nửa tiếng, phòng họp yên lặng, mọi người âm thầm nhìn nhau, những người có tên không được góp mặt, trong đó có cả Phương Mộc Tĩnh.

Nửa tiếng trôi qua, ai cũng buông viết xuống, trợ lí của Cố Vạn Tinh thu phiếu lại, mọi người lục tục ra khỏi phòng.

Kết quả ngày hôm sau mới có.

Phương Mộc Tĩnh nằm trên giường bệnh, vẻ mặt yên tĩnh nhìn ra

phía cửa sổ, ánh mắt như chứa cả vùng sáng ngoài kia, lại như ám
trầm thiếu đi màu sắc, mờ lung mờ hồ.

Cửa phòng mở ra, Cố Vạn Tinh một thân áo blouse trắng tinh bước
vào.

Cô nhìn anh, lát sau mở miệng, giọng nói chậm rãi rõ ràng:

"Em muốn xuất ngoại."

Cố Vạn Tinh sửng ngờ, sau đó nhếch môi, âm thanh dịu nhẹ:

"Đợi kết quả bầu chọn đã."

Cô trầm mặc, không nói tiếp, chỉ là ánh mắt hơi ám sắc.

-----oOo-----

Chương 46

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hôm sau, kết quả được đưa ra, bảng phiếu chọn cũng được chiếu lên màn hình lớn khắp bệnh viện.

Có người không nhận được phiếu nào, người cao nhất cũng là Viện phó nhiệm kỳ tiếp theo, cao hơn người đứng thứ hai hai phiếu.

Khi cái tên được đưa ra, không ai trong phòng họp cảm thấy bất ngờ, dường như, kết quả mà họ nghĩ chính là như vậy.

Phương Mộc Tĩnh.

Viện phó nhiệm kỳ mới chính là cô.

Cô tài giỏi, xinh đẹp, lại biết đối nhân xử thế, được chọn là chuyện không quá bất ngờ.

Khi cô biết tin cũng hơi đơ người, sau đó nhếch môi cười khổ.

Ngay sau khi kết quả được đưa ra, nó nhanh chóng được phát lên tất cả phương tiện truyền thông của bệnh viện.

Mọi người kinh hỉ, không có ghen tỵ, ai nấy cũng vui vẻ bàn tán:

"Ồ, Trưởng khoa Phương thăng chức rồi."

"Đóa hoa của bệnh viện lại tươi hơn rồi."

"Phải bảo cô ấy khao một bữa..."

"Đúng vậy...đúng vậy..."

Buổi chiều ngay sau đó, bệnh viện tổ chức một buổi họp cho toàn thể y tá bác sĩ cả bệnh viện.

Nội dung chính là để vị Viện phó tiền nhiệm trao lại nhiệm vụ và trách nhiệm của mình cho người mới.

Viện phó tiền nhiệm không già lắm, ông ấy đọc một bài phát biểu sau đó cảm thán nói:

"Trưởng khoa Phương làm Viện phó nhiệm kỳ mới tôi rất vui, cũng rất an tâm, sau này, trông chờ vào cô rồi."

Phương Mộc Tĩnh đứng bên cạnh, một thân trang phục đơn giản nhưng lại nghiêm túc, cảm ơn vị Viện phó đó, sau đó phát biểu cảm nghĩ và hứa hẹn với bệnh viện.

Toàn bộ cuộc họp diễn ra khoảng 1 tiếng, chủ yếu là để mọi người

biết mặt Viện phó tiếp theo.
Cũng như là một buổi tiệc xã giao nho nhỏ.

.....

Ngoài cổng bệnh viện, một chiếc xe màu đen ẩn trong bóng tối.
"Tổng giám đốc, bên cạnh Phương tiểu thư luôn có vệ sĩ, lúc trong phòng bệnh cũng có người canh giữ nên không thể tiếp cận được."
Hàn Đông Đường trầm mặc, hắn biết những người đó là Cố Vạn Tinh phái tới, phòng ngừa hắn đến tìm cô.

"Cô ấy thế nào rồi?"

Tần Liên nói:

"Phương tiểu thư đã khỏe hơn nhiều rồi."

Hắn gật đầu, đôi mắt hiện lên sự yên tâm:

"Khỏe là tốt rồi, đi thôi."

Tần Liên hơi bất ngờ, sau đó gật đầu:

"...Vâng."

Chiếc xe lặng lẽ vụt đi, chỉ để lại làn khói mờ, thân ảnh đen tuyền cũng lặng lẽ biến mất trong màn đêm.

Hắn không biết, lần này không gặp mặt là sẽ không biết đến bao giờ mới gặp lại được cô gái ấy.

Đôi khi, lỡ một lần chính là cả đời.

.....

Cố Vạn Tinh đưa cô về, trong xe bật một bài hát nhẹ nhàng.

"Định đi nữa không?" Anh hỏi cô.

Cô quay đầu nhìn ra cửa xe, ánh đèn chiếu vào mắt cô, nhưng không xua được sương mù nơi đáy mắt:

"Đi."

Cố Vạn Tinh nói:

"Em vừa nhận chức Viện phó."

Cô mỉm cười, khẽ lắc đầu:

"Những việc cần Viện phó làm, em nhất định sẽ làm, làm thật tốt."

Cố Vạn Tinh nhìn cô, giọng nói ấm áp dịu dàng, nhưng không khó nghe ra sự lo lắng:

"Vì hắn, có đáng không?"

Cô nhìn anh, chậm rãi nói:

"Đáng. Nếu không thể quên, cũng xem như cho bản thân một cơ hội."

Cô cố quên, nhưng nhớ một người thì dễ, quên đi lại rất khó, cô luôn

nhủ với bản thân quên đi người đàn ông đó, quên hết những vui buồn khi ở bên hắn, nhưng khi nhắm mắt lại, những ký ức đó cứ ùa về, nhiều đến nỗi mỗi khi nhớ, gối lại ướt đẫm.

Cô không biết từ khi nào, mà người đàn ông đó đã trở nên quan trọng với cô như vậy, mất đi hắn, cô cũng như mất đi chỗ dựa cuối cùng cho mình.

Cố Vạn Tinh trầm mặc, cô cũng không nói nữa, quay mặt đi.

Hôm sau, bệnh viện mở cuộc họp.

Chủ yếu là để thông báo cho việc cô sẽ vắng mặt trong thời gian tới.

Thời gian dài nhất có lẽ là 2 năm, ngắn nhất là 1 năm.

Mọi người xôn xao, hỏi cô lí do.

Cô mỉm cười, chỉ nói có việc, nhưng lại chắc chắn rằng công việc có liên quan, cô nhất định sẽ giải quyết tốt.

Mọi người cũng không hỏi nữa, chỉ nói rằng cô mau trở lại, bọn họ đợi cô.

Cô gật đầu, tạm biệt bọn họ.

.....

Sân bay.

"Đi đường cẩn thận, đến nơi thì gọi cho anh." Cố Vạn Tinh dặn dò.

Cô bật cười, gật đầu.

Nhưng sau đó trái tim lại nhói lên, cúi đầu, che đi sự đau đớn nói đầy mắt.

Cô nhớ, cũng từng có người nói với cô như vậy.

Hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, mọi cảm xúc đều được che đi.

"Đến giờ rồi, em đi đây."

"Ừ."

"Tạm biệt, giúp em gửi lời chào đến Sơ Ái, khi nào kết hôn nhớ thông báo với em."

Anh bật cười, máng cô một tiếng, sau đó ôm lấy cô, ôn nhu nói:

"Được rồi, đi đi."

Cô kéo vali rời đi. Máy bay cất cánh, hình ảnh bên dưới nhỏ dần rồi bị từng tầng mây trắng che lại.

Người tôi yêu, tạm biệt.

Tạm biệt.

Hehe, đùa thôi, vẫn tiếp nha, mọi người nếu thấy hay thì nhớ vote cho Đình nha, yêu nhiều. 🥰 😊

-----oOo-----

Chương 47

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Cái gì? Xuất ngoại rồi?" Tiếng hét vang vọng khắp căn biệt thự, mang theo sự kinh hoàng.

"Tiểu Ái, em... bình tĩnh một chút." Cố Vạn Tinh bắt đầu dĩ lên tiếng, bàn tay khẽ xoa một bên tai.

Sơ Ái cau mày, giơ tay kéo anh, hỏi:

"Sao anh không nói với em?"

Cố Vạn Tinh mỉm cười:

"Nói với em làm gì? Em suốt ngày rúc người trong phòng thí nghiệm, anh muốn gặp em cũng khó. Tiểu Tĩnh nhờ anh gửi lời tạm biệt với em."

Sơ Ái ngồi xuống ghế, sụts sùi:

"Khó khăn lắm mới có một người bạn nói chuyện với em, bây giờ cô ấy cũng đi rồi."

"Còn có anh mà." Cố Vạn Tinh nói, âm thanh mang theo chút uỷ khuất.

Là anh thường xuyên làm lơ cô sao?

"Cô ấy đi đâu vậy?" Sơ Ái tò mò hỏi.

Cố Vạn Tinh trầm mặc:

"Australia."

Sơ Ái nhìn anh, đôi mắt lấp lánh, đề tài vụt chuyển.

"Vậy anh cũng đưa em đi chơi nha."

"Đi chơi?" Cố Vạn Tinh hỏi lại.

"Đúng vậy, đi công viên giải trí. Lúc trước anh tỏ tình em, còn nói sẽ yêu thương em, chiều chuộng em, bây giờ có rồi nên không nhớ nữa à?"

Lần trước, sau một hồi nghiên cứu những cuốn tiểu thuyết đó, cuối cùng Cố Vạn Tinh cũng quyết định thực hành.

Một nhà hàng, một bó hoa, một chiếc nhẫn, thêm cả ánh nến lung linh kỳ ảo, tỏ tình với Sơ Ái.

Cố Vạn Tinh nhớ rõ, lúc đó mình đã hồi hộp thế nào, dù sao đây

cũng là lần đầu tiên anh tỏ tình với một cô gái, lại còn là người con gái mình thích, không hồi hộp mới là lạ.

Lúc đó Sơ Ái cũng ngẩn người, sau đó bật cười, nói anh sao lại sến như vậy.

Cố Văn Tinh đờ người, lại nghe cô nói:

/Anh rất tốt.../

Lúc đó, tay Cố Văn Tinh chỉ toàn mồ hôi lạnh, theo như những gì anh đọc được trong tiểu thuyết, thì câu tiếp theo có khả năng sẽ là: nhưng mà em đã có người mình thích rồi hay em chỉ xem anh là anh trai...

Nhưng cô lại nói:

/anh cho em ăn, cho em ở, lại chăm sóc em rất tốt, bây giờ em mà từ chối thì cũng không tốt lắm. Thật ra, em...cũng thích anh./

/Vậy là...em đồng ý?/

Cô mỉm cười gật đầu, nhận lấy bó hoa, sau đó xòe tay ra.

Lúc đó, Cố Văn Tinh vẫn còn ngơ ngẩn, nhưng theo bản năng lại đeo nhẫn vào tay cô. Lúc định thần, thì mình đã có một cô bạn gái.

Cố Văn Tinh nghe cô nói, bật cười:

"Sao có thể không nhớ, đi thôi."

Sơ Ái cười hì hì, thay đồ, sau đó nắm tay anh lôi anh đi.

.....

Lúc Hàn Đông Đường biết được tin, đầu tiên là sững sờ, sau đó gấp gáp cho người đi điều tra.

Nhưng mà, Cố gia muốn giấu đi thông tin xuất cảnh của một người không khó, thông tin điều tra cũng không có gì, hoàn toàn không thấy tên của cô.

Hàn Đông Đường cảm thấy đáy lòng run lên từng đợt, cảm giác sợ hãi bắt đầu lan đi khắp tứ chi, tỏa ra cả cơ thể, lạnh lẽo lạng lạng vụt lên.

"Tiếp tục điều tra cho tôi." Giọng nói hần mơ hồ run rẩy, ẩn chứa lo sợ.

"Vâng."

"Tiểu Tĩnh..." Hần lẩm bẫm, cảm giác vụt mất này đang bức điên hần từng ngày, bọn họ vốn dĩ đã từng rất hạnh phúc, nhưng tại hần...tại hần đã phá vỡ mọi thứ, phá đi niềm tin của cô, phá đi tình yêu của bọn họ.

Hần muốn gặp cô...muốn xin lỗi cô...muốn nói cô hãy tha thứ cho

hắn...

Nhưng cô đã không còn cho hắn cơ hội nữa...

Rời đi...là đáp án của cô.

Cô gái đó, cuối cùng vẫn không quay đầu nhìn hắn một lần.

Giống như lần đó, hắn rời đi, cũng chẳng cho cô một ánh mắt cuối cùng.

-----oOo-----

Chương 48

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thời gian trôi đi rất nhanh, Hàn Đông Đường vẫn không tìm thấy cô, giống như dường như cô đã biến mất khỏi thế giới này.

Hắn từng ngày lo sợ, nhưng vẫn cho người tiếp tục tìm kiếm.

Cho dù lục tung cả thế giới cũng phải tìm được cô.

Hàn Đông Đường chưa bao giờ cảm thấy trống rỗng như vậy, hắn điên cuồng làm việc, không quản nghỉ ngơi, chỉ muốn bản thân không có thời gian để nhớ cô.

Nhưng mà chỉ cần một phút buông lỏng, từng hình ảnh bọn họ ở bên nhau, vui cười hạnh phúc, khoảnh khắc cô quay đi, cả khuôn mặt đầy nước mắt, khoảnh khắc cô lựa chọn buông bỏ mọi thứ lại hiện lên trong đầu hắn, tra tấn thần kinh hắn, khiến hắn đau đớn đến nghẹt thở.

Phải chăng, cảm giác của cô lúc đó cũng như vậy?

Đau đớn, cô quạnh.

Một năm trôi qua, nhiệm kỳ mới của Cố Vạn Tinh lại bắt đầu, trong lần bầu chọn Viện trưởng tiếp theo, phiếu bầu của anh lại cao nhất. Rồi thêm nửa năm nữa, sau đó cả bệnh viện đều nhận được thiệp mời và kẹo hỉ của Cố Vạn Tinh.

Ai nấy mặt vừa đau lòng, nhưng cũng rất vui vẻ chúc mừng anh.

"Hết cơ hội rồi, thật sự hết rồi."

"Viện trưởng Cố đã thoát khỏi hội người độc thân trong bệnh viện."

"Lần này lấy đi một người đàn ông hoàn mỹ, có phải không lâu sau đó, ông trời lại ban trả cho chúng ta một người khác không?"

.... bla bla

Mọi người xôn xao một trận, sau đó cũng quay về làm việc.

.....

Về đến nhà, khắp nơi đều mang theo sự hạnh phúc ấm áp khiến Cố Vạn Tinh mê luyến.

Sơ Ái trong nhà đi ra, thấy anh liền tiến lên:

"Về rồi à?"

Cố Vạn Tinh mỉm cười, hôn nhẹ lên môi cô:

"Ừ, ngày mai anh định sẽ đi Australia."

Sơ Ái chồm tới, hỏi:

"Đưa đồ cho Tiểu Tĩnh à?"

Anh gật đầu.

"Cho em đi với." Cô ấy xin xỏ, chớp chớp mắt nhìn anh.

Anh buồn cười:

"Em đi làm gì? Anh chỉ đi một ngày."

Sơ Ái rầu rĩ nói:

"Em rất nhớ cô ấy nha, bình thường chỉ nói chuyện qua điện thoại, chủ đề cũng rất hạn chế..."

Sơ Ái nói một lèo, ánh mắt lấp lánh nhìn anh.

"Em vẫn nên ở nhà đi, anh đi rất nhanh thôi."

Sơ Ái không chịu, làm nũng đòi đi cùng anh, nhưng anh kiên quyết từ chối, cuối cùng chỉ đành phồng má phụng phịu, ngòì một bên, cả khuôn mặt viết to mấy chữ 'em đang giận, mau đi!'

Cố Vạn Tinh nhìn bộ dáng của cô, cảm thấy đáng yêu không thôi, lập tức đê cô ra hôn một trận.

"Ngoan, ở nhà đợi anh."

Sơ Ái quay đầu:

"Anh nhớ để em cô đơn gối chiếc một mình trong nhà sao?"

Tủi thân, nhẫn nhục.

Đó là những chữ có thể hình dung ra cô khi nói câu này, tất nhiên, chỉ là vẻ bề ngoài.

Cố Vạn Tinh nở nụ cười, muốn bao nhiêu ái muội có bấy nhiêu ái muội, ý vị thâm sâu:

"Vậy nên, tối nay anh nhất định sẽ phục vụ em thật tốt."

Sơ Ái ngẩn người, sau đó như bừng tỉnh, đỏ mặt mắng anh:

"Sắc lang!"

Cố Vạn Tinh bật cười ha hả, cả căn nhà như bừng sức sống.

.....

Hôm sau, Cố Vạn Tinh ra sân bay sớm.

Lúc đi, Sơ Ái còn mè nheo với anh: "Không cho em đi thật sao?"

Anh bật cười, "Ngoan, ngủ tiếp đi."

Cô ấy hậm hực, "Nếu không phải biết tính anh và cô ấy, em còn sợ anh đi gặp cô nào bên ngoài đấy."

Anh nhíu mày, nghiêm túc chỉnh cô: "Bậy bạ! Nói gì thế."

Sơ Ái lè lưỡi, lập tức rúc vào chăn.

Cố Vạn Tinh vừa tức vừa buồn cười, chỉ có thể thở dài đi ra ngoài.
Cô vẫn cứ như một đứa trẻ vậy.

....

Australia.

Trên đường tấp nập người qua lại, cô gái một tay xách túi, một tay nghe điện thoại.

"Hả? Anh xuống sân bay rồi sao?" Giọng nói cô gái hơi cao, lộ ra sự kinh ngạc.

[Ừ.]

Cô gái vội vàng:

"Vậy anh đợi một chút, em đến ngay đây."

[Được.]

Phượng Mộc Tĩnh bắt taxi đến sân bay.

Trong sân bay, một bóng dáng cao lớn anh tuấn thu hút ánh nhìn, khiến không ít người ngoái đầu, các cô gái đứng đằng xa đỏ mặt thảo luận.

Một cô gái nhanh chóng chạy lại, thở hồng hộc, kinh ngạc không thôi:

"Sao...sao anh lại đến đây?"

Cố Vạn Tinh tháo kính râm xuống, mỉm cười:

"Ngạc nhiên không?"

Cô há hốc mồm, gật gật đầu, đôi mắt bừng sáng.

Anh bật cười:

"Ôm một cái nào." Kèm theo đó là hành động giang tay ra.

Cô cũng bật cười, ôm lấy anh, cô thật sự rất nhớ anh.

Mấy cô gái đỏ mặt xung quanh thấy hai người ôm nhau, tưởng là người yêu nên thất vọng bỏ đi.

Hoa đã có chủ hoa đã có chủ!

Haiz...

Cô dẫn anh về nhà trọ của mình. Cố Vạn Tinh nhìn căn nhà trước mặt, không lớn, nhưng vừa đủ cho một người ở.

Nội thất trang nhã, màu sắc thoải mái, rất hợp với tính cách của cô.

Cô châm một ấm trà, rót cho anh một ly, mình một ly, sau đó hỏi:

"Sao anh lại đến đây?"

Anh uống một hớp:

"Đến thăm em. Sao? Sống ở đây có tốt không?"

Cô xoa ly trà, khẽ gật đầu:

"Rất tốt."

Chỉ là nhiều lúc cảm thấy rất buồn chán.

"Sợ Ái không đến sao?" Cô tò mò hỏi, lấy tính cách của cô ấy không thể không đến chứ?

Cố Vạn Tinh mỉm cười, dịu dàng âm áp:

"Lúc anh đi, cô ấy vẫn chưa thức dậy."

Cô khẽ nhướn mày, sâu xa nhìn anh:

"Hai người..."

Cố Vạn Tinh chỉ cười, không đáp, cô cũng hiểu ý, nụ cười càng đậm.

Xem ra tiến triển rất tốt.

Cố Vạn Tinh đưa tay rút trong balo một tấm thiệp, sau đó là một túi kẹo hỉ.

Cô nhìn thấy, ánh mắt sững lại, chứa vẻ kinh ngạc và không thể tin.

"Hai người...kết hôn...sao?"

Đôi mắt Cố Vạn Tinh ngậm ý cười:

"Ừ."

Cô đứng dậy, lấp bắp:

"Sao...sao anh không nói với em?"

Nhìn vẻ khẩn trương của cô, anh buồn cười:

"Không phải đang nói sao?"

Cô liếm môi, run run nói:

"Không phải...không, aiz, không ngờ..."

Cô ngồi xuống, đè sự bất ngờ, mở thiệp ra.

"Đầu tháng sau?"

Nhanh như thế? Thời gian cũng khoảng 2 tuần nữa thôi.

"Ừ."

Cô thở dài, đột nhiên nhè giọng ra, giả bộ nói:

"Em sợ sau khi anh kết hôn sẽ không thương em nữa..."

Anh bật cười, xoa đầu cô:

"Sao có thể chứ."

Cô nhếch môi, lặng lẽ nói:

"Lúc trước, cứ nghĩ rằng mình sẽ kết hôn trước anh, nhưng không ngờ bây giờ tình thế đảo ngược."

Cố Vạn Tinh cau mày nhìn cô, xem ra là vẫn nhớ.

Đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng, nhưng anh vẫn không nói tiếng nào.

Nói xong, cô lắc đầu mạnh, khuôn mặt trở lại bình thường, nụ cười

chân thành chúc phúc:

"Dù sao cũng chúc mừng anh, khi hai người có con nhớ cho em làm mẹ nuôi đấy."

Cố Vạn Tinh dường như bị hai chữ 'có con' làm cho cứng đờ người, mãi lúc lâu sau mới gượng gạo cười một tiếng:

"Lo xa như vậy..."

Anh đổi chủ đề:

"Ở đây có ai theo đuổi em không?"

Với giá trị nhan sắc này của cô, không lẽ lại không?

Quả nhiên, Phương Mộc Tĩnh gật đầu, nhưng cô lại nói:

"Nhưng không có tâm trạng." Cũng không còn cảm giác lẩn dưng khí.

Niềm hi vọng vừa lóe lên của Cố Vạn Tinh lập tức bị dập tắt.

Anh thở dài, bỏ đi, cứ thuận theo tự nhiên vậy.

Hai người trò chuyện một lúc lâu, sau đó anh đứng dậy:

"Anh đi đây."

Cô nhú mào:

"Sao lại nhanh như vậy?"

Cố Vạn Tinh mỉm cười:

"Không nở để cô ấy ở một mình."

Phương Mộc Tĩnh đại khái không còn lời gì để nói, còn bị nhét một đồng thức ăn chó, lặng lẽ làm dấu mồi.

Anh xoa đầu cô, nói:

"Hôm đó nhớ đến đấy."

"Em sẽ cố gắng."

"Được rồi, tạm biệt, không cần tiễn." Cố Vạn Tinh nói xong liền đi.

Cô nhìn anh đi, trở vào nhà nhìn túi kẹo hỉ, thầm thở dài.

Đến lúc về rồi.

Không thể tránh cả đời.

Nhìn xem, cô từng nói, cô phải kết hôn trước Cố Vạn Tinh, nhưng bây giờ cô lại nhận bì đồ từ Cố Vạn Tinh, còn mình thì vẫn cô cô độc độc.

Cô vẫn như vậy, chẳng qua, người từng hứa cùng cô đã không còn.

Chương 49

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặc dù Phương Mộc Tĩnh không làm con dâu Cố gia ba mẹ Cố rất tiếc, nhưng cô con dâu này cũng rất tốt, bọn họ cũng rất ưng ý. Vừa xinh đẹp, ngoan ngoãn lại hiếu thảo hiền lành, chẳng mấy chốc đã trở thành viên ngọc quý của bọn họ.

Phòng trang điểm cô dâu.

Sơ Ái một thân áo cưới trắng toát, nhưng vô cùng xa hoa trang trọng ngồi trên giường, khuôn mặt vô cùng lo lắng, nhỏ giọng thầm thì:

"Không biết Tiểu Tĩnh về kịp không nữa...haiz"

Màn che bị vén lên. Người đàn ông mặc Âu phục phẳng phiu, đường may được cắt xén tinh xảo, lộ ra thân thể cao lớn nhưng ẩn chứa sức mạnh, nhìn qua như một vị thế gia công tử nho nhã thanh cao.

Trên mặt Cố Vạn Tinh hiện lên ý cười dịu dàng, nhìn cô gái ngồi trên giường cũng tràn đầy ấm áp cùng yêu thương.

Anh sắp cùng người anh yêu tổ chức hôn lễ.

Ý nghĩ này khiến trái tim Cố Vạn Tinh đập mạnh, sự khẩn trương dưới đáy lòng dâng lên.

Anh tiến tới, ôm lấy Sơ Ái, cảm giác nhẹ lên vai cô, nhẹ giọng hỏi:

"Nghĩ gì vậy?"

Sơ Ái giật mình, quay sang nhìn anh, sau đó đôi mắt sáng rực, nhất thời mê mẩn.

Đẹp!

Đẹp!

Quá đẹp luôn!

"Cố Vạn Tinh, sao anh có thể đẹp như vậy?"

Anh nghiêng đầu, chăm chú nhìn cô:

"Có phải em nên đổi cách xưng hô rồi không, hửm?"

Một âm cuối bị anh đè đến hơi thấp, lộ ra vẻ trầm khàn đầy sức hút.

Sơ Ái nghe đến ngơ ngẩn, sau đó cười nói, âm điệu nhẹ nhàng

uyển chuyển, như chiếc lông vũ quét nhẹ qua trái tim anh, tê dại.

"Sao anh có thể đẹp như vậy chứ, ông xã?"

Cố Vạn Tinh nghe hai chữ 'ông xã' đến sướng tai, hôn cô một cái, nhưng lại vô cùng cẩn thận tránh làm lem son môi.

"Em cũng rất đẹp, bà xã."

Cô bật cười vui vẻ.

"Lúc này nghĩ gì vậy?" Anh hỏi.

Giọng nói cô hơi buồn:

"Sợ Tiểu Tĩnh không đến kịp."

Anh khẽ đụng vào chóp mũi cô, giọng đầy cương chiu:

"Không cần lo, rất nhanh sẽ đến thôi."

Cửa phòng vang lên tiếng gõ, sau đó nhân viên trang điểm tiến vào.

"Cố thiếu phu nhân, nên đeo đồ trang sức thôi."

Trang sức quá nhiều, cô đeo một lúc cảm thấy khó chịu, nhờ bọn họ gỡ ra, gần đến thời gian làm lễ mới đeo vào.

Cô gạt đầu, ra hiệu người tới.

Nhân viên tiến tới, ánh mắt lướt qua người Cố Vạn Tinh, sáng rỡ.

Hoàn mỹ!

Người đàn ông này là cực phẩm, thế mà lại kết hôn sớm.

Trang sức được đeo lên, cửa lần nữa mở ra.

Ba mẹ Cố vẻ mặt tươi như nở hoa đi vào. Mẹ Cố hài lòng ngắm nhìn con trai và con dâu, gạt đầu khen ngợi không thôi. Ngay cả ba Cố cũng cười đến mát lòng.

"Tốt, tốt!"

Ba Cố nói:

"Sắp đến giờ làm lễ rồi, hai đứa nhanh lên."

"Vâng."

'Cốc! Cốc!'

Cố Vạn Tinh nhìn Sơ Ái, sau đó đứng dậy mở cửa.

Nhìn người đang đứng ngoài cửa, khuôn mặt Cố Vạn Tinh hiện lên vẻ kinh ngạc, lát sau vẫn chưa hết.

Anh ngạc nhiên một lát, sau đó nở nụ cười.

Sơ Ái thấy vậy, khó hiểu hỏi:

"Ông xã, ai vậy?"

Cô ấy đứng lên, kéo váy ra cửa, sau đó cũng sửng người.

"Tiểu... Tiểu... Tiểu Tĩnh..."

Sơ Ái lắp bắp, ba mẹ Cố cũng giật mình, nhanh chóng đi ra.

"Tiểu Tĩnh?"

Sơ Ái đột nhiên bật cười, nhào tới ôm cô:

"Cô cuối cùng cũng về rồi."

Phượng Mộc Tĩnh mỉm cười, ôm cô ấy:

"Chúc mừng cô."

Sơ Ái kéo cô vào trong:

"Mau vào đi."

Cô nhìn ba mẹ Cố, ngoan ngoãn gật đầu:

"Chú, dì."

Bọn họ đồng loạt gật đầu, vẻ mặt càng vui hơn.

Mẹ Cố ra hiệu cho mấy nhân viên ra ngoài, sau đó kéo tay cô:

"Con bé này, ra nước ngoài cũng không thèm gọi cho bác một tiếng nữa."

Cô cười cười:

"Cháu xin lỗi, tại vì cháu đi quá gấp nên không kịp thông báo."

Ba Cố bên cạnh lên tiếng hỏi thăm:

"Sống bên đó thế nào?"

"Rất tốt ạ."

"Cháu còn đi nữa không?"

"Chắc là không ạ."

Mẹ Cố gật đầu:

"Ừ, tốt."

Cô đi tới bên cạnh Cố Vạn Tinh, đập tay vào ngực anh, cười nói:

"Rất đẹp."

Anh bật cười, hiếm có lúc vui vẻ, ra dáng nói:

"Đó là đương nhiên."

Anh nói:

"Tiểu Ái còn lo em về không kịp đấy."

Cô phì cười, tâm trạng thoải mái.

"Sao tôi lại đến trễ được, cả đời chỉ có một lần, đến trễ sau này sẽ không còn cơ hội nữa."

Cô đưa quà cho Sơ Ái, nói:

"Tân hôn vui vẻ, chị dâu."

Sơ Ái nghe hai chữ 'chị dâu' thì ngượng, nói nhỏ:

"Gọi chị dâu làm gì, cứ như bình thường là tốt rồi."

Cô bật cười, khế lắc đầu.

Cố Vạn Tinh nhìn đồng hồ, nói:

"Tới giờ rồi, anh đi trước đây."

Bởi vì Sơ Ái không còn người thân nên người dắt cô đi là ba Cố.
Nhìn một nhà trước mặt, cô mỉm cười, thầm cảm thán.

Thật nhanh.

Đúng là thời gian trôi qua, chẳng chờ một ai cả.

_____

-----oOo-----

Chương 50

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đến giờ làm lễ, Sơ Ái nắm tay ba Cố bước đi trên lễ đường, tà áo cưới trắng tinh phủ lên mặt đất, lay động theo từng bước đi của cô. Nhạc chậm chậm vang lên, cô ấy nhìn người đàn ông cách mình ngày càng gần, khẽ mỉm cười hạnh phúc.

Đó là người mà cô yêu, người mà cô lựa chọn ở bên cả đời.

Bước đi nhẹ tênh, lại càng ngày càng gần hạnh phúc.

Hôn lễ rất hoành tráng, khách mời cũng rất nhiều, trong đó có cả người mà Cố Vạn Tinh không ưa gì - Hàn Đông Đường.

Hàn Đông Đường chăm chú nhìn cảnh tượng phía trên, sau đó như có như không liếc qua một bên, sau đó toàn thân cứng đờ.

Theo ánh mắt của hắn, cô gái đứng đó, mỉm cười nhẹ nhàng như mang theo cả ánh nắng ấm áp ngoài kia, đột nhiên soi sáng cả thế giới của hắn.

Màu đen u tối bỗng nhiên rút đi, chỉ còn lại màu sắc rực rỡ của sự sống, mà trong thế giới đầy màu sắc ấy, cô chính là trung tâm.

Hàn Đông Đường thấy tim đập nhanh hơn, hơi thở cũng dồn dập hơn.

Cô gái như cảm nhận được, nghiêng đầu nhìn sang.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, hô hấp Hàn Đông Đường trở nên chậm lại, tim đập mạnh, như đang sung sướng vui mừng.

Cô về rồi.

Hắn đợi cô, cuối cùng cô cũng về, suốt thời gian qua, một chút tin tức về cô cũng không có, Hàn Đông Đường dần hết hi vọng, nhưng mà, cuối cùng hắn cũng đợi được.

Cô không ngờ sẽ chạm mặt Hàn Đông Đường nên vẫn không có phản ứng.

Ánh mắt hai người vượt qua lớp người, xung quanh giống như mờ đi, chỉ còn thân ảnh hắn đứng đó.

Phượng Mộc Tĩnh vốn nghĩ mình đã quên, nhưng ai ngờ khi gặp lại, tim...vẫn đau như thế.

Hắn mấp máy môi:

"Tiểu Tĩnh..."

Bây giờ hắn mới biết, hơn một năm qua hắn đã nhớ cô thế nào, nhớ đến phát điên.

Cô đề cảm giác kia xuống, dời ánh mắt đi, khoảnh khắc đó, tim Hàn Đông Đường lỡ một nhịp, chậm lại.

Hai người trên lễ đường đang trao nhẫn, sau đó người đàn ông cúi xuống, in lên môi cô gái một nụ hôn, nhẹ nhàng trân trọng như đang hôn một bảo vật quý giá.

Phía dưới vỗ tay rầm rầm, cô hít sâu, thở ra một hơi, nhẹ nhàng vỗ tay.

Giây phút đó, trong đầu cô hiện lên một hình ảnh từng xuất hiện trong mơ.

Người đàn ông nắm tay cô gái, cũng đứng trên lễ đường, cũng trao cho cô một nụ hôn như thế, nhưng mà, đó chỉ là mơ...

Bọn họ, đã không còn khả năng đó.

Tới màn ném hoa, cô lặng lẽ né đi, tránh khỏi khu vực hoa có thể rơi xuống, nhìn những cô gái ngoài kia, thầm nhếch môi nở nụ cười buồn bã.

Có ai biết, cô cũng từng như vậy, mong chờ bao nhiêu, cuối cùng thất vọng bấy nhiêu.

Hình ảnh đó đâm vào mắt Hàn Đông Đường, khiến hắn đau đớn không thôi.

Rốt cuộc, hắn đã tổn thương cô sâu như vậy.

Bó hoa rơi xuống, bên dưới là một trận xôn xao.

Bịch!

Âm thanh dừng lại, mọi người nhìn theo hướng bó hoa rơi.

Phượng Mộc Tĩnh cũng đờ người, đôi mắt trừng to nhìn chằm chằm bó hoa trong lòng.

Không...phải...chứ?

Cô đã né rồi mà?

Sao nó lại rơi vào tay cô?

"A...là Viện phó!"

"Viện phó bắt trúng rồi?"

"Cô ấy về nước rồi?"

"Ha ha, biết đâu là duyên phận của tôi với cô ấy thì sao?" Một người đàn ông lên tiếng.

Có người phản lại:

"Chỉ dựa vào khuôn mặt này của cậu?"

Kèm theo một cái liếc khinh bỉ.

"Viện phó, chị về khi nào thế?"

Sơ Ái kéo áo cưới nắm tay Cố Vạn Tinh đi xuống, cười cười nhìn cô.

"Không ngờ cô sẽ bắt trúng nha."

Phượng Mộc Tĩnh cũng thù người.

"Tôi..." cũng không biết mà.

Cố Vạn Tinh cười nói:

"Xem ra, người kế tiếp là em rồi."

"Anh nói gì đấy." Cô hung dữ lườm anh.

"Viện phó, lần này chị đi nữa không?" Có người hỏi cô.

Cô hơi suy nghĩ, sau đó lắc đầu:

"Không đi nữa."

"Vậy là tốt rồi."

Hàn Đông Đường nhìn cô gái được mọi người vây quanh, lặng lẽ nở nụ cười.

Duyên phận chưa hết, em muốn dứt cũng không được đâu.

.....

Cô tránh mọi người, cầm một ly rượu ra phía sau.

Khuôn mặt cô hơi đỏ, đôi mắt cũng ngà say, xem ra uống không ít.

Hàn Đông Đường nhìn cô gái dựa vào gốc cây, chậm rãi ném rượu, ánh mắt thoáng tia đau lòng.

Hắn cởi áo ngoài, khoác lên vai cô.

"Sao lại uống nhiều như vậy?"

Cô ngẩng đầu, mơ màng nhìn hắn.

"A? Hàn...Đông Đường?"

Người trước mặt dần rõ ràng, cô đột nhiên nở nụ cười:

"Ai cần anh quan tâm."

Cô giơ tay, kéo áo hắn xuống, vút vào người hắn, giọng nói như có như không hiện lên sự giận dữ.

"Anh...đi chỗ khác đi...hức."

Hắn nhìn cô gái, đáy lòng dâng lên một cỗ hoảng hốt, đột nhiên tiến tới, ôm cô vào lòng. Giọng nói trầm ấm mang theo tia cầu khẩn vang bên tai cô:

"Xin lỗi, xin lỗi, anh xin lỗi, Tiểu Tĩnh."

Cô ngẩn người, nhìn hấn, ánh mắt trào phúng:

"Xin lỗi làm gì? Tôi không cần."

Sau đó, cô nói, từng chữ từng chữ rõ ràng rành mạch:

"Hàn Đông Đường, anh biết không, hôm đó, tôi định cho anh một bất ngờ. Tôi hỏi bác quản gia, bác ấy nói anh chưa từng đón sinh nhật, tôi định sẽ tổ chức sinh nhật cho anh, tôi xin tan ca sớm, không trực đêm để về nhà nấu cho anh một bàn thức ăn thật thịnh soạn, nhưng không ngờ có ca phẫu thuật gấp. Sau khi làm xong, tôi vội vã chạy về vì thấy anh muốn chia tay, thấy anh ôm người khác bước ra khỏi phòng bệnh, ha, quà tôi cũng đã chuẩn bị, nhưng không ngờ anh lại tặng ngược lại tôi một món quà lớn như vậy, lớn đến nỗi, tôi quên không được..."

Hấn nhắm mắt, cả khuôn mặt vùi vào cổ cô, nếu nhìn kỹ, sẽ thấy cả người hấn đang run lên.

Hấn không biết, không biết cô đã chuẩn bị như vậy.

Hấn không biết, không biết...

Rốt cuộc cô đã cảm thấy hấn khổ nạn thế nào?

"Hàn Đông Đường, anh cần gì phải làm vậy chứ? Nếu anh muốn, tất cả phụ nữ đều sẽ nhào vào lòng anh mà." Cô nói, ẩn chứa tia khổ sở, đôi mắt mơ màng chậm chậm nhắm lại.

Trước khi thiếp đi, cô nghe rõ, hấn nói:

"Nhưng anh chỉ cần em."

Ai cũng không cần, anh chỉ cần em, có được không?

Chà, bắt đầu màn theo đuổi vợ.

Hôm nay đăng 4 chương nha, nhiều hơn bình thường rồi 😊

-----oOo-----

Chương 51

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sáng sớm, chim hót líu lo ngoài trời, cô gái trên giường cửa quậy một cái, chậm rãi mở mắt ngồi dậy.

Cô đập nhẹ vào thái dương, lông mày nhíu chặt, đầu đau như búa bổ, trong đầu chậm rãi dâng lên từng mảng kí ức.

Cô nhớ...

Hôm qua cô uống rượu cùng mọi người, sau đó cảm thấy có chút chóng mặt nên ra sân sau, sau đó... sau rồi gặp Hàn Đông Đường.

Cô còn nhớ mình đã nói chuyện với hắn, sau đó...ngủ thiếp đi?

Không nhớ gì cả.

Rốt cuộc là có chuyện gì?

Cô đã nói gì với hắn rồi?

Tại sao lại bám lấy cô không buông chứ?

Đợi cơn đau dịu xuống, cô mới nhìn xung quanh căn phòng.

Đây là...

Hơi thở chậm lại, căn phòng này đối với cô vừa quen thuộc vừa lạ lẫm.

Bố trí vẫn như vậy, màu sắc vẫn như vậy, dường như chưa có gì thay đổi.

Trái tim siết lại khó chịu, cô chưa từng nghĩ mình sẽ quay về nơi này, đột nhiên có chút không thích ứng.

Hàn Đông Đường đâu?

'Cạch'

Cửa phòng bật ra, Hàn Đông Đường ngược sáng bước vào.

Hắn thấy cô ngồi nhìn mình, bật ra một tiếng cười trầm thấp:

"Tỉnh rồi à?"

Giây phút đó, cô không biết là mình đã thất thần, đôi mắt ngơ ngẩn nhìn hắn, lại như đang xuyên qua hắn, nhìn vào hư không.

Hắn thấy bộ dáng của cô, nụ cười sâu hơn, tiến tới xoa đầu cô.

"Sao thế?"

Cô giật mình hoàn hồn, tránh né phát tay hắn ra, nhíu mày lạnh

nhặt.

"Đừng chạm vào tôi."

Hắn hơi sững người, sau đó buông tay xuống:

"Tĩnh rồi thì xuống nhà dùng bữa thôi, tôi đợi em." Nói rồi, khẽ cười nhìn cô sau đó rời đi.

Cô ngồi trên giường, cắn môi sau đó xuống giường làm vệ sinh.

"Phương tiểu thư." Quản gia thấy cô xuống liền cúi đầu, không có chút cảm xúc khác thường gì, vẫn quen thuộc bình tĩnh.

Giống như...cô chưa từng đi, giống như...cô vốn luôn ở đây.

Cô bỗng cảm thấy nực cười.

Hàn Đông Đường đang đọc báo, nghe thấy liền ngẩng đầu, sau đó buông tờ báo xuống đứng dậy.

"Chuẩn bị thức ăn." Hắn nói với quản gia.

Quản gia gật đầu lui vào phòng bếp.

Cô theo hắn vào trong, ngồi xuống hỏi hắn:

"Hàn tổng, anh muốn làm gì?"

Hắn dựa ra sau, cười khẽ một tiếng:

"Tôi nói tôi muốn nhốt em lại, em tin không?"

Phương Mộc Tĩnh nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng trầm xuống, đầy cảnh giác.

Hắn cười cười:

"Đùa em thôi. Em là bác sĩ riêng của tôi, em ở đây có vấn đề gì?"

Cô nhếch môi:

"Tôi nghe nói, anh có bác sĩ riêng mới."

Là Cố Vạn Tinh nói với cô.

Hắn nhìn cô, lát sau mới nói:

"Vì em đi nên mới có người mới. Bây giờ em về, tôi chỉ cần em."

Tôi chỉ cần em.

Bốn chữ đó đập mạnh vào tim cô, khiến cô hơi đơ người.

Cô nhớ, cô đã nghe câu này rồi.

Sắc mặt cô lạnh nhạt, "Nếu đã có người mới thì tìm lại người cũ làm gì. Hàn tổng hẳn là nên quan tâm tới người mới đó đi."

Không sai, hắn đã tìm người khác, sao giờ lại quay về với cô?

Là hắn nói ra câu chia tay trước, là hắn không phân rõ đúng sai phải trái, tại sao bây giờ, cứ như là cô phụ hắn?

Chia tay rồi, bỏ qua luôn không được sao? Sao cứ phải mơ hồ mà nắm giữ như thế này?

Hàn Đông Đường nghe cô nói thì trầm mặc, khuôn mặt dù vẫn bình tĩnh nhưng đáy mắt lại như có sóng cuộn, lát sau hần mở miệng: "Em đi bao lâu thì ở đây bấy lâu. Khoảng thời gian này, em phải ở đây chăm sóc tôi."

Cô nhăn mày, cô đi hơn một năm có nghĩa là phải ở đây hơn một năm?

"Hợp đồng không nói như vậy."

Hần cười, nụ cười kia vẫn dịu dàng như nước, "Nhưng mà hợp đồng kia em kí với thời hạn 5 năm."

Hần lại sâu xa nói: "Hay là em muốn tiếp tục làm? Nếu em muốn vậy thì tôi không có ý kiến gì." Hần còn vui nữa kìa.

Phương Mộc Tĩnh lạnh mặt, trong lòng thầm cảm thấy hối hận.

Hợp đồng...

Nếu đã chia tay, sao lại không dứt khoát mà từ bỏ? Bây giờ lại dựa vào một bản hợp đồng để níu kéo nhau, Phương Mộc Tĩnh chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Cô ghét nhất là dây dưa mờ昧, nhất là những người đã từng rất quen thuộc với mình.

Hần dường như xem tình cảm không là gì cả, muốn chia tay thì ngay cả một lí do cũng chẳng có, im im lặng lặng để cô một mình ngơ ngẩn suy nghĩ cùng bất lực.

Giờ lại muốn dựa vào một bản hợp đồng để giữ cô lại bên người, cũng chẳng có một lí do nào cả. Hần dường như không cần giải thích bất cứ thứ gì, chỉ cần bản thân muốn thì sẽ bắt ép người khác nghe theo mình, không cho phép từ chối.

Nếu bọn họ thật sự yêu nhau nhiều như thế, tin tưởng nhau nhiều như thế, thì lời chia tay kia có dễ dàng hạ miệng hay không?

Phương Mộc Tĩnh trầm lặng suy nghĩ.

Cuối cùng cô vẫn không còn lựa chọn, giống như bản thân định sẵn sẽ bị hần xoay tròn.

"Hàn Đông Đường, tôi đã từng nói nếu như không có việc gì, chúng ta tốt nhất đừng nên gặp nhau." Cô cau mày, giọng nói sắc bén.

Hần cũng không tức giận, chỉ nhẹ giọng nói:

"Tôi làm sao biết mình sẽ bệnh lúc nào, em chỉ cần ở đây bằng với khoảng thời gian em đi, qua thời gian đó, em muốn đi đâu đều được."

Cô tức đến cười, đoạn thời gian đó ngắn lắm à? Hần không biết bọn

họ đã chia tay sao?

"Chăm sóc tôi là nhiệm vụ của em."

Cô là mẹ hắn hay ba hắn?

Được, chăm sóc đúng không? Tôi nhất định sẽ 'chăm sóc' tốt cho anh.

"Được."

Kết quả như nằm trong dự đoán nên Hàn Đông Đường không kinh ngạc quá nhiều, chỉ mỉm cười hài lòng.

Vẻ mặt kia của hắn khiến lửa giận cô bùng lên, mạnh bạo ăn cơm.

Hắn nhìn cô, khẽ cười lắc đầu, cúi đầu ăn sáng.

Cô vẫn như vậy.

Thời gian này, hắn sẽ làm cô tha thứ cho hắn.

_____

-----oOo-----

Chương 52

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khoảng thời gian qua cô mặc dù không làm phẫu thuật nhưng công việc của Viện phó cô đều xử lý tốt nên công việc không chồng chất quá nhiều.

Nhưng mà bây giờ cô lại phải giải quyết một vài việc mà Cố Vạn Tinh giao. Đáng lẽ là việc của anh ấy nhưng mà bây giờ anh ấy phải đi hưởng tuần trăng mật cùng bà xã rồi, công việc lại dồn ép lên đầu cô.

Aiz...

"Viện phó, có người tìm chị."

Cô ngẩng đầu, nhìn đồng hồ sau đó sực nhớ sáng hôm nay Hàn Đông Đường nói hẳn sẽ đến làm kiểm tra tổng quát.

Cô néo mi tâm, ra hiệu đã biết sau đó đóng máy tính ra ngoài.

Cô gái mặc áo blouse trắng tinh tiến tới, như thiên sứ rơi vào thế giới u tối của hẳn.

Cô dừng lại, nhìn người đàn ông, không chút siểm nịnh nói:

"Kiểm tra sức khỏe thì đi theo tôi."

Hắn mỉm cười, đứng dậy rời đi trong ánh mắt tiếc nuối của biết bao nhiêu cô gái.

Phương Mộc Tĩnh thấy vậy thì khẽ hừ, ánh mắt có chút lạnh đi.

Một loạt kiểm tra từ ngoài vào trong, Hàn Đông Đường đều nghiêm túc thực hiện. Nhưng trong phòng chỉ có hai người họ, trước khi kiểm tra, hẳn nói nhỏ với cô là ừm...cơ thể của hẳn chỉ để cô thấy. Lúc nghe câu đó, vành tai vô thức nóng lên, nhưng cô vẫn nói bọn họ ra ngoài đi.

Họ vút cho cô ánh mắt mờ ám sau đó ra ngoài, đóng cửa.

"Báo cáo kết quả khoảng buổi chiều sẽ có."

Hắn thoải mái ừ một tiếng, sau đó hỏi:

"Trưa tôi đến đón em cùng dùng cơm?"

Cô thu xếp tài liệu, không ngược mặt nói:

"Trưa nay tôi còn có việc."

"VẬY ĐƯỢC RỒI." HẮN NÓI, SAU ĐÓ TÂM TÌNH VÔ CÙNG TỐT RỜI ĐI. NHỜ VẬY MÀ NHÂN VIÊN HÀN THỊ CŨNG ĐƯỢC THƠM LÂY.

Cô nhìn bóng lưng hắn, tâm tình có chút phức tạp.

Cô đem mẫu vật đến phòng xét nghiệm sau đó về phòng làm việc.

Trên đường đi, cô gặp một người đàn ông mặc áo bệnh nhân đang được vệ sĩ đi theo bên cạnh.

Khuôn mặt này cô cũng rất quen.

Cô hỏi trợ lí:

"Người đàn ông kia sao vậy?"

Trợ lí nhìn theo ánh mắt của cô, sau đó nói:

"À, chị hỏi Lý tổng sao? Tai nạn xe cộ, đã nhập viện gần 4 ngày rồi."

Tai nạn xe cộ?

Cô cũng chỉ hỏi, cũng không để tâm nhiều. Nhưng mà người đàn ông bên kia lại thấy cô.

Hắn ta hơi bất ngờ, dù sao cũng rất lâu rồi không gặp cô, cô giống như biến mất.

Lý Hiển Chi đi qua, mỉm cười chào cô:

"Phượng Mộc Tĩnh, xin chào."

Cô chỉ nhìn hắn ta, sau đó lạnh nhạt lướt qua. Nhưng hắn ta dường như không có ý định để cô đi, lại chặn đường cô.

"Tôi đang chào cô đấy."

Cô ngược mắt lên, lạnh giọng:

"Lý Hiển Chi, anh hỏi phục có vẻ tốt nhỉ?"

Hắn ta nhếch môi, có ý vị khác:

"Rất tốt."

Cô không quan tâm, giọng điệu pha chút mất kiên nhẫn:

"Tránh ra, tôi còn có việc."

Cô gái trước mặt đã thay đổi rất nhiều, khiến hắn ta cảm thấy có chút hứng thú.

Không còn là một cô gái yếu ớt luôn dựa vào hắn, nghe lời hắn như xưa, mà bây giờ trên người cô có một loại khí chất của người ở trên, lạnh lùng lại thanh nhã, triệt để thu hút hắn ta.

Chưa kịp nói thì một y tá chạy tới, thấy cô thì bất ngờ sau đó cúi đầu chào:

"A...chào Viện phó."

Sau đó quay sang Lý Hiển Chi:

"Lý tổng, đã đến giờ uống thuốc rồi."

Hắn ta nghe cô y tá gọi cô là Viện phó thì giật mình.
Chức vụ của cô đã cao như vậy?
Nhớ khi xưa, cô chỉ là một bác sĩ nhỏ, phụ mổ còn chưa tới.
Bây giờ đã thành Viện phó...
Nghĩ vậy, đôi mắt hắn ta sâu hơn, bên trong thấp thoáng mưu tính.
Y tá nhìn hắn, khó hiểu lặp lại:
"Lý tổng?"
"À, ừ."
Nhìn lại thì cô gái đã đi mất, đôi mắt Lý Hiển Chi lóe lên, cười cười rì rì đi.

....

Buổi chiều, Phương Mộc Tĩnh thu dọn một chút sau đó bắt xe đi về phía Hàn thị.
Cô đứng ở quầy lễ tân:
"Tôi muốn gặp Hàn tổng."
"Xin hỏi cô có hẹn trước không?" Lễ tân lễ phép hỏi.
"Tôi mang kết quả kiểm tra của Hàn tổng đến."
Lễ tân mỉm cười, cúi người lễ phép.
"Vậy mời cô đi theo tôi."
"Cảm ơn."

....

'Cốc cốc.'
"Vào đi."
Hàn Đông Đường ngược lên, thấy cô thì buông máy tính đứng dậy.
"Sao em lại đến đây."
Cô không buồn không vui nói:
"Đem kết quả kiểm tra cho anh."
Cô rút một tập tài liệu đưa cho hắn. Hắn nhận lấy nhưng không xem, cô thắc mắc hỏi:
"Anh không xem?"
Hắn bật cười, gõ lên tờ giấy:
"Không cần."
"Anh không sợ mình có bệnh." Cô khó hiểu hỏi.
"Tôi rất khỏe. Nếu không tin em có thể tự mình kiểm tra."
Câu nói đầy ý vị ái muội, kèm theo nụ cười của hắn, càng nhìn càng thấy giống một tên sắc lang.
"Vậy anh đi khám tổng quát làm gì?"

Rảnh rồi lắm à?

Hắn nở nụ cười, nói bên tai cô:

"Muốn gặp em."

Cô nhìn hắn, trong lòng thầm mắng hai chữ: có bệnh.

Hắn lấy áo ngoài, nhìn cô nói:

"Đi, tôi đưa em về."

"Anh không làm việc nữa à?"

Hắn nói:

"Tôi có quyền tan sớm, đi thôi."

Hắn kéo tay cô, cô lại giật ra, cô lạnh giọng:

"Hàn tổng, chú ý thân phận."

Hắn hơi cúi người, chậm rãi hỏi lại:

"Chú ý gì?"

"Về công, chúng ta là quan hệ bác sĩ và bệnh nhân, tiếp xúc thân thể là không thể tránh khỏi, nhưng tôi nghĩ những hành động thân mật như nắm tay, ôm ấp là không nên có."

"Về tư, anh là người yêu cũ của tôi, chúng ta càng không có lý do để làm như vậy."

Hắn hơi nhếch môi, lộ ra nụ cười đầy tà ý:

"Nếu nắm tay là thân mật vậy những việc chúng ta từng làm..."

Hắn cố ý ngắt ngang, lại khiến cô khó chịu.

"Như anh nói, từng làm."

Cô gằn mạnh hai chữ đó, ánh mắt sắc bén.

Nhưng hắn bất thành linh tung ra một câu:

"Nếu là người yêu cũ vậy xem như tôi đang...theo đuổi lại bạn gái cũ đi."

Cô ngừng thở, không thể tin nhìn hắn, miệng há ra kinh ngạc.

Cô có thể mơ hồ cảm nhận được ý đồ của hắn, nhưng mà, đây là lần đầu sau hơn một năm gặp lại nhau hắn nói thẳng ra.

Hắn thấy bộ dáng của cô, bật cười kéo cô đi.

Hắn vừa nói gì?

Theo đuổi lại bạn gái cũ?

Không!

Cô không thể tin hắn!

Hắn đã từng tổn thương cô!

Không được tin hắn!

Lý trí bắt cô không được tin hắn, nhưng mà, chỗ mềm yếu kia, nơi

chàng chịt vết thương, vẫn không tìm được mà đập nhận hơn hai cái.

.....

Tần Liên lái xe đưa bọn họ về biệt thự, sau đó đi về phía Hàn thị, vẫn còn ít việc cần cậu giải quyết.

Khoảng thời gian này, cậu đã rút ngắn thời gian, tránh không gặp mặt Mike. Vậy nên kể từ lúc Mike nói những lời kia cho đến giờ, số lần bọn họ gặp nhau có thể đếm trên đầu ngón tay.

Mà Mike vốn lúc nào cũng tìm cách gặp cậu, trêu chọc cậu cũng im hơi bặt tiếng, giống như...từ bỏ.

Tần Liên nghĩ vậy trong lòng liền khó chịu, cánh tay vất lên cửa xe, dè sự khó chịu kia xuống.

Lái xe vào hầm xe, lúc đi ra, cậu ta vô tình thấy một người.

Tần Liên nheo mắt, đáy mắt có ý lạnh vụt qua, in lên đôi nam nữ đang đi ở phía trước.

Người đàn ông cao lớn, khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ phong tình, đôi môi nhếch lên, lại thêm cặp mắt đào hoa kia, không biết đã thu hút bao nhiêu thiếu nữ cùng phụ nữ.

Mà bên cạnh anh ta, một người phụ nữ ăn mặc quyến rũ diêm dúa, dán sát thân thể bóng bõng của mình vào, cặp mắt chứa sự mê đắm.

Tần Liên căng cứng người, hai tay siết chặt, một cỗ lửa giận bốc lên, đôi mắt đỏ rực, chứa sự giận dữ cùng khinh miệt.

Ha.

Lúc trước không lâu còn tán tỉnh cậu, vậy mà bây giờ lại đi cùng người phụ nữ khác, quả là phong lưu vô hạn, cũng khôn nạn vô hạn.

Tần Liên không biết, những cảm xúc của bản thân từ nãy đến giờ, đều gói gọn trong một chữ: ghen.

Lúc Mike tỏ tình với cậu, cậu tìm lý do thoái thác, không đồng ý, bây giờ thấy bên cạnh anh ta có người phụ nữ khác, lại tức giận muốn điên lên.

Mike vô tình quét ánh mắt ngang qua, sau đó giật mình, bước chân dừng lại.

Người phụ nữ bên cạnh khó hiểu nhìn anh ta, nũng nịu hỏi:

"Sao vậy?"

Nhưng Mike không nhìn cô ta, ánh mắt vẫn chăm chú dán lên người Tần Liên.

Người phụ nữ dò theo mắt anh ta, phát hiện anh ta đang nhìn một người đàn ông khác, cô ta không nghĩ nhiều, yêu kiều hỏi:

"Bạn anh à?"

Mike nhướng mày, đột nhiên nở nụ cười, lắc đầu:

"Không phải."

Người phụ nữ kì lạ nhìn anh ta, nhưng cũng không hỏi tiếp, định kéo tay anh ta đi, thì nghe thấy anh ta nói tiếp:

"Người yêu tương lai của tôi."

Tần Liên nhìn từ xa, không nghe bọn họ nói gì, chỉ thấy vẻ mặt của Mike rất vui. Cậu mím môi, lạnh lùng quay người đi.

Mike thấy vậy, giật tay mình khỏi tay người phụ nữ bên cạnh, thuận tay nhét một tấm thẻ vào tay cô ta sau đó nhấc chân chạy theo.

Người phụ nữ cứng đờ người, không thể tin vào tai mình, lát sau vẫn chưa hoàn hồn.

Người kia vừa nói gì?

Bạn gái tương lai? Người đàn ông kia?

Cô ta đột nhiên run rẩy, sắc mặt đen lại, sau đó thảm máng.

"Bà nó."

Bà đây khó khăn lắm mới tìm được một người đàn ông hoàn mỹ như vậy, không ngờ lại là người đồng tính.

Ông trời ơi, ông có để cho con sống nữa không.

Tại sao? Tại sao? Tại sao???

Cô ta chỉ muốn tìm một người đàn ông thôi mà, khó vậy sao?

Nhưng lại nhìn xuống thẻ trong tay, tức giận lập tức bay đi.

Có thể, không sao, có tiền là được.

Người đàn ông này chưa chạm vào cô ta, lại cho tiền, cũng rất hời.

Nghĩ vậy, cô ta vui vẻ rời đi.

Lần đầu Đình viết đam mỹ luôn 🙄, oa oa, mọi người nếu thấy hay nhớ thả ☆ cho Đình nha...

Yêu mấy bạn nhiều♥

-----oOo-----

Chương 53

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mike chạy theo Tần Liên, khoảng cách bị rút ngắn lại, anh ta tăng tốc, cánh tay đồng thời giơ ra, kéo lấy cánh tay Tần Liên.

"Học, Tiểu Tần."

Tần Liên bị kéo, buộc phải dừng lại. Cậu nhíu mày không vui, cứ nghĩ đến bàn tay đang kéo mình bị người phụ nữ khác động vào thì trong lòng cậu dâng lên sự chán ghét, hất tay Mike ra, khuôn mặt vốn nghiêm túc lại kéo thêm một tầng băng lạnh.

Mike bị hất đến ngã người, lại nhìn sắc mặt lạnh lẽo của Tần Liên, anh ta đột nhiên cong môi:

"Cậu thấy rồi à?"

Tần Liên nhếch môi, lạnh giọng:

"Tôi thấy thì sao? Dù sao tôi cũng không định cùng anh."

Trước thì dụ dỗ cậu, sau thì đi cùng người khác.

Tra nam!

Mike nghe cậu nói thì nheo mắt, sau đó tiến tới, bàn tay ôm eo cậu, kéo về phía mình, hoàn thành tư thế muốn mờ ám bao nhiêu liền mờ ám bấy nhiêu, anh ta cúi người, hơi thở đan xen:

"Cậu...ghen à?"

Tần Liên: "???"

Ghen?

Anh ta nói cậu ghen?

Không thể nào!

Nhưng mà nhìn lại sự giận dữ của mình khi thấy Mike đi cùng người phụ nữ kia...

Tần Liên cắn nhẹ môi, toi rồi, bị bệnh rồi.

Cậu rốt cuộc là bị sao đây?!

"Ai ghen?" Tần Liên đột nhiên bật lại, sau đó liền muốn đào một cái lỗ chui vào, cậu vội vùng ra thoát khỏi ma trảo của anh ta.

Hỏi như vậy chẳng khác nào thừa nhận mình ghen, lại còn cái giọng điệu như muốn ăn tươi nuốt sống kia...

A a a!

Trong lòng Tần Liên loạn thành một cục, chỉ muốn đập đầu chết đi. Mike mỉm cười, nhẹ giọng:

"Cậu."

Tần Liên mím môi, đẩy người ra, còn mình thì lùi lại, lạnh giọng:

"Anh muốn thế nào?"

Mike nhìn cậu, thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc:

"Tôi chỉ là muốn chọc cậu một chút, muốn xem phản ứng của cậu nên mới tìm một người phụ nữ, cố tình đi ngang qua đây để cậu thấy, ai ngờ..." Mike kéo dài, tà tứ nhìn cậu.

Tần Liên ngờ ngác, đùa à? Vậy là phản ứng của cậu đã cho anh ta đáp án?

"Anh đừng hiểu lầm, tôi...tôi..."

"Hả?" Mike nhìn cậu lấp bắp, cười cười hỏi lại.

Tần Liên cắn răng:

"Tôi không có ý kia."

Mike tiến tới, nhỏ giọng:

"Ý gì? Hay cậu đang nghĩ tới chuyện gì?"

Tần Liên thẹn quá hóa giận, phát cáu:

"Anh trêu chọc tôi như vậy vui lắm sao?"

Mike thở dài, giơ tay kéo Tần Liên vào lòng ôm chặt, đầu vùi vào một bên cổ của cậu, thì thầm:

"Tôi không có ý trêu chọc em, tôi chỉ là muốn cho em biết tôi thật sự thích em, rất thích."

Tần Liên đột nhiên được nghe những lời kia của Mike thì sửng người, sau đó cả người ngứa ngáy, trái tim cũng tăng nhịp đập, hai tai nóng bừng. Cậu cứng đờ người, để mặc cho Mike ôm, trong đầu thì hàng vạn suy nghĩ hiện ra.

Mike nói như vậy, lại làm trái tim cậu mất khống chế, cảm thấy máu toàn thân sôi lên, một loại tình cảm khác lạ vốn bị cậu bao bọc lại chậm rãi lớn lên, cuối cùng là chiếm cứ toàn bộ trái tim, không một khe hở, mà nơi đó, dần xuất hiện một khuôn mặt.

Tần Liên đỏ bừng mặt, vội đẩy Mike ra, cả người như bị kẻ khác đuổi theo, nhanh như chớp chạy mất.

Nếu là trước kia, cậu chắc chắn sẽ mắng anh ta thần kinh, thế nhưng bây giờ, đầu óc cậu trống rỗng, ngay cả mở miệng cũng khó, ngôn ngữ như bị cạn kiệt.

Mike nhìn khuôn mặt đỏ bừng kia của cậu, toàn thân ấm lên, khẽ nở

nụ cười.

Thật đáng yêu.

....

Phượng Mộc Tĩnh đứng trong nhà, lạnh mặt nhìn người trước mặt:
"Hàn Đông Đường, anh rốt cuộc xem tôi là gì? Bảo chia tay thì chia tay, bảo quay lại thì phải quay lại? Tôi nói cho anh biết, tôi không nhu nhược như anh nghĩ đâu."

Hàn Đông Đường trầm mặt, hấn nghiêng đầu, nhìn thẳng vào cô:
"Tôi đang chờ em tha thứ."

Cô bật ra một nụ cười lạnh, giọng nói ngập vẻ chế giễu:

"Tha thứ? Anh có thể nói ra hai chữ đó dễ dàng như vậy là do anh chưa từng trải qua cảm giác mà tôi đã từng chịu. Nếu mọi chuyện xảy ra với anh, nếu tôi cố chấp xin anh tha thứ cho tôi, anh sẽ làm sao?"

Hấn hơi nhíu mày, nhẹ giọng:

"Chuyện đó...là tôi sai, là tôi chưa điều tra kỹ đã nhận định người đó là em, tôi..."

Cô giơ tay, hờ hững nói:

"Được rồi, là anh sai hay tôi sai cũng đều không còn quan trọng, quan trọng là chúng ta đã kết thúc."

Cô nhấn mạnh hai chữ kết thúc, mặt không đổi sắc, nhưng nơi sâu thẳm trong đáy mắt lại ẩn hiện tia đau lòng.

Dù cô đã nói vậy nhưng Hàn Đông Đường không để tâm quá nhiều. Hấn biết cô hận hấn, nên muốn cô quay trở lại, thì chút khó khăn này không tính là gì.

Nếu còn hận là còn yêu, không phải sao?

.....

Cô ngồi trên bàn làm việc, tay cầm viết gỗ nhẹ lên mặt bàn, nhìn chằm chằm cuốn lịch. Trên đó, có một ngày được khoanh bằng bút đỏ.

Phượng Mộc Tĩnh suy tư...

Tuần sau?

'Reng...Reng...'

Cô bắt máy, giọng nói Hàn Đông Đường vang lên.

[Tiểu Tĩnh, ngày này tuần sau em có rảnh không?]

Cô cau mày, lạnh nhạt nói:

"Không rảnh."

[Sao lại chắc chắn như vậy? Lịch làm việc tuần sau của em chưa được xếp mà.]

Cô mím môi, giọng nói mất tự nhiên:

"Sao anh biết?"

Hắn bật cười, âm thanh trầm ấm:

[Tìm hiểu một chút.]

Phương Mộc Tĩnh biểu thị: Ha ha. Lịch làm việc của cô, chắc hẳn hắn đã điều tra hết cả rồi.

"Anh có chuyện gì?" Giọng cô có chút bực bội.

[Tuần sau là sinh nhật tôi, tôi muốn cùng em tổ chức.]

Cô liếc mắt về phía lịch để bàn, im lặng.

Hắn không nghe cô đáp lời, lại nói tiếp:

[Em cũng nói tôi chưa từng đón sinh nhật, em đón sinh nhật với tôi đi.] Giọng hắn có vẻ ủy khuất tủi thân, cứ như cô không cho phép hắn đón sinh nhật vậy.

"Có rất nhiều người, sao anh cứ muốn đón sinh nhật với tôi?"

Bên kia đáp, ngữ điệu thập phần dịu dàng:

[Tôi chỉ muốn đón sinh nhật với em.]

Cô khẽ chớp mắt, chữ 'Được.' còn chưa ra khỏi miệng thì đã nghe thấy giọng nói của Tần Liên:

"Tổng giám đốc, Hàm tiểu thư muốn gặp ngài."

Cô nghiêng răng, đôi mắt đẹp trừng lên, nặng nề buông ra:

"Tôi không thích, anh bảo Hàm tiểu thư đón cùng anh đi."

Sau đó dập máy mạnh bạo.

Hàn Đông Đường ngó người, âm thanh tút tút lạnh lẽo đánh thức hắn, hắn tắt điện thoại, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Tần Liên như nhìn kẻ thù.

Tần Liên sợ run người, hỏi:

"Tổng... Tổng giám đốc, sao vậy?"

Đôi môi mỏng chậm rãi phun ra:

"Tháng sau trừ nửa tháng lương."

Ầm!

Đầu cậu ta nổ tung, đau thương nhìn hắn, hỏi:

"Sao vậy tổng giám đốc?" Cậu ta làm gì sai sao?

Oa oa oa!

Hắn không đáp.

"Đi đến tổng bộ."

Hắn lạnh giọng phân phó, quanh thân là cổ áp lực chứng tỏ hắn đang rất không vui.

Một chút nữa thôi là được rồi.

....

Căn phòng tối om phát ra một tiếng két, sau đó là một người đàn ông tiến vào.

"Lão đại." Người canh giữ hai bên cúi đầu, kính cẩn gọi một tiếng. Hắn nhìn trên tường phía đối diện, một người phụ nữ bị xích sắt treo lên, quần áo rách nát, lại bê bết máu thịt, đầu tóc bù xù cúi xuống, không rõ sống chết.

Một thau nước trên đầu cô ta tuôn xuống, cô ta bị lạnh đến tỉnh lại, vội ngẩng đầu, khuôn mặt hốc hác đáng sợ, thấy người đàn ông thì tưởng mình gặp ảo giác, lát sau mới biết không phải, vội vàng kêu lên:

"Đường ca, Đường ca, em sai rồi, xin anh thả em ra, em sai rồi, em sai rồi..."

Người đàn ông bật cười, nhưng trong đêm tối lại như tiếng cười của ác quỷ, không chút tình người:

"Thả cô ra? Chưa ai vào đây mà có thể toàn mạng bước ra cả."

Âm thanh vang vọng cả căn phòng, như vọng lên từ sâu dưới lòng đất, khác hẳn vẻ mặt lời nói ôn nhu của người đàn ông khi nãy.

Chuyện năm đó là do cô ta sai khiến, mua người sau đó dịch dung thành khuôn mặt của Phương Mộc Tĩnh lừa hắn, mọi chuyện đều do cô ta sắp đặt.

Lúc biết tin, Hàn Đông Đường đã tức giận không nhẹ, sai người bắt cô ta về.

Cô ta ở trong đây, mỗi ngày bị tra tấn dã man, đã gần 2 năm, nhưng hắn lại bảo không được để cô ta chết.

Đây rõ ràng là ác quỷ, một con quỷ đội lốt người!

Số lần cô ta gặp được hắn có thể đếm trên đầu ngón tay, hôm nay không ngờ hắn sẽ đến, cô ta vội nói:

"Đường ca, chúng ta là thanh mai trúc mã mà, sao anh lại làm vậy chứ?"

"Cô không nên yêu tôi, càng không nên làm việc đó." Hắn lạnh lùng nói.

Cô ta đột nhiên nghĩ ra cái gì, vội nói:

"Anh làm như vậy ba em sẽ không tha cho anh, anh thả em ra đi."

Hàn Đông Đường như nghe thấy chuyện cười, cánh môi nhếch lên một nụ cười tà ác:

"Bây giờ ba cô có lẽ đang lo lắng sửa chữa Hàm thị, tôi nghĩ chắc không lâu nữa, Hàm thị sẽ phá sản thôi."

Trụ sở chính của Hàm thị đặt ở nước ngoài. Nhìn bề ngoài là một con thú to lớn, nhưng bên trong nội bộ lục đục, các phòng quan hệ có lỗ hổng khắp nơi, chỉ cần một gợn sóng nhỏ cũng đủ gây nên một cơn sóng thần, nhấn chìm mọi thứ.

Mà hẳn đã tạo nên gợn sóng nhỏ đó.

Hàm tổng có lẽ không nghĩ tới, chỉ vì hành động ngu xuẩn của con gái mình mà cả tập đoàn phải gánh chịu hậu quả nghiêm trọng.

Hàm Duyệt An thở thẩn cả người, sau đó hét lên:

"Hàn Đông Đường, anh làm vậy là phạm pháp!"

Cô ta sáng mắt, phải, pháp luật!

Hắn làm vậy là vi phạm pháp luật!

Nhưng cô ta không ngờ...

"Pháp luật không vươn tới chỗ này, cũng không dám vươn tới."

Hắc đạo tồn tại hơn trăm năm, thế lực to lớn như thế nào không ai biết, nhưng chắc chắn không phải nơi mà người không hiểu dám đặt chân vào.

Nếu không gây ra tổn thất kinh hoàng, thì pháp luật chẳng muốn, cũng chẳng dám nhúng chân vào vũng lầy này.

Ở đây, kẻ mạnh nhất chính là luật pháp.

Cô ta trợn tròn mắt không thể tin, khắp người gai ốc nổi lên.

Đây mới là Hàn Đông Đường mà cả thế giới ngàng kính sợ, toàn thân là vẻ khát máu lạnh băng, không chút nhân tính.

Mà người có thể tiến vào trái tim lạnh lẽo của hắn, chỉ có một...

Cô ta nhìn hắn, đau đớn trong mắt tràn ra, cả người ngập trong sự hoảng loạn:

"Em yêu anh như vậy, nhưng sao anh không để ý tới em..."

Hắn rời đi, chỉ để lại một câu nói:

"Cô vốn không nên yêu tôi."

Nếu không phải cô ta đột nhiên gọi tới, có lẽ Phương Mộc Tĩnh đã sớm đồng ý đón sinh nhật cùng hắn.

Đáng giận!

"Hôm nay đừng cho cô ta ăn cơm."

"Vâng ạ."

_____

-----oOo-----

Chương 54

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hết đợt nghỉ tuần trăng mật, vợ chồng Cố Vạn Tinh về nước, nhân lúc này, cô liền lôi Sơ Ái đi trung tâm thương mại.

"Sao cô lại đến đây?" Sơ Ái thắc mắc, nhìn cô cũng không giống những người thích mua sắm.

Nhưng Phương Mộc Tĩnh lại nói:

"Phụ nữ mà, mua sắm một chút cũng đâu sai, dù sao thì tiền tôi xài cũng là tôi làm ra, không cần suy nghĩ nhiều."

Sơ Ái suy nghĩ, sau đó gật đầu đồng ý.

Ừm!

Phụ nữ vẫn nên độc lập tài chính, không nên phụ thuộc quá nhiều vào đàn ông.

Cô ấy cũng vậy, số tiền từ giao dịch thuốc của cô ấy đủ để cô ấy tiêu xài.

Hai người đi một vòng.

Cái này đẹp, mua!

Cái này hợp với mình, mua!

Mua, mua, mua!

Cuối cùng cô đi đến quầy trang sức nam.

Sơ Ái kéo cô lại, hỏi:

"Cô đi đến đây làm gì?"

Nam nha?

Cô nhướn mày, hiển nhiên nói:

"Mua đồ."

Sơ Ái bình tĩnh lặp lại:

"Ở đây bán đồ nam."

Cô gật đầu:

"Ừ, tôi biết."

Cô ấy nheo mắt, tiến lại sát cô, thăm quan sát:

"Cô mua cho ai?"

Cô khẽ liếm môi, đáp:

"Bạn."

"Vạn Tinh hả?"

"Không phải."

Sơ Ái chặc chặc hai tiếng, sau đó sáng bừng mắt:

"Cô có bạn trai?"

Phương Mộc Tĩnh: "..."

Rốt cuộc là từ chỗ nào suy ra cô có bạn trai vậy?

Cô mỉm cười, nhẹ giọng nói:

"Không phải, nói chung là mua tặng bạn, đi thôi."

Sơ Ái nhìn theo, ánh sáng trong mắt lóe lên.

Có mờ ám!

Thấy Phương Mộc Tĩnh đã đi xa, cô ấy vội chạy theo:

"Chờ tôi với."

.....

Cô đứng ở quầy bán đồng hồ, nhìn một chút sau đó giơ tay chỉ vào một cái:

"Lấy cho tôi cái này."

"Vâng ạ." Nhân viên nhanh chóng lấy đồng hồ ra.

Cô nhìn một chút, sau đó hỏi Sơ Ái:

"Thấy thế nào?"

Cô ấy gật đầu:

"Ừm, rất đẹp."

Cô hài lòng, nói với nhân viên:

"Gói giúp tôi."

Nụ cười trên mặt nhân viên càng tươi hơn:

"Vâng ạ."

Sơ Ái nhìn cô, khẽ lắc đầu:

"Bạn gì mà phải tặng cả hàng hiệu thế? Đắt như vậy...haiz."

Lúc nghe, trong đầu cô vô thức hiện lên một khuôn mặt.

Vội lắc đầu đánh bay suy nghĩ.

"Đồ của ngài đây ạ."

Nhân viên đưa một hộp quà được gói kỹ ra, cô đưa thẻ cho nhân viên.

Quẹt thẻ xong, cô nhận lại thẻ rồi cầm hộp quà rời đi.

"Quý khách đi thông thả."

Đi ngang khu trang sức cho nữ, cô nghe một giọng nói:

"Con và cậu chủ Cố kia sao rồi?"

Cô đánh mắt sang, liền thấy hai mẹ con Phương Tâm Văn.

Cô ta cúi đầu, ngượng ngùng nói:

"Đã gặp rồi nhưng anh ấy không để ý đến con."

Cậu chủ Cố?

Cố Vạn Tinh?

Lại thêm cách nói này...

Không phải là định câu dẫn Cố Vạn Tinh chứ?

Phương Mộc Tĩnh nhìn Sơ Ái, chỉ thấy khuôn mặt cô ấy hiện lên vẻ nghiêm túc.

Bên kia, mẹ Phương nói tiếp:

"Cố gia là hào môn, con chỉ cần được cậu ta để ý là tốt rồi."

Giọng điệu hiện lên vẻ tham lam vô đối, có một người mẹ như vậy, Phương Tâm Văn không tham cũng uổng.

Phương Tâm Văn nhìn mẹ mình, nói nhỏ:

"Nhưng nghe nói anh ấy đã kết hôn rồi."

Bà ta nhếch môi cười, đáy mắt không che nổi sự ham mê vật chất:

"Kết hôn còn có thể li hôn, con sợ gì, Cố gia chỉ có một mình cậu ta, còn không chiều theo cậu ta chắc."

Phương Mộc Tĩnh và Sơ Ái nghe thấy toàn bộ câu chuyện, cô nhìn bọn họ, đáy mắt hiện lên vẻ chán ghét, sau đó lại cảm thấy một luồng gió lạnh lẽo thổi tới, trên mặt Sơ Ái ngập vẻ nguy hiểm.

Cô cười lạnh, khẽ thở dài, chuyện này mà để Cố gia biết, Phương gia nhất định sẽ không xong đâu.

Phương Tâm Văn nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu. Hai người ngừng nói, chăm chú lựa trang sức, bên này Sơ Ái khẽ cười, nhưng trên mặt lại thấp thoáng vẻ tàn nhẫn:

"Tôi mà không đem cô ta lên bàn phẫu thuật để làm chuột bạch cho độc của tôi, tôi sẽ không tên là Sơ Ái."

Dám ngấp nghé ông xã của cô? Vậy cô ta xong đời rồi.

Sơ Ái kéo tay cô:

"Đi thôi, tôi đói bụng quá, mà này, em gái kia cô chả giống cô gì cả."

Cô nhướn mày, hỏi lại:

"Cô biết cô ta?"

"Vạn Tinh có nói với tôi. Lúc đó tôi đã khinh bỉ bọn họ rồi, không ngờ bây giờ...chậc chậc..."

Cô không để ý, phát tay:

"Cô muốn làm gì cũng được, không liên quan đến tôi."

"Ừ."

Có lời này của cô, Sơ Ái không sợ chuyện gì nữa, còn Phương Tâm Văn kia, cứ đợi đấy.

.....

Hôm nay Hàn Đông Đường có một cuộc xã giao nên về tối, bảo cô đừng đợi.

"Phương tiểu thư, nến này đặt ở đâu đây?"

Cô buông đồ trong tay ra, nhìn một chút sau đó chỉ chỉ:

"Ở đó là được rồi."

Cả căn nhà được treo bong bóng, dây kim tuyến đủ màu sắc, trên tường bốn phía dán mấy chữ cực lớn: Happy Birthday.

Nhìn là biết đang tổ chức một bữa tiệc sinh nhật.

Cô nhờ người giúp việc bê thức ăn ra để trên bàn.

Có người khen:

"Phương tiểu thư nấu ăn ngon thật."

Những món đầy hương vị trên bàn đều do cô nấu, bọn họ chỉ phụ trách trang trí mà thôi.

Cô mỉm cười, mở tủ ôm bánh sinh nhật ra.

Bánh sinh nhật 2 tầng cũng do chính cô làm, bên trên cũng viết Happy Birthday.

Người hầu thì thầm:

"Phương tiểu thư tốt với cậu chủ thật."

"Còn phải nói sao."

"Nhưng quan hệ của họ rất bình thường mà?"

"Bởi vì những chuyện bí ẩn cô không thấy thôi."

"Ồ."

Cô nhìn sang, bọn họ lập tức tản ra.

"Mọi người nhớ điều tôi nói rồi chứ?"

"Vâng, Phương tiểu thư."

.....

Gần 10 giờ, Hàn Đông Đường mới về tới nhà, nhìn căn nhà tối om, trong lòng hấn dâng lên cảm giác mát mát.

Cô không đồng ý với hấn, vậy thì hấn chờ mong cái gì.

Cũng tại ả Hàm Duyệt An kia...

Càng nghĩ hấn càng giận.

"Phương tiểu thư đâu?"

Hấn hỏi một người hầu.

Người hầu đáp:

"Phượng tiêu thư về trễ, đã nghỉ ngơi rồi ạ."

Đáy lòng thờ dài, cảm giác mát mát dưới đáy lòng càng lớn.

"Được rồi."

Hàn Đông Đường bước qua cửa, đột nhiên 'bùm' một tiếng, pháo giấy bay khắp nơi, sau đó từ nơi hấn đứng, những ngọn đèn nhỏ lần lượt được bật lên, lung linh đủ màu sắc chậm rãi thấp sáng cả căn phòng, cũng thấp lên ánh sáng trong thế giới của hấn.

Hàn Đông Đường ngưng thở, nhìn tràng cảnh trước mặt, cả người cứng đờ chẳng dám động.

Sau đó, hấn thấy cô gái bước tới.

Cô đội mũ sinh nhật, tay cầm bánh kem cẩn thận đi tới, sau đó giơ bánh ra, lạnh nhạt nói:

"Sinh nhật vui vẻ."

Hàn Đông Đường dường như vẫn còn chưa định thần, chỉ ngây ngẩn nhìn cô, sau đó trong đầu 'ầm' một tiếng, pháo hoa bay đầy.

Cô...đang tổ chức sinh nhật cho hấn?

Thân thể như có dòng nước ấm chảy qua, đánh mạnh vào trái tim, khiến tâm tình hấn trở nên vô cùng kích động.

Hàn Đông Đường không biết nên diễn tả cảm giác này thế nào, chỉ là hấn thật sự... thật sự rất vui, rất kinh hỉ...

Cảm giác đón sinh nhật cùng người mình yêu, hấn cuối cùng cũng có thể cảm nhận.

Nhìn người đàn ông đứng như pho tượng trước mặt, cô nhíu mày, nói:

"Cầm, mời tay."

Hấn hoàn hồn, vội đỡ lấy bánh, sau đó cẩn thận hỏi:

"Em...đồng ý đón sinh nhật cùng tôi?"

Cô hỏi lại:

"Hôm nay không phải sinh nhật anh?"

Hấn gật đầu:

"Hôm nay sinh nhật tôi."

"Vậy anh còn hỏi?" Ngốc à?

"Tôi..." Hạnh phúc tới quá bất ngờ khiến hấn không kịp trở tay.

Hấn buông áo ngoài xuống sofa, bước đến bên cạnh cô, đặt bánh xuống.

Người hầu tiến lên cầm lấy áo, sau đó lui ra hết, trong nhà nhanh

chóng chỉ còn hai người.

Cô đưa ra một cái hộp, hơi mất tự nhiên nói:

"Tặng anh."

Hàn Đông Đường nhướn mày, đưa tay nhận lấy, mắt lại nhìn cô chăm chú.

Cô bị nhìn đến khó chịu, đánh mắt sang chỗ khác, nói:

"Tôi chỉ tùy tiện lựa thôi, anh đừng suy nghĩ nhiều."

Đáy mắt hắn nổi lên ý cười nhàn nhạt, mở hộp quà ra. Nhìn món quà được bao bọc cẩn thận nằm yên trong hộp, ý cười càng đậm hơn.

"Tùy tiện? Tùy tiện mà có thể chọn ra nhãn hiệu này, em đúng là tùy tiện thật đấy."

Giọng nói trầm ấm pha lẫn ý cười của hắn vang bên tai cô, khiến tim cô vô thức đập mạnh, lui lại một bước, nhìn chăm chăm hắn:

"Anh có ý gì?"

Hắn bật cười, ôm hộp quà vô cùng cẩn thận:

"Không có gì."

Sau đó tiến lên, nhanh hơn cô một bước in lên trán cô một nụ hôn:

"Cảm ơn em."

Hàn Đông Đường như lột bỏ hết tất cả sự sắc bén lạnh lẽo, ở trước mặt cô nở nụ cười ấm áp, xuất phát từ trái tim sâu thẳm.

Cô bị hắn hôn đến cứng đờ người, lát sau mới hoàn hồn, sắc mặt đanh lại, nhưng cũng không nói gì.

Hắn nhìn bàn thức ăn, hỏi cô:

"Em làm à?"

Trên bàn, đã số là những món cô từng nấu, hắn khen ngon.

Cô vậy mà lại nhớ.

Cô bước qua người hắn, chậm rãi nói:

"Tôi không biết anh thích ăn gì nên nấu đại."

Hắn mỉm cười, môi mấp máy không ra tiếng, nhưng cô biết hắn đang nói gì.

Hai bên gò má ửng lên bất thường, cô gằn lên:

"Hàn, Đông, Đường!"

Hắn bật cười, giơ tay xin hàng, sau đó kéo cô ngồi xuống ghế, còn mình thì đi về phía đối diện, ngồi xuống.

Cô đưa ly rượu lên, nhúu nhúu mày, sau đó ngượng ngập nói, "Sinh nhật vui vẻ."

Hắn bật cười, cụng nhẹ ly rượu, uống cạn sau đó nhìn xung quanh:
"Đều do em làm à?"

"Không phải." Cô nói thật, đây là người hầu làm, cô không làm.

Hắn chỉ cười, không nói.

Trong ánh sáng mờ ảo, nụ cười của hắn như đang mê hoặc người khác. Cô đánh mắt sang chỗ khác, không nhìn.

Hai người yên lặng ăn xong bữa tiệc. Sinh nhật không ồn ào, cũng không náo nhiệt, không hoành tráng như những gia tộc lớn khác, nhưng Hàn Đông Đường cảm thấy rất mãn nguyện, hôm nay hắn rất vui, đã rất lâu rồi, hắn không có cảm giác này.

Đêm khuya.

Hắn ngồi trên bàn làm việc, nhìn đồng hồ trong tay, sau đó mỉm cười, đưa đến khóe môi, in một nụ hôn.

Cảm ơn em.

_____

-----oOo-----

Chương 55

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sáng hôm sau, vừa bước ra khỏi thang máy của bệnh viện, Phương Mộc Tĩnh liền bị Cố Vạn Tinh kéo xềnh xệch lôi đi.

"A...Viện trưởng...anh kéo em làm gì?"

"Đi theo anh."

Anh lôi cô vào phòng làm việc, trên khuôn mặt là biểu cảm lạnh băng, cô nhìn mà phát run, cười gượng:

"Anh...anh sao vậy?"

Cố Vạn Tinh liếc cô, cười lạnh:

"Em còn dám hỏi? Anh hỏi em, có phải em lại qua lại với Hàn Đông Đường không?"

Lúc này, anh thấy cô bước xuống xe, là trợ lí của Hàn Đông Đường mở cửa. Anh còn tưởng mình nhìn lầm, nhưng nhìn kỹ lại thì vẫn là cô, lúc đó, Cố Vạn Tinh thật sự muốn nhấn đầu cô xuống nước cho cô chết luôn.

Vẫn chưa sợ, vẫn muốn lôi kéo.

Nụ cười cứng đờ, cô tròn mắt nhìn anh, lát sau mới trầm mặc hỏi:

"Sao anh biết?"

Cố Vạn Tinh nghiêng răng, trừng cô:

"Em thật sự qua lại với hắn ta?"

Cô gật đầu, lát sau cô nói:

"Em chỉ ở cùng hắn một khoảng thời gian thôi, sẽ không phát sinh ra chuyện gì."

Cố Vạn Tinh giơ tay chỉ cô:

"Em! Em ở cùng hắn ta? Phương Mộc Tĩnh! Em có thể ở cùng hắn ta mà không phát sinh chuyện gì không?"

Anh quát cô, ánh mắt nổi lửa.

Tính tình cô thế nào anh còn không biết sao, ngoài lạnh trong nóng, chỉ cần còn tình cảm, vậy thì Hàn Đông Đường chỉ cần dụ giọng dỗ dành là cô lập tức quay đầu ngay.

Phải chi trong chuyện này cô cũng lí trí như trong công việc thì anh

cũng chẳng cần lo lắng. Nhưng con bé này lại ngây thơ như vậy, nhiều lúc chỉ muốn mắng cô một trận, lại không nỡ.

Cô ngẩng đầu:

"Em biết mình đang làm gì."

Anh bật cười, nhưng hàn ý lại lạnh thấu xương:

"Em biết? Em đã quên hẳn từng làm gì, em đã quên hẳn từng đối xử với em thế nào rồi sao? Phương Mộc Tĩnh, em nói em hận hẳn, nhưng bây giờ em chính là đang mù quáng tin tưởng hẳn! Hay em vẫn còn yêu hẳn ta?"

Câu cuối Cố Vạn Tinh như găm từng chữ, nhìn đăm đăm cô, như muốn moi cô từ trong vũng lầy kia ra.

Cô cúi đầu, khẽ nhắm mắt, lát lâu sau đó mới khẽ gật đầu, biểu tình trên mặt lại có phần tự giễu.

Anh nheo mắt, cảnh giác nhìn cô:

"Em gật đầu cái gì?"

Cô ngẩng đầu, nói rõ ràng rành mạch:

"Em đúng là còn yêu Hàn Đông Đường."

"Em! Em điên rồi à?" Cố Vạn Tinh gất lên, sau đó hô hấp dồn dập, cả người lộ vẻ bức dọc khó chịu, nhìn cô chỉ hận rên sắt không thành thép.

"Nhưng em biết chừng mực." Cô nói tiếp.

Cố Vạn Tinh bật cười, bàn tay vuốt sống mũi, kiềm lại cảm giác bức bối kia:

"Chừng mực của em có phải là sau này cùng hẳn kết hôn luôn không?"

Sau này Cố Vạn Tinh nhớ lại câu này của mình chỉ hận không thể cắn đứt lưỡi mình.

Nhanh mồm nhanh miệng, nếu lúc đó anh không nói như vậy...thôi bỏ đi.

Cô nhìn anh, im lặng không đáp.

"Được rồi, anh nói không được em."

Cố Vạn Tinh hàm hừ không nhìn cô nữa, cả người nhìn vào đều có cảm giác cha già không giữ được con gái, đang rất tức giận.

Cô mỉm cười, bàn tay trắng nõn chậm rãi giơ lên, cật thận giật tay áo anh, hỏi nhỏ:

"Anh giận à?"

"Hừ!" Đáp lại cô là tiếng hừ lạnh, nhưng không khó phát hiện âm

lượng đã giảm.

Anh nói:

"Sau này em mà có chuyện gì thì đừng tìm anh khóc lóc."

Cô nhếch môi, nói:

"Em tìm Sơ Ái."

Cố Vạn Tinh nhìn cô, lát sau vẫn không nói nên lời, có vẻ là tức đến không còn gì để nói.

'Reng reng reng!'

Cô bắt máy:

"Alo?"

[Tối nay tôi có việc, có lẽ sẽ không về, chậm nhất là tối mai sẽ về tới, em không cần đợi.]

Cô trầm mặc:

"Ừ. Tôi biết rồi."

[Ừm.]

Cô dập máy, trước khi Cố Vạn Tinh tra hỏi, nhanh miệng nói:

"Em về phòng làm việc đây." Sau đó nhanh chân chạy đi.

Cố Vạn Tinh nhìn cô biến mất trong năm giây, nghiêng răng nghiêng lợi, làm bầm không vui:

"Em được lắm."

.....

Tối đó, cô gái nằm trên giường, lông mày nhăn lại, đôi mắt nhắm nghiền, cả khuôn mặt đỏ đầy mồ hôi lộ vẻ khó chịu, đôi môi mím chặt không chút huyết sắc.

"Hàn Đông Đường!"

Cô ngồi bật dậy, trong đôi mắt lộ vẻ hoảng loạn sợ hãi, lại lo lắng không yên. Lồng ngực phập phồng, hô hấp dồn dập, mồ hôi trên trán rơi xuống đáp trên khóe miệng cô, mặn chát.

Trong lòng dâng lên một cỗ bất an, không cách nào đè xuống, hình ảnh trong mơ không ngừng hiện lên.

Rốt cuộc cô nhịn không được, ngồi dậy đi lấy nước.

Căn nhà tối om chậm rãi sáng lên, nhưng không cách nào xua đi bất an trong lòng.

Cô rót một ly nước, ừng ực uống hết. Đặt ly xuống, nhưng không biết thế nào, ly nước lệch đi, rơi thẳng xuống sàn.

'Xoảng!'

Ly nước vỡ tan, cô kinh hãi lui lại, bàn tay nắm chặt đồ đầy mồ hôi,

sắc mặt cũng kém hơn mấy phần.

Phương Mộc Tĩnh nghe thấy rất rõ tiếng tim mình đập mạnh mắt không chế, như muốn thoát ra khỏi lồng ngực, một trận đau đớn mơ hồ dâng lên.

Có người hầu nghe âm thanh, chạy ra.

"A, Phương tiểu thư."

"Tôi không cẩn thận làm vỡ ly nước." Cô nghe thấy giọng nói thì giật bản mình, sau đó mới thấp giọng nói, âm thanh khàn khàn.

Người hầu nói:

"Không sao, cứ để tôi dọn, cô cứ đi nghỉ ngơi tiếp đi."

Cô gật đầu, khuôn mặt hơi tái:

"VẬY LÀM PHIÊN CÔ."

"Không có gì." Người hầu cười đáp.

Cô trở về phòng, nằm xuống, vừa nhắm mắt lại, hình ảnh Hàn Đông Đường cả người đầy máu, giơ tay về phía cô làm cô không cách nào ngủ được, cuối cùng nằm trên giường trần trọc tới hừng đông.

Sáng hôm sau, cô trang điểm nhẹ che đi quầng thâm dưới mắt.

Cô vừa tới bệnh viện, liền cảm thấy có chút không thích hợp.

Cô đi lên phòng làm việc, nhưng bàn tay định mở cửa chợt khựng lại, sau đó lại đi sang phòng trợ lý.

"Hôm nay bệnh viện có chuyện gì vậy?"

Trợ lý lập tức nói:

"A, là có người bị thương. Hình như là Hàn tổng của Hàn thị và trợ lý của anh ta. Nghe nói bị thương rất nặng, Viện trưởng cũng đã đi mổ chính rồi."

Cả người cô nhẹ run lên, cảnh trong mơ lần nữa hiện lên, vội hỏi:

"Hàn tổng Hàn thị?"

"Đúng vậy."

Cô lập tức xoay người chạy đi, giấc mơ kia lần nữa hiện lên, dồn ép tâm trí cô, từng sợi dây thần kinh căng lên, có thể đứt bất cứ lúc nào.

Hàn Đông Đường, xin anh đừng có chuyện gì.

"A, Viện phó?"

Cô không quan tâm ai kêu mình, một mạch chạy tới hành lang liền phát hiện hai bên hành lang đều có hai hàng vệ sĩ mặc áo đen nghiêm cẩn, vẻ mặt lạnh băng.

Cô chạy tới, thì thấy hai căn phòng phẫu thuật đang đóng cửa, sáng

đèn.

Tim thích một cái như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

"Phương tiểu thư?"

Phía sau vang lên một giọng nói, hơi khàn. Cô giật mình, xoay người. Lúc này chạy vội quá, nên không phát hiện có người ngồi phía sau.

"Anh là?" Người này nhìn khá quen, nhưng cô lại không nhớ rõ tên.

Anh ta khẽ cười, gật đầu:

"Tôi là Mike, chúng ta từng gặp nhau."

"À, tôi nhớ rồi. Hàn Đông Đường, hẳn sao rồi?" Cô gấp gáp, giọng nói cũng hơi run.

Mike trầm mặt, sau đó nói:

"Tôi cũng không rõ, chỉ biết là lão đại trúng hai viên đạn, còn Tần Liên đỡ giúp anh ấy một viên đạn trí mạng, giờ vẫn còn đang nguy kịch."

Giọng Mike hơi run, ần chứa tia hoảng loạn.

Anh ta chỉ ở tổng bộ làm nhiệm vụ chi viện người và đưa ra kế hoạch tổng quát, những việc tham gia trực tiếp như thế này, mặc dù có tham gia nhưng vẫn rất ít, không phải bởi vì anh ta không đủ khả năng, ngược lại thân thủ Mike rất tốt, nhưng anh ta vẫn thích ở tổng bộ làm nhiệm vụ chi viện hơn.

Nếu lúc đó anh ta đi cùng thì lão đại và Tần Liên có lẽ cũng không như bây giờ. Nhưng mà, không có thuốc trị hối hận.

Cô há miệng, lại không biết nên nói gì, cả người cứng đờ.

Gần 1 tiếng sau, một phòng phẫu thuật tắt đèn, mở cửa.

Băng ca đẩy ra, Hàn Đông Đường hôn mê nằm yên trên đó, khuôn mặt nhợt nhạt, vẻ sắc bén lạnh lẽo thu lại, mắt nhắm nghiền, theo sau là Cố Vạn Tinh.

Anh thấy cô, chỉ lờm cô một cái, cũng không bắt ngờ, chỉ lẳng lặng phun ra hai chữ:

"Không chết."

Phẫu thuật cho Hàn Đông Đường, anh phải kìm chế lắm mới không nhân lúc đang phẫu thuật đâm cho hắn ta một dao.

Cô thở phào, Cố Vạn Tinh đích thân làm phẫu thuật thì cô yên tâm rồi, tảng đá trong lòng buông xuống.

Lúc này, cô đã rất sợ, sợ Hàn Đông Đường không còn bên cạnh mình nữa.

Cảm giác kia khiến cô cảm thấy trống vắng, giống như bản thân đã buông mất một thứ rất quan trọng.

Lúc đó cô mới biết, dù cô hận hắn, nhưng nỗi hận đó lại không bằng một phần vạn tình yêu của cô dành cho hắn, nếu hắn có chuyện gì, cô thật sự không biết phải làm thế nào nữa...

Vẻ mặt của Mike cũng nhẹ xuống, nhưng ngay sau đó lại căng lên, tiến lên hỏi:

"Viện trưởng Cố, vậy Tần Liên như thế nào rồi?"

Cô hơi kinh ngạc nhìn Mike, sau đó cũng chăm chú nhìn anh.

Cố Vạn Tinh hơi nhíu mày:

"Vết thương của cậu ta rất nặng, dù bác sĩ phẫu thuật cho cậu ta tay nghề cũng rất tốt, nhưng cũng nên chuẩn bị tinh thần."

Chuẩn bị tinh thần, Mike đương nhiên biết là ý gì, cả người hơi lung lay, sau đó ngồi phịch xuống, hai tay đan lại che trước mắt, bả vai run lên.

Cô nhìn Mike, trong lòng hơi khó hiểu, nhưng cũng không hỏi. Chỉ nói:

"Anh yên tâm đi, trợ lí Tần sẽ không sao đâu."

Mike khẽ gật đầu, cũng không ngẩng mặt lên, cả người hiện lên vẻ sợ hãi mơ hồ.

Cô thở dài, nhìn phòng phẫu thuật vẫn đang sáng đèn, lát sau nhẹ nhàng rời đi, không gian trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Cô cảm thấy giữa Tần Liên và Mike có một chút gì đó...không thể nói rõ.

Nếu nói bọn họ là anh em tốt, vậy thì bọn họ lại rất thân mật, còn nếu nói bọn họ là quan hệ kia, vậy thì độ thân mật vẫn chưa đạt tới, hoặc là, cô không thấy.

Phương Mộc Tĩnh quay lại, nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế chờ, khẽ lắc đầu sau đó rời đi.

Mong là Tần Liên sẽ không sao.

Cố Vạn Tinh kéo khẩu trang, thay đồ phẫu thuật, sau đó nhìn cô, như cười như không:

"Em cũng nhanh thật đó. Sao vậy, sắc mặt không tốt lắm?"

Cô khẽ lắc đầu, nở nụ cười nhạt:

"Không sao."

Giấc mơ hồi tối, cộng thêm việc này đã đủ dọa cô rồi, sắc mặt không tốt là chuyện bình thường.

"Đừng lo lắng, hấn ta không sao."

Anh nhìn cô, thờ dài buông ra một câu.

"Nếu em chấp nhận quay lại bên hấn ta, thì đây là những chuyện em chắc chắn phải đối mặt trong tương lai."

Cô gật đầu, lại có chút do dự, "Em biết."

Quay lại? Phương Mộc Tĩnh thậm nở nụ cười, giữa bọn họ, còn tồn tại thứ tình cảm kia sao? Bọn họ đã từng có một vết nứt trong tình yêu, đó là không tin tưởng nhau.

Mất niềm tin, thì cái thế giới màu hồng kia không sớm thì muộn chắc chắn sẽ sụp đổ.

"Được rồi, muốn vào thì vào đi, anh sẽ không cản em đâu."

Cô nhếch môi cười, tiến vào phòng bệnh của Hàn Đông Đường.

Sắp đi học lại rồi, lịch đăng truyện có thể sẽ không thường như bây giờ, nhưng sẽ không drop đâu 😊, vậy nên, mọi người nhớ thả sao ☆ ủng hộ Đình nha 😊, yêu.

-----oOo-----

Chương 56

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phương Mộc Tĩnh nhìn người đàn ông sắc mặt thiếu huyết sắc nằm trên giường, sắc mặt không tốt lắm.

Cô mím môi, gọi điện bảo trợ lí đem tài liệu đến phòng bệnh.

Rất nhanh, tài liệu được đem đến. Cô cầm tài liệu, kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, giờ ra xem, ánh mắt thi thoảng liếc sang người đang nằm.

Điện thoại reo lên, cô vội đứng dậy đi ra xa bắt máy.

[Em là bác sĩ riêng của Hàn Đông Đường, tình trạng của hắn, em theo dõi đi, hồ sơ bệnh án anh sẽ gửi cho em.] Cố Vạn Tinh nói, giọng điệu lạnh nhạt, có vẻ không vui lắm.

Anh không thích hắn ta, phẫu thuật cho hắn đã là tốt lắm rồi.

Còn con nhóc này bây giờ lại đang ở cùng hắn.

Phương Mộc Tĩnh nghe nói, không có gì ngạc nhiên, trực tiếp đồng ý, nhưng cô lại mơ hồ nghe thấy âm thanh nghiến răng bên kia.

Cô chớp mắt, vô tội nhìn màn hình tối đen.

Cô không làm gì nha?

Tài liệu được trợ lí của Cố Vạn Tinh đưa tới. Khoảng một tiếng sau, cô đóng tài liệu, mở cửa ra khỏi phòng.

Vốn định đi đến phòng phẫu thuật của Tần Liên nhưng không ngờ đi một đoạn thì thấy Mike từ trong phòng bệnh đi ra.

Sắc mặt anh ta nhợt nhạt, nhưng cũng đã dịu rất rất nhiều.

Thấy cô, anh ta sững sờ, sau đó chào:

"Phương tiểu thư."

Cô gật đầu, nhìn vào cửa phòng đóng chặt, sau đó hỏi:

"Trợ lí Tần không sao rồi?"

Anh ta gật đầu:

"Không sao rồi, nhưng chỉ cần chậm một chút nữa thôi, là không thể cứu được nữa."

Thật may!

Cô cũng thở phào, khoe miệng dăng lên nụ cười:

"Ừm, vậy thì tốt rồi."

Mike như sực nhớ, hỏi cô:

"Phương tiểu thư, lão đại sao rồi?"

"Vẫn đang hôn mê, dựa theo tình trạng sức khỏe của hắn, thì rất nhanh sẽ tỉnh dậy."

"Ừm, vậy không làm phiền cô nữa, khi nào lão đại tỉnh dậy, tôi sẽ lại đến."

Mike chào cô, sau đó rời đi. Cô nhìn theo bóng lưng anh ta, lại nhìn căn phòng đang đóng cửa, ánh mắt nghiền ngẫm mang theo tia nghi hoặc.

Thật ra, cô không kiêng kỵ đồng tính luyến ái, quan niệm của cô rất thoáng, chỉ cần là hai người thật sự yêu thích nhau, thì dù là cùng giới hay khác giới đều bình thường.

Tình yêu là thứ cao quý, mà một đôi yêu nhau cũng là duyên phận, thay vì để ý ánh mắt người khác thì hãy sống vì bản thân mình, vì người yêu mình và vì người mình yêu.

Cuộc đời rất ngắn, đừng làm bản thân hối hận.

Đừng làm bản thân hối hận...

Cô thầm lặp lại, vẻ mặt lạnh nhạt không nhìn ra suy nghĩ gì.

Phương Mộc Tĩnh vốn định đi xem Tần Liên thế nào, nhưng cậu ta đã không sao, cô cũng yên tâm.

Cô chân chừ một chút, sau đó về phòng bệnh.

Nhìn người đàn ông nằm trên giường, cô nhếch môi, làm bầm:

"Tôi nợ anh sao? Anh như vậy mà cũng không tha cho tôi nữa."

Cô nhìn đồng hồ, chỉ khoảng 11 giờ, kéo tài liệu đang xem dở ra, chăm chú đọc tiếp.

Đồng hồ điểm 12 giờ, cô đóng tài liệu lại, mở cửa đi ăn trưa. Nhưng cửa vừa mở ra đã bị dọa không nhẹ.

Bên ngoài, hai bên cửa đều có vệ sĩ đứng, cứ cách một khoảng là có hai người, nghiêm túc lạnh băng.

Thấy cô, bọn họ chỉ khẽ cúi đầu sau đó trở về bộ dáng như pho tượng.

Nhiều người như vậy, cô còn tưởng là vị đại lão nào.

Không đúng!

Hàn Đông Đường là lão đại của Hắc đạo, nhìn bộ dáng lúc nào cũng tây trang chỉnh tề của hắn, cô lại xém quên mất.

Người đó thân phận cao quý như vậy, lại hạ mình xin lỗi cô, sau đó

mặt dày mặt dạn xin cô tha thứ...

Phương Mộc Tĩnh trầm mặc, cô không biết, hẳn rốt cuộc xem cô là gì.

Khẽ thở dài, Phương Mộc Tĩnh một đường đi đến can-tin.

Nhanh chóng dùng xong bữa trưa sau đó trở về.

Cô không biết tại sao mình lại gấp gáp như vậy, nhưng sự thật chính là gấp gáp.

Nhưng đi nửa đường, cô nghĩ, nếu đã có vệ sĩ canh giữ, cô cũng không cần phải ở trong phòng bệnh, nghĩ xong liền nhắc đôi chân đang đi điên cuồng muốn đi đến phòng bệnh đi theo hướng ngược lại.

.....

Cô vui đầu làm việc, khi ngẩng đầu lên thì đã gần 5 giờ.

Ngoài trời, mặt trời đỏ rực, chiếu vào cửa kính lại tạo ra một không gian ấm áp cùng lãng mạn. Đồ vật trong phòng như được mạ thêm một lớp vàng óng, ánh nắng nhẹ nhàng chiếu lên khuôn mặt của cô, mang theo chút dịu dàng của buổi chiều.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt đen nhánh lấp lánh tia sáng, nhưng dường như manh theo tâm sự.

Trời sắp tối rồi, cho dù không muốn đi chảnh nữa, thì bóng đêm cuối cùng vẫn đổ xuống mà thôi.

Ngẫm nghĩ một chút, sau đó thở hắt ra một hơi, lái xe đi mua một ít thức ăn nhanh, sau đó trở lại bệnh viện.

"Em định ở lại đây à?" Cố Vạn Tinh thấy cô, hỏi.

"Ừ."

Anh lờm cô, nhưng lại quan tâm nói:

"Vậy thì cẩn thận một chút." Luôn có con sói dòm ngó cô, tức giận.

Càng giận hơn nữa, con mồi của nó dường như có chút tự nguyện.

Nhìn cô rời đi, anh thở dài.

Mong là cô gốc em sẽ không bị thương tổn gì nữa.

Ăn xong, cô thu dọn đồ đạc, đi về phía Hàn Đông Đường.

Vệ sĩ vẫn đứng như cũ, gặp cô thì chào, cũng không mở miệng.

Lúc đó cô đột nhiên nghĩ, bọn họ không mỗi chân à?

Nhưng cô phát hiện, nhóm người này là nhóm khác, hình như là thay phiên nhau canh giữ.

Cô vào phòng, để túi xách lên sofa, sau đó đi đến bên giường bệnh.

Cô kéo rèm cửa ra một chút, ánh sáng bên ngoài lọt vào, chiếu lên người đàn ông đang yên tĩnh nằm.

Cánh tay giơ lên, gạt đi mấy lọn tóc trước trán, sau đó con người hơi co rụt lại.

Cô biết hắn rất đẹp, cũng đã nhìn vô số lần, nhưng mà khi nhìn kỹ lại, vẫn không cách nào kìm chế được bản thân mình, chỉ muốn trầm luân vào đó, nguyên nhân không hoàn toàn là do khuôn mặt này của hắn, mà bởi vì người này chính là hắn.

Tình yêu của cô, không có lí do cũng chẳng có khái niệm, đơn giản vì người này là hắn, là Hàn Đông Đường mà dù là ở trong mơ cô cũng tâm tâm niệm niệm.

Nhưng mà, liệu bọn họ còn có thể tiếp tục?

Hắn từng nói, thứ hắn muốn, người hắn cần, bằng mọi mục đích hắn đều phải có được. Hắn không tin vào ý trời, cũng không tin vào vận mệnh.

Mọi thứ, thành hay bại, đều do hắn quyết định, và hắn cũng sẽ không để mình mất đi quyền quyết định.

Hắn cũng từng nói, cô là của hắn.

Ngón tay tinh xảo không biết từ lúc nào đã trượt xuống khuôn mặt hắn, nhẹ nhàng vân vê.

Cô cúi đầu, che đi ánh sáng nơi đáy mắt, chỉ nhỏ giọng nói:

"Đông Đường, liệu em có thể lần nữa tin anh không?"

....

Nửa đêm, người đàn ông trên giường khẽ động, ánh trăng chiếu vào căn phòng, ánh sáng lung linh huyền ảo, mọ lên khuôn mặt hắn một tầng bàng bạc, như thật như ảo, mơ mơ hồ hồ.

Đôi mắt mở ra, bên trong là sự lạnh lẽo không thể tan, như hồ băng vạn trượng, mãi mãi chẳng có cảm xúc. Hắn cảm giác được, bên cánh tay bị vật gì đó ôm, ánh mắt dần dần dịch chuyển xuống.

Cô gái ngồi trên ghế, nhưng lại nửa nằm lên giường, một cánh tay giơ lên, kéo tay áo hắn, còn một cánh tay thì làm gối đầu.

Đôi mắt nhắm nghiền, nửa khuôn mặt nghiêng in sâu vào đáy mắt hắn.

Hắn hơi sửng sốt, băng tuyết tan đi, bên trong chỉ còn lại ấm áp vô hạn.

Hắn chợt nở nụ cười, một bên cánh tay không bị thương nhẹ vuốt mặt cô, động tác cẩn thận như sợ đánh thức cô gái.

"Ừm..." Cô khẽ kêu một tiếng, Hàn Đông Đường hoảng hốt thu tay lại, nhìn chằm chằm cô, nhưng cô cũng không tỉnh giấc, chỉ nhẹ

nhàng cựa quậy, sau đó hời nhíu mày, dường như không thoải mái. Hàn Đông Đường nhẹ nhàng rút tay ra, không để ý đến vết thương, đứng dậy cẩn thận bế bổng cô lên, đặt lên giường.

Vết thương bị động mạnh, nhói lên, hần hơi nhíu mày, nhưng cũng không để ý, dùng chân đạp lên người cô, còn mình cũng theo đó nằm xuống, cả người nghiêng qua một bên, ôm cô gái vào lòng. Cô hơi nhích nhích, sau đó thuận thế dựa sát vào lồng ngực hần, thỏa mãn ngủ tiếp.

Hần bật cười, âm thanh hơi trầm khàn, hôn nhẹ lên trán cô:

"Vậy mà em còn cứng miệng nói không quan tâm tôi..."

Lúc này, hần thấy cô nằm đó, trái tim như bị đánh mạnh vào, run lên từng đợt.

Người hần thấy đầu tiên lại là cô.

Thật tốt.

....

Sáng hôm sau, cô giật mình mở mắt, đập vào mắt là lồng ngực rắn chắc, đôi mắt trũng to từ từ dờ lên trên.

Hàn Đông Đường tỉnh ngủ từ lâu, trên miệng treo ý cười nhìn cô.

Ôi má ơi!

Cô như bị điện giật, cả người ngời bật dậy.

"A."

Hàn Đông Đường kêu lên, dường như cô phản ứng mạnh quá, ảnh hưởng đến vết thương của hần.

Cô vội nhìn hần, sau đó hỏi:

"Anh không sao chứ?"

Hần mỉm cười, ý tứ nhìn cô:

"Em hôn một cái thì không sao."

Cô biết mình bị đùa giỡn, hai vành tai đều hồng lên, tức giận:

"Anh!"

Nhưng Hàn Đông Đường nhanh tay kéo cô xuống, trước khi cô phản ứng, đặt lên môi cô một nụ hôn, nhẹ nhàng trần trọc:

"Chào buổi sáng."

Phương Mộc Tĩnh như bị đóng đinh tại chỗ, cứng đờ nhìn hần, quên mất cả phản ứng. Hần nhìn bộ dáng ngờ ngác của cô, mạnh mẽ hôn lên môi cô một cái nữa.

Chỉ mà phớt nhẹ qua, nhưng Phương Mộc Tĩnh lại cảm thấy có chút không chịu được.

Cô hoàn hồn, muốn đẩy hẳn ra nhưng sợ động phải vết thương của hẳn, liền lúng túng nói:

"Anh...anh đi xuống."

"Ồ." Hẳn ồ một tiếng, nhưng cũng vô cùng nghe lời dịch khỏi người cô.

"Anh đợi một lát, tôi đi lấy dụng cụ kiểm tra cho anh."

Nói rồi liền nhanh chóng chạy đi. Nhìn cô chạy trối chết, tâm tình Hàn Đông Đường vô cùng tốt, khẽ nhướng mày nằm đợi.

.....

Thế chất Tần Liên cũng rất tốt, vừa tỉnh dậy lúc này.

"Cậu tỉnh rồi?"

Mike nhìn người nằm trên giường, không nhanh không chậm mở miệng.

"Ừ." Cổ họng hỏi đau rát, nên âm thanh phát ra không khỏi hơi khô.

Mike rót cho cậu ta một ly nước, cẩn thận đỡ người dựa vào gối, nhìn cậu ta uống sạch ly nước.

"Lão đại sao rồi?" Cổ họng được thấm nhuận lại, giọng nói cũng nhẹ hơn rất nhiều.

"Lão đại đã tỉnh rồi."

Lúc này Phương tiểu thư có đến thông báo cho anh ta.

"Ừ, vậy thì tốt."

Mike không vui nhìn Tần Liên, giọng nói cũng không tốt lắm:

"Cậu không sợ chết à?"

"Tôi vì cứu lão đại, chết cũng không tiếc."

Mike đột nhiên tức giận, quát lên:

"Cậu..."

Tần Liên nhìn anh ta, nhẹ giọng hỏi lại:

"Nếu là anh, anh có làm như vậy không?"

Mike trầm mặt xuống:

"Tôi sẽ làm, nhưng cũng sẽ không để bản thân rơi vào nguy hiểm."

Anh ta đột nhiên tiến tới, lạnh giọng nói:

"Viên đạn đó, chỉ cần lệch đi 2mm, cắm thẳng vào tim cậu, vậy thì bây giờ tôi đang phải bận rộn tổ chức tang lễ cho cậu rồi."

Cậu ta thật khiến người ta vừa tức giận vừa lo lắng.

Tần Liên nhìn Mike, đột nhiên nở nụ cười:

"Anh mạnh miệng thật đấy."

Cậu vẫn chưa đồng ý cùng anh ta yêu đương thì làm sao có thể

chết chứ.

Mike nhìn cậu ta tỏ ra bộ dáng không sao, tức giận nói lầm bầm:

"Tần Liên, cậu thì hay rồi, bình thân không có chuyện gì, còn tôi cả đêm thì lo lắng cho cậu, sợ cậu không thể tỉnh dậy nữa."

Tần Liên nghe âm thanh run run lo lắng của Mike, trái tim ấm nóng lên, khẽ cười.

Cậu quyết định rồi.

"Mike, tôi đói."

Mike trừng mắt, cả khuôn mặt bị ghen đến hết trắng lại xanh, nhìn vô cùng đáng sợ, nhưng vẫn nói:

"Đợi đó, cậu dám cử động thử xem." Đợi cậu khỏe rồi, ông làm chết cậu.

Tần Liên nhìn theo bóng Mike rời đi, bật ra một nụ cười vui vẻ.

Nếu đã yêu, sao không dám nói? Huống chi hai bên đều có tình cảm.

Cảm nhận được sự lo lắng của Mike, Tần Liên cong môi cười, vết thương dường như không còn đau nhiều như trước nữa.

-----oOo-----

Chương 57

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc Mike đem đồ ăn về thì Tần Liên đang nằm trên giường nghịch điện thoại, nghe tiếng mở cửa, cậu buông điện thoại xuống, nghiêm chỉnh nằm trở về.

Mike đi vào, khẽ liếc cậu một cái, kéo bàn chuyên dụng cho bệnh nhân ra, đặt thức ăn lên bàn, nhìn cậu nói:

"Ăn đi."

Tần Liên nhìn bát cháo trắng trên bàn, vẻ mặt đặc sắc vô cùng, sau đó nhẹ giọng hỏi:

"Chỉ có cái này?"

"Chỉ có cái này." Mike đáp lại.

Vậy là trợ lí Tần với vẻ mặt đau khổ ngồi gặm bát cháo.

"Anh ăn gì chưa?" Tần Liên hỏi.

"Chưa, cậu ăn đi." Nói như vậy, nhưng Mike lại thâm ý nhìn cậu.

Tần Liên hơi cau mày sau đó đột nhiên xúc một muỗng, đưa tới bên miệng Mike, ngập ngừng nói:

"Anh...ăn một miếng đi."

Mike hơi nhướn mày, khóe miệng dâng lên nụ cười, phối hợp với Tần Liên, cúi người há miệng ăn muỗng cháo, đầu lưỡi còn vươn ra, tà ý liếm khóe môi.

Tần Liên đột nhiên căng thẳng, hai tai nóng bừng, vội cúi đầu ăn cháo, che đi thần sắc mất tự nhiên.

Điên rồi.

Sao cậu lại không khống chế được chứ.

Mike mỉm cười, trong phòng bệnh vốn ngọt ngào, có một tình cảm ấm áp dịu dàng lặng lẽ dâng lên giữa hai người.

.....

Phương Mộc Tĩnh mang theo đồ trở về phòng bệnh.

Cô đi tới bên giường, nhìn hắn, lạnh nhạt nói:

"Cởi áo."

Hắn hơi nhướn mày, chậm rãi cởi áo ra, nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn cô.

Phương Mộc Tĩnh nhìn hắn chậm chậm chạp chạp, cũng không hỏi thúc, chỉ kiên nhẫn đợi.

Áo cuối cùng cũng cởi xong, bên cánh tay và lồng ngực trái đều được dùng băng gạc trắng băng lại, bây giờ lại ần ần thấm máu. Sắc mặt cô nghiêm túc, không nhìn ra cảm xúc gì, cận thận gỡ băng ra.

Nhưng thực chất, dưới đáy lòng đang không ngừng run lên từng đợt.

Cô biết, hắn luôn sẽ đối mặt với nguy hiểm, nhưng nhìn hắn bị thương như thế này, trái tim vẫn không nhịn được co rút.

Miệng vết thương hơi sưng, nhìn qua có vẻ vô cùng dữ tợn.

Cận thận sát trùng miệng vết thương, sau đó băng bó lại.

Cả quá trình hai người đều im lặng. Hắn không rời ánh mắt khỏi người cô, còn cô không rời mắt khỏi vết thương của hắn.

Cảnh tượng không gượng gạo kỳ quái, mà phá lệ đẹp đẽ đến lạ.

"Được rồi, mặc áo vào đi."

Cô đem băng gạc thấm máu để vào khay, gỡ găng tay y tế chuyên dụng ra.

Nhìn hắn mặc lại áo, cô nói:

"Không được động mạnh, không được để vết thương thấm nước, ăn thức ăn nhạt, hạn chế đồ uống có cồn."

Cô một đường mà dặn, hoàn toàn là lời của bác sĩ nói với bệnh nhân.

Hàn Đông Đường nhếch môi, lộ ra nụ cười gian tà:

"Viện phó Phương, vẻ nghiêm túc của em thật quá mê người."

Cô nhú mào, đầu ngón tay cầm khay hơi siết chặt:

"Tôi không đùa với anh."

Hắn bật cười:

"Được được, đều nghe em."

Tim cô đập mạnh, nhịp tim gia tốc, cả khuôn mặt đều lộ rõ vẻ mất tự nhiên:

"Anh nghĩ ngơi đi."

Nhìn cửa phòng đóng lại, Hàn Đông Đường không nhịn được bật cười vui vẻ.

Hai ngày sau đó, vết thương của hắn hồi phục rất tốt, nhưng Tần Liên vì vết thương quá nghiêm trọng nên mới chỉ có thể ngồi dậy, vẫn chưa thể đi lại.

Trong phòng bệnh, Hàn Đông Đường ngồi cạnh giường cậu ta:
"Cậu cứ chăm sóc tốt cho bản thân mình đi, có việc gì thì cứ gọi cho Mike, đừng gắng sức."

Hàn Đông Đường mặc dù lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng đối với thuộc hạ trung thành, nhất định sẽ không bạc đãi.

Tần Liên cúi đầu:

"Vâng."

Hai người nói chuyện một lát, sau đó Hàn Đông Đường đứng dậy, nói với Mike:

"Cậu đi theo tôi."

Mike nhìn Tần Liên một cái, sau đó đi theo hắn ra ngoài.

Hai người về phòng bệnh của Hàn Đông Đường.

Mike nhìn vào trong. Gã đàn ông bị hai người mặc áo đen đè lại trên đất, thái dương hai bên đều bị súng chĩa vào, trên mặt là vẻ sợ hãi cùng kinh hoàng.

Mike nhíu mày, nhìn Hàn Đông Đường:

"Lão đại?"

Hàn Đông Đường ngồi trên giường bệnh, lạnh lẽo nhìn gã ta:

"Đến giết tôi."

Bị ánh nhìn lạnh lẽo của Hàn Đông Đường ngấm trúng, gã đàn ông co lại, toàn thân run lên, run rẩy nói:

"Tôi...tôi chỉ nhận mệnh làm việc, Hàn...Hàn lão đại, xin tha cho tôi..."

Hàn Đông Đường mím môi cười, cười đến toàn thân gã đều đông cứng.

"Tha? Mà kể chuyện cười à?"

Từng chữ như hàn băng đâm thủng thần kinh gã ta, gã ta không ngờ rằng, người này bị thương nhưng một thân áp lực kia không hề tổn hại chút nào, gã càng không ngờ rằng, hắn sẽ hồi phục nhanh như vậy.

Hắn đã bị thương, nhưng tốc độ hồi phục kia là một thứ đáng kinh ngạc.

Bên chân gã đang chảy máu, một chân khác gãy đi, đều do người đàn ông đó làm.

Mike nhíu mày, đáy lòng dâng lên một trận tàn ác, tiến lên, lạnh giọng hỏi:

"Ai sai mà tới?"

Gã đàn ông run lẩy bẩy, thuộc hạ của Hàn Đông Đường, khí tràng cũng lớn như vậy.

"Tôi...không thể nói."

Nhưng gã không biết, nếu nói gã sẽ chết, không nói cũng sẽ chết. Mike nhíu mày, khuôn mặt anh tuấn thấp thoáng sát khí, quay sang nhìn Hàn Đông Đường xin chỉ thị.

"Lão đại, nên làm thế nào?"

Hàn Đông Đường như lơ đãng nói:

"Không nói cũng không sao, trên người hắn ta có một cái thiết bị theo dõi, lấy xuống rồi giết đi."

Gã đàn ông trợn tròn mắt không thể tin.

Hắn...hắn làm sao biết?!

Thiết bị này, là trước khi gã ta đi, lão đại gã ta đã đưa cho gã, nói rằng hắn sẽ không thể phát hiện được, khi có chuyện gấp, cứ kích hoạt nó.

Nhưng tại sao, tại sao hắn lại biết?

Gã ta sợ hãi, hai tay cứng đờ, cả người bị kìm chặt trơ mắt nhìn thiết bị theo dõi bị Hàn Đông Đường nói ra vị trí, sau đó bị Mike lấy đi.

Gã ta quên mất, đây là Hàn Đông Đường.

Nếu ai cũng có thể giết hắn, hoặc lừa gạt hắn, thì hắn đã chẳng sống đến bây giờ, lại khiến mọi người trong Hắc đạo kính sợ.

Hàn Đông Đường cảm thiết bị theo dõi, vôn vê một lát, sau đó khẽ dùng sức.

Rắc!

Thiết bị theo dõi vỡ tan trên tay hắn. Hắn nâng ánh mắt, đứng dậy, đến trước mặt gã ta, gã ta run sợ ngẩng đầu lên.

Hắn nói:

"Lão đại của mày bị thương nặng như vậy, mà cũng có tâm tư đi tính kế giết tao, không tồi, xem ra hắn ta cũng chê mình sống lâu quá rồi."

Hắn vốn định để chuyện này tính sau, nhưng không ngờ, hắn ta lại gấp gáp như vậy.

Vậy thì tiền hắn ta một đoạn thôi.

Hàn Đông Đường giơ tay, cánh môi tà ác nhếch lên.

Trong không khí, hai tiếng 'bụp' vang lên, hai bên thái dương gã đàn ông xuất hiện hai lỗ đen hoắm, chậm rãi chảy máu.

Gã ta tròn mắt, thân thể 'phịch' một tiếng, ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Trong không khí, thoang thoang mùi máu tươi, hòa lẫn mùi thuốc súng, cộng thêm hình ảnh này, vô cùng dọa người.

"Mike, tổng bộ đó, cậu giải quyết đi."

Mike đương nhiên biết hắn đang nói đến gì, gật đầu nhận mệnh.

Cửa phòng bị đẩy ra, một vệ sĩ đi vào:

"Lão đại, Phương tiểu thư đang đi tới."

Sắc mặt lạnh lẽo không đổi của Hàn Đông Đường khẽ biến, vội ra hiệu cho hai tên áo đen mang người đi, còn Mike lấy trên người xuống một lọ thuốc, đổ trên vết máu.

Vết máu nhanh chóng bốc hơi biến mất, còn Hàn Đông Đường thì đã sớm nằm lên giường, nhưng một giây sau, lại cảm thấy không đúng.

Sau lưng hơi ướt, lúc này đang dấy lên cảm giác lạnh lẽo.

Trong đầu vang lên hai từ: Không xong!

Khoảng thời gian này, vết thương đều do cô xử lí, tình trạng như thế nào cô đều rõ.

Bây giờ vết thương nứt ra, cô chắc chắn sẽ nghi ngờ.

Mike thấy sắc mặt của hắn không hợp lí lắm, vội chạy ra cửa.

Cánh cửa bị đẩy ra, cô gái mặc áo blouse trắng đi vào.

Cô cầm khay, thấy Mike đứng bên cửa thì kinh ngạc, sau đó hỏi:

"Anh cũng ở đây à?"

Mike cúi đầu, nói:

"Vâng, lão đại gọi tôi đến bàn giao chút việc."

Cô cũng không nghi ngờ gì, chỉ khẽ gật đầu, sau đó đi vào.

Đến gần giường bệnh, cô hơi hít sâu, sau đó nhíu mày.

Trong không khí, thoang mùi máu, rất nhẹ, nhưng cô có thể ngửi ra, hoàn toàn là do nghề nghiệp của cô.

Hàn Đông Đường sâu kín liếc cô, sau đó hơi căng người.

"Đến giờ thay băng. Cởi áo."

Vẫn là giọng điệu đó, nhưng bây giờ Hàn Đông Đường lại cười cười, không phối hợp như thường ngày.

"Hôm nay cứ để Mike thay cho tôi đi."

Cô cau mày, dò xét nhìn hắn:

"Anh có chuyện gì?"

Bình thường, hắn còn không chờ được, thấy cô là muốn cởi áo

ngay, nhưng bây giờ lại nói như vậy, nhất định là có chuyện.

Hắn hơi suy nghĩ, sau đó nói:

"Em làm việc bận rộn, cứ để Mike giúp đi."

Mike ăn ý tiến lên:

"Phương tiểu thư, cô cứ để tôi đi, tôi biết thay."

Mày cau càng chặt, cuối cùng cô tiến lên, bàn tay trắng nõn dùng sức, đè hắn xuống.

Hàn Đông Đường không ngờ cô sẽ làm vậy, phản ứng không kịp, cả người đều cúi xuống, lại khẽ rên một cái.

Hắn thầm kêu lên, sau đó lại nghe thấy tiếng hít sâu của cô, dường như cả bàn tay cầm khay đều đang run lên.

Hắn vội ngồi dậy, nhìn cô, lắp bắp:

"Em..."

Sắc mặt cô lạnh lẽo, trong mắt ẩn chứa tia tức giận và lo lắng, chỉ hắn:

"Anh!"

"Sao vết thương lại như thế này?"

Cô gằn giọng, mím môi nhìn hắn, cảm giác lửa giận đang bốc lên, nhưng giọng cô lại lạnh băng.

"Tôi có thể không nói không?"

Hắn không muốn cô biết chuyện mình vừa làm.

Hắn tưởng cô sẽ tức giận, nhưng cô lại không.

Nghe hắn nói, cô hơi sững người, sau đó bật cười, cả hai bàn tay đều run lên, nheo mắt nhìn hắn.

"Có thể."

Hắn bất ngờ, nhưng lại nghe cô nói tiếp:

"Cơ thể là của anh, anh không muốn bảo quản, tôi cũng hết cách."

Giọng nói cô đều lại, nhưng hắn biết, cô đang rất tức giận, vì xung quanh người cô đang bao phủ bởi một tầng áp thấp.

Đáy lòng kêu lộp bộp. Hắn chỉ hận không thể cắn lưỡi mình, vội nói:

"Tôi không có ý đó, em..."

Cô quay người, đi lại, dúi khay vào người Mike, lạnh giọng:

"Cậu làm đi. Sau này cậu cứ thay cho hắn đi, tôi không làm nữa."

Cô vì hắn mà lo lắng, quan tâm chăm sóc hắn chu đáo tận tình, vậy mà bây giờ hắn lại biến mình thành như vậy.

Hắn xem sự quan tâm của cô là trò đùa à?

Hàn Đông Đường vội nhảy từ trên giường xuống, chạy theo cô.

"Tiểu Tĩnh."

Cô quay lại, nhìn chăm chăm hắn:

"Đừng để tôi thấy anh."

Hàn Đông Đường biết cô giận rồi.

Cũng biết mình toi rồi.

"Lão đại."

Hắn không vui nhìn sang, nói:

"Thay."

Phải mau chóng hồi phục.

Mike đổ mồ hôi lạnh, tiến lên theo hắn đi lại giường bệnh.

....

Cô đang đi nửa đường thì gặp Cố Vạn Tinh, anh thấy sắc mặt cô không tốt, hỏi:

"Sao thế? Hàn Đông Đường lại làm gì à?"

Có thể khiến cô tức giận, bây giờ không nhiều nha.

Cô trừng anh, đè âm thanh xuống, gằn mạnh:

"Đừng nhắc đến hắn ta. Phiền phức!"

Nhìn bóng lưng cô gái, Cố Vạn Tinh vô tội chớp mắt.

Anh có làm gì đâu.

Sao lại quát anh?

Đi tìm cô vợ nhỏ an ủi.

Thật buồn.

_____

-----oOo-----

Chương 58

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tuần sau, thương thế của Hàn Đông Đường đã hoàn toàn hồi phục. Có thể nói, vết thương của hắn hồi phục vô cùng nhanh. Vì Tần Liên cần ở lại để tiếp tục theo dõi, nên Hàn Đông Đường bảo Mike làm thủ tục xuất viện cho mình.

Còn hắn thì đi tìm Phương Mộc Tĩnh.

Lúc trước, cô nói mình đừng xuất hiện trước mặt cô nữa, vậy là khoảng thời gian một tuần này, hắn hoàn toàn không gặp được cô. Hoặc nếu có, thì cũng là lướt qua rồi cô liền đi mất, căn bản không muốn nhìn hắn, chuyện này làm Hàn Đông Đường vô cùng buồn bực, nhưng lại giúp hắn biết rằng, cô vẫn còn rất quan tâm hắn.

Hàn Đông Đường đi đến phòng làm việc của cô, nhưng trợ lí lại nói cô đang họp.

Hắn nhìn nhìn trợ lí, xác định hắn ta không gạt mình, sau đó khế gặt đầu, quay người rời đi.

Trợ lí thấy hắn đi rồi, mới giơ tay lên vỗ ngực thở phào.

Dọa chết cậu ta rồi.

Ánh mắt quá đáng sợ, giống như đang muốn xẻ đôi cậu ta ra.

Qua nửa tiếng nữa, hắn mới tiếp tục đi tìm cô.

Lần này, quả thật gặp được.

Phương Mộc Tĩnh thấy hắn, hơi nhú mày, sau đó bước nhanh hơn, muốn rẽ sang nơi khác.

Hàn Đông Đường sải đôi chân dài, vài bước tiến lên kéo lấy cánh tay cô.

"Tiểu Tĩnh..."

Cô bị hắn kéo đành dừng lại, mắt kiên nhẫn quay đầu, giọng nói lạnh nhạt:

"Hàn tổng có chuyện gì?"

Hắn ý vị sâu xa nhìn cô, sau đó có chút buồn bực nói:

"Em cố ý tránh mặt tôi?"

Cô nghe hắn hỏi, môi hơi mím lại, kéo cánh tay bị hắn nắm ra,

nhưng hấn nắm quá chặt, cô kéo mãi mà không được, đành nói:
"Không có, Hàn tổng, tôi còn có việc, mời anh buông tay."
Hấn không buông, ngược lại còn dùng sức, kéo cô lại gần mình, đầu hơi cúi xuống, cánh môi mỏng chậm rãi nhếch lên:
"Không có? Vậy khi nãy khi thấy tôi, em chạy làm gì?"
Hơi thở của hấn phả vào mặt cô, cộng thêm mùi hương trên người, cô nhất thời có chút quên phản ứng, nhưng sau đó trấn định lại:
"Tôi không chạy, tôi có việc gấp."

"Ồ."

Hấn ồ một tiếng, nhìn cô.

Phượng Mộc Tĩnh khó chịu, bầu không khí trở nên kỳ quái gượng gạo. Đột nhiên phía sau vang lên giọng nói:

"Viện phó, Viện trưởng..." Trọ lí thấy hai người ôm ôm áp áp, tư thế lại có chút ái muội, giọng nói cứng đờ ngắt quãng, lát sau mới nói tiếp hai chữ:

"...tìm chị."

Cô như vớ được phao, gật đầu, giật mạnh tay ra, vội chạy đi.

Hàn Đông Đường gương ánh mắt lạnh lẽo, bắn về phía trọ lí.

Cậu ta sợ toát mồ hôi.

Chính mình cũng gật đầu chào một tiếng, sau đó chạy té khói.

Hôm nay là ngày gì vậy trời.

Trong phòng Viện trưởng, Cố Vạn Tinh cười cười nhìn cô:

"Anh vừa rồi có tính là cứu em không?"

Phượng Mộc Tĩnh buông ly nước xuống, gật gật đầu:

"Cảm ơn anh."

Cố Vạn Tinh dựa người ra sau ghế sofa, nhìn cô, nghiêm túc nói:

"Anh nói này, nếu em đã quyết định, vậy thì cứ tiến tới đi."

Phượng Mộc Tĩnh kì lạ nhìn anh:

"Hôm nay anh sao vậy?"

Bình thường chỉ hận không thể máng cô, cảm cô không được lại gần Hàn Đông Đường, hôm nay vậy mà lại nói như vậy?

Anh lờm cô, giọng điệu trách móc:

"Còn không phải anh nhìn không được bộ dáng đó của em à?"

Chuyện tình cảm, anh không thể ngăn cản được, hướng chị, em và hấn ta đều nguyện ý, anh cũng không có tư cách cản em."

Tình cảm chính là như vậy, một giây trước, bạn còn nói bạn ghét đối phương, hận đối phương, nhưng một giây sau, trái tim của bạn lại vì

đối phương mà đập, còn bản thân mình đã rung động lúc nào không hay.

Cô trầm ngâm một lát, sau đó mới chậm chạp hỏi lại, giọng điệu có chút do dự:

"Anh cảm thấy, em và hắn ta, còn có thể đi tiếp không?"

Cố Vạn Tinh nhìn ra cửa sổ, lát sau mới nói:

"Vậy phải hỏi chính em rồi. Em hãy đề tay mình lên trái tim, tự hỏi rằng, em rốt cuộc có muốn cùng hắn ta đi tiếp hay không?"

.....

Em hãy đề tay lên trái tim, tự hỏi rằng, em rốt cuộc có muốn cùng hắn ta đi tiếp hay không?

Âm thanh Cố Vạn Tinh vẫn còn lưu lại trong đầu. Cô thử đặt tay lên đó, trái tim có tiết tấu đang đập trong lồng ngực.

Cô không ngờ, Cố Vạn Tinh lại trở thành quân sư tình yêu

Mà anh lúc này đang tức giận xem hồ sơ. Anh chỉ không muốn thấy Phương Mộc Tĩnh như vậy. Còn đối với Hàn Đông Đường kia, một chút hảo cảm anh cũng không có.

Tuyệt đối không!

Cô làm sao biết được suy nghĩ của anh, lúc này, cô đứng trước cổng bệnh viện, tay cầm điện thoại.

Hít sâu một hơi, rồi nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười.

"Alo, Sơ Ái, có muốn đi dạo không?"

.....

Trong một quán ăn, Sơ Ái chăm chú nghe cô nói, sau đó mới như không tin được, hỏi lại:

"Cô muốn quay lại với Hàn Đông Đường?"

Cô gật đầu.

Sơ Ái cuống cuống lên, vội nói:

"Cô phải suy nghĩ cho kỹ nha." Lần trước cô như người chết, khiến Sơ Ái còn thấy sợ. Cả người như rớt gối bị giật dây, không chút sức sống.

Cô nói:

"Nghĩ kỹ rồi."

Sơ Ái chớp mắt, sau đó thở dài, bộ dáng hết cách:

"Haiz, cô thích là được."

Điện thoại trên bàn rung lên, cô vươn tay, mở tin nhắn ra:

[Em ở đâu, khi nào về, tôi đến đón em.]

Cô nhìn tin nhắn, tim không tự chủ đập mạnh lên.

"Quán ăn X, đường Y, khoảng 20 phút nữa."

[Được.]

Sơ Ái nhìn cô, lại nhìn điện thoại của cô, sau đó quyết định không nhìn nữa, cúi đầu loay hoay ăn uống.

Ăn uống có thể xua đi mọi ưu phiền.

Buồn? Ăn!

Vui? Ăn!

Cô ấy ăn rất nhiều, nhưng vẫn không mập.

Đây có thể coi là...phúc lợi đi?

Phương Mộc Tĩnh đặt điện thoại lên bàn, cùng ăn với Sơ Ái.

Cô như nhớ cái gì, ngẩng đầu hỏi:

"Cô và Cố Vạn Tinh định khi nào thì sinh bảo bảo?"

Sơ Ái đang ăn suýt sặc, ho khù khụ, vội lấy ly nước.

Bình tĩnh lại, cô ấy mới nói:

"Tôi chưa có ý định sinh con đâu, còn trẻ như vậy, vẫn nên tận hưởng thế giới của hai người."

Cô gật đầu, cũng đúng.

Đang ăn, bên cạnh liền xuất hiện thêm một người.

"Phương Mộc Tĩnh, cô cũng ở đây à?"

Giọng nói xuyên qua tai cô, khiến cô nhất thời cứng người, sau đó đáy lòng dâng lên sự chán ghét.

Sơ Ái ngẩng đầu nhìn, người đàn ông này hình như quen Tiểu Tĩnh, nhưng cô không có phản ứng với hắn ta.

Hắn ta nhìn qua Sơ Ái, gật đầu chào, vô cùng giống một thân sĩ.

"Lý Hiển Chi, anh làm gì?"

Cô buông đũa, lạnh mặt nhìn hắn ta.

Lý Hiển Chi?

Bạn trai cũ của cô?

Sơ Ái đột nhiên cảm thấy người đàn ông này vô cùng đáng ghét.

Nghe nói, hắn ta có vợ rồi.

"Gặp lại phải chào. Muốn mời cô ăn một bữa, được không?"

Ánh mắt hắn đảo qua khuôn mặt của cô, lại rơi xuống trên cơ thể cô, kín đáo dò xét.

Cô nhú mày, khuôn mặt hiện lên vẻ bài xích dữ dội:

"Không được."

"Ồ." Hắn ta ồ một tiếng, không rõ ý vị.

Sơ Ái tròn mắt nhìn người đàn ông này.

Gì đây?

Dụ dỗ Tiểu Tĩnh à?

Đột nhiên cảm thấy, Hàn Đông Đường tương đối tốt hơn gã đàn ông này.

Ít nhất, hắn không bày ra vẻ mặt đáng ghê tởm kia.

Cô càng nhìn càng thấy ghét, vẻ lạnh lẽo nhanh chóng bao trùm cả khuôn mặt:

"Chúng tôi còn phải ăn, mời anh đi chỗ khác."

Ngón tay hắn ta khẽ gõ lên bàn, mỉm cười:

"VẬY...hẹn gặp lại."

Cô trừng mắt nhìn hắn ta đi.

Gặp lại cái đầu anh!

Ăn xong, hai người ra trước cửa quán ăn đợi.

Sơ Ái nói:

"Gã đàn ông đó có ý đồ với cô, cô phải cẩn thận đấy."

Cô đương nhiên nhìn ra.

Gật đầu một cái, một chiếc xe nhanh chóng đỗ lại.

"Tôi về trước đây." Sơ Ái nói.

"Ừ."

Sơ Ái vừa đi, một chiếc xe khác nhanh chóng chạy tới.

Hàn Đông Đường tự mình lái xe, cô mở cửa ghế phụ lái, ngồi vào.

"Đợi lâu không?"

Cô lắc đầu.

Hàn Đông Đường nhìn cô, nở nụ cười. Thu lại nụ cười, ánh mắt hắn nhìn ra phía sau qua kính chiếu hậu, hơi lạnh, bên trong còn ần ần tối tăm, sau đó lái xe đi.

Ở một góc khuất khác, lộ ra một đôi mắt, nhìn về phía chiếc xe vừa đi. Bên trong đôi mắt là u ám, và có sự mong chờ.

-----oOo-----

Chương 59

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vì Tần Liên vẫn chưa xuất viện, nên công việc ở Hàn thị rơi vào tay Mike.

Nhưng bảo anh ta tính kế giết người thì được, còn về suốt ngày đối mặt với đồng sổ sách chỉ toàn số liệu với số liệu thì anh ta đành chịu.

Vậy nên...

Mike chịu cực một chút, đem những thứ cần xử lý đến bệnh viện giao cho Tần Liên.

Tần Liên đối với việc này chỉ thờ dài.

"Anh cũng nên học một chút đi, sau này nếu tôi không ở đây anh cũng có thể giúp lão đại."

Mike nhăn mày, lầu bàu:

"Không, tôi không thể nhét nổi những thứ này, còn nữa..."

Mike hướng về phía cậu, cười một cái:

"...trong nhà cũng không cần hai người đều giỏi một chuyện, em một thứ tôi một thứ, cả hai hòa hợp, rất tốt."

Tần Liên bị hấn nhìn đến gương, trừng mắt một cái, không vui nói:

"Ai muốn ở chung với anh." Lo xa như vậy, nhưng mà nghĩ đến cảnh tượng kia...

Tần Liên kín đáo nhíu mày, nở một nụ cười, đáy mắt cũng sáng lên, như có ngôi sao đang chiếu lấp lánh, Mike trong nhất thời nhìn đến ngẩn người.

Ánh sáng trước mắt Tần Liên đột nhiên rút đi, đáy mắt in sâu khuôn mặt đẹp soái đang dần phóng đại, sau đó trên môi truyền đến cảm giác ấm nóng.

Bàn tay cầm tài liệu của cậu cứng đờ, cả người cũng không dám động đậy, để mặc đôi môi người đàn ông tàn phá trên môi mình, trái tim cậu tăng tốc dần, nặng nề bổ xuống lòng ngực.

Mike trần trọc bên ngoài, sau đó nhân lúc Tần Liên không phòng bị, đầu lưỡi mạnh mẽ cạy hàm răng cậu, luồn lách xông vào. Tần Liên

đột nhiên hít sâu, cảm giác ẩm ướt trong khoang miệng khiến thần trí cậu bỗng nhiên hoảng loạn.

Cậu hơi đưa lưỡi ra, chạm thử, sau đó như bị bỏng vội rút lại, nhưng hành động kia lại như đang cố vũ Mike, anh ta giờ tay kéo gáy của Tần Liên, làm nụ hôn càng sâu hơn.

Môi hai người giao nhau, bốn phía môi không ngừng liếm mút, như khát khao, cũng như mời gọi, âm thanh vụn vặt từ cổ họng phát ra, lại như một liều thuốc kích thích cho sự điên cuồng này.

Gần 10 phút sau hai người mới buông ra, cả gương mặt Tần Liên đỏ bừng, ánh mắt mông lung, đôi môi sưng đỏ, còn khuôn mặt Mike cũng ửng ửng dục vọng không tìm được, quần áo hai người hơi xộc xệch, không khó để tưởng tượng cảnh vừa rồi.

Anh ta nhếch môi, ngón tay lướt qua cánh môi của Tần Liên, cúi người, ánh mắt tràn đầy vui vẻ, giọng nói khàn khàn đầy dục vọng, cũng đầy quyến rũ từ tính:

"Nói đi, em cũng có cảm giác với tôi đúng không?"

Tần Liên giờ tay định kéo tập tài liệu che mặt lại, nhưng mà tập tài liệu không biết từ lúc nào bị cậu vứt xuống đất, nằm ngổn ngang, sắc mặt Tần Liên trong nháy mắt trở nên đặc sắc.

Cậu hơi lùi người lại, vẻ mặt kia, lại thêm quần áo nhăn nhúm trên người, nhìn kiểu nào cũng giống như cậu trai nhỏ bị khinh bạc, đang rất ủy khuất.

"Tôi..." Phải nói làm sao đây, cậu đúng là có cảm giác với anh ta. Nhưng mà phải nói ra thì rất ngại.

Mike ngậm ý cười, hơi nghiêng đầu, nhớ đến vẻ mê loạn của cậu khi nãy, anh ta chỉ hận không thể một ngụm ăn trọn cậu.

"Hử?"

"Anh...sau này anh sẽ không lãng nhăng phong lưu như bây giờ nữa chứ?"

Người đàn ông phong lưu này, cậu đã thấy anh ta thay không ít phụ nữ, khi quen nhau thì anh ta vô cùng yêu thương chiều chuộng, nhưng một khi đã chán thì chính là một người đàn ông máu lạnh vô tình.

Mike nghe cậu hỏi, cả khuôn mặt bừng sáng, tình cảm bên trong nháy mắt ứa ra, không cách che giấu, đó là loại tình yêu phát sinh từ tận sâu trong trái tim.

Cậu nghe anh ta kiên định lại vô cùng nghiêm túc nói:

"Sẽ không."

Từ nay, chỉ có cậu.

.....

Buổi trưa.

Cô nhìn căn nhà yên ắng, tìm khắp nơi vẫn không thấy Hàn Đông Đường.

Đôi mày hơi nhíu lại. Bình thường giờ này hắn vẫn ngồi đợi cô xuống dùng bữa, nhưng bây giờ không thấy bóng dáng đâu.

Cô hỏi người hầu:

"Cô có thấy Hàn Đông Đường không?"

Người hầu nói:

"Phượng tiểu thư, ông chủ đã đến Hàn thị rồi, bảo tôi nói với cô là cô cứ dùng bữa đi."

Cô kinh ngạc nhướn mày, sau đó lại liếc nhìn đồng hồ trên tường.
12 giờ?

"Hắn đã ăn trưa chưa?"

Người hầu nói:

"Hình như tập đoàn có việc gấp, cơm trưa vẫn chưa ăn."

Mày cô nhăn càng sâu, đáy mắt thấp thoáng ý lạnh.

Hắn còn không biết lo cho dạ dày mình sao?

"Được rồi, tôi biết rồi."

Người hầu lui xuống. Cô buông túi xách xuống, xắn tay áo lên, vào bếp.

Thức ăn chỉ làm cho một người nên không nhiều. Cô mở tủ lạnh, bên trong vẫn còn thực phẩm nấu ăn.

Cô mở bếp, làm một ít đồ ăn đơn giản, sau đó bỏ vào hộp, xách đi.

"Phượng tiểu thư, cô muốn đi đâu à?"

Cô gật đầu, cầm áo khoác, cúi người thay giày:

"Tôi đến Hàn thị một chuyến."

Người hầu nhìn đến hộp đựng thức ăn trong tay cô, lập tức hiểu ra, không hỏi nữa.

"Có cần gọi người đưa cô đi không?"

"Không cần, tôi tự lái xe được."

"Vâng."

....

Hàn thị.

Tiếp tân thấy có người đến, lễ phép hỏi:

"Xin hỏi cô tìm ai?"

Phượng Mộc Tĩnh chậm rãi nói:

"Hàn tổng."

Tiếp tân ngạc nhiên, nhìn chăm chăm cô, sau đó vẻ mặt bừng sáng:

"A, tôi nhớ cô rồi, lần trước cô có đến. Hàn tổng đang ở trong phòng làm việc. Có cần tôi dẫn cô lên không?"

Cô mỉm cười, khẽ gật đầu:

"Không cần, tôi tự lên được. Cảm ơn."

Cô ấy cúi đầu chào cô.

Trong lòng âm thầm cảm thán: Người gì vừa đẹp lại vừa ân cần.

Nhìn dáng vẻ, chắc là đem thức ăn đến cho Tổng giám đốc.

.....

'Cốc, cốc.'

"Vào đi."

Cô mở cửa, tiến vào phòng.

Bầu không khí bên trong vô cùng ngọt ngào.

Cô không biết, nếu cô đến sớm một chút, thì có thể thấy một đám người run lẩy bẩy, thiếu chút nữa là ngất đi, bởi vì khí thế cùng áp lực của vị đang ngồi ở đó.

Người đàn ông khuôn mặt lạnh tựa băng sơn, bàn tay lật xem tài liệu, trên mặt không chút biểu cảm, nếu có, cũng chỉ là khí thế của người ở trên.

Cô cau mày, tiến lên. Nhìn bộ dáng này của hắn, chắc chắn là chưa ăn cơm.

Hàn Đông Đường không nghe thấy âm thanh, nhíu mày, còn chưa ngẩng đầu lên thì nghe thấy một giọng nói:

"Anh định tu tiên à?"

Hắn sửng người, ánh mắt giương lên, chiếu thẳng vào cô gái.

Hàn Đông Đường vội đứng dậy, bất ngờ hỏi:

"Sao em lại đến đây?"

Cô giơ tay, hộp cơm lộ ra.

"Tôi chỉ lo anh bị bệnh, tôi phải chăm sóc anh."

Hắn kinh ngạc, sau đó cả cơ thể như có dòng nước ấm chảy qua, len lỏi từng góc ngách.

Không khí trong phòng trong nháy mắt như xuân về, ấm áp dịu dàng, chỉ thiếu mỗi tiếng chim hót.

Hắn cầm hộp cơm để xuống bàn, sau đó kéo cô ngồi xuống cạnh

mình.

"Em quan tâm tôi thì cứ nói, cần gì phải bày về mặt 'tôi bị ép' như thế chứ."

Cô như mèo bị đập phải đuôi, nói:

"Ai quan tâm anh."

"Ha ha..."

"Em ăn chưa?"

Cô khẽ liếm môi, đáp:

"Chưa."

Hắn mở hộp cơm, cầm đũa gắp một miếng thức ăn, đưa tới bên miệng cô:

"Há miệng."

Cô như bị đóng đinh, trừng mắt nhìn hắn.

"Tôi...tôi tự ăn được."

Hắn nhếch môi cười, giọng điệu pha chút cứng chiều:

"Ngoan nào."

Cô bị đóng đinh tập hai, lát sau mới chậm chạp há miệng.

Hắn dứt cô xong, lại dùng chính đôi đũa đó để ăn.

Cô ngật ngừng, nói:

"Tôi...tôi vừa ăn."

Hắn nhướn mày, không để ý nói:

"Không sao, dù sao cũng từng ăn."

Hai tai cô đỏ bừng, sau đó lan ra hai bên má.

Vô tình hay cố ý đây?

Hắn nói chuyện mập mờ, lại khiến cô thần hồn điên đảo.

Hắn bật cười.

Vậy là dưới sự 'uy hiếp' của hắn, hai người em một miếng, tôi một miếng, ăn hết hộp thức ăn.

Cô cảm thấy, bọn họ như đang ngược thời gian, trở về thời điểm như năm đó.

Cô khẽ mỉm cười, ánh mắt cũng thay đổi.

Nụ cười đó rơi vào đôi mắt của Hàn Đông Đường. Hắn nhìn đến có chút ngây ngẩn, bàn tay to lớn giơ lên, chạm vào khuôn mặt cô.

Cơ thể cô cứng đờ, mặc hắn vuốt ve, sau đó cả khuôn mặt người đàn ông phóng đại trong mắt cô.

Đôi môi ẩm lên, hắn dùng trên môi cô, chậm rãi lưu luyến trần trọc.

Cô sửng người, khó khăn thốt ra:

"Anh..."

Hắn nhân cơ hội đó, xâm nhập vào bên trong, công thành đoạt đất thành công.

Trong nháy mắt, tình cảm trong mắt cô không chịu khống chế, tràn ra.

Trái tim điên cuồng đập, bảo cô chấp nhận sự thật đi.

Cô hít sâu, chậm rãi nhắm mắt, bàn tay buông thõng hai bên đưa lên, vòng qua cổ hắn, nhẹ nhàng đáp lại.

Hàn Đông Đường bị cô làm cho cứng đờ, trong mắt có khó tin, nhưng rất nhanh sau đó liền vui mừng, ôm lấy cô triền miên quấn quýt.

.....

Qua 45 phút phút sau, hai người nằm trong phòng nghỉ, quần áo vương vãi trên sàn.

Phương Mộc Tĩnh nằm trong ngực hắn, hai má phỉm hồng, ánh mắt cũng mơ màng, cả người bị nhiễm lên màu của sắc dục.

Hàn Đông Đường cả người thoải mái, nhìn cô gái mềm oặt trong lòng, đáy mắt hiện lên vẻ đau lòng, nhưng phần nhiều là vui vẻ.

Hắn cúi đầu, hôn lên trán cô, âm thanh khàn khàn quyến rũ:

"Tiểu Tĩnh..."

Cô mơ màng lên tiếng:

"Ừ?"

"Em...tha thứ cho tôi sao?"

Cô mở mắt, bên trong vẫn còn dấu tích của trận hoan ái vừa rồi:

"Không."

Hắn bật cười, lần nữa đè cô xuống:

"Không sao?"

Cô giật mình, đẩy hắn ra, trừng mắt:

"Anh chưa đủ sao?"

Hắn mỉm cười, cúi đầu, như có như không hôn lên vành tai cô:

"Với em thì vẫn chưa đủ. Em nói đi, em tha thứ cho tôi sao?"

"Tôi vừa nói rồi."

Hắn chạm vào chóp mũi cô, cười khế:

"Lúc này không tính."

"Hừ." Cô hừ lạnh.

"Trả lời." Hắn nhìn cô chăm chú, giọng điệu ra lệnh.

Cô bị hỏi đến phiền lòng, lạnh giọng:

"Anh không được đối xử với tôi như năm đó nữa."

Hắn hơi sững người, sau đó trịnh trọng gật đầu:

"Sẽ không. Cho nên?"

Cô hít sâu, cánh môi chạm vào môi hắn, nhẹ như lướt nước, sau đó rời đi, chậm rãi mỉm cười:

"Em tha thứ cho anh."

Cũng coi như cho tình yêu của họ một cơ hội.

Cô không nghĩ rằng, sẽ có ngày mình sẽ nói ra chữ 'tha thứ' kia. Cô từng cho rằng mình hận hắn, không muốn gặp lại hắn nữa, nhưng thật sự sâu trong tim, cô không biết mình khao khát hắn đến mức nào.

Một người từng vì cô mà chẵn đạn, vì cô mà dịu dàng săn sóc, vì cô mà tức giận đổ dành, cũng vì cô mà cúi đầu nhẫn nhịn.

Cho dù hắn từng tổn thương cô, nhưng cô vẫn không tìm được thứ tình cảm cháy bỏng kia.

Thì ra, bản thân mình còn yêu hắn nhiều như vậy.

Thì ra, hắn vẫn còn quan tâm cô nhiều như vậy.

Khuôn mặt hắn bừng sáng, đáy mắt như chứa cả ngân hà, lấp lánh ý cười thỏa mãn.

"Ừ."

Hắn cúi đầu, ngậm lấy môi cô.

Cuối cùng cô cũng đồng ý.

Hàn Đông Đường không giỏi bày tỏ cảm xúc, hắn nhận ra sai lầm của mình, nên bản thân cố gắng mà bù đắp cho cô, hắn làm mọi việc, chỉ mong cô tha thứ.

Hắn biết trái tim hắn nên hướng về ai, từ đầu đến cuối là cô, cũng chỉ có cô, hắn hận bản thân mình ngu ngốc, cũng thương cô một mình chịu hết cay đắng.

Hắn hận bản thân mình khốn nạn, hận bản thân mình không đủ sáng suốt vội vã quyết định, càng hận mình hắn càng yêu cô.

Cho nên lúc cô đồng ý, Hàn Đông Đường chỉ cảm thấy sung sướng cùng hạnh phúc, không còn thứ gì có thể sánh được, tình yêu của bọn họ còn có thể quay lại, nó vẫn chấp nhận hắn.

Vậy nên, hắn không bao giờ, tuyệt đối không bao giờ để nó vụt mất nữa.

Thứ quan trọng mất đi, khi có thể tìm lại thì chính là trân bảo.

Hàn Đông Đường nhìn cô, ánh mắt lấp lánh ý cười.

Nhìn hấn có vẻ không định tha cho mình, cô nhanh tay đẩy hấn ra, nhảy xuống giường:

"Em mệt rồi."

Sau đó vớ lấy quần áo dưới sàn, lao nhanh vào phòng tắm.

Hấn nhìn cô gái chạy đi, khẽ cười lắc đầu.

Cả căn phòng đều ngập trong vẻ hạnh phúc, bong bóng hồng bay khắp nơi.

Nhưng rất nhanh Hàn Đông Đường mới cảm thấy không đúng, ánh mắt rơi xuống phía dưới.

Không có cô, hấn phải làm sao đây?

Viết cảnh hai anh ở trên hôn nhau mà miệng cứ cười cười, kiểu đã hiểu thấu í 😊, vote nha vote nha?? Yêu~❤️

-----oOo-----

Chương 60

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chiều hôm đó, Hàn Đông Đường đưa cô về.
Hắn vốn định đi đến nhà hàng ăn tối, nhưng cô lại bảo ghé siêu thị.
Hắn cười cười nhìn cô:
"Em lại định nấu cho anh ăn à?"
Phương Mộc Tĩnh liếc hắn, nhẹ giọng nói:
"Anh không thích? Vậy thôi."
Cô định cài dây an toàn lại, lại bị hắn đè tay, một tay đẩy cửa, nói:
"Đi thôi."
Cô nhìn hắn bật cười, xuống xe đi vào.
Hắn nhìn cô hết nhìn cái này lại chọn cái khác, cau mày nói:
"Mua đồ cũng phí sức như vậy à?"
Cô chăm chú lựa thức ăn, qua loa đáp:
"Ông chủ lớn như anh làm sao mà biết được. Nếu không nhìn được thì cứ ra xe đợi em đi."
Hắn thở dài, ôm eo cô, siết vào lòng mình:
"Anh vẫn nên đi theo em."
Cô khẽ cười, cũng không đáp lại.
Hắn đi bên cạnh, hỏi cô:
"Tiểu Tĩnh, có phải em đã sớm tha thứ cho anh rồi, đúng không?"
Câu hỏi của hắn khiến cô mất tự nhiên, đáp:
"Em không biết."
Hàn Đông Đường cười cười nhìn cô.
Cô bị nhìn đến sồn gai ốc, âm thầm lờm hắn.
Cô nói thật mà.
Cô thật sự không biết mình đã tha thứ cho hắn lúc nào.
"Anh lắm vấn đề thế, đi thôi."
Hắn bật cười, cũng mặc cô kéo mình.
Không khí hòa hợp, giống như, giữa hai người chưa từng xảy ra chuyện gì.
Bây giờ là giờ tan sở, người trong siêu thị cũng rất nhiều, nhưng

trong mắt hai người, chỉ có đối phương.

Tình cảm như vậy, lại nhận được không ít ánh nhìn ghen tị.

.....

Người hầu trong nhà thấy ông chủ mình xách đồ, còn Phương tiểu thư thì thông thả đi phía trước cũng không bắt ngờ.

Bất quá, giữa hai người hình như có điểm là lạ.

Chưa gì đã nghe Phương tiểu thư nói với ông chủ:

"Anh đi thay đồ trước đi."

"Ừ."

Bọn họ tròn mắt nhìn.

"Này...là làm lành?"

"Giọng nói của Phương tiểu thư dường như không còn lạnh như trước nữa."

"Tâm tình của ông chủ dường như cũng rất tốt."

"Phương tiểu thư cũng chỉ đi có một buổi thôi mà..."

"Cô không biết, đây chính là chân ái."

"Còn Phương tiểu thư gì nữa. Gọi là phu nhân là vừa."

Người hầu nhỏ giọng bàn tán, sau đó gật đầu tán thành.

Bọn họ nhìn nhau, sau đó có người đứng ra hỏi:

"Phương tiểu thư, có cần chúng tôi giúp gì không?"

Cô xắn tay áo, đeo tạp dề, lắc đầu:

"Không cần đâu."

"Vậy chúng tôi đi làm việc đây."

....

Hàn Đông Đường thay đồ xong, nhẹ bước chân xuống phòng bếp.

Nhìn cô gái đang bận rộn, hẳn có một loại xúc động không nói thành lời.

Giống như...

Bảo bối mình từng đánh mất, cuối cùng cũng tìm lại được.

Hắn tiến lên, ôm lấy cô, vòm ngực rắn chắc áp vào tấm lưng thanh mảnh.

Phương Mộc Tĩnh giật mình, sau đó giơ tay đẩy hắn ra, ghét bỏ nói:

"Em đang nấu, anh ra ngoài trước đi."

Nhưng hắn bất động, thì thầm bên tai cô, giọng nói trầm ấm say lòng người:

"Tiểu Tĩnh, chúng ta kết hôn đi."

Cánh tay của cô cứng đờ, lát sau lạch cạch quay đầu nhìn hắn,

trong mắt chất chứa vẻ kinh ngạc, cùng một thứ cảm xúc khác thường khác...

"Anh..."

Hắn nói:

"Anh muốn em trở thành vợ anh."

Mà hắn, cũng muốn trở thành người đàn ông duy nhất trong quãng đời còn lại của cô.

Cô lắp bắp, nói không nên lời.

"Đông Đường, anh, anh suy nghĩ kỹ chưa? Có thể sau này anh sẽ gặp người khác tốt hơn, yêu anh hơn em, anh..."

Hàn Đông Đường cắt ngang, nhẹ chạm trán mình vào trán cô, âm thanh đầy dịu dàng:

"Anh chỉ muốn em, cũng chỉ yêu em."

Anh chỉ muốn em, cũng chỉ yêu em.

Không có sau này, cũng không có ai nữa.

Tám chữ nện thẳng vào trái tim cô, khóe mắt nóng lên, cổ họng nghẹn lại, như bị một cục bông chặn ngang.

Hàn Đông Đường nói:

"Đừng khóc."

Nhưng hắn vừa nói xong, một hạt châu trong suốt, nóng hổi từ khóe mắt cô rơi xuống, hôn lên má cô.

Hàn Đông Đường hoảng người, vội giơ tay lên lau cho cô, nói:

"Em...em đừng khóc." Hắn chưa từng dỗ ai bao giờ, bây giờ nhìn cô khóc, tay chân hắn luống cuống đến nỗi không biết đặt ở đâu.

Cô úp mặt vào ngực hắn, cố gắng đè cơn xúc động kia xuống, giọng nói hơi nghẹn lại:

"Được."

Âm thanh nhỏ xíu kia làm Hàn Đông Đường hài lòng mỉm cười, giơ tay vuốt tóc cô, khuôn mặt đong đầy hạnh phúc.

"Em nấu ăn tiếp đi."

Cô cứng người, sau đó ló mặt ra, ngoại trừ vành mắt hơi đỏ, thì cũng không có biến hóa gì nhiều, nước mắt cũng biến mất.

"Anh ra ngoài đi."

"Anh ôm vợ anh, em cản không được."

Tai cô đỏ lên, hần học:

"Ai là vợ anh? Anh vẫn chưa cầu hôn em."

"Em vừa đồng ý cùng anh kết hôn."

"Bây giờ em đổi ý."

"Em đang mơ à."

Hắn ôm cô từ phía sau, vùi mặt vào cổ cô.

Anh nhất định sẽ cho em một hôn lễ thật long trọng.

Bù cho khoảng thời gian cô đau khổ vật vã.

Ăn cơm xong, cô định về phòng thì Hàn Đông Đường kéo cô đi thẳng về phòng ngủ của hắn.

Cô ngớ người đi theo.

"Sau này em ngủ ở đây." Hắn nói

"Hả? Tại sao?"

Hắn buồn cười, kéo cô vào phòng:

"Em cảm thấy, sau khi chúng ta làm lành, thì em sẽ tiếp tục ngủ riêng?"

Cô bị hắn đè dưới thân, cả người mờ mịt:

"Nhưng đồ của em?"

"Anh sẽ bảo người chuyển đến."

Hắn nói, nụ hôn mang theo lửa nóng lướt trên người cô.

Sắc trời tối dần, ánh trăng nhô lên, mạ một lớp ánh sáng lên hai cơ thể đang quấn vào nhau, tình yêu lưu chuyển quấn quanh.

.....

Sáng hôm sau.

Bệnh viện Thân Ái.

Cố Vạn Tinh nhìn cô, vẻ mặt là lạ.

"Hai người...xong rồi?"

Cô nhìn anh, sau đó nghi ngờ hỏi:

"Sao anh biết?"

Cố Vạn Tinh tròn mắt, cả người đều sắp hỏng.

Thật sự xong rồi?

Củ cải nhà mình, cuối cùng cũng bị con heo mập ỉ đi mất, dù đây là heo vàng, heo kim cương, anh vẫn cảm thấy đau lòng.

"Nhìn vẻ mặt xuân phong sáng ngời kia của em xem."

Cô nghe anh nói thì vẻ mặt kì lạ, lấy gương ra soi, sau đó hỏi:

"Rõ ràng lắm sao."

Cô cảm thấy bình thường mà.

Cố Vạn Tinh hừ lạnh.

"Em đi làm việc đi."

Cô nhướn mày, cười cười nhìn anh, âm thanh trêu chọc:

"Viện trưởng, đây là phòng làm việc của em."

Cố Vạn Tinh sửng ngờ, sau đó gượng gạo lườm cô một cái, rời đi. Cô chớp mắt, sau đó nhún vai.

....

Buổi chiều, tan làm. Vừa ra khỏi cổng bệnh viện cô liền gặp một người.

Người đó thấy cô, vội tiến tới.

"Tiểu Tĩnh."

Cô tránh sang một bên, ánh mắt lạnh lùng.

Phương Cảnh nhìn cô, vẻ mặt buồn bã:

"Con còn hận cha sao?"

Cô cười lạnh:

"Ông đáng à? Còn nữa, ông không phải cha tôi, chúng ta đã cắt đứt quan hệ rồi."

"Tiểu Tĩnh..." Phương Cảnh kêu cô.

"Ông làm gì?"

Ông ta ngập ngừng:

"Cha...công ty xảy ra chút việc, cha nghe nói con là bác sĩ riêng của Hàn Đông Đường, quan hệ hai người khá tốt."

Nghe đến đây, sắc mặt cô liền xấu đi, thấp thoáng ý lạnh.

Cầu xin à?

Quả nhiên...

"Con có thể đánh tiếng với hắn, nói hắn giúp cha một chút không?"

Cô nhìn ông ta, cảm thấy khá buồn cười.

Ông ta không biết xấu hổ sao?

Nhưng mà...

"Ai nói với ông tôi và hắn quan hệ khá tốt?"

Ông ta nhìn cô, vẻ mặt cầu khẩn:

"Không phải sao?"

Tình hình Phương thị ngày càng xấu rồi, ông ta phải đành đến tìm cô thôi, tại sao ông ta không tìm Cố Vạn Tinh?

Chuyện lần này ông ta đoán được ít phần là có Cố gia tham dự vào, dường như còn chính là Cố gia đã lên tiếng. Tìm Cố Vạn Tinh?

Không thể nào.

Cô cúi đầu, che đi cảm xúc, chỉ lạnh giọng nói:

"Rốt cuộc ông thế nào mà lại nghĩ tôi sẽ giúp ông? Ông không phải vẫn còn một cô con gái quyền cao chức trọng à?"

Ông ta sửng ngờ, không ngờ cô sẽ từ chối, lại nghĩ đến Phương Tâm Văn, sắc mặt liền biến đổi, y như tắc kè hoa.

"Con định không giúp cha?"

Cô lạnh mặt, không đáp.

Ông ta đột nhiên thay đổi giọng điệu, âm thanh cao hơn:

"Cha là cha của con!" Ông ta bắt đầu dùng thân phận của mình mà bắt ép con gái.

Cô ngẩng đầu, ánh sáng vụn vặt trong mắt cô tản ra, lạnh như sương:

"Cho nên tôi phải giúp ông? Tôi nói lại, tôi đã cắt đứt quan hệ với ông."

Đáy lòng cô cười lạnh.

Lên giọng với cô?

Còn không xem ông ta có quyền hạn đó hay không.

"Quan hệ huyết thống, không phải con nói cắt đứt là cắt đứt."

"Cho nên nếu có thể, tôi không muốn có bất kì quan hệ gì với ông."

Ông ta trầm giọng:

"Nhưng thực tế là con có."

Cô siết túi xách, giọng nói đẽ xuống cực thấp, quanh thân như nổi cuồng phong lạnh lẽo:

"Ông không có tư cách sai sử tôi. Phương tổng, tôi tôn trọng gọi ông một tiếng Phương tổng, chỉ mong sau này ông đừng làm phiền tôi.

Việc của nhà ông, ông hãy tự giải quyết."

"Mày..." Ông ta giơ tay chỉ vào mặt cô, tức giận không nói nên lời.

Tức giận?

Ha.

"Sao thế?" Giọng nói trầm âm vang lên. Cô ngẩn ngờ, sau đó liền bị một cánh tay rắn chắc ôm lấy.

Phương Cảnh mặt mày sáng bừng:

"Hàn tổng."

Hắn nhíu mày, không đáp lời, chỉ mỉm cười nhìn cô:

"Đi thôi."

Phương Cảnh chạy theo, "Tôi muốn nói chuyện với cậu, chỉ một chút thôi."

Phương thị gặp chuyện, không ai muốn giúp đỡ, với đà này, rất nhanh sẽ đến bờ phá sản.

Hàn Đông Đường nhìn ông ta, ánh mắt sắc bén như chứa băng tiêu,

lạnh lùng nói, "Tôi đang bận, Phương tổng có gì thì lần sau nói."
Nói xong liền cùng cô lên xe, rời đi.
Phương Cảnh nhìn chiếc xe lao đi, cả khuôn mặt như muốn nứt ra,
tay chân cũng lạnh toát.
Ánh mắt đó, tràn ngập ý cảnh cáo.
Trên xe.
"Ông ta làm phiền em à?"
Cô có chút mệt mỏi, gật đầu.
Hàn Đông Đường đau lòng, nói nhỏ:
"Anh giúp em giải quyết?"
Cô mỉm cười, nắm lấy tay hắn:
"Không cần đâu."
Cô không muốn có một chút quan hệ gì với ngôi nhà đó, một chút
cũng không.
Hàn Đông Đường nói:
"Sau này có chuyện gì thì nói với anh, đừng một mình chịu đựng."
"Ừ." Cô gật đầu, nở một nụ cười tươi với hắn.

---

*Truyện cũng gần đến hồi kết, qua một đoạn thời gian đọc truyện các
độc giả thân yêu có thể để lại cho Đình chút nhận xét được không,
kiểu như về văn phong, mạch truyện, vân vân mây mây, để Đình biết
mà rút kinh nghiệm cho cuốn tiếp theo ♥, cảm ơn mọi người nhiều.*

-----oOo-----

Chương 61

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dù Phương Mộc Tĩnh nói không cần hẳn giải quyết, nhưng Hàn Đông Đường vẫn thăm lạng điều tra.

Mike đứng một bên, thay thế vị trí của Tần Liên, rõ ràng rành mạch nói cho hẳn nghe thông tin tra được.

Hàn Đông Đường nghe xong, đôi mắt nheo lại, ánh sáng bên trong đôi mắt lạng lẽ rút đi, chỉ còn lại bóng tối và sự lạnh lẽo.

"Lão đại?"

"Cố gia đã đánh tiếng?" Hấn lên tiếng hỏi.

Mike gật đầu, "Vâng."

Chuyện Phương Tâm Văn muốn tiếp cận Cố Vạn Tinh bị Cố gia phát hiện.

Còn làm sao mà phát hiện?

Đương nhiên là Sơ Ái nói.

Ba mẹ Cố biết được, tức giận cho người theo dõi cô ta, cuối cùng cũng bắt gặp được cảnh cô ta bám theo Cố Vạn Tinh, giả vờ yếu đuối, bắt chuyện làm quen, sau đó còn có vài động tác thu hút ánh nhìn.

Cố Vạn Tinh cay mắt cô ta, trong tim chỉ có bà xã đáng yêu nhà mình, không thêm để ý đến con lằng quằng kia nên lập tức rời đi.

Mẹ Cố tức giận, ở bên tai ba Cố mắng cô ta, lại phàn nàn gì mà, người phụ nữ như vậy, bây giờ vẫn còn tồn tại sao? Không biết Vạn Tinh đã có vợ à? Sao lại không biết xấu hổ như vậy? Cô ta một góc cũng không bằng Tiểu Ái, lại muốn trèo cao!

Ba Cố nghe xong, gật đầu liên tục, sau đó vuốt lưng mẹ Cố, giọng điệu nhẹ nhàng khuyên nhủ:

/Bà đừng tức giận, tôi đã cho người xử lí rồi./

Mẹ Cố lập tức yên lặng, quay sang nhìn ông:

/Xử lí thế nào?/

Ba Cố nói:

/Phương thị./

Mẹ Cố lập tức hiểu ra, gật đầu nhìn ông bằng ánh mắt thâm tình.
/Phải như vậy chứ./

--

Hàn Đông Đường nhíu mày, ánh mắt tối lại:

"Con gái ông ta làm, bây giờ lại tìm Tiểu Tĩnh giải quyết?" Âm thanh có chút lạnh, mang theo hơi thở tàn nhẫn.

Mike mỉm cười, giọng điệu có chút vui vẻ trên nỗi đau người khác:

"Lão đại, Phương tiểu thư đã sớm đoạn tuyệt quan hệ với ông ta, bây giờ ông ta lại không biết xấu hổ như vậy, chắc chắn..."

Hàn Đông Đường gõ ngón tay lên bàn, suy tư, sau đó nói:

"Nếu đã vậy thì tặng ông ta một món quà nhỏ đi."

Để ông ta biết, người nào nên động, người nào không nên.

Tiểu Tĩnh của hắn, cũng dám lợi dụng.

Mike gật đầu, "Vâng ạ."

"Cậu lui trước đi."

Mike cúi người, chào một tiếng, sau đó ra khỏi thư phòng.

Đi gặp bảo bối nhà mình thôi.

.....

Hàn Đông Đường quay về phòng ngủ, nhưng cô không có ở đây.

Hắn định ra ngoài tìm cô, thì ánh mắt vô tình quét qua bàn trang điểm, dừng lại trên một hộp quà tranh trí bắt mắt.

Quà?

Hàn Đông Đường tiến lên, cầm hộp quà lên.

Đôi mày hơi cau lại, hắn giơ tay kéo mảnh ruy băng trên hộp quà ra. Bàn tay chậm rãi mở nắp hộp, bên trong có một tấm thiệp, phía dưới tấm thiệp có hai cái hộp nhỏ.

Cửa phòng mở ra, Phương Mộc Tĩnh đi vào, thấy hắn đứng trước bàn trang điểm thì giật mình. Sau đó ánh mắt dời xuống tay hắn, cả cơ thể khẽ giật.

Hàn Đông Đường thấy cô vào, buông hộp quà xuống, đi về phía cô.

"Em đi đâu vậy?"

Cả khuôn mặt cô đỏ bừng, phía trán còn lấm tấm mồ hôi.

Cô một tay chống eo, một tay phát gió, hơi thở có chút gấp, nói:

"Em đang làm bánh, nhưng thời gian sai lệch một chút, cháy đen rồi."

Hắn nhìn vẻ mặt cô, bàn tay giơ lên nhẹ nhàng lau đi vệt mồ hôi trên trán cô, ân cần hỏi:

"Em không sao chứ?"

Cô lắc đầu, "Không sao."

Hàn Đông Đường nhìn nhìn cô, sau đó hỏi:

"Hộp quà kia là gì vậy?"

Cô ngẩn người, sau đó mới nhớ tới hộp quà hần vừa cầm trên tay.

"À, cái đó...là quà sinh nhật cho anh."

Lúc này tới lượt Hàn Đông Đường ngẩn người.

Quà sinh nhật?

Hần hơi nghĩ nghĩ. Hình như, sinh nhật hần vừa qua mà nhỉ? Vả lại, cô cũng đã tặng quà

Thấy hần nhìn mình, khuôn mặt cô hơi trầm xuống.

"Là đợt sinh nhật năm chúng ta chia tay."

Hàn Đông Đường kinh ngạc, đưa tay cầm lấy hộp quà, rút bên trong ra một tấm thiệp, bên trong viết: Sinh nhật vui vẻ.

Trái tim Hàn Đông Đường co rụt lại, mơ hồ đau đớn, hần có thể tưởng tượng ra tình cảnh khi đó.

Cô gái ôm hộp quà định tặng cho bạn trai, cuối cùng bạn trai lại đột ngột bảo chia tay.

Hần khẽ hít sâu, nhắm mắt lại, cánh tay vươn ra, kéo Phương Mộc Tĩnh vào lòng.

Giọng hần hơi khàn, nghe ra sự run rẩy rất nhỏ:

"Xin lỗi..." cùng cảm ơn em.

Cô bật cười, hai tay ôm lấy hần, nói nhỏ:

"Không sao, dù sao cũng qua rồi, sau này, năm nào em cũng tặng quà sinh nhật cho anh."

Hần vùi đầu vào tóc cô, thì thầm:

"Em chính là món quà lớn nhất mà ông trời tặng anh."

Cô quý giá hơn cả những thứ bảo vật ngoài kia, khiến hần nguyện dùng cả sinh mệnh để bảo vệ.

"Anh xem nó được không?"

Hần chỉ tay vào hai cái hộp nhỏ phía dưới.

Cô khẽ gật đầu.

Hần mở cả hai cái hộp ra, bên trong mỗi hộp là một sợi dây chuyền. Nhìn từ màu sắc và kiểu dáng thì rất dễ nhận ra, đây là một cặp dây chuyền đôi.

Dây chuyền màu đen, mặt dây là một chiếc nhẫn.

Hàn Đông Đường ngạc nhiên, cầm chiếc nhẫn lên xem, mới phát

hiện mặt trong mỗi chiếc đèn có khắc chữ.

Hắn nhìn cô, cô mỉm cười, cầm lấy hai chiếc nhẫn đưa về phía có ánh sáng, chữ trong chiếc nhẫn lập tức hiện ra dưới ánh sáng.

Một chiếc có chữ 'Đường', một chiếc có chữ 'Tĩnh'.

Hàn Đông Đường nhìn cô.

Đồ định chế?

Cô mỉm cười, đưa tay xuống, nói:

"Vốn là tặng cho anh, nhưng lúc đó đã không còn cơ hội."

Hàn Đông Đường tỉnh dậy trong cơn thất thần, nói:

"Bây giờ tặng vẫn còn kịp."

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, khó hiểu.

Hắn vươn tay, lấy một sợi dây có chữ 'Đường' trong tay cô, đeo lên cổ cô, còn sợi có chữ 'Tĩnh' thì ra hiệu cô đeo lên cho mình.

Phượng Mộc Tĩnh ngăn người, nhưng lại theo lời Hàn Đông Đường đeo lên cổ hắn.

Hắn nhìn cô, đưa tay cầm lấy mặt dây chuyền, cười nói:

"Xem đi, vẫn chưa muộn."

Cô bật cười, trái tim nóng lên, cả người đều ấm áp thoải mái, mà cổ không vui kia, cũng biến mất lúc nào không hay.

Thật biết cách dỗ người.

.....

Hôm sau cô không cần đến bệnh viện, liền ở trong nhà nghỉ ngơi, Hàn Đông Đường thấy cô không đi làm liền không đến Hàn thị, ở nhà cùng cô.

Lúc đó, cô cười cười, chọc ngực anh:

"Anh không sợ tập đoàn phá sản à?"

Hắn bật cười, nắm lấy ngón tay cô, hôn lên:

"Yên tâm, tài sản của anh đủ để con chúng ta sống an nhàn cả đời."

Phượng Mộc Tĩnh đỏ bừng cả mặt:

"Con gì chứ?"

Hắn ngồi xuống ghế sofa, thuận thế kéo cô, để cô ngồi lên đùi mình, nhượng mào:

"Em không muốn sinh con cho anh?"

Cô quay đầu đi, giả vờ giận dữ nói:

"Không muốn."

Hắn quay mặt cô lại, hôn một cái lên môi cô, âm thanh đê thấp, mang theo sự trầm khàn:

"Chuyện này, cũng không phải hoàn toàn do em quyết định."
Cô bật cười khanh khách, né tránh nụ hôn của hắn, sau đó lại kéo tay hắn, hỏi nhỏ:

"Đông Đường, anh thích con trai hay con gái?"

Hàn Đông Đường hơi suy tư, sau đó nói:

"Là em sinh ra anh đều thích, nhưng mà..."

Cô chớp mắt, chờ hắn nói tiếp:

"...anh vẫn thích con gái hơn."

Cô nhăn mày, "Tại sao? Không phải đàn ông các anh luôn cần người nối dõi tông đường à?"

Hắn khẽ cười, chạm vào đầu mũi cô, giọng nói cương chiu:

"Con trai, ừm, đại khái sẽ giành em với anh."

Cô ngó người:

"Đều là con của anh mà, ai đời lại đi nói con mình như thế."

Hắn bật cười:

"Nhưng chỉ cần em sinh ra, anh nhất định sẽ thương yêu vô tận."

Cô mỉm cười hạnh phúc, vùi mặt vào ngực hắn.

....

Buổi chiều, cô nói mình muốn đi siêu thị mua ít đồ, Hàn Đông Đường liền lái xe đưa cô đi.

Trước khi xuống xe, cô nói:

"Em mua ít đồ, sẽ rất nhanh."

"Ừ."

Hàn Đông Đường khẽ gật đầu, cũng không quá lo lắng.

Quả thật cô mua rất nhanh, nhưng vừa ra khỏi cửa, liền có hai gã đàn ông đi tới.

Cô giật mình, vừa định đi nhanh thì hai gã đàn ông chạy lại, kẹp lấy tay cô, một gã nhanh chóng đưa tay, cầm theo một cái khăn trắng bịt miệng cô lại.

"Ừm...ừm...ừm..."

Phương Mộc Tĩnh hoảng hốt lắc đầu, nhưng cô chỉ cảm thấy đầu mình nặng dần, trước mắt tối sầm lại, sau đó trực tiếp ngất xỉu.

Khu vực này khá vắng người, liền bị bọn chúng biến thành nơi hành động.

-----oOo-----

Chương 62

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Đông Đường đợi cô trong xe, nhưng gần nửa tiếng trôi qua cô vẫn chưa ra.

Hắn nhíu mày, cô nói sẽ đi rất nhanh, nhưng bây giờ thời gian đã qua rất lâu rồi.

Hắn đưa tay cầm điện thoại, gọi cho cô.

Không bắt máy...

Đáy lòng dâng lên tia bất an, Hàn Đông Đường đẩy cửa xuống xe, lần nữa gọi cho cô.

Vẫn không ai bắt máy.

Khuôn mặt hắn căng lại, vẻ mặt dần trầm xuống.

Đi ngang một khu khá vắng, hắn liền thấy điện thoại vẫn đang sáng trưng troi nằm yên trên mặt đất.

Trái tim Hàn Đông Đường thịch một tiếng, hắn chạy tới, chiếc điện thoại quen thuộc đập vào mắt.

Là của cô!

Quanh thân Hàn Đông Đường nổi lên từng trận bão, ánh mắt dần lạnh lẽo, ánh mắt đảo xung quanh.

Xung quanh vắng tanh không một bóng người, chỉ có chiếc điện thoại troi troi.

Hắn gọi đi một cuộc điện thoại:

"Mike..."

.....

Chiếc xe dừng lại ở một căn nhà hoang trên núi.

Hai gã đàn ông kéo một cô gái mềm oặt xuống xe, bước vào ngôi nhà.

Gã đàn ông Giáp:

"Mày xem, con nhỏ này đẹp như vậy."

Gã đàn ông Ất đánh gã một cái:

"Mày đừng động vào, nhận tiền của người ta thì làm việc theo lời người ta."

Bọn họ phải có đạo đức nghề nghiệp, làm nghề này cũng có quy tắc riêng của nó.

Gã đàn ông Giáp:

"Tao có nói gì đâu." Gã chỉ đang cảm thán thôi mà.

Gã đàn ông Ất lờm gã một cái, rút điện thoại ra, bấm bấm:

"Alo, Lý tổng, người đã đem tới."

Bên kia vang lên giọng nói:

[Tôi biết rồi, tiền sẽ chuyển vào tài khoản của các người.]

Gã Ất gật đầu liên tục, vẻ mặt thoải mái:

"Được."

Gã cúp máy, cùng gã đàn ông Giáp ngồi đợi.

Lát sau, tiếng động cơ rầm rầm vang lên, hai gã đàn ông lập tức đứng dậy, cảnh giác nhìn.

Khi thấy người xuống xe, vẻ cảnh giác biến mất, hai gã chạy tới, nịnh nọt:

"Lý tổng tới rồi. Người đang ở bên trong."

Cửa căn nhà hoang đang mở, hắn ta nương theo cánh cửa, thấy có một cô gái đang ngồi, hài lòng gật đầu.

"Tôi không nghĩ là chúng ta từng gặp nhau."

Giọng nói hắn vẫn như cũ, nhưng không khó nghe ra tia uy hiếp.

Hai gã đàn ông như rất quen thuộc, lập tức nịnh nọt nói:

"Đúng vậy, chưa từng chưa từng."

Hắn ta cười nói:

"Tốt."

"Vậy chúng tôi đi trước. Chào Lý tổng."

Hai gã đàn ông nói xong liền chạy đi.

Lý Hiển Chi nhìn bên trong, vẻ mặt liền xuất hiện nụ cười tà ác:

"Phương Mộc Tĩnh..."

Cô gái bị bịt mắt, miệng cũng bị băng keo dán lại, lúc này đang ngọ nguậy trên mặt đất, cổ họng phát ra âm thanh "ưm ưm".

Lý Hiển Chi tiến lên, tháo bịt mắt ra, ánh mắt ẩn chứa sự hưng phấn quái dị.

Ánh sáng đột nhiên chiếu vào khiến đôi mắt cô hơi đau rát, vội nhắm mắt lại.

Hắn ta lại giơ tay, kéo băng keo trên miệng cô xuống.

Lát sau cô mới chậm chạp mở mắt ra, khuôn mặt của người đàn ông in lên đáy mắt.

Phương Mộc Tĩnh trợn tròn mắt, không thể tin kêu lên:

"Lý...Lý Hiền Chi?"

Hân ta khẽ cười, giơ tay định chạm vào mặt cô lại bị cô ghét bỏ né đi, cánh tay trong không trung chột khựng lại, sau đó nhẹ nhàng buông xuống, hân ta chột mỉm cười, cảm thán:

"Tiểu Tĩnh, mấy năm không gặp, không ngờ em lại thay đổi nhiều như vậy."

Cô kinh hoảng, vội đánh mắt sang xung quanh, khung cảnh hoàn toàn lạ lẫm, cô đờ xuống sự hoảng loạn, hỏi hân ta:

"Đây là đâu? Lý Hiền Chi, anh muốn làm gì?"

Hân ta bật cười, nhưng trong đôi mắt dần nổi lên dục vọng.

"Yên tâm, không ai tìm được em đâu. Còn về tôi muốn làm gì..."

Hân ta đánh một vòng trên cơ thể cô, ý tứ rõ ràng.

Đáy mắt cô hiện lên sự chán ghét, cùng lo lắng, ánh mắt kia, vô cùng dơ bẩn, mà hân, lại là một kẻ biến thái.

Cô giãy giụa, âm thanh lạnh lùng quát hân ta:

"Lý Hiền Chi, anh điên rồi! Anh mau thả tôi ra!"

Hân ta đã có vợ, sao lại có suy nghĩ kinh tởm như vậy.

Con người nhú vậy, tại sao khi xưa cô lại sống chết ở bên hân, điên cuồng liều mạng chứ.

Hân ta giữ chặt cô, cúi đầu, giọng điệu lại mang tính xâm lược:

"Tiểu Tĩnh, Hàn Đông Đường kia có gì tốt, hay là em đi theo tôi đi, cái hân cho em tôi cũng có thể."

Cô run bật người, gằn giọng:

"Anh là người đã có vợ."

Hân ta nhấp môi cười, nhưng nụ cười kia như chứa tất cả sự dơ bẩn trên thế gian này, khiến nội tâm cô run rẩy.

"Nhưng tôi cũng muốn có em."

Hân ta đột nhiên trở tay, đè cô xuống nền đất, cánh môi hạ xuống môi cô, nhưng bị cô cưỡng ngạnh né đi, cánh môi hân rơi trên cổ.

Đáy mắt hân sâu hút, đưa tay nắm lấy cằm cô, giọng nói độc ác:

"Cô né cái gì? Cô lúc nào không muốn như vậy, giờ lại giả vờ thanh cao."

Cô hoảng loạn giãy giụa tránh khỏi hân ta, nhưng sức lực không đủ.

Cô quát lên:

"Lý Hiền Chi, anh điên rồi!"

Đáy mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, hai tay cô bị trói, lại bị hân đè trên

đỉnh đầu, không cách nào nhúc nhích.

Cô dùng sức đập hấn.

Lý Hiền Chi đột nhiên bị đập, không kịp phản ứng, buông cô ra, cả khuôn mặt trầm xuống.

Hấn ta nhìn dấu chân trên quần của mình, đôi mắt bừng lửa giận.
'Chát.'

Hấn giơ tay, bàn tay to lớn giáng xuống khuôn mặt cô. Cả khuôn mặt nghiêng đi, màu đỏ ửng hiện lên, in dấu 5 ngón tay.

Cô kinh hoàng, bên mặt sưng rát, cổ họng ần ần mùi máu tươi, đáy mắt nhất thời mờ mịt sau đó là một trận lạnh lẽo.

Lý Hiền Chi bật cười, tàn ác nắm lấy cằm cô, nói:

"Thanh cao? Tôi muốn xem, sau khi cô bị tôi chơi, Hàn Đông Đường có còn cần cô nữa không."

Cô hoảng hốt, vành mắt dần đỏ lên, âm thanh khàn đi, ra sức giãy giụa, đập hấn:

"Lý Hiền Chi, anh buông tôi ra, đồ điên, anh thả tôi ra!"

Ánh mắt hấn hiện lên sự cuồng bạo, đầu cúi xuống, hôn lên cổ cô.

Cô sợ hãi né đi, khóe mắt dần ướt át, miệng lẩm bầm:

"Đông Đường, Đông Đường..."

Lý Hiền Chi tức giận bóp cằm cô, "Hấn ta sẽ không tìm được đâu."

Ngay lúc này cô lại nghĩ đến hấn ta! Người cô nghĩ nên là hấn. Thật ra cô vẫn còn yêu hấn, chỉ là cô giận hấn mà thôi.

Nghĩ vậy, bàn tay hấn ta hạ xuống. Hành động kia lưu loát giống như đã làm không ít lần, lại như luôn xuất hiện trong đầu, quen thuộc đến từng chi tiết. Hấn ta dường như đã quên mình đã có gia đình, trong mắt lúc này chỉ còn chiếm hữu và dục vọng.

Âm thanh áo bị xé rách vang lên, làn da trắng nõn hiện ra dưới ánh mắt Lý Hiền Chi.

Hấn ta hít sâu, dục vọng trong mắt càng đậm hơn.

Cô sợ hãi quên cả phản ứng, cả người run lên bần bật, khuôn mặt tái nhợt, xanh xao, đôi môi cũng bị cô cắn đến bật máu.

Bàn tay hấn dờn lên, chạm lên da cô, lại lướt đến môi cô, nhẹ nhàng xoa.

Cô hoảng hốt, nhắm mắt lại, khàn giọng kêu lên:

"Đông Đường..."

Một giây khi cô nhắm mắt lại, nước mắt bên khóe mắt rơi xuống, chạm lên gò má, rơi xuống trên mặt đất lạnh lẽo, vỡ tan.

Không muốn.

.....

Lúc Hàn Đông Đường gọi, Mike đang ở cùng Tần Liên, không khí vốn đang nóng rục bị tiếng điện thoại dập tắt.

Mike kêu một tiếng, cánh môi luyến tiếc rời khỏi cổ Tần Liên, lưu lại một vệt đỏ tươi, lại làm nổi bật cái cổ trắng nõn của cậu.

Tần Liên đã hơi mơ màng, nghe tiếng kêu thảm của Mike thì khẽ bật cười, sau đó nhỏ giọng mắng một tiếng.

Cậu cảm thấy mình ngày càng thích người này, hoặc có lẽ, đã vượt qua cả mức độ thích rồi, nhưng dù sao cũng là chuyện tốt.

Mike nghe Tần Liên cười thì đen mặt, nhìn cậu một cái, ánh mắt rơi xuống trên cổ cậu lại sâu thêm mấy phần.

Anh ta vuốt màn hình, âm thanh nghiêm túc hẳn:

"Lão đại?"

Nghe Hàn Đông Đường nói, sắc mặt Mike ngày càng nghiêm trọng, sau đó gật đầu, đáp lời:

"Vâng."

Cúp điện thoại, Mike đi tới bên giường bệnh của Tần Liên, nhẹ giọng nói:

"Anh có chuyện đi trước, em nghỉ ngơi đi."

Tần Liên không phải không thấy sắc mặt nghiêm túc của Mike, lo lắng hỏi:

"Chuyện gì vậy?"

Mike mỉm cười, xoa đầu cậu, âm thanh lại lạnh lẽo thấu xương.

"Phương tiểu thư bị bắt cóc rồi."

Giọng nói của lão đại cũng như muốn xé nát tên bắt cóc to gan kia, âm trầm mà ngoan tuyệt.

Tần Liên: "!!!" Bắt cóc?

Chuyện lớn như vậy!

Tần Liên nhìn Mike:

"Em cũng đi."

Mike búng trán cậu, tay kia cầm áo vest vắt lên tay:

"Em đang bị thương, đi cái gì, ngoan ngoãn đợi ở đây đi." Nói rồi in một nụ hôn lên trán cậu, sau đó xoay người rời đi.

Tần Liên bĩu môi, ngồi trên giường bệnh lo lắng không yên.

Nếu Phương tiểu thư xảy ra chuyện gì thì chắc chắn lão đại sẽ phát điên, lão đại mà điên lên thì...không thể dùng từ 'đáng sợ' để hình

dung nữa rồi.

Cầu bình an cho Phương tiểu thư, sau đó thắp một nén hương cho tên xấu số kia.

Có biến cố nên chút ngọt ngọt này sẽ làm dịu biến cố một xíu 🍬

-----oOo-----

Chương 63

Nguồn: EbookTruyen.Net

'Rầm!'

Cánh cửa đột nhiên bị một lực mạnh bên ngoài đập lên, bung ra. Lý Hiển Chi nghe tiếng động, kinh ngạc lẫn sửng sờ buông Phương Mộc Tĩnh ra. Về mặt cô chờ đợi, như con búp bê bị rút mất linh hồn. Lý Hiển Chi còn chưa kịp đứng dậy thì bên thái dương bị một vật thể cứng lạnh áp vào, hất ta từ kinh ngạc chuyển sang hốt hoảng, sau đó cả người cũng bị kéo xềnh xệch lùi đi.

Sắc mặt hất ta đại biến, vẻ hoảng sợ in lên khi thấy bóng dáng người đàn ông đi vào.

Về mặt hất như Tula khát máu, một thân sương giá rét buốt, tùy thời có thể giơ tay mà bóp chết hất ta.

"Hàn...Đông...Đường..." Lý Hiển Chi gằn từng chữ.

Tại sao! Tại sao hất lại xuất hiện?!

Lý Hiển Chi không cam tâm, đôi mắt chứa vẻ điên loạn cùng giận dữ nhìn Hàn Đông Đường tiến vào.

Ánh mắt Hàn Đông Đường rơi trên người cô gái, cảm xúc bên trong dập dờn run rẩy, mang theo nỗi sợ hãi vô hình.

Không phải sợ cô bị Lý Hiển Chi làm nhục, mà là sợ nếu hất đến trễ một chút thôi, thì cô sẽ đánh mất chính mình, lần nữa tự bóc mình lại, u uất bi thảm, rồi thoát ra khỏi thế giới của hất

Hàn Đông Đường vội sai chân đi tới, cởi áo ngoài khoác lên cho cô, sau đó ôm cô lên, áp vào lòng mình.

Hất khẽ nhắm mắt, bàn tay vẫn còn hơi run rẩy vuốt lưng cô, nhẹ giọng bên tai cô nỉ non:

"Không sao rồi, ngoan, không sao rồi."

Cô gái chậm chạp mở mắt, bên trong vương đầy tơ máu cùng sợ hãi, nhìn hất không chớp mắt.

Lát sau, hất nghe cô run giọng gọi tên mình, run rẩy như cánh bướm bị dọa sợ sắp bay đi.

"Đông Đường...Đông Đường..."

Ánh mắt Lý Hiển Chi như dao găm, nhìn về bên này, sau đó bật cười cuồng loạn:

"Ha ha ha...Cô ta đã bị tôi vấy bẩn, chà đạp. Hàn Đông Đường, sau này anh còn muốn cô ta được nữa không? Ha ha ha..."

Đôi mắt Hàn Đông Đường lạnh xuống, như chứa cả địa ngục máu tươi nhìn Lý Hiển Chi. Hắn ta bị nhìn đến hoảng hốt, muốn lùi lại nhưng cả người đều bị ép chặt, lùi không được.

Hắn ta dù bị dọa sợ, nhưng vẫn nói tiếp:

"Ha ha ha, anh không nhìn thấy bộ dáng lúc ấy của cô ta đâu...A!"

Trên tay Hàn Đông Đường không biết từ lúc nào xuất hiện một con dao, hấn vung tay, con dao mang theo ánh sáng lạnh lẽo nhanh chóng lóe lên, sau đó xé gió bay đi, sượt qua một bên miệng Lý Hiển Chi.

Lực đạo vô cùng mạnh. Vệ sĩ đang đè hấn ta cũng có thể thấy con dao sượt hơi sâu vào mặt hấn ta, mang đi một lớp da và thịt, sau đó cắm thẳng thùng sắt phía sau, thùng sắt 'keng' một tiếng, sau đó bị đâm đến méo mó.

Lý Hiển Chi dường như bị tình huống này dọa sợ, lúc sau vẫn chưa phản ứng.

Đến khi bên miệng đau rát, mang theo mùi máu hấn ta mới hét lên, đau đớn vùng vẫy, máu bên miệng ứa ra, sau đó rơi xuống, đổ một mảnh áo hấn ta và sàn nhà.

Phương Mộc Tĩnh cả người run rẩy siết chặt áo Hàn Đông Đường.

Lúc này cô nằm nghiêng, lại vừa vặn che đi vết đánh bên mặt.

Nhưng vừa rồi, một khắc khi cô ngẩng lên, năm ngón tay đó đập vào mắt hấn, khiến mắt hấn đau xé, khuôn mặt đẹp đẽ ẩn chứa mấy phần sát khí.

Lúc đó, hấn chỉ hận không thể lột da Lý Hiển Chi ra.

Hắn ôm cô, đứng dậy.

Thuộc hạ tiến lên:

"Lão đại, người này..."

Ánh mắt hấn lướt qua Lý Hiển Chi nằm vật vã ra sàn, mang theo ý lạnh rét buốt, hấn khẽ nhích môi, âm thanh nhẹ nhàng như không muốn kinh động đến cô gái trong lòng chậm rãi thoát ra khỏi miệng, sau đó biến mất trong làn gió đêm lạnh lẽo.

.....

Trời bên ngoài tối đen, hấn ôm cô ngồi vào xe, nói với Mike ngồi ở

ghế lái.

"Chạy đi."

Mike lướt qua kính chiếu hậu, nhìn cô gái co ro nằm trong lòng Hàn Đông Đường, trong lòng cũng dâng lên một cỗ ý lạnh.

Một là vì Phương tiểu thư rất tốt, đối xử với mọi người cũng rất thân thiện.

Hai là vì cô trong tương lai sẽ trở thành phu nhân của bọn họ.

Vậy mà tên khốn đó dám làm vậy.

Mike thu mắt lại, thả rèm che xuống sau đó lái xe đi.

Cô gái vốn an tĩnh nằm trong lòng Hàn Đông Đường đột nhiên vùng vẫy, Hàn Đông Đường giật mình, vội cúi xuống ôm lấy cô, nhẹ giọng hỏi:

"Sao thế?"

Hắn nghe cô nhỏ giọng nói:

"Anh buông em ra."

Hàn Đông Đường sửng sò, sau đó cẩn thận đặt cô lên ghế bên cạnh. Vừa định ôm lấy cô thì cô gái nhanh chóng cách xa hắn ra, cả người dựa vào một bên cửa.

Hàn Đông Đường nhìn cô, muốn tiến lại thì bị cô yếu ớt nhìn, ánh mắt chứa ủy khuất cùng sợ sệt.

"Anh đừng lại đây."

Hắn cau mày, bàn tay siết chặt, chỉ muốn bằm vằm Lý Hiểu Chi ra.

"Sao vậy?"

Cô gái cúi đầu, khàn giọng bật ra một chữ:

"Bắn."

Cô rất bắn. Bị gã đàn ông kia đè dưới thân, bị gã hôn, ngay cả áo cũng bị gã xé rách.

Cô rất bắn nên không muốn Hàn Đông Đường chạm vào mình.

Một giây đó, Hàn Đông Đường nghe thấy tiếng tim mình chậm lại, sau đó bị người khác ấn lấy đằm vào, đau đớn lan tràn cả toàn thân.

Hắn mím môi, vươn tay kéo cô vào lòng, in một nụ hôn lên tóc cô, âm thanh trầm trầm trấn an cô:

"Không bắn. Anh biết, hắn ta chưa làm vậy với em. Tiểu Tĩnh không bắn."

Cô muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn ôm cô rất chặt, cuối cùng sức cùng lực tận, cô buông thõng hai tay, áp mặt vào ngực hắn.

Chất lỏng ấm áp lại ướt át thấm qua áo hắn, áp lên da hắn, khiến

toàn thân Hàn Đông Đường cứng đờ.

Hắn đẩy cô ra, vội lau nước mắt cho cô, nhưng hắn càng lau, nước mắt càng rơi nhanh hơn.

Hàn Đông Đường luống cuống, giọng nói cũng đặc biệt gấp:

"Đừng khóc."

Nhưng cô gái vẫn không lên tiếng, chỉ là nước mắt vẫn rơi. Không một tiếng động, lại khiến lòng người quặn thắt.

Cô dù sau cũng là một người phụ nữ. Dù mạnh mẽ thế nào, cũng sẽ có lúc yếu đuối, tất cả sợ hãi cùng tuyệt vọng của cô lúc này đều tuôn ra cùng với nước mắt.

.....

Xe về đến nhà, Phương Mộc Tĩnh đã ngừng khóc, nhưng khóe mắt vẫn còn ẩm ướt và đỏ hoe.

Hàn Đông Đường bế cô vào nhà. Người hầu đã được thông báo trước, nước ấm cũng đã chuẩn bị xong.

Hắn định ôm cô vào phòng tắm thì nghe cô nói:

"Em tự làm."

Hàn Đông Đường nghĩ nghĩ, sau đó gạt đầu, để cô tự đi vào.

Nhưng gần 1 tiếng trôi qua, cô vẫn chưa ra. Hàn Đông Đường nhíu mày, ngồi đợi một lát nữa, nhưng cửa phòng không có dấu hiệu mở ra.

Hắn đứng dậy, gõ cửa:

"Tiểu Tĩnh?"

Không nghe tiếng đáp lại, Hàn Đông Đường cảm thấy không ổn, mở cửa ra, liền thấy cô gái ngồi trong bồn tắm, quay lưng lại với hắn.

Hắn tiến lên, thì thấy cô đang dùng bông tắm, không ngừng chà xát lên cơ thể.

Làn da bị cô chà đến ửng đỏ, có nơi bị chà mạnh đến rướm máu.

Hàn Đông Đường hoảng hồn, vội bế cô lên, Phương Mộc Tĩnh ngơ ngác nhìn hắn.

"Em...vẫn chưa tắm xong."

Hắn cúi đầu, ánh sáng chiếu vào đáy mắt, làm đôi mắt hắn toát lên vẻ ám áp dịu dàng, lại thấp thoáng vẻ đau lòng.

"Sạch rồi, không cần tắm nữa."

Cô ngẩn người:

"Sạch...ừ?"

Hàn Đông Đường khẽ gạt đầu, quấn khăn tắm lên người cô, bế cô

ra.

Một Hàn Đông Đường lạnh lùng, tàn nhẫn khi nãy đã biến mất. Giờ chỉ còn người đàn ông nhẹ nhàng mặc quần áo cho cô.

Mặc quần áo xong, hắn tắt đèn, ôm lấy cô:

"Ngoan, ngủ thôi."

Cô bị hắn ôm vào lòng, lát sau mới nói:

"Đông Đường, lúc đó, em rất sợ."

Cơ thể Hàn Đông Đường run lên, sau đó nói:

"Ừ, không sao rồi, đừng sợ."

Nhưng cô nói tiếp:

"Em sợ anh không đến kịp, em sợ mình không còn xứng với anh nữa."

Hắn hôn lên trán cô, nhẹ giọng nói:

"Trên thế gian này, anh chỉ cần em, cũng chỉ em mới xứng với anh, người khác anh không cần."

Cô đưa tay, ôm chặt tấm lưng rộng lớn của hắn, từ từ nhắm mắt lại, hít sâu mùi hương trên cơ thể hắn, sự sợ hãi dưới đáy lòng dần bình ổn lại.

"Xin lỗi, lại để em khóc rồi."

Khi mơ màng, cô nghe thấy câu nói đó, như gần như xa chạm vào tim cô.

.....

Sáng hôm sau, trên TV đưa tin: Một người dân địa phương lên núi, phát hiện dưới chân núi có thi thể một người đàn ông.

Cảnh sát nhanh chóng bao vây hiện trường, lấy lời khai nhân chứng.

Theo giám định của pháp y, nạn nhân là nam, bị cưỡng bức mạnh bạo nhiều lần, hậu môn xuất hiện tình trạng xuất huyết nặng, cơ quan sinh dục là dương vật bị cắt mất, sau đó bị 8 phát súng bắn đến chết.

Không phát hiện manh mối hung thủ để lại.

Chứng minh thư và một ít giấy tờ bị cảnh sát giữ, đem về đồn. Trên đó thấp thoáng tên: Lý Hiển Chi.

Nhập học là một đồng thứ bắt đầu đổ dồn về, kiểm tra kiểm tra và kiểm tra 😊

*Vote nha vote nha~~~~ ^^*

-----oOo-----

Chương 64

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sắc mặt Phương Mộc Tĩnh không tốt lắm, là do đêm qua cô ngủ không yên giấc.

Cứ nhắm mắt lại, là hình ảnh cô bị tên khốn kia đè trong nhà hoang cứ hiện lên, khiến cô chỉ vừa ngủ một chút là sẽ bị giật mình tỉnh dậy, lúc đó Hàn Đông Đường vẫn nhẹ nhàng ôm cô, sau đó dịu dàng trấn an.

Cô không ngủ được, Hàn Đông Đường cũng vì thế mà gần như thức cả đêm. Mãi đến tờ mờ sáng, giấc ngủ của cô mới yên đôi chút, nhưng đôi mày vẫn cứ nhíu chặt, khiến Hàn Đông Đường đau lòng vô cùng.,

Hàn Đông Đường thấy cô đi xuống, lập tức đứng dậy đỡ cô, lo lắng hỏi:

"Sao em không nghỉ ngơi thêm một lát nữa?"

Vẻ mặt cô hơi nhợt nhạt, khẽ mỉm cười lắc đầu.

"Có đói không? Anh bảo nhà bếp nấu cho em chút thức ăn."

Cô không trả lời, chỉ kéo tay anh, ánh mắt hơi tối:

"Đông Đường, anh thực sự tin em và hấn ta không xảy ra chuyện gì sao?"

Hàn Đông Đường nghe cô hỏi thì nghiêm mặt, nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, sau đó nắm lấy vai cô, kiên định nói:

"Tin."

Không phải cô từng nói, yêu là phải tin tưởng sao? Hấn từng sai lầm một lần, nhất định sẽ không có lần sau.

Cô ngẩng đầu, "Tại sao anh lại chắc chắn như vậy? Anh không sợ em đã bị hấn ta..."

Hấn kéo cô vào lòng, giọng nói trầm ấm rơi bên tai cô:

"Tiểu Tĩnh, anh nhất định sẽ không bỏ rơi em, dù thế nào đi nữa, anh cũng sẽ không buông em ra, em hiểu ý anh không?"

Hấn biết, cô đang sợ.

Sợ hấn vì vậy mà chán ghét cô, sợ chuyện hai năm trước lại diễn ra

một lần nữa.

Cô nhìn như không quan tâm, nhưng trong lòng lại để ý rõ ràng, cô không thể hiện không có nghĩa là cô đã quên mọi chuyện, chỉ là cô đang nhẫn nhịn, nhịn cho mọi thứ qua đi. Suy nghĩ của cô hẳn biết rất rõ.

Tim như bị dao khoét, Hàn Đông Đường siết chặt cô vào lòng.

Cô dựa vào ngực hắn, khẽ gật đầu.

Lát sau, cô nói:

"Em và hắn ta chưa xảy ra chuyện gì cả."

Hàn Đông Đường bật ra tiếng cười trầm ấm, nhẹ đáp:

"Anh biết."

"Tiểu Tĩnh, chiều nay chúng ta đi đăng kí kết hôn." Hàn Đông Đường chậm rãi nói.

Cô sửng người, lát sau mới chui ra khỏi lòng hắn, nhìn hắn chằm chằm.

Hắn bật cười, vén tóc cô, hỏi:

"Sao thế?"

Phương Mộc Tĩnh thất thần, sau đó định thần lại, nhẹ lắc đầu, sau đó đáp:

"Được."

....

Chuyện này lại bay đến tai Cố Vạn Tinh, anh ấy giận dữ đi tìm Hàn Đông Đường chất vấn.

"Hàn Đông Đường, chuyện của Tiểu Tĩnh là thế nào?"

Lúc biết tin, anh còn tưởng mình đang mơ.

Sơ Ái bên cạnh đang tươi cười cũng như bị dính định thân chú, cả người cứng đờ.

Hàn Đông Đường liếc anh một cái, sau đó nói:

"Bị Lý Hiền Chi bắt cóc."

Cố Vạn Tinh nhíu mày, sắc mặt không tốt hỏi hắn:

"Thái độ này của cậu là ý gì?"

Không lo lắng?

Nếu Hàn Đông Đường nghe được câu này nhất định sẽ nhếch môi cười. Hắn đương nhiên là lo lắng rồi, thậm chí là lo lắng hơn ai hết.

Hàn Đông Đường nói:

"Tôi đến kịp lúc, Tiểu Tĩnh không bị hắn nhục nhã."

Đôi mắt Cố Vạn Tinh bắn ra tia lửa, giọng điệu cao lên, gấp rút sốt

ruột:

"Rốt cuộc tại sao cậu lại để con bé bị bắt cóc?"

"Cô ấy đi mua ít đồ trong siêu thị, đám người bắt cóc thừa cơ hội ra tay."

Cố Vạn Tinh nhíu mày, nhưng khí áp đã giảm xuống.

"Chuyện Lý Hiển Chi là do cậu làm?"

Hình ảnh đó, đến anh cũng không muốn nhìn.

Khuôn mặt bị hành hung đến mất đi màu sắc và hình dạng vốn có, cả thân thể bị thủng lỗ, còn cả...aiz, không nhắc tới thì thôi, mà nhắc tới thì đến cơm cũng nuốt không trôi.

Quá thảm.

Hàn Đông Đường trầm lặng, như ngầm thừa nhận.

Lý Hiển Chi bị như vậy, cộng thêm Hàn thị chèn ép, cổ phiếu của Lý thị giảm đến chóng mặt, đám cổ đông ra sức bán tháo, Lý thị chẳng mấy chốc sẽ giống như Phương thị, sụp đổ.

Cố Vạn Tinh cũng chẳng màng thương hại người khác. Lúc này, ba Cố nói, nếu Lý thị chưa sập, ba cho người đánh sập. Mẹ Cố phụ họa, đám người kia vậy mà dám động vào Tiểu Tĩnh, lão Cố, ông chuẩn bị ít đồ, chúng ta đi thăm con bé.

Vậy là hai người tay phải quàng tay trái bánh dẫn nhau đi thăm Phương Mộc Tĩnh.

Sơ Ái cũng lo lắng cho cô nên cũng đi theo.

Cố Vạn Tinh nói thêm vài câu rồi cũng rời đi, đi tìm ba mẹ và vợ.

Hàn Đông Đường nghe thấy bọn họ đến tìm cô thì hơi suy tư, sau đó cũng đứng dậy rời đi.

"Tổng giám đốc, cuộc họp..."

"Dời lại."

.....

Biệt thự.

"Tiểu Tĩnh, cháu không sao chứ?"

Mẹ Cố nắm tay cô, nhẹ nhàng hỏi.

Sơ Ái ngồi bên cạnh, nhìn chăm chăm cô.

Cô mỉm cười, khẽ lắc đầu:

"Cháu không sao."

Ba Cố ngồi đối diện nói:

"Con bé này, nếu không phải Vạn Tinh nghe phong phanh sau đó cho người đi tra một chút mới biết thì có phải cháu định giấu luôn

chú dì không?"

Nghe thấy sự quan tâm trong lời nói của bọn họ, cô mỉm cười xúc động.

Bọn họ không có quan hệ máu mủ với cô nhưng vẫn xem cô là người trong nhà mà quan tâm lo lắng, nhưng người trực tiếp có quan hệ huyết thống với cô, lại xa cách, lợi dụng cô khi cần. Xảy ra chuyện gì, cũng không thấy ông ta một câu hỏi han, lâu quá rồi cũng thành thói quen, cô cũng không cần.

Phượng Mộc Tĩnh lặng lẽ nở nụ cười trào phúng chế giễu.

Sơ Ái kéo tay cô, nhẹ nhàng hỏi:

"Tiểu Tĩnh, Hàn Đông Đường không có cử chỉ khác với cô chứ? Ví dụ như xa cách hay không muốn...chạm vào cô?"

Ba mẹ Cố cũng thẳng lưng lên, nghiêm túc nhìn cô.

Cô bật cười, "Không có, anh ấy...đối với tôi vẫn rất tốt."

Bọn họ nhíu mày, "Thật chứ? Cháu không nói giúp cậu ta chứ?"

Bên ngoài vang lên giọng nói ấm áp:

"Hắn ta mà dám có ý nghĩ khác, anh lập tức đánh chết hắn."

"Anh đánh không lại tôi."

"Tôi có thể tiêm chết cậu."

"Hừ."

Hai người đàn ông đồng loạt đi tới, lại câu dài câu ngắn đáp lại, nhưng ẩn chứa chút trẻ con giành giật nhau.

Mọi người đồng loạt nhìn ra ngoài, Phượng Mộc Tĩnh thấy hắn thì ngạc nhiên:

"Không phải anh đang đi làm à?"

Hàn Đông Đường sai chân dài đi tới, kéo cô ngồi xuống ghế, cúi xuống kéo ngắn khoảng cách giữa hai người, nói nhỏ:

"Nhớ em."

Hai tai cô nóng lên, trừng mắt nhìn hắn.

Sơ Ái thấy Cố Vạn Tinh cũng tới nên lập tức đứng dậy, đi về phía anh.

Một đám người, bị cưỡng chế nhét cầu lương, nhưng cũng vì vậy mà tin Hàn Đông Đường không bài xích cô.

Cố Vạn Tinh định xoa đầu cô thì bị ánh mắt của Hàn Đông Đường ngăn lại, anh không vui lờm hắn một cái, nhưng cũng không sờ nữa, nhẹ nói:

"Anh cho em nghỉ phép 2 ngày lấy lại tinh thần đây."

Cô buồn cười, mặc dù cô đúng là rất hoảng, nhưng chỉ là lúc ấy, bây giờ đã đỡ rồi, cùng lắm là nghỉ một ngày thôi, nhưng được nghỉ thì cũng rất vui.

"Cảm ơn anh."

Cố Vạn Tinh khẽ cười, không đáp.

Bọn họ nói chuyện một chút nữa thì đi, Hàn Đông Đường cũng không có ý định giữ người lại, nên cùng Phương Mộc Tĩnh tiễn người đi.

"Đói không?"

Cô khẽ gật đầu, đúng là hơi đói.

"Vậy đi vào anh bảo đầu bếp làm thức ăn."

Cô kéo tay hắn, mỉm cười đi vào.

_____

-----oOo-----

Chương 65

Nguồn: EbookTruyen.Net

Buổi chiều hôm đó, Hàn Đông Đường cầm chứng minh thư và một sổ giấy tờ liên quan khác, kéo cô đi đến Cục dân chính.

Cô ngồi trên xe, ngón tay xoắn lại, chốc chốc lại nhìn hấn, Hàn Đông Đường bị cô nhìn đến toàn thân ngứa ngáy khó chịu, nhịn không được nữa, mở miệng hỏi cô:

"Sao thế?"

Cô ngập ngừng, sau đó nhẹ thở ra, lông mi sụp xuống, nhỏ giọng nói:

"Em hỏi hộp."

Hấn buồn cười, cánh môi mỏng nhếch lên nụ cười cứng chiều:

"Không cần hỏi hộp. Chỉ đi đăng kí mà em đã như thế này, sau này tổ chức hôn lễ thì sao?"

Cô hơi bĩu môi, thấp giọng phàn nàn:

"Dù sao cũng là lần đầu mà, anh không phải cũng vậy sao?"

Hấn nhướn mày, cười nói:

"Đương nhiên."

Xe dừng lại, hấn giúp cô mở cửa xe.

Lúc này vẫn còn sớm, cũng không có nhiều người xếp hàng, nên rất nhanh liền đến lượt hai người.

Giao giấy tờ của cả hai ra, nhân viên nhịn không được nhìn thêm hai lần, sau đó cười nói:

"Tôi làm lâu như vậy, vẫn chưa thấy ai đẹp như hai người. Về bề ngoài đẹp lại vô cùng xứng đôi."

Hàn Đông Đường một thân áo vest chỉnh chỉnh tề tề, sự lạnh lùng sắc bén cũng được tháo bỏ, lúc này ấm áp đứng bên cạnh cô.

Nhân viên nhìn Phương Mộc Tĩnh, sau đó thầm ghen tỵ.

Cô gái mặc váy liền màu xanh nước biển nhạt, váy dài qua gối, lại lộ ra bắp chân trắng nõn như bảo ngọc thượng hạng.

Cả hai đứng bên cạnh nhau, như một đôi tiên đồng ngọc nữ.

Hàn Đông Đường nghe có người khen mình và Phương Mộc Tĩnh đẹp đôi thì vô cùng vui vẻ, sắc mặt vốn dịu dàng lúc này càng ôn

nhu hơn, có thể vắt ra nước rồi.

Thủ tục rất nhanh liền làm xong, hai người theo lời nhân viên đi chụp ảnh.

Ảnh dán lên, một con dấu đóng xuống, cô chính thức là vợ của Hàn Đông Đường, mà hắn cũng trở thành chồng cô, Phương Mộc Tĩnh trong nháy mắt bỗng trở nên ngỡ ngàng.

Cầm sổ kết hôn trên tay, cô cảm thấy vi diệu không thôi.

Nhớ lại lần đầu gặp mặt, lạnh lùng xa cách, lại trải qua khoảng thời gian gần hai năm, trải qua những chuyện không vui vẻ, giận hờn lạnh nhạt rồi dẫn đến chia tay, không ngờ bây giờ bọn họ đã là vợ chồng.

Hắn xoa đầu cô, "Sao vậy?"

Cô đưa một quyển sổ cho hắn, còn mình cũng giữ một quyển, nói: "Không có gì. Chẳng qua là cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh." Hắn nắm tay cô, bước đi, giọng nói trầm ổn hữu lực lại ẩn chứa sự vui vẻ, hạnh phúc vang lên:

"Sau này anh cùng em trải qua." Đoạn đường sau này, đã có người nguyện ý cùng hắn nắm tay bước tiếp.

Cô hơi ngẩn người, sau đó gật đầu:

"Ừ."

Cuộc đời này có anh, không còn gì hối tiếc.

.....

Cả nhà Cố gia mặt mày đặc sắc nhìn hai quyển sổ đỏ tươi trên bàn. Sơ Ái lên tiếng trước:

"Đây...là sổ kết hôn?"

Phương Mộc Tĩnh dựa vào ngực Hàn Đông Đường cười cười gật đầu.

"Cô không biết cuốn sổ này à?"

Sơ Ái thấp giọng ho khẽ, gương mặt thấp thoáng chút ngượng ngập.

Hỏi sai quá, hỏi sai quá!!

Cố Vạn Tinh theo sau bà xã, hỏi:

"Hai người đã trở thành vợ chồng?"

Phương Mộc Tĩnh lần nữa gật đầu.

Cần quyển sổ này tới mà còn không rõ à?

Ba mẹ Cố trầm lặng, giống như không có gì để hỏi.

Cố Vạn Tinh giơ tay cầm quyển sổ lên:

"Sổ giả à?"

Mặt mày Hàn Đông Đường đen lại, liếc anh một cái, Cố Vạn Tinh vội thả quyển sổ xuống, rụt người lại ôm bà xã.

Sơ Ái cũng lườm anh.

Hỏi thế mà cũng hỏi được.

Không khí lâm vào yên tĩnh, sau đó mẹ Cố lên tiếng:

"Đã xem ngày làm hôn lễ chưa?"

Cô định nói chưa thì trên đỉnh đầu vang lên âm thanh của Hàn Đông Đường:

"Ngày 25 tháng sau."

Cô tròn mắt kinh ngạc nhìn hắn. Đến ngày cũng đã xem luôn rồi, vậy mà không nói với cô một tiếng.

Tức giận.

Cảm thấy người trong ngực giận dữ, Hàn Đông Đường bật cười, khẽ véo mũi cô:

"Định cho em bất ngờ."

"Hừ."

Cố Vạn Tinh nhìn hai người ân ái: "..."

Sơ Ái nhìn hai người ân ái: "..."

Ba mẹ Cố nhìn hai người ân ái: "..."

Quá đáng!

Nhưng mà bọn họ cũng thấy được, Hàn Đông Đường và cô thực sự yêu nhau, nên cũng nén đau thương mà ăn hết.

Thời gian không tính là dài, nhưng cũng không quá ngắn.

Hàn Đông Đường nói:

"Mọi thứ cơ bản là đã chuẩn bị xong, đến ngày làm lễ hoa tươi và tất cả những thứ cần thiết sẽ được chuyển đến. Giờ chỉ cần may lễ phục thôi."

Áo cưới của cô và Âu phục của hắn đều được đặt may riêng, nhà thiết kế là một người nổi tiếng, đã làm nên những bộ lễ phục chấn động cả giới thời trang.

Hắn đã từng hứa với cô, sẽ cho cô một hôn lễ long trọng.

Phương Mộc Tĩnh kinh ngạc.

"Anh chuẩn bị từ lúc nào vậy?"

Hàn Đông Đường nói:

"Từ lúc em đồng ý cùng anh kết hôn."

Cô đột nhiên mỉm cười, trái tim như được rót mật, cả người hưởng

thụ sự chăm sóc ân cần của hấn.

"Hai người đủ rồi đấy."

Sơ Ái chớp mắt, nhìn cô:

"Tiểu Tĩnh, tôi muốn làm mẹ nuôi của con cô."

Chủ đề đột nhiên bị xoay một vòng khiến cô ngớ người, lát sau mới hiểu Sơ Ái vừa nói gì, chằm chằm gật đầu.

Sơ Ái cười rộ lên, vui vẻ viết lên mặt.

Cố Vạn Tinh khó hiểu:

"Em vui như vậy làm gì?"

Cô ấy liếc anh, nói:

"Em vui, anh cản em à?"

"Không có, em vui anh cũng vui."

Hàn Đông Đường nhìn hai người bọn họ, sau đó rất kiên quyết đánh mắt đi, nhìn ba Cố:

"Chú Cố, Tiểu Tĩnh không có ba mẹ, hôm đó có thể nhờ chú dắt cô ấy đi trong hôn lễ được không?"

Phượng Mộc Tinh nhìn hấn, sau đó cụp mắt, không nói gì.

Ba Cố đồng ý không do dự:

"Được, đương nhiên là được, chú luôn xem con bé là con cháu trong nhà mà."

Phượng Mộc Tinh cảm động nhìn ba Cố, sau đó gật đầu cảm ơn.

"Cảm ơn chú, chú Cố."

Mẹ Cố phát tay cười nói:

"Cái con bé này, cảm ơn gì chứ."

Cô bật cười, cảm kích nhìn bọn họ.

....

Ra về, cô nắm tay Hàn Đông Đường, nói nhỏ:

"Đông Đường, cảm ơn anh."

Cảm ơn anh vì em mà lo toan mọi thứ.

Hấn kéo cô vào lòng, hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô, nói:

"Đồ ngốc, em bây giờ là vợ anh, anh không lo cho em thì lo cho ai."

"Ừ." Vành mắt cô đỏ lên, nhưng cô không khóc.

"Em muốn đi bái tế mẹ."

Hấn gật đầu, "Ừ, đi thôi." Hấn cũng phải đi gặp mẹ vợ, lần trước có chuyện nên cũng không nhìn kỹ.

Nghĩa trang.

Giọng Phượng Mộc Tinh hơi nghẹn, nói:

"Mẹ à, con sắp kết hôn rồi, anh ấy đối với con rất tốt."

Người phụ nữ trên tấm bia mỉm cười dịu dàng nhìn cô như những lúc cô còn nhỏ, khóe miệng luôn ẩn chứa sự dịu dàng của người mẹ khiến trái tim cô thất lại.

Chỉ khi mất đi mới biết quan trọng thế nào.

Hàn Đông Đường cầm tay cô, cúi đầu trang trọng và nghiêm túc, giọng nói mạnh theo sự kính trọng và nghiêm cẩn:

"Mẹ, con là Hàn Đông Đường, con rể của mẹ cũng là chồng của Tiểu Tĩnh, con hứa với mẹ, nhất định sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt."

Nói xong, hắn cúi đầu chào trước bia mộ của bà.

Một cơn gió thoảng qua, thổi mái tóc dài của cô, như đang nhẹ nhàng âu yếm.

Cổ họng nghẹn lại, cô vùi đầu vào ngực Hàn Đông Đường, hít thở thật sâu.

Mẹ à, người nhất định phải chúc phúc cho con đây.

....

Ở một cái bệnh viện nào đó, trong một phòng bệnh nào đó.

"Anh nghe nói, lão đại và Phương tiểu thư đã đăng kí kết hôn rồi."

Giọng nói trầm ấm mang theo một chút ghen tỵ.

Tần Liên đang gõ máy tính lập tức dừng lại, tròn mắt kinh ngạc, âm điệu cũng vì vậy mà cao lên không ít:

"Kết hôn rồi?"

Mike nghe hỏi thì hơi nghĩ nghĩ, đăng kí kết hôn thì chắc là kết hôn mà nhỉ?

Nghĩ vậy, Mike gật đầu, sau đó lại dò hỏi:

"Vậy chúng ta...có nên đăng kí không nhỉ?"

Tần Liên ngó người, ánh mắt có chút phức tạp, hồi lâu sau vẫn chưa lên tiếng, trong đầu lại là một mớ hỗn loạn.

Anh ta...muốn kết hôn với cậu sao?

Huyết dịch Tần Liên trong nháy mắt sôi bùng lên, trái tim cũng đập mạnh trong lòng ngực, từ sâu thẳm dâng lên một trận vui vẻ.

Mike không nghe Tần Liên trả lời, lại nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của cậu, trái tim nhất thời lạnh xuống.

Cậu không có ý kia.

Không khí nhất thời tĩnh lặng lại, yên tĩnh đến đáng sợ, dường như mang theo chút áp bách.

Mike mím môi, định đứng dậy rời đi thì cánh tay bị giữ lại, sau đó

anh ta nghe thấy giọng của Tần Liên vang lên:

"Anh chắc chứ?"

Mike cứng người, sau đó vội vã quay người lại, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cậu, giọng nói khẽ run:

"Em đồng ý sao?"

Tần Liên hơi mất tự nhiên, khẽ chớp mắt sau đó nói nhỏ:

"Ừ."

Mike đột nhiên bật cười, sau đó ôm chầm lấy cậu, Tần Liên bị ôm bất ngờ nên cả người ngã ra phía sau, bị Mike đề lên người.

"Thật tốt."

Tần Liên đỏ mặt, sau đó lại cau mày hỏi nhỏ:

"Nhưng mà chúng ta có thể đăng kí không?"

Nam và nam, cậu chưa từng nên cũng không biết.

Mike nhếch môi cười, cả khuôn mặt đều là một loại tà ý câu dẫn người:

"Chỉ cần tiền và quyền mà thôi."

Có nhiều thứ tưởng như không thể nhưng đổi lại ở một người có quyền thế và tài lực thì đó chỉ là một chuyện nhỏ không đáng nhắc đến.

Tần Liên nhìn vẻ mặt kia của Mike, lại nhìn tư thế mờ ám của hai người, sắc mặt trong nháy mắt đỏ lựng, giơ tay định đẩy người ra nhưng khi hai cánh tay vừa giơ lên lại bị một bàn tay khác chụp lại, kéo lên đỉnh đầu, sau đó là một tràng hơi thở vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Cánh môi bị Mike tùy ý gặm nhấm, Tần Liên khép mắt, khẽ cong môi nhẹ nhàng đáp lại. Nụ hôn của Mike ngày càng điên cuồng, lúc nhẹ nhàng lúc mạnh mẽ, sau đó dần rơi xuống bên tai, cổ, xương quai xanh của Tần Liên, để lại từng đóa hoa mai đỏ tươi, mà khuôn mặt hai người dần nhiễm dục vọng.

Quần áo xộc xệch dần rơi xuống trên sàn, trên giường bệnh, hai thân thể mạnh mẽ quấn lấy nhau, lưu luyến không tách rời, hình ảnh đang diễn ra lại là một màn khiến người khác tai đỏ tim đập, xấu hổ ngượng ngùng.

Chương 66

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trước hôm làm hôn lễ hai ngày, Phương thị tuyên bố phá sản. Một tập đoàn to lớn như vậy đổ ầm xuống, không biết có bao nhiêu người kinh ngạc, nhưng cũng có rất nhiều kẻ vui mừng.

Phương thị đã chèn ép bọn họ nhiều năm như vậy, bây giờ sụp đổ thì khoảng trời kia chính là của họ.

Còn về Phương Cảnh, ông ta nợ món tiền lớn kinh khủng, cuối cùng gán Phương Tâm Văn cho đối phương, còn mình thì ôm chút tiền sót lại chạy mất.

Phương Tâm Văn hoảng sợ muốn chạy trốn, nhưng lại bị bắt lại, còn bị đánh đến toàn thân đầy máu không thương tiếc, sau đó bị đem đến chợ đen. Trong lòng cô ta trừ không thể tin thì vẫn là không thể tin.

Cô ta không tin Phương thị không còn, cũng không thể tin người cha bình thường cưng chiều cô ta như báu vật vậy mà lại làm như thế, giây phút cuối cùng bị bỏ rơi, hận ý của cô ta lan tràn sinh sôi, nhưng cô ta không thể làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình biến thành một món hàng bị vô số kẻ nhắm vào.

Nhưng một mình Phương Tâm Văn thì làm gì được, bán cũng chỉ được ít tiền, nhưng không đủ đền bù tiền nợ, đối phương vẫn chưa tìm được Phương Cảnh nên đành đến tìm mẹ Phương.

Bà ta hoảng hốt nhìn đám người trước mặt. Lúc đầu bọn họ còn nói chuyện nhẹ nhàng, nhưng bà ta làm gì có tiền, bây giờ sống còn không đủ, trang sức cũng bị Phương Cảnh đem bán hết, cuối cùng bị đối phương tàn ác đánh đến thừa sống thiếu chết, tâm tình bà ta cũng vì vậy mà lên xuống thất thường, thường xuyên nói chuyện một mình, lúc tỉnh lúc điên, cuối cùng bị bắt vào bệnh viện tâm thần.

Phương Tâm Văn bị mua lại, tưởng rằng mình có thể dựa vào đối phương thoát ra, nhưng đến khi cô ta tỉnh lại lần nữa thì thấy mình đang nằm trong một căn phòng, tứ chi bị xích vào giường bằng xích sắt, dùng sức vùng vẫy nhưng vẫn không có kết quả gì, xích sắt

phát ra âm thanh leng keng, trong căn phòng kín kẽ không một chút gió mang lại cảm giác lạnh lẽo bức người, cả người Phương Tâm Văn sợ đến run rẩy hoảng hốt.

Cửa phòng bật ra, một bóng dáng nhỏ nhắn mặc áo blouse trắng, bịt khẩu trang, toàn thân chỉ lộ ra đôi mắt đen láy, tay đeo găng tay đi vào.

"Tỉnh?"

Phương Tâm Văn hoảng sợ trừng mắt nhìn cô gái đang đi tới, cố giữ vẻ trấn định hỏi:

"Cô là ai? Cô muốn làm gì?"

Cô gái bật ra tiếng cười khế, đáy mắt lại lạnh buốt:

"Cô có thể nhớ kỹ, tôi tên là Sơ Ái. Còn về định làm gì, tôi bỏ tiền ra mua cô về, cũng không phải tốn tiền mua không, đúng không?"

Phương Tâm Văn trơ mắt nhìn.

Sơ Ái? Là vợ của Cố Vạn Tinh!

Cô ta muốn trả thù mình, cô ta muốn giết chết mình!

Ý nghĩ này khiến Phương Tâm Văn đột nhiên phát điên, cô ta điên cuồng vùng vẫy, xích sắt ma sát cổ tay và cổ chân cô ta đến chảy máu. Sơ Ái nhìn cô ta bằng ánh mắt lạnh lùng, bên trong lại chứa không ít khinh bỉ cùng chế nhạo.

Bằng cái khuôn mặt nát kia của cô ta mà muốn quyến rũ Cố Vạn Tinh?

Toàn thân cô ta run lên, đáy lòng lại nghi hoặc không thôi.

Không phải cô gái này rất dịu dàng ấm áp sao? Sao lại có bộ dáng đáng sợ như vậy?

Đáng sợ?

Cô chính là như vậy đấy.

Bình thường, đối với người mình yêu thích, thì cô chính là một Sơ Ái vui vẻ hòa đồng, ngọt ngào đáng yêu.

Nhưng chỉ cần cô không thích mà còn chọc cô, thì đó chính là một tiểu ác ma, độc ác tàn nhẫn.

Dù sao cô cũng là một nhà điều chế độc có tiếng trong thế giới ngầm, bản chất chính là đen tối như vậy, nếu không thì sao có thể sống được chứ?

Cô từng nói, cô nhất định sẽ đem cô ta lên bàn giải phẫu.

Nhìn xem, cô đâu nói dối.

Dám mơ tưởng chồng cô? Ha, vậy thì chịu thôi.

Đáy mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Tôi chơi chết cô.

Mà quả thật, cô ta bị Sơ Ái chơi đến hận không thể chết đi, toàn thân tàn tạ nhìn không ra con người.

Độc của cô ấy, bao nhiêu cũng tiêm vào cô ta để làm thử nghiệm, nhưng khó hiểu là cô ta không bị sốc độc mà chết.

Đương nhiên là do cô ấy không để cô ta chết rồi. Chết đi thì quá dễ dãi.

Ài, cũng coi như là trả thù cho Tiểu Tĩnh vậy.

Cô ta yếu ớt, âm thanh khản đặc nói:

"Cô làm vậy là phạm pháp."

Sơ Ái hơi dừng tay, sau đó nở nụ cười lạnh, giọng nói âm trầm như địa ngục:

"Ở chỗ tôi không có pháp luật, mạnh thì sống, yếu thì chết."

.....

Hôn lễ đến gần, nhưng Phương Mộc Tĩnh không hề bối rối như trong truyền thuyết mà cô rất thoải mái.

Hàn Đông Đường nói, cô chỉ cần xinh đẹp, chuẩn bị tốt tinh thần khoác áo cưới lên, còn lại cô không cần lo lắng.

Nhìn tin tức trên TV, vẻ mặt cô vẫn lạnh nhạt không cảm xúc chuyển kênh khác. Chuyện của bọn họ cô không quan tâm.

"Hàn phu nhân, nên thay áo cưới rồi."

Cô mỉm cười đứng dậy đi thay đồ.

Áo cưới định chế, toàn thân đều đính kim cương sáng lấp lánh, lại có thể tự phát sáng. Nhìn trong bóng tối, cả chiếc áo như được phủ bởi một tầng ánh sáng, những viên kim cương kia lung linh mờ ảo, như một dải ngân hà thu nhỏ.

Nhân viên nhìn đến trố mắt líu lười, như thế này thì phải tốn bao nhiêu tiền chứ.

Đúng là hào môn.

Ước mơ lớn nhất của cô ấy là được khoác lên chiếc áo cưới xinh đẹp nhất, nhưng hãy nhìn lại chữ thứ hai, chỉ là mơ thôi, haiz.

Trang sức cũng vô cùng đắt đỏ, cũng vô cùng đẹp mắt, thuộc loại đựng một chỗ là một viên kim cương, trên vương miện cũng được đính một viên kim cương màu hồng, nghe nói số tiền cực khủng, lại rất quý hiếm.

Hôn lễ hoành tráng, khách mời cũng đến ngàn người, đều là những

người có máu mặt, nhà báo phóng viên đều đã chuẩn bị sẵn sàng. Hàn Đông Đường một thân tây trang chỉnh chu, theo sau là phụ rể Tần Liên.

Cậu ta đã xuất viện từ lâu, tin đầu tiên nghe được chính là mình được chọn làm phụ rể.

Cậu ta tay chân luống cuống, đó giờ chưa từng làm nha.

Mike cười cười an ủi cậu ta, Tần Liên cả người đều ỉu xìu. Nhưng cũng rất vui, cuối cùng lão đại cũng tu thành chính quả.

Hàn Đông Đường mỉm cười, cả khuôn mặt dát lên một tầng dịu dàng ấm áp:

"Bà xã anh thật đẹp."

Cô không trang điểm nhiều, chỉ đánh một tầng phấn mỏng, lúc này tươi cười nhìn hắn.

"Ông xã em cũng thật đẹp."

Hắn bật cười.

"Thôi đi."

Giọng nói bên ngoài tràn vào, mang theo tia ủy khuất cùng không vui.

Cố Vạn Tinh giả bộ trầm mặt:

"Hai người im đi, không cảm thấy ghê sao?"

Phượng Mộc Tĩnh cười cười, đáp lại:

"Em khen chồng em, liên quan gì đến anh, anh cũng có thể khen vợ anh mà."

Cố Vạn Tinh lườm cô, nói:

"Hay quá, bây giờ có chồng rồi liền cãi lại anh nhỉ?"

Cô chớp mắt, vô tội nói:

"Có sao?"

Sơ Ái bên ngoài đi vào, đập vào vai anh:

"Nói gì đấy?"

Anh quay sang, ôm eo cô, giả vờ đáng thương:

"Bà xã, bọn họ bắt nạt anh."

Cô trừng mắt, Hàn Đông Đường cũng khinh bỉ nhìn.

Lớn rồi, còn mách lẻo.

Sơ Ái khẽ vỗ một cái, kéo anh ra.

"Anh làm gì? Ngại chết."

"Anh ôm vợ anh, em ngại cái gì."

Sơ Ái đỏ bừng mặt, đánh anh.

Không khí trong phòng nhộn nhịp hẳn lên.

Ba mẹ Cố đi vào, hỏi:

"Đã chuẩn bị xong chưa?"

"Xong rồi ạ."

Mẹ Cố nắm tay cô, cảm thán nói:

"Tiểu Tĩnh cuối cùng cũng làm cô dâu rồi, thật đẹp."

Cô ngại ngùng cười, còn chưa kịp nói gì thì thấy Mike làm dấu với mình, cô tròn mắt chỉ mình thì anh ta gật đầu, cô kéo tay Hàn Đông Đường nói nhỏ sau đó đi tới chỗ Mike.

Hàn Đông Đường nhìn hai người nói gì đó, ánh mắt khó hiểu. Sau đó thấy bà xã đại nhân của mình nở một nụ cười, gật đầu, còn Mike cũng cười cúi đầu cảm ơn cô, Hàn Đông Đường càng khó hiểu.

Đến giờ làm lễ, ba Cố nắm tay cô đi theo thăm đờ trái sẵn.

Cô mặc áo cưới trắng tinh, cả khuôn mặt đều hạnh phúc bước đi, trên khóe môi đuôi mày đều hiện lên vẻ hạnh phúc.

Bài hát 'Beautiful in White' nhẹ nhàng vang lên, hoa tươi cũng theo đó mà rơi xuống, hai bên đều có hoa hồng, trên cánh còn đọng sương, nhìn là biết vừa được vận chuyển đến, trong không khí cũng thoảng hương hoa, mà cô gái đang bước đi kia, lại như một vị tiên nữ, một thân trắng toát bước đi trong cơn mưa hoa, nụ cười nhẹ nhàng hạnh phúc khiến không ít người ngơ ngẩn cảm thán.

Người đàn ông cao lớn đứng trên đài cao, ánh mắt âu yếm nhìn cô gái từ từ đi lại.

Cô gái của hắn thật đẹp.

Ba Cố đặt tay cô vào tay hắn, nói:

"Chú giao con bé cho cháu, cháu nhất định phải đối xử thật tốt với nó."

Hắn cúi đầu, trân trọng hứa hẹn:

"Đương nhiên rồi ạ."

Một loạt động tác cần làm đều đã làm, đến lúc trao nhẫn.

Chiếc nhẫn được đeo vào, chú định bọn họ mãi mãi sẽ ở bên nhau.

Hàn Đông Đường thừa nhận, hắn lúc này đang rất hồi hộp, cũng rất vui mừng.

Cô là của hắn.

Bàn tay to lớn nắm tay cô khế siết lại, mỉm cười nhìn cô.

"Hôn đi!"

Vừa xong, một giọng nói trong trẻo bê dưới vang lên, Cố Vạn Tinh

đen mặt kéo Sơ Ái vào lòng.

Cô ấy bắt mắt:

"Anh kéo em làm gì?"

Anh cúi xuống, "Trật tự."

Phượng Mộc Tĩnh hơi cứng người, sau đó nhếch môi cười, trước mặt tối lại, Hàn Đông Đường cách tám voan mỏng hôn lên môi cô, trân trọng như hôn một món bảo vật.

Mà cô, cũng chính là bảo vật của hắn.

Ngay phút đó, pháo giấy bên cạnh bắn lên, cả không gian lễ cưới đều ngập trong pháo giấy đủ màu.

Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay ầm ầm, mang theo sự tán tụng chúc phúc, đèn flash chớp tắt, thu lại cảnh tượng đẹp đẽ này vào máy.

Đây có thể coi là hôn lễ thế kỉ, hoành tráng nhất trong giới hào môn ngày nay, chỉ dựa vào những khuôn mặt xuất hiện cũng đủ khiến người ta xuýt xoa, bên ngoài đều là vệ sĩ mặc áo đen canh giữ, ngoài sân cũng có cả phi cơ riêng, siêu xe cũng khỏi phải nói, bạch đạo hắc đạo gì cũng đều tham gia.

Màn ném hoa bắt đầu, các cô gái trang điểm lộng lẫy chen nhau giành lấy. Đây là hoa của Hàn phu nhân, nhất định rất may mắn, bọn họ độc thân lâu rồi, bây giờ cũng sắp mọc nấm rồi.

Phượng Mộc Tĩnh mỉm cười, ánh mắt lơ đãng đảo qua một góc khuất, sau đó xoay người lại.

1, 2, 3!

Bó hoa tung lên cao, không rơi xuống chỗ mấy cô gái đang đứng kia mà là rơi vào một vị trí hơi vắng, chuẩn xác đáp vào bàn tay của một người đàn ông.

Phượng Mộc Tĩnh cong môi, hoàn hảo!

Mấy cô gái bắt mắt nhìn sang, lại thấy trong góc khuất kia, người đàn ông chậm rãi xuất hiện trong ánh sáng.

Một đám người xuýt xoa, sau đó lập tức bỏ qua chuyện anh ta giành hoa với mình.

Đẹp trai là bỏ qua hết.

Nhưng mà...

Đàn ông nhận hoa? Chắc không phải định cầu hôn ai chứ?

Thế là lại một trận xôn xao, mà đám phóng viên kia cũng rất nhanh bắt được hình ảnh.

Người đàn ông một thân tây trang chỉnh chu, khuôn mặt anh tuấn, tay

cầm một bó hoa từ từ đi tới, mà một đám người lại vô thức né đường cho anh ta.

Hàn Đông Đường nhìn cảnh này, đáy lòng nhất thời hiểu rõ, sau đó bật cười.

Mike cầm bó hoa tiến lên lễ đường, đứng trước mặt Tần Liên, mà cậu sớm đã cứng người, toàn thân căng thẳng, trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Đám người ở dưới ngỡ ngàng. Gì đây?

Không phải chứ?!

Không lẽ...

Sau đó, ngay dưới ánh mắt của vô số người, Mike quỳ một chân xuống, đầu ngẩng lên, ánh mắt nhìn thẳng vào Tần Liên, mà cậu cũng bị dọa sợ, khẽ lui lại một chút.

"Oaa!!" Bên dưới bỗng nhiên òa lên, sau đó là một trận kinh ngạc không thôi.

"Tôi...tôi chết mất."

"Chuyện gì vậy? Hai người này...hai người này...quá cmn đẹp đôi."

"Cầu hôn nha, nam nam nha, tôi cần phải tỉnh lại, oa, thật lãng mạn."

"Ghen tỵ khiến ta chua thành chanh tinh!"

Mike giơ tay lên, bó hoa dừng lại trước mặt Tần Liên, anh ta nghiêm túc mở miệng, giọng nói trầm ấm khác hẳn vẻ tà tứ thường ngày:

"Tần Liên, anh yêu em, vậy nên cho anh một cơ hội, đồng ý lấy anh được không?"

"Ôi!!" Lại một trận hét lớn, ngay cả Phương Mộc Tĩnh và Hàn Đông Đường nãy giờ chăm chú xem cũng giật mình, sau đó hai người khẽ lắc đầu.

Phương Mộc Tĩnh siết chặt tay Hàn Đông Đường, cả người cô vừa căng thẳng cũng vừa kích động, lần đầu tiên cô thấy cảnh này nha, không kích động mới lạ.

Tần Liên ngỡ ngàng, cả người mang theo một loại rung động và cảm xúc khác lạ, từng câu từng chữ của Mike khiến cậu vỡ òa trong hạnh phúc.

"Đồng ý đi!"

"Đồng ý đi!"

"Đồng ý đi!"

Mọi người đồng loạt cổ vũ, trong đó có cả không ít ông lớn.

Làm nghề bọn họ, vào sinh ra tử là chuyện bình thường, cái mà bọn

họ coi trọng là năng lực và khí phách, nếu đã yêu thì cứ yêu, bọn họ không biết mình có thể sống đến bao giờ, nên thứ gọi là tình yêu, có thể giữ một giây thì nhất định sẽ không buông, còn cái gọi là giới tính? Trên đời này không thiếu những người cùng giới yêu nhau, mà trong số họ có lẽ cũng có, nếu thật lòng với nhau thì chẳng ai màng đến chuyện đó cả.

Tần Liên nhìn vẻ mặt căng thẳng của Mike, nở nụ cười, sau đó nhẹ giọng:

"Em đồng ý."

Lời vừa dứt, một tràng vỗ tay rầm rầm vang lên, ánh đèn chớp nháy, mang theo âm thanh vui vẻ.

Cậu đưa tay nhận lấy bó hoa, Mike lập tức đứng dậy kéo cậu vào lòng, bật cười mừng rỡ, Tần Liên đưa tay ôm lấy lưng anh ta, cười đến hạnh phúc, nhỏ giọng thì thầm, "Em cũng yêu anh."

Phương Mộc Tĩnh nhìn hai người ôm nhau, giọng nói tỏ vẻ giận dữ nhưng cũng có vui mừng:

"Chúng ta bị cướp sân khấu rồi."

Hàn Đông Đường cầm tay cô, mỉm cười cưng chiều, cảnh tượng này được giữ lại nơi ống kính, hạnh phúc ấm áp.

Ngày mai, hôn lễ hôm nay sẽ xuất hiện trên trang đầu của các loại báo, hôn lễ của ông trùm giới kinh doanh và màn cầu hôn của hai người đàn ông dưới một người trên vạn người, một kết thúc viên mãn.

Hai má cô đỏ bừng, nói nhỏ bên tai hắn:

"Em yêu anh."

Hàn Đông Đường kéo khước môi, nở nụ cười:

"Ừ, anh cũng yêu em."

Anh yêu em đời đời kiếp kiếp.

Còn em cũng vạn kiếp yêu anh.

Hoàn chính văn.

A~~~ hoàn rồi~~~ (๖) (๖), rất nhanh sẽ có những chương ngoại truyện vô cùng đáng yêu thui~~, vote cho Đình nha~

-----oOo-----

Chương 67: Ngoại truyện 1

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiếng động cơ dừng lại, một người đàn ông bước xuống, đi vòng qua ghế sau mở cửa xe.

Xuất hiện là một đôi chân dài thẳng tắp, sau đó là một khuôn mặt lạnh lẽo không nhìn ra xúc cảm. Hắn sải đôi chân dài bước vào bên trong, còn người đàn ông cũng đi theo sau.

Đột nhiên, bên cạnh xuất hiện một khuôn mặt tươi cười, phong lưu vô hạn, anh ta cúi đầu chào người đàn ông:

"Lão đại."

Sau đó, ánh mắt đảo qua người phía sau, mang theo tìm tòi nghiên cứu, lại chứa một phần kinh ngạc.

Hàn Đông Đường gật đầu, mở miệng nói:

"Mike, cậu đưa Tần Liên đi tham quan xung quanh đi, sau này hai người sẽ còn hợp tác rất nhiều." Nói xong liền đi vào bên trong, rất nhanh liền khuất bóng sau lối rẽ. Mike vươn mắt nhìn đến khi hắn biến mất rồi thu ánh mắt lại, đuôi mày nhíu lên, đi vòng quanh một vòng quanh Tần Liên, sau đó mở miệng, giọng nói pha lẫn ý cười, lại như có như không mấy phần dụ hoặc:

"Xin chào, tôi tên là Mike."

Anh ta nghe thấy người trước mặt trả lời, âm thanh lạnh lùng nhưng lại rất dễ nghe:

"Tần Liên."

"Ồ. Khi này lão đại nói chúng ta sẽ còn hợp tác rất nhiều, nên chúng ta cũng nên làm quen từ từ. Đi thôi, tôi dẫn cậu đi tham quan."

Tần Liên khẽ gật đầu, trong lòng Mike hiếm khi xuất hiện cảm giác ngứa ngáy khó chịu. Người bên cạnh anh ta rất đẹp, chính là loại mang theo nét đẹp sắc bén, càng nhìn càng thấy đẹp, nhưng cũng rất lạnh lùng, lạnh đến cứng ngắt, nghiêm túc, khiến anh ta muốn tháo bỏ lớp vỏ bọc kia...

Khoan đã!

Dừng lại!

Anh ta đang nghĩ cái gì vậy?!

Không lẽ lâu quá không tìm phụ nữ? Ừm, chắc chắn là vậy, lâu quá không được giải tỏa nên có chút hiểu lầm.

Anh ta là đàn ông, thẳng, rất thẳng, làm sao có thể chứ?

Gặp lần đầu mà nổi dục niệm...

Mike lắc đầu, xua đi ý nghĩ điên dại kia.

Không khí trầm mặc, có chút xấu hổ, vừa đi vừa hỏi:

"Cậu làm gì bên cạnh lão đại vậy?"

Tần Liên lạnh nhạt nói, nghe ra không ít xa cách:

"Tôi làm trợ lý của Tổng giám đốc, quản việc ở Hàn thị."

"Ồ, thì ra là ở Hàn thị, đã làm bao lâu rồi?"

"Gần 2 tháng."

Mike khẽ nhướn mày, khẽ cười không hỏi nữa.

Mặc dù lạnh nhưng càng nhìn càng đáng yêu.

A! Không không chế được bộ não nữa rồi, anh ta bị sao vậy?!!

Tần Liên nhìn vẻ mặt sầu khổ của Mike, thầm nghĩ: Người này có bệnh à?

Ấn tượng đầu của Tần Liên về Mike là: nhiều lời, tà mị, lại tỏa ra hơi thở phong lưu, toàn chẳng có ý gì tốt đẹp cả.

Mike quyết định đánh lạng chú ý đi hướng khác, hỏi tiếp:

"Cậu có bạn gái chưa?"

Tần Liên cau mày, bạn gái? Trong ấn tượng của cậu, phụ nữ = phiền phức, vậy nên:

"Chưa."

"Vậy bạn trai?"

Tần Liên: "..."

Bạn trai? Cậu á?

Nhìn cậu giống người đồng tính lắm sao?

Câu hỏi này khiến Tần Liên không vui nên cậu trầm mặc không đáp, nhưng trong mắt Mike lại là:

"Cậu có bạn trai?" Giọng nói mang theo nghi hoặc lại có chút tò mò.

Tần Liên nhìn vẻ mặt của anh ta, hơi giận, lạnh lùng đáp lại:

"Không có."

"Vậy tại sao khi này cậu không trả lời?"

Tần Liên cảm thấy mình bị xúc phạm nặng nề, bước chân nhanh hơn, bỏ Mike một khoảng. Mike gào lên với cậu:

"Này, này, đợi tôi với, cậu đừng đi bậy, lạt đó..."

Đó là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

.....

Quả thật là đúng như lời Hàn Đông Đường nói, hai người sẽ hợp tác rất nhiều lần, vì vậy mà càng ngày càng thân quen, sau đó không ai không biết trợ lí Tần và Mike có quan hệ vô cùng tốt.

Mà qua một thời gian làm việc chung, hai người cũng đánh giá cao đối phương. Một người thì thông minh, có khả năng nhận biết rõ các loại vấn đề tình huống, một người thì mưu kế thâm sâu, có năng lực bày ra kế hoạch khôn lường, mà cả hai lại có điểm chung: Độc ác và tàn nhẫn.

Nhưng mà, bây giờ lại có chút khác biệt...

Mike nằm dài trong phòng làm việc của Tần Liên, chán nản than thở: "Phụ nữ bây giờ chẳng ai thú vị cả."

Tần Liên nghe anh ta làm bầm cũng chẳng quan tâm, cậu cũng thừa biết cái tính lẳng nhăng của Mike, nhưng mà vẫn có vô số phụ nữ ùa vào lòng anh ta như thường, đúng là...

Nhưng mà không biết từ lúc nào, cậu đột nhiên không thích bên cạnh anh ta xuất hiện người phụ nữ khác, chỉ muốn anh ta...chú ý đến mình?

Tần Liên lắc đầu, vội buông bỏ suy nghĩ kia.

Mike thâm xoắn xuýt, tất cả những người qua tay anh ta, không phải là vì tiền và danh thì chính là giả bộ yêu anh ta thật lòng, sau đó thì lơ đãng lộ ra bản chất thật.

Mike không hiểu, không lẽ anh ta nhìn thấu bản chất của bọn họ nên càng ngày càng không có hứng thú với phụ nữ.

Nhưng mà ngẫm lại...

Từ khi anh ta và Tần Liên chính thức hợp tác, hình như anh ta rất ít khi qua lại với phụ nữ khác. Lại nhớ tới đôi lúc mình thần thờ nhìn cậu, sau đó tim bất giác đập nhanh lên, không lẽ...lâu ngày sinh tình?

Ôi mẹ ơi!

Cái qué gì thế?

Anh ta...không thể nào! Không thể nào! Tuyệt! Đối! Không! Thể! Nào!

Mike đột nhiên ngồi bật dậy, làm Tần Liên đang chỉnh lí lại tài liệu cũng giật mình, giương mắt nhìn anh như tên bị bệnh, nhưng Mike dường như vừa phát hiện ra bí mật kinh thiên động địa nên không để ý, không thèm nói một câu liền lập tức rời đi như chạy giặc.

Tần Liên kinh ngạc nhìn người dần khuất bóng, thềm bĩu môi sau đó cúi đầu làm tiếp công việc.

Quan tâm anh ta làm gì!

Còn Mike lại nhanh chóng đi tìm một người phụ nữ kiểm chứng lại xu hướng giới tính của mình.

Chỉ vài câu nói, vài động tác đã đưa được người phụ nữ kia vào khách sạn, hai người từ ngòi nói chuyện sau đó lăn đến lên giường, bắt đầu thoát y, nhưng mà đến lúc anh ta chuẩn bị tiến vào, trong đầu lại hiện lên một hình ảnh, không phải người phụ nữ dưới thân mà là... Tần Liên!

Trong đầu, người đàn ông sắc mặt bị tình dục quá nhiều, mang theo hương vị khó nói, cánh môi đỏ rực phát ra âm thanh rên rỉ nhu thuận kích thích từng sợi thần kinh của anh ta, khiến anh ta có được sự hưng phấn lạ lẫm, mà bộ phận nào đó cũng vì thế mà sưng đau, càng muốn phóng thích, Mike đè dục vọng xuống, đáy lòng nổi lên từng trận tê dại cùng với hoảng hốt, anh ta đột nhiên căng mặt, đẩy người phụ nữ dưới thân ra, cả người như gặp quỷ.

Cô ta đang đạt khoái cảm thì đột nhiên bị cắt đứt, cả người mơ hồ, âm cuối câu dẫn mê hoặc:

"Anh à?"

Mike đột nhiên cảm thấy ngứa mắt vô cùng, vẻ mặt lạnh xuống, phun ra một chữ:

"Cút!"

Cô ta sửng người, sau đó theo bản năng quán tới, ôm cánh tay anh ta, cạ ngực mình vào, nũng nịu:

"Sao thế?"

Mike quay đầu sang, ánh mắt ần ần sát khí âm u không ngừng tản ra hơi lạnh khiến cô ta hoảng sợ, không thềm nhìn thứ gì lập tức chạy ra ngoài.

Mike ngồi xuống ghé sofa, bàn tay vuốt mi tâm, cả người mang theo sự phiền muộn, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh khi nãy, hạ thân vừa hồi phục lập tức có phản ứng mãnh liệt, cao ngạo hùng dũng.

Mike ngó người, thềm trừng mắt không thể tin, anh ta bị bệnh rồi, không nhẹ đâu, nhưng mà... dường như chẳng muốn chữa, người kia, cũng rất dễ thương, lại là người đầu tiên khiến anh ta cảm thấy bản thân mình dường như đã rung động.

Nhìn tên nhóc cao đầu kiêu ngạo của mình, Mike thềm thở dài, đứng

dậy đi vào toilet, rất nhanh liền vang lên âm thanh xả nước.
Mà Tần Liên không biết rằng, mình đang bị người anh em của mình
nhớ thương.

.....

Sau lần đó, Mike luôn vô tình cố ý nói đến việc hai người đàn ông
yêu nhau, Tần Liên đều tỏ ra vô cùng bình tĩnh, chẳng thấy hứng
thú, chuyện đó khiến Mike vô cùng đau đầu.

Người mình thích chẳng có hứng thú với mình.

Đau lòng.

"Tiểu Tần à, tôi bây giờ chẳng muốn yêu đương với phụ nữ nữa."

Mike nằm ườn ra bàn, đôi mắt nhìn chăm chăm cậu, nhằm xem
phản ứng, nhưng mà...không có.

Vẻ mặt cậu vẫn nghiêm túc lạnh nhạt như cũ, nhưng thực tế trong
lòng lại đang khinh bỉ nồng đậm.

Yêu đương?

Cái tư thế hai ngày thay một kia của anh là yêu đương à?

Cậu lại có khái niệm mới rồi đây.

Tần Liên nhẹ giọng:

"Vậy thì đừng yêu nữa."

Mike đập bàn, trợn tròn mắt:

"Không yêu đương thì không phải sẽ chán chết sao?"

Cậu hét nói nổi, thở dài nhìn anh ta:

"Vậy anh muốn thế nào?"

Mike nhướng mày, nụ cười sâu hơn, giống như con mồi đã rơi vào
bẫy, trên thực tế, tim đang dần gia tốc:

"Tôi muốn đổi đối tượng, hay là...cậu yêu đương với tôi đi."

Câu nói vừa dứt, căn phòng rơi vào im lặng đáng sợ, mà đối tượng
được Mike nhắc đến kia đang trợn mắt hoảng hốt, giọng nói cũng
mất đi, mà cậu sẽ không thừa nhận, lúc đó, cậu đã có một sự kích
động thế nào.

Nhưng cậu càng không thể tin được một người như Mike lại có thể
nói ra những lời đó.

Phải chăng, anh ta cũng có ý gì đó với mình?

Nghĩ ngợi, sau đó cậu thăm rùng mình.

Không thể nào, người như Mike, trông thì phong lưu vô hạn, nhưng
lại rất có quy tắc, không bao giờ tùy tiện làm chuyện gì.

Nên, có lẽ cậu nghĩ nhiều rồi. Anh ta chỉ đang đùa cậu thôi.

Lát lâu sau, Tần Liên mới có thể tìm lại khả năng nói chuyện của mình, giọng nói khẽ run, cậu nói:

"Đừng có nói bậy, anh điên à."

Nhưng Mike lại nói:

"Tôi nghiêm túc."

"Không muốn, tôi không muốn."

Cậu sao có thể đồng ý, tên kia lại đưa ra đề nghị đáng sợ như vậy, phụ nữ không đủ cho anh ta chơi à?

Mike đứng dậy, ánh mắt chiếu thẳng vào cậu, mang theo ánh sáng chói mắt:

"Tần Liên, dù cậu tin hay không thì tôi vẫn nói, tôi dường như hơi thích cậu."

Nói xong liền bỏ đi, để lại Tần Liên như pho tượng cứng ngắc ngồi đó, lúc lâu sau vẫn không thay đổi tư thế, cả người mơ hồ.

....

Từ đó về sau, Mike luôn để lộ rõ ràng sự yêu thích của mình với cậu, thỉnh thoảng nhìn cậu, sau đó lại động tay động chân, lúc đó Tần Liên tức đến nổi xông vào đánh nhau với anh ta.

"Mike, anh nếu thích đàn ông, muốn tìm mới mẻ thì đi nơi khác mà tìm, đừng đánh chủ ý với tôi." Tần Liên lạnh giọng, cả khuôn mặt đều chìm trong băng giá.

Mike khẽ cười, khuôn mặt tà tử, giơ ngón cái quệt ngang khóe môi, lau đi vết máu, lười nhác mở miệng:

"Cậu đánh mạnh như vậy, nhớ hồng mắt nhan sắc tôi thì sao, vả lại..."

Mike kéo dài, nụ cười cũng mang 5 phần mỉa ý:

"...không phải chỉ sờ cậu vài cái thôi sao?"

Tần Liên tức đến đỏ mặt, bọn họ là hai người đàn ông, sờ tới sờ lui thì ra thể thống gì, hơn nữa, nếu trước kia thì không sao, nhưng mà bây giờ tên này có ý niệm đen tối với cậu.

"Anh đi đi."

Mike nhún vai, nhìn Tần Liên, nhẹ giọng:

"Tần Liên, tôi thông báo cho cậu, kể từ hôm nay, tôi chính thức theo đuổi cậu."

Lần đầu tiên, Mike có cảm giác ngọt ngào, mà sự ngọt ngào đó là do người trước mặt đem tới, nếu đã xuất hiện cái gọi là chân ái, thì anh ta sẽ nghiêm túc mà đón nhận.

Tần Liên ngỡ ngác đứng đó, sau đó lập tức quay người rời đi, mang theo sự vội vã, cùng gương ngậm.

Mà trong chuyện này, Tần Liên đã có một sự kiện vô cùng khó quên. Đó là hôm cậu đi cùng Tổng giám đốc đi gặp đối tác. Trợ lý của đối tác là một người phụ nữ ăn mặc diêm dúa, cô ta đứng sau lưng liên tục ném mị nhãn cho cậu, cánh môi đỏ tươi như máu nhếch lên một nụ cười quyến rũ. Tần Liên không quan tâm đến cô ta, đáy mắt vẫn là vẻ lạnh băng, trong đầu lại vô thức liên tưởng đến khuôn mặt của Mike, sắc mặt nhất thời tối sầm xuống.

Lúc kết thúc, người phụ nữ viện cớ muốn nói chuyện riêng với Tần Liên, cô ta dẫn Tần Liên đi đến một góc khuất, giọng nói mềm mại câu nhân vang lên:

"Trợ lý Tần, anh đã có bạn gái chưa?"

Tần Liên cau mày, khi này cô ta nói cô ta chuyển lời của đối tác với cậu nên cậu mới đi cùng cô ta, nhưng mà nhìn từ tình hình hiện tại thì có lẽ không như cô ta nói.

Cậu cất giọng lạnh nhạt:

"Chuyện này có lẽ không liên quan đến việc hợp tác của hai bên."

Cô ta khẽ cười, tiến lên đứng cạnh Tần Liên, âm cuối nhẹ nhàng là lướt khiến tim người khác mềm nhũn, nhưng vào tai của Tần Liên nó lại trở thành ma âm, chói tai vô cùng.

"Trợ lý Tần cần gì phải nghiêm túc như vậy chứ, nhưng mà, tôi lại thích vẻ nghiêm túc đó của anh nha."

Một người đàn ông như vậy bây giờ rất khó tìm, cô ta cũng rất hứng thú.

Mà hai người đứng ở đó không thấy ở phía xa có một bóng người đang nhìn. Từ góc độ của anh ta thì hai người gần như là dán sát vào nhau, Mike thậm chí nhíu mày, khuôn mặt hơi tức giận, anh ta sải chân bước tới, mà Tần Liên cùng lúc đó cũng lùi lại hai bước, về cảnh giác ẩn hiện.

"Tôi không thích cô."

"Không sao, chúng ta có thể từ từ tìm hiểu, tôi không tin anh không thích tôi."

Đối với sức hấp dẫn của mình, cô ta vẫn có sự tự tin đó, nhưng mà...

"Cậu ấy sẽ không thích cô."

Một giọng nói lạnh lùng cắt ngang khiến người phụ nữ không vui,

cặp mắt nheo lại, nhìn người đang đi tới sau đó dừng cạnh Tần Liên, cô ta bật cười:

"Vị tiên sinh này sao lại nói như vậy?"

Tần Liên cũng dừng lại nhìn Mike, ánh mắt toát ra vẻ khó hiểu, tại sao anh ta lại ở đây?

Mike cười cười, kéo tay Tần Liên:

"Bởi vì cậu ấy đã có người mình thích rồi."

Cô ta trừng mắt, sau đó lại liếc bàn tay đang nắm lấy cánh tay Tần Liên, đôi mắt lóe sáng:

"Người mình thích? Ai?"

Mike bật cười, "Người cậu ấy thích là..."

Anh ta dừng nửa chừng, sau đó cúi người xuống, hai cánh môi dán lên môi người nọ, sau đó tiến tới ấn chặt, ở trước mặt một người phụ nữ hôn lấy Tần Liên.

Mà không gian như ngừng chảy, người phụ nữ trọn tròn mắt không thể tin, tất nhiên còn có cả Tần Liên, trái tim cậu như ngừng đập, máu cũng dần đông lại, cả người căng thẳng, hai tay siết chặt, ngay lúc cậu sắp bùng nổ thì Mike buông người ra, nói một chữ cuối cùng:

"... tôi."

Người phụ nữ như nhận đả kích, mặt hết trắng lại xanh, sau đó bỏ chạy thục mạng.

Mà Tần Liên vẫn còn ngơ ngác, sau khi hồi phục thì chính là một đám vung tới.

Tên này cưỡng hôn cậu!

Anh ta vậy mà dám cưỡng hôn cậu!

Đáng chết!

Mike né một đám kia, khẽ liếm khóe môi, nở nụ cười:

"Vị không tệ."

"Mẹ nó, Mike, anh làm gì? Ai cho anh hôn tôi?!"

Tần Liên giơ tay dùng sức lau môi mình, đôi mắt đỏ bừng như máu, cả người đều run lên.

Cậu...

Tức chết cậu rồi!

Cả người Tần Liên dâng lên một trận ầm ức cùng ủy khuất. Anh ta xem cậu là gì chứ? Muốn sờ thì sờ, hôn thì hôn sao?

Ai cho anh ta cái quyền đó chứ?

Vành mắt cậu đỏ lên, thấp thoáng ánh nước, dọa Mike hết hồn, anh ta lắp bắp:

"Cậu...cậu đừng khóc nha, tôi...tôi cho cậu đánh là được, cậu đừng khóc, đừng khóc..."

Tần Liên tức quá hét lên:

"Anh cút đi, cút đi cho tôi!"

Mike gật đầu, nhanh miệng:

"Được được, tôi cút, nếu tôi cút thì cậu đừng có khóc nha, đừng khóc, tôi cút đây."

Tần Liên nhìn người dần biến mất, khẽ cắn môi, trên đây hình như còn lưu hơi ấm của người kia khiến cả người cậu mất tự nhiên.

Nụ hôn đầu bay mất rồi.

Nhưng mà nhìn bộ dáng kia của Mike, cậu vô thức nhếch khóe môi, trên gương mặt xuất hiện một loại dịu dàng mà cậu không hề hay biết.

Mãi cho đến khi Tần Liên suýt chết vì cứu Hàn Đông Đường, nhìn người đàn ông vì lo lắng cho cậu mà giận dữ mắng cậu một trận, lại nhìn thấy sự hoảng loạn còn vương lại trên mặt anh ta, cậu mới biết rằng, có lẽ anh ta là thật lòng quan tâm mình, cũng thật tâm thích mình.

Cậu chính là sợ anh ta không bỏ được thói phong lưu trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng có một số thứ, chỉ khi đứng trên ranh giới sinh tử mới thấy được nó rất quan trọng với mình, cũng vì thế mới biết được tâm lòng của đối phương, nên Tần Liên mới quyết định cược thử một lần, lúc này cậu mới biết, người kia không biết từ lúc nào đã hiện diện trong tim cậu, rõ ràng đến từng chi tiết, chân thật đến từng xúc cảm.

Nhưng đến sau này cậu mới biết, tên này rõ ràng là một tên lưu manh đội lốt người, mà lúc này tên lưu manh kia lại đang giở trò lưu manh với cậu.

"Vợ à..."

Anh ta sờ loạn trên người cậu, bàn tay lướt đi trên từng tác da thịt.

Tần Liên cau mày né tránh, đánh lên tay anh ta, bực bội:

"Đừng phá. Ai là vợ anh? Gọi bậy gọi bạ."

Mike ôm eo cậu, giọng nói như bị nước hòa, ôn nhu lại mang theo vài phần nũng nịu.

"Em chứ còn ai. Không có gọi bậy chút nào. Hay em muốn gọi anh

là "vợ"?"

Tần Liên ghét bỏ sự vô liêm sỉ của anh ta, đẩy con bạch tuột đang quấn trên người mình ra, "Tránh ra."

Anh ta lắc đầu, "Ừm, không tránh."

Anh ta nhìn cậu, ánh mắt lấp lánh, mang theo sự cầu xin dịu dàng: "Hay là chúng ta sinh một đứa con đi."

Tần Liên nhìn anh ta như kẻ thần kinh, ra vẻ ghét bỏ:

"Anh điên à, hai người đàn ông thì sinh thế nào?"

Mike nhướng mày phản bác:

"Sao lại không, bây giờ khoa học phát triển như thế, chỉ cần có tiền là chuyện gì cũng được cả, em nghĩ xem, một đứa bé mũm mĩm đáng yêu, một nhà ba người có phải là rất hạnh phúc không?"

Tần Liên nghe anh ta nói đến thật lòng suy nghĩ, nường theo lời Mike, trong đầu cậu hiện lên một hình ảnh vô cùng đẹp đẽ.

"Có...thể không?"

Mike sáng mắt, biết rằng mình đã sắp thành công, tiếp tục dụ dỗ:

"Đương nhiên rồi, em nghĩ xem có thích không?"

Nhưng mà, lúc này trong đầu Tần Liên đang tưởng tượng bộ dáng mình to bụng như những người phụ nữ khác, sắc mặt lập tức sầm xuống. Khi Mike biết được ý nghĩ của cậu, lập tức bật cười nhào đến hôn cậu, hôn xong mà anh ta vẫn còn cười ha hả, bộ dáng kia trong mắt Tần Liên vô cùng đáng ghét.

Có gì đáng cười chứ?

Không phải thực tế chính là như vậy sao?

Mike bật cười, giải thích cho cậu:

"Em không phải trợ lí toàn năng sao, sao những thứ cơ bản như thế này cũng không biết vậy..."

Giải thích xong, vẻ mặt Tần Liên mới nhẹ xuống, còn chưa kịp nói thì cảm thấy trời đất đảo lộn, cả người bị Mike bế trên tay.

Cậu đỏ mặt, trừng mắt:

"Anh làm gì vậy?"

"Đương nhiên là đi chuẩn bị rồi."

"Nhưng mà chuyện này không cần phải đến bệnh viện sao?"

"Nhưng mà trước đó phải tập dượt trước chứ?"

"A, anh buông em ra."

"Không buông, đi thôi."

--Lần cược này cậu đã thắng, người cậu yêu cũng yêu cậu, nguyện

ý cùng cậu tiến về phía trước, xây dựng nên một ngôi nhà hạnh phúc.

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.--

Trời ơi có một cái ngoại truyện mà kéo dài chả xong, kiểm tra tựa lựa chẳng có thời gian mà viết, một ngày đư được vài trăm chữ, cuối cùng cũng đư xong. Mọi người nhớ vote nha, còn hai chương nữa thôi là hết rồi, thật đó.

Yêu nhiều. ♡ ♡

-----oOo-----

Chương 68: Ngoại truyện 2

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ba năm sau, Phương Mộc Tĩnh mang thai.

Lúc biết tin, Hàn Đông Đường đang ở Hàn thị lập tức chạy về, bỏ cả công việc đang làm. Thậm chí, hắn còn hận không thể mọc thêm đôi cánh bay về, chiếc xe màu đen như bay trên đường, chỉ có thể thấy tàn ảnh lướt qua, có thể thấy chủ nhân của nó đang vội thế nào.

Hàn Đông Đường ngồi trên ghế lái, cả khuôn mặt căng cứng, bàn tay nắm vô lăng cũng siết chặt, mơ hồ ẩn hiện gân xanh, không khí xung quanh cũng mang theo sự khẩn trương cùng vội vàng.

Chiếc xe thẳng gấp, Hàn Đông Đường sai đôi chân dài gần như là chạy vào nhà. Vừa bước qua cửa chính, nhân vật chính của tin tức đang ngồi xem tài liệu, sắc mặt ngoại trừ hơi kém cũng không thấy có gì khác thường. Thấy hắn đứng ở cửa, còn thờ đốc, cô ngạc nhiên, đứng dậy đi tới:

"Sao vậy?"

Hàn Đông Đường hoảng hốt đỡ cô, cẩn thận dìu cô ngồi xuống, yết hầu khẽ động, nhưng lại không nói gì. Phương Mộc Tĩnh nhìn bộ dáng của hắn, buồn cười:

"Không yếu như vậy đâu."

Hắn hơi ngập ngừng, sau đó nhìn xuống bụng cô, bàn tay to lớn giơ lên, định chạm vào nhưng lại dừng lại, giây kế tiếp đặt lại trên đùi, chăm chú nhìn cô, mang theo vài phần thấp thỏm lo âu:

"Em...mang thai thật sao?"

Quan sát kỹ, sẽ phát hiện tay hắn đang run, cả khuôn mặt cũng nghiêm túc lạ thường.

Cô gật đầu, "Ừ."

Mấy bữa trước, cô phát hiện mình rất ham ngủ, thấy thịt cá cũng buồn nôn. Chậm rãi nghĩ kỹ lại, kì sinh lí đã trễ hơn nửa tháng, cô hơi nghĩ nghĩ sau đó xách túi đi bệnh viện kiểm tra.

Quả thật, kết quả kiểm tra cô có thai.

Lúc cảm tờ giấy, cô còn tưởng mình đang mơ.

Nơi này...

Bàn tay nhẹ nhàng xoa bụng, trên gương mặt còn thẫn thờ chậm rãi xuất hiện một nụ cười.

Nơi này đang có một sinh mạng mới từ từ lớn lên, minh chứng cho tình yêu của bọn họ.

Thật tốt.

Nụ cười tươi tắn của cô cộng thêm bàn tay đang nhẹ nhàng âu yếm vuốt ve bụng nhìn vào lại có mấy phần phong thái của người sắp làm mẹ.

Sau kết hôn, cô và hắn muốn sống thế giới hai người, nhưng thời gian trôi qua, một bảo bảo là không thể thiếu. Không ngờ hôm nay lại trở thành sự thật.

Hàn Đông Đường mím môi, nghiêm túc nhìn cô, nói:

"Sao này em không cần làm việc gì nữa, cũng đừng động vào thứ gì, cần gì cứ nói với anh, anh giúp em làm, em và bảo bảo cứ nghỉ ngơi cho tốt thôi."

Cô nhìn hắn, cười cười:

"Anh không cần phải khẩn trương như vậy, em không sao mà."

Hàn Đông Đường cau mày, theo thói quen định ôm cô, nhưng dừng lại, sợ ảnh hưởng đến bụng cô, nhẹ giọng dỗ dành:

"Ngoan, nghe lời anh."

Cô đang mang thai, sự an toàn của cô là trên hết, ừm, còn có con của mình nữa. Nghĩ đến đây, Hàn Đông Đường nhẹ cười, đáy mắt bao phủ từng tầng sóng nước gợn sóng lăn tăn, như mặt hồ lúc nào cũng yên ả lạnh băng được tắm gió xuân, mang theo hơi thở ấm áp cùng cương chiu.

Cô và con của họ chính là ân huệ lớn nhất mà ông trời dành cho hắn. Cuộc đời của hắn không còn gì hối tiếc nữa.

Cô chớp mắt, không nói nữa, "Ồ."

Tin tức Viện phó có thai lan đi cả bệnh viện. Lúc trước tin tức cô kết hôn đã khiến bao nhiêu người vỡ mộng, bây giờ lại là tin có thai, cả bệnh viện ồn ào thảo luận.

Buổi chiều hôm đó, Cố Vạn Tinh như phóng hỏa tiễn bay đến nhà cô.

Vẻ mặt anh cũng rất đặc sắc, lát sau hỏi:

"Em có thai thật à?"

Cô nhìn anh, hỏi lại:

"Không lẽ là giả."

Cố Vạn Tinh hít sâu, lại thở ra, mấy lần như vậy mới bình tĩnh lại được:

"Sao em lại có bảo bảo trước anh!"

Hàn Đông Đường từ trong đi ra, tay cầm ly nước, cau mày không vui:

"Cậu gào cái gì? Dọa đến bà xã và con tôi thì sao."

Cố Vạn Tinh trừng mắt nhìn hắn, lóe lên bất mãn. Hàn Đông Đường đặt ly nước xuống trước mặt cô, bàn tay kia nhẹ nhàng nắm chặt tay cô, cả khuôn mặt đều hiện lên vẻ thỏa mãn.

Cố Vạn Tinh ngửa mắt dáng vẻ của hắn, quay sang nhìn cô, trong mắt là sự quan tâm lo lắng thật lòng, nhẹ giọng nói:

"Em cứ ở nhà nghỉ ngơi đi, sau khi sinh xong thì trở lại làm việc. Ở nhà cũng đừng có quá sức, em đang mang thai, cẩn thận một chút." Nghe anh dặn dò như bà mẹ già, cô bật cười, trong lòng ấm áp.

"Vâng."

"Mà bao lâu rồi?"

Cô hơi nghĩ nghĩ, sau đó nói:

"Cũng gần 1 tháng rồi."

Anh quay sang Hàn Đông Đường, giọng nói vừa rồi còn ấm áp lúc này phát ra hơi lạnh:

"Cậu chăm sóc con bé cẩn thận cho tôi."

Hắn nhướn mày, đôi môi câu lên nụ cười nhạt lại mang theo ý vị khoe khoang:

"Đương nhiên."

Cố Vạn Tinh nhìn bộ dáng kia của hắn, ngửa mắt không thôi, nhưng cũng không làm gì được, đành dặn dò cô một hồi như bà mẹ già.

"Sơ Ái và ba mẹ vẫn chưa biết, để anh nói với bọn họ."

Cô gật đầu.

"Được rồi, vậy em nghỉ ngơi đi, anh về trước đây."

Cô định đứng lên tiễn thì Cố Vạn Tinh lập tức nói:

"Đừng, tiểu thư ơi. Em đừng đi, ngồi yên đó."

Nói xong liền rời đi.

Về bảo bà xã tạo bảo bảo, không thể thua họ được.

Cô ngồi trong nhà, kéo tay hắn, hỏi:

"Ông xã, anh nói xem là trai hay gái?"

Hắn cúi đầu, in lên môi cô nụ hôn nhẹ, cười nói:

"Đều là con của anh."

Cô vui vẻ ôm hấn, lại bị Hàn Đông Đường cẩn thận kéo ra, nét mặt lo lắng cùng nghiêm khắc, nhưng giọng nói lại rất dịu dàng:

"Cẩn thận bụng của em."

Cô hơi ngớ ngời, sau đó bật cười.

Nhìn bộ dáng luống cuống tay chân của hấn, cô cảm thấy vừa hạnh phúc lại vừa vui vẻ.

Sơ Ái và ba mẹ Cố chạy đến thăm cô, ai cũng vui vẻ, lại quan tâm mang theo một đồng hồ cho thai phụ và trẻ nhỏ, cô nhìn đến hoa mắt, bọn họ lại bảo cô mang thai, phải chăm sóc thật tốt.

Sau đó là khoảng thời gian cô sống như một vị nữ hoàng, không cần động tay, dẫn đến cô bị nuôi đến lười, nhưng nhìn vẻ mặt kia của Hàn Đông Đường, ngoài cưng chiều thì chỉ còn cưng chiều.

Có một lần cô vào thư phòng của Hàn Đông Đường, phát hiện trên bàn là một chồng sách, toàn liên quan đến thai phụ và trẻ nhỏ.

Cô tò mò lật thử một trang, phát hiện bên trong chi chít chữ viết, đều là nét chữ của Hàn Đông Đường.

Cô lật thử trang khác, cũng chẳng khác gì những trang kia, cô có thể tưởng tượng ra hình ảnh Hàn Đông Đường mặt mày nghiêm túc lật từng trang sách đọc thật kỹ sau đó cẩn thận ghi chép.

Trong lòng như có mật chảy ngang, nhưng đôi mắt cô đỏ hoe lên, ánh nước lấp lánh, từ sau khi mang thai, cảm xúc của cô rất dễ bị dao động, nhưng mà, những cuốn sách này của hấn thật sự đã chạm vào sâu thẳm trái tim cô.

Hàn Đông Đường hạn chế đến Hàn thị, công việc giao cho Tần Liên, còn mình ở nhà chăm vợ.

Hấn không thấy cô, lo lắng chạy đi tìm, lại phát hiện cô đứng trong thư phòng.

"Em đi đâu vậy?"

Hấn hoảng hồn, vội chạy tới đỡ cô, lo lắng hỏi, ánh mắt lại quét đến quyển sách trong tay cô, nhất thời cứng đờ.

"Anh...anh chưa từng chăm sóc thai phụ nên không biết nên làm gì, vậy nên mới tìm hiểu một chút."

Cô bật cười, nhưng trên mặt hơi ướt ướt, hóa ra là nước mắt đã rơi từ bao giờ.

Hàn Đông Đường hốt hoảng lau nước mắt cho cô:

"Sao vậy? Đừng khóc, em đang mang thai, khóc không tốt cho con."

Cô quệt nước mắt, cười nói:

"Anh chỉ muốn tốt cho con thôi."

"Tốt cho con là tốt cho em mà."

Khi mang thai, tính tình cô cũng không đổi nhiều, chỉ là mẫn cảm hơn rất nhiều, giống như khi nãy, thấy chồng sách kia, trái tim cô rung lên, sau đó là từng đợt từng đợt vỗ vào, rung cảm không ngừng.

Người đàn ông này, mặc dù bình thường lạnh lùng, nhưng từng động tác của hắn, dù là nhỏ nhất cũng khiến cô cảm thấy ấm áp không thôi.

Cô đỡ cái bụng đã to nường theo cánh tay hắn đi xuống, hỏi hắn: "Đông Đường, anh cảm thấy khi em mang thai có khó chiều hơn không?"

Hắn nhẹ giọng nói:

"Có một chút, nhưng anh cam tâm tình nguyện cả đời chiều em."

Cô cười đến vui vẻ, hôn lên mặt hắn một cái.

Cảm giác này quả thật rất tốt.

.....

Đến ngày vào phòng sinh, Hàn Đông Đường lo lắng ngồi trên ghế, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cửa phòng sinh.

Bên trong thỉnh thoảng vang ra tiếng hét của cô, hét đến toàn thân Hàn Đông Đường đều phát lạnh, thiếu chút nữa là đập cửa xông vào, cả người hắn đều run lên, mồ hôi bên thái dương cũng nhỏ giọt xuống.

Cố Vạn Tinh và Sơ Ái cũng ngồi một bên, vẻ mặt lo lắng, cũng có mong chờ.

Hàn Đông Đường cau mày, nhìn thời gian trôi qua, sắc mặt ngày càng nặng:

"Sao lại lâu như vậy?"

Cố Vạn Tinh liếc anh, nói:

"Không lâu, cơ thể của Tiểu Tĩnh rất tốt, chắc rất nhanh sẽ ra thôi."

Hàn Đông Đường trầm mặc, bàn tay siết chặt, bên trong đồ đầy mồ hôi, cả cơ thể cũng căng cứng.

Cô lựa chọn sinh thường, hắn biết, như vậy rất đau, lúc trước hắn có xem thử vài video sinh thường, sau khi xem xong, hắn sợ hãi nói với cô:

"Có phải rất đau không?"

Cô nghĩ ngợi, sau đó gật đầu:

"Có lẽ vậy, nhưng sinh thường rất tốt cho thai nhi."

Lúc đó, cô thấy vành mắt hấn đỏ lên, âm thanh cũng hơi run, nhẹ nhàng ôm lấy cô, vùi mặt vào cổ cô, nỉ non:

"Chỉ lần này thôi, sau này không sinh nữa."

Lúc đó, cô một lần nữa rơi nước mắt.

-

Đèn tắt, cửa phòng sinh mở ra, y tá ẵm một đứa trẻ đi ra, vui vẻ nói:

"Là một bé..."

Chưa kịp nói xong, bên cạnh có một luồng gió phát qua, người đàn ông còn đứng trước mặt cô ấy khi nãy đã biến mất, thật ra là đã chạy vào bên trong, ngay cả con mình cũng không quan tâm.

Trời mới biết, khi nãy hấn đã lo thế nào, cũng sợ thế nào.

Chỉ hận không thể dờn hết đau đớn của cô lên người mình.

Nhìn cô gái yếu ớt nằm trên giường, khuôn mặt trắng bệch đỏ đầy mồ hôi, trái tim Hàn Đông Đường giống như bị người khác hung hăng siết lại, đâm qua.

Hấn chạy tới, nắm lấy tay cô.

"Tiểu Tĩnh..."

Cô yếu ớt mở mắt, giọng nói khàn đặc:

"Đông Đường..."

"Sau này chúng ta không sinh nữa, không sinh nữa..." Dọa chết hấn rồi.

Cô nhìn hấn, đôi môi không chút huyết sắc chậm rãi nâng lên:

"Em...em không sao."

Hấn cúi người, in lên trán cô một nụ hôn, tay vẫn còn hơi run, hấn thật sự đã rất sợ, loại cảm xúc này...rất lâu đã không xuất hiện rồi.

"Con đâu?" Cô hỏi hấn.

Hàn Đông Đường bị hỏi đến ngớ người.

Con? Lát sau hấn mới nhớ đến hình như con hấn đã chào đời?

A!

"Anh...không biết." Hấn ngập ngừng, khuôn mặt đẹp trai xuất hiện tia khó xử cùng...không thể miêu tả được.

Đến lượt cô ngớ người.

Không biết? Đùa cô à?

Nhưng cũng may y tá lần nữa bế bảo bảo vào, cười nói:

"Chúc mừng Hàn tổng, Viện phó, là một bé trai. Vừa rồi, tôi còn chưa kịp nói thì Hàn tổng đã chạy vào với cô rồi, con mình cũng

chưa nhìn."

Hàn Đông Đường gượng gạo nở nụ cười, lại nhìn bé con đỏ hồng trên tay y tá, bàn tay nâng lên lại hạ xuống, sau đó như có chút ngốc ngốc hỏi:

"Tôi...tôi có thể bế chứ?"

Y tá cười gật đầu:

"Đương nhiên."

Hắn hơi chần chừ, bàn tay to lớn run rẩy nâng lên, đôi môi mím lại, thần sắc hết sức nghiêm túc, chạm vào cơ thể nhỏ bé kia, lại kinh hoàng rút lại, đứa bé thật sự rất nhỏ, đối với người từng giết đi vô số mạng người thì việc ôm một đứa bé nhỏ xíu kia là một việc vô cùng khó khăn, huống chi, đó giờ hắn chưa từng bế trẻ em.

Lát sau, Hàn Đông Đường mới chậm chạp giơ tay, nhưng lại không biết nên đặt ở đâu, y tá cười nói:

"Tay này nên đặt ở đây...còn tay này nên đặt ở đây..."

Hàn Đông Đường vụng về bế bé con lên, cả cơ thể căng cứng, cẩn thận bế đến cạnh cô, nở nụ cười thỏa mãn:

"Em nhìn xem, con trai của chúng ta này."

Phương Mộc Tĩnh giơ tay chạm vào tay nó, nó liền kéo khóe miệng, cười rộ lên, cánh tay quơ lên chạm vào mặt Hàn Đông Đường, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hắn.

Trái tim hắn như bị bông chặn lại, mềm mềm mại mại lại ngọt ngào như kẹo bông.

Nhìn xem, đây là con hắn đấy, còn cười với hắn đây này.

Hắn vui vẻ nở nụ cười.

Bên ngoài vang lên giọng nói chế giễu:

"Để Hàn thị nhìn bộ dáng Hàn tổng luống cuống như vậy, chắc bọn họ sẽ chết mất."

Y tá cũng ngưỡng mộ nhìn hai người.

Thật hạnh phúc.

Hàn Đông Đường không chú ý đến anh, chỉ chăm chú nhìn con hắn.

Cố Vạn Tinh nhìn bé con đến sáng mắt:

"Con nuôi anh thật đáng yêu. Tiểu Ái..."

Anh nhìn Sơ Ái, cô ấy lập tức biết anh muốn gì. Đỏ mặt nhìn anh, nhưng cũng gật đầu.

Bé con rất đáng yêu, nhìn đến tim cô ấy cũng mềm nhũn rồi.

Năm đó, vợ chồng Hàn Đông Đường lại có thêm một thành viên

mới.

Bé con nằm trong nôi, quơ tay đùa giỡn với Hàn Đông Đường, mà trong lòng Hàn Đông Đường, Phương Mộc Tĩnh đang nằm lật tài liệu, một tay Hàn Đông Đường giỡn với bé con, một tay vuốt tóc cô, không khí ấm áp của một nhà ba người hiện ra, bữa vầy mọi thứ, tràn cảnh xung quanh mờ nhạt, chỉ còn hình dáng ba người là rõ nét.

Tên bé con ghép từ tên hai người.

Lấy họ Hàn, tên một chữ Tĩnh.

Xin chào!!, Ngoại truyện thứ 2 lại ra lò! Chỉ còn duy nhất một chương cuối nữa thôi là chính thức tạm biệt, à, nếu không thì rất nhanh sẽ gặp lại ở nhà mới 😊😊, mua mua 😊😊

-----oOo-----

Chương 69: Ngoại truyện 3

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi chính thức xác định quan hệ, Cố Vạn Tinh liền bảo Sơ Ái dọn qua phòng mình ở. Lúc đó cô ngờ ngợ nhưng cũng nghe lời anh, dù sao bọn họ cũng đang yêu đương, mà hai người cũng có khả năng chịu trách nhiệm về hành vi của mình rồi.

"Sao anh lại bảo em qua đây?" Nói vậy nhưng cô vẫn tò mò, cũng không thể trách cô, dù sao cô cũng chưa từng yêu đương.

Cố Vạn Tinh mím môi cười:

"Ngủ chung giúp gia tăng tình cảm."

Sơ Ái chớp mắt, hả? Cô mới biết chuyện này đó nha.

Sau đó một khoảng thời gian gần 2 năm, Cố Vạn Tinh chính thức cầu hôn cô.

Nhưng màn cầu hôn này đã dọa cô hết hồn.

Cụ thể là...

Lúc đó, là vào buổi tối, cô đang nằm trên sofa xem TV, nhưng vẻ mặt lại có chút lo lắng.

Bình thường Cố Vạn Tinh về rất sớm, hầu như tan tầm là về ngay, nhưng hôm nay trời đã tối như vậy vẫn chưa thấy bóng dáng anh đâu, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không thấy.

Đợi thêm một chút nữa vẫn chưa thấy anh về, Sơ Ái định gọi cho anh thì điện thoại cùng lúc đó đổ chuông.

Cô lập tức bắt máy, giọng nói trong trẻo hơi lo lắng:

"Alo?"

Bên kia nói gì đó, sắc mặt Sơ Ái dần trắng bệch, bàn tay hơi lỏng, điện thoại rơi xuống đất, phát ra âm thanh vang vọng.

Cô sững sờ tại chỗ, ánh mắt trống rỗng, lát sau mới hoàn hồn, bàn tay run rẩy nhặt điện thoại lên, hấp tấp chạy ra ngoài, ngay cả áo khoác cũng không mặc.

Đôi môi tái nhợt, trong đầu lập đi lập lại giọng nói của y tá:

[Cô là người nhà Viện trưởng Cố phải không? Tôi là y tá của bệnh viện, Viện trưởng Cố gặp tai nạn xe, tình trạng đang rất nguy cấp, có

thể không qua khỏi, mong cô mau chóng đến bệnh viện kí giấy cam kết.]

Đầu óc cô hoảng loạn, không nghe thấy gì nữa, bắt một chiếc taxi, nhanh chóng leo lên.

Nhưng lúc đó cô không nghĩ đến...Cố Vạn Tinh vẫn còn ba mẹ.

"Đến bệnh viện Thân Ái."

Cô siết chặt tay, hơi thở dồn dập.

Cố Vạn Tinh, anh đừng có sao đấy...

Cố Vạn Tinh...

Một giọt nước mắt rơi xuống, đập bộp lên màn hình, cô gái cúi đầu, trong cơn hoảng sợ nước mắt vô thức rơi xuống, trái tim Sơ Ái co rút liên hồi.

Đường vắng, nên taxi chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến bệnh viện. Cô trả tiền sau đó chạy như bay vào, cũng chẳng màng tiền thừa gì cả.

Trước cửa có y tá đang chờ, thấy có người chạy tới, cô ấy lập tức tiến lên:

"Cô là người nhà Viện trưởng Cố?"

Cô gật đầu, "Anh ấy..."

"Đi theo tôi." Y tá nói sau đó dẫn cô đi.

Nhưng mà...

Y tá lại chọn tầng cao nhất trong thang máy, ấn xuống. Theo cô biết đó là sân thượng mà?

Nhưng cô cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, đứng bên cạnh siết chặt tay. Đáy lòng không ngừng cầu nguyện.

Cửa mở ra, cô đi theo y tá ra.

Quả nhiên, đây là sân thượng.

"Sao lại đến đây? Cố Vạn Tinh đâu?" Sơ Ái nhìn y tá, cảnh giác hỏi.

Nhưng cô ấy chỉ mỉm cười, kéo tay cô, đi tới chùng giữa sân thượng, cô ấy mới buông cô ra. Sắc mặt Sơ Ái nhất thời lạnh xuống, giọng nói cũng trầm lại:

"Cố Vạn Tinh đâu? Các người làm gì?"

Y tá mỉm cười, giọng nói lễ phép:

"Cô cứ đợi ở đây."

Sơ Ái định chạy đi, thì bị y tá ngăn lại, cô nheo mắt, cả người tỏa ra hơi thở u ám.

Bỗng nhiên sau lưng 'à' một tiếng, sáng bừng. Cô kinh hãi quay

người lại, bầu trời nhất thời sáng rực, pháo hoa đủ màu như những đóa hoa nở rộ trong đêm tối, mà y tá cũng lảng lạng chuồn mất. Không muốn làm bóng đèn, càng không muốn ăn thức ăn cho chó... Sơ Ái lảng người nhìn cảnh tượng trước mặt, ánh sáng chiếu vào đáy mắt cô, như vô số ngôi sao đang chậm rãi rơi xuống, đôi mắt đen láy lấp lánh những tia sáng vụn vặt như bầu trời đêm, âm thầm tỏa sáng.

Cuối cùng, một tiếng nổ lớn vang lên, một hàng chữ bằng pháo hoa xuất hiện trên bầu trời: Will you marry me?

Trái tim Sơ Ái thịch thịch đập mạnh, đáy lòng dâng lên một loại cảm giác...

Cùng lúc đó, dưới chân vệt sáng, vô số cây nến xung quanh cô cháy lên, tạo thành hình trái tim, mà cô đang đứng giữa hình trái tim ấy. Sau đó, từ hình trái tim làm trung tâm, nến bắt đầu cháy lan ra xung quanh, chẳng mấy chốc đã sáng cả sân thượng, bây giờ cô mới phát hiện, bên trên treo không ít bong bóng...màu hồng.

Cô bỗng nhiên quay người lại, cùng lúc người đàn ông mặc vest trắng chỉnh chu, đeo nơ màu đỏ, thắt cà vạt vô cùng nghiêm chỉnh, tay cầm một cái hộp đã mở, bên trong là chiếc nhẫn đính kim cương sáng lấp lánh, nửa quỳ xuống đất.

Sơ Ái kinh hãi lùi lại một bước, bên trong mắt tràn vẻ không thể tin, còn lưu lại tia kinh diễm.

"Anh..."

Cố Vạn Tinh nhìn cô, mỉm cười, toàn thân phát ra hơi thở ấm áp, không chút thương tích.

Không...chút...thương...tích...!

Bây giờ cô mới biết mình bị lừa.

Sợ hãi biến mất, bị thay thế bằng sự giận dữ.

Nhưng vẫn chưa kịp tức giận thì người đàn ông này đã lên tiếng trước:

"Tiểu Ái, gặp em là duyên phận trời định, nhưng yêu em là bản thân anh làm chủ, cũng là trái tim anh tự nguyện. Anh không quan tâm quá khứ của em là gì, anh chỉ muốn cùng em nắm tay tiến về tương lai, chúng ta cùng nhau xây dựng một gia đình nhỏ. Tiểu Ái, làm vợ anh được không"

Sơ Ái kinh ngạc há hốc mồm, cả thân thể run lên, đôi mắt xinh đẹp dần dần xuất hiện ánh nước.

Lúc này, đáng lẽ là cô nên đánh anh, mắng anh vì đã lừa mình, đem tính mạng của anh ra mà lừa mình. Nhưng mà cô không có suy nghĩ đó, chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, trước mắt chỉ còn lại người đàn ông đang cầu hôn mình.

Cô yêu anh, yêu người đàn ông này bằng cả trái tim, mà bây giờ người cô yêu đang cầu hôn cô, dùng cách thức như vậy để làm cô kinh ngạc, cũng làm cô càng chìm đắm trong sự dịu dàng của anh. Được người mình yêu cầu hôn thì còn gì hạnh phúc bằng chứ? Cố Vạn Tinh nhìn cô trầm mặc, tim cũng sắp nhảy ra rồi, bàn tay mướt mồ hôi, khẽ nuốt nước bọt.

Lúc lâu sau, ngay lúc anh không nhìn được nữa, định hỏi lại thì nghe cô gái nói:

"Được."

Cố Vạn Tinh sửng người, sau đó mừng rỡ đeo nhẫn vào bàn tay nhỏ nhắn vừa đưa ra, đứng dậy ôm cô xoay vòng, bật ra tiếng cười lớn chứa sự vui vẻ và thỏa mãn. Sơ Ái bật cười khanh khách, bảo anh đặt mình xuống.

Chóng mặt nha.

Nhưng một giây sau, nụ cười trên mặt cô thu lại, trên mặt là một biểu tình nghiêm túc.

"Sao anh lừa em?" Còn hại cô lo lắng cả quãng đường, sợ mình không gặp được anh nữa.

Trong lòng Cố Vạn Tinh lộp bộp một cái, suy nghĩ một hồi sau đó nói:

"Anh muốn cho em một màn cầu hôn thật bất ngờ?"

Sơ Ái nhếch môi:

"Quả thật là bất ngờ, rất khó quên."

"Vậy không phải càng tốt sao?"

"Tốt cái đầu anh."

"Bà xã, đừng giận, anh xin lỗi."

"Ai là bà xã anh?"

"Em." Sơ Ái nhếch môi, nụ cười như một bông hoa tinh khiết chậm rãi nở trên khuôn mặt.

.....

Sau khi bảo bảo Hàn Tĩnh nhà Hàn Đông Đường ra đời, 2 năm sau cặp long phượng Cố Giang và Cố Sơ Nguyệt nhà Cố gia cũng được sinh ra.

Lúc đi thăm, Hàn đại thiếu gia đứng bên giường em gái nhỏ Cố Sơ Nguyệt, nhìn chăm chăm cô bé.

Hàn Tĩnh mang theo nét lạnh lùng trầm ổn của Hàn Đông Đường, cũng được di truyền sự thông minh tốt bậc của cha mẹ, vì vậy mới 2 tuổi đã biết nói lưu loát, trí nhớ vô cùng tốt, đi đứng cũng vững vàng, nói chuyện thì như ông cụ nhỏ y như cha nó, còn đặc biệt giống Hàn Đông Đường ở chỗ có ấn tượng rất sâu đối với các con số, hầu như gặp một lần là sẽ nhớ mãi, xem ra sau này chắc chắn sẽ nối nghiệp cha, trở thành một vị tổng tài, Hàn Đông Đường cũng vì thế mà rất vui, nhưng trong giáo dục cũng rất nghiêm khắc.

Cố Sơ Nguyệt nhìn cậu bé, sau đó nhoẻn miệng cười. Cậu bé đưa tay, chọc nhẹ vào hai má phúng phính của cô bé, ánh mắt sáng rỡ, tò mò sờ sờ, lại bóp bóp, vô cùng mềm mại, lại rất mịn màng, có thể búng ra sữa nha.

Đại thiếu gia Cố gia giống như tức giận, nằm bên cạnh la ê a trừng mắt nhìn cậu.

Hàn Tĩnh mím môi, lộ ra nụ cười, chạy lại nắm tay Phương Mộc Tĩnh, trầm ổn nói:

"Mẹ, sau này con muốn lấy em Tiểu Nguyệt làm vợ."

Mọi người đang nói cười bỗng nhiên dừng lại, nhìn cậu bé một cách kì lạ.

Thằng nhóc mới 2 tuổi, mà đã biết lấy vợ?

Cố Vạn Tinh nhìn vợ chồng Hàn Đông Đường, dạy con không tệ nha.

Hàn Tĩnh chớp mắt, khuôn mặt non nớt mang theo sự chắc chắn nhìn cha mẹ mình.

Hàn Đông Đường một tay ôm vợ, một tay sờ đầu cậu:

"Được."

Cậu bé trừng mắt:

"Đừng sờ đầu con, đầu của con trai không được tùy tiện sờ."

Hàn Đông Đường buồn cười, nhưng cũng thu tay lại.

Cố Vạn Tinh cười ha hả:

"Xem ra chúng ta còn có thể kết thông gia."

Lời đó lúc ấy bọn họ tưởng thằng bé chỉ nói chơi nhưng không ngờ sau này lớn lên, cậu vẫn luôn đi bên cạnh Cố Sơ Nguyệt, hoàn toàn xem người ta như cô vợ nhỏ mà nuôi, yêu chiều, ai nhìn nhiều một cái là nhất định sẽ có chuyện, bàn tán cũng có chuyện, khen cũng

có chuyện, chê cũng có chuyện, tuyệt đối là nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Cũng vì chuyện này mà cậu và Cố Giang thường xuyên cãi nhau. Một người thì vợ của tôi tôi yêu thương chăm sóc, liên quan gì đến cậu?

Người kia thì, em gái bảo bối của tôi há có thể cho người như cậu nắm tay hôn hôn?

Nhưng mà Cố Sơ Nguyệt quả thật vô cùng thích Hàn Tĩnh, luôn dính cạnh cậu, mềm mại đáng yêu lại ngọt ngào, thích làm nũng giống như mẹ cô bé, nhưng tính tình thì chính là một khuôn đúc ra với Sơ Ái.

Tôi thích cô thì tôi sẽ cho cô ăn kẹo đường. Mà tôi không thích cô thì cô chuẩn bị ăn quả đắng đi.

Vì vậy, ai cũng biết, hai người này chính là một đôi trời sinh.

Bọn chúng cũng muốn có một tình yêu giống như cha mẹ mình, bền bỉ gắn bó, yêu thương mặn nồng.

Đây có lẽ là duyên trời định trong truyền thuyết? Gặp nhau lúc nhỏ, đây tơ hồng lại vô tình quấn hai người thành một đôi.

Kết thúc.

A~~~Hoàn rồi~

66c + 3NT cute đáng yêu của mấy anh chị nhà mình. Cảm ơn mọi người thời gian qua đã theo dõi truyện và thả những cái vote xinh xinh cho Đình nha 😊, vậy là tạm biệt với Vạn Kiếp Yêu Anh (hơi buồn nhưng cũng rất vui thì sẽ có thời gian đào hố mới 😊 😊).

À, còn về hố mới thì khoảng một tháng sau Đình sẽ bắt đầu viết tiếp (thể loại thanh xuân vườn trường, nữ chính không bánh bèo vô dụng đâu 😊), nên ai thích thì có thể ghé xem nhẹ, khoảng 1 tháng sau chắc là thi xong rồi nên sẽ có thời gian quẩy banh nóc ~.~, chuẩn bị dòi nhà rồi đây~.

Vài dòng kết thúc truyện kết thúc tại đây. Chào tạm biệt mọi người ♥

Yêu các bạn nhiều ♥ Moah moah ♥

-----oOo-----

